

รายงานฉบับสมบูรณ์

โครงการจ้างเหมาบริการเพื่อสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2566

เสนอ

สำนักงานกิจการยุติธรรม

โดย

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

กรกฎาคม 2567

คณะผู้วิจัย

ผู้รับผิดชอบโครงการ

อ.ดร.ทวีวัฒน์ เหลืองวิริยะ

ผู้ดำเนินงานโครงการ

สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

คณะวิจัย ประกอบไปด้วย

- อ.ดร.ทวีวัฒน์ เหลืองวิริยะ	หัวหน้าโครงการ
- รศ.พ.ต.อ.ดร.พงศ์กุลธร ไรจน์วิรุฬห์	นักวิจัย
- รศ.พ.ต.ต.ดร.ชวนีสต์ เจนการ	นักวิจัย
- นายอรรถสิทธิ์ เรืองศิลป์	นักวิจัย
- นางสาวธนพร ช่วยเจริญ	นักวิจัย
- นางสาววิรวรรณ สีเทา	นักวิจัย

สารบัญ

บทคัดย่อ	i
บทสรุปผู้บริหาร	iii
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 หลักการและเหตุผล	1
1.2 วัตถุประสงค์	2
1.3 เป้าหมายในการดำเนินงาน	2
1.4 ขอบเขตการดำเนินงาน	2
1.5 ผลที่คาดว่าจะได้รับ	4
1.6 นิยามศัพท์	4
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม	6
2.1 ที่มาและความสำคัญของการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน	6
2.2 การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในต่างประเทศ	8
2.3 การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในประเทศไทย	19
2.4 การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน (SDGs)	26
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	31
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัยและแผนการดำเนินงาน	37
3.1 ผลการทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey)	37
3.2 กิจกรรมการดำเนินงาน	38
3.4 การบริหารปัจจัย การควบคุมกิจกรรม หรือกระบวนการเพื่อลดความเสี่ยง	43
บทที่ 4 ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2566	48
4.1 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ (ผู้แทนครัวเรือน)	48
4.2 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	57
4.3 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในภาพรวม	60

4.4 ข้อมูลการประสบเหตุอาชญากรรมหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	70
4.5 ข้อมูลการประสบเหตุอาชญากรรมหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม แยกตามพื้นที่การสำรวจ. 84	
4.6 ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ.....	86
4.7 ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม	87
4.8 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม	88
4.9 ข้อมูลความรู้สึกปลอดภัยและความรู้สึกกังวลต่อการเกิดเหตุอาชญากรรม.....	93
บทที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2566 _____	97
5.1 สรุปข้อค้นพบสำคัญจากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2566	97
5.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงาน ตำรวจแห่งชาติ.....	104
5.3 ความสัมพันธ์หรือความเชื่อมโยงของข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกับข้อมูลหรือปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง	114
5.4 ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16	127
5.5 การวิเคราะห์และสรุปสาระสำคัญจากการประชุมวิพากษ์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรม ภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2566	147
บทที่ 6 ข้อเสนอแนะโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2566 _____	151
6.1 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ.....	151
6.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	153
6.3 ข้อเสนอแนะทางวิชาการ.....	154
บรรณานุกรม _____	155
ภาคผนวก _____	158
ผนวก ก. การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง.....	159
ผนวก ข. แบบสอบถาม.....	176
ผนวก ค. รายชื่อผู้เข้าร่วมการประชุมวิพากษ์ ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2566	247

สารบัญตาราง

ตาราง 3.1	แผนการบริหารปัจจัย การควบคุมกิจกรรม หรือกระบวนการเพื่อลดความเสี่ยง.....	43
ตาราง 4.1	จำนวนและร้อยละข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ	50
ตาราง 4.2	จำนวนและร้อยละข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของสมาชิกในครัวเรือน	56
ตาราง 4.3	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประสบการณ์ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม.....	58
ตาราง 4.4	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนครั้งความสำเร็จในการก่อเหตุ.....	58
ตาราง 4.5	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความสำเร็จในการก่อเหตุและประเภทความผิด	59
ตาราง 4.6	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม.....	62
ตาราง 4.7	จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและโอกาสในการตกเป็นเหยื่อจำแนกตาม ประเภทของการก่อความผิดอาชญากรรม.....	72
ตาราง 4.8	จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามประเภทความผิดต่อชีวิตและ ร่างกาย.....	73
ตาราง 4.9	จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามประเภทความผิดต่อทรัพย์สิน	74
ตาราง 4.10	จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามประเภทความผิดทางเพศ	75
ตาราง 4.11	จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามประเภทความผิดฉ้อโกงหลอกลวง... ..	76
ตาราง 4.12	จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามประเภทความผิดอาชญากรรม ทางคอมพิวเตอร์	77
ตาราง 4.13	จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามประเภทความผิดอาชญากรรม รูปแบบอื่น ๆ.....	79
ตาราง 4.14	จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามลักษณะความผิดอาชญากรรม การเลือกปฏิบัติ.....	80
ตาราง 4.15	จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามสาเหตุการถูกเลือกปฏิบัติหรือถูก คุกคาม.....	81
ตาราง 4.16	จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามสถานที่ที่ถูกเลือกปฏิบัติหรือ ถูกคุกคาม	82
ตาราง 4.17	จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามตามประเภทอาชญากรรม แยก ตามพื้นที่การสำรวจ	84
ตาราง 4.18	จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ ก่อเหตุ	86
ตาราง 4.19	จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามความเสียหายต่อชีวิตร่างกาย หรือจิตใจ	87
ตาราง 4.20	จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามความเสียหายต่อทรัพย์สิน.....	88

ตาราง 4.21 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่อจำแนกตามการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ในภาพรวม	89
ตาราง 4.22 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่แบ่งตามลักษณะความผิด.....	89
ตาราง 4.23 จำนวนและร้อยละของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่จำแนกตามประเภทความผิด	90
ตาราง 4.24 ตารางเปรียบเทียบสัดส่วนของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่และไม่มีกรแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่จำแนกตามประเภทความผิด	91
ตาราง 4.25 จำนวนและร้อยละการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ จำแนกตามเจ้าหน้าที่หรือผู้รับแจ้งเหตุ.....	91
ตาราง 4.26 ความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ผู้รับแจ้งเหตุ	92
ตาราง 4.27 สาเหตุที่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่.....	92
ตาราง 4.28 ค่าระดับคะแนนความรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง	94
ตาราง 4.29 ผลการสำรวจข้อมูลความรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง	95
ตาราง 4.30 ค่าระดับคะแนนความรู้สึกกังวลภัยอาชญากรรมของประชาชน	96
ตาราง 4.31 ผลการสำรวจข้อมูลความรู้สึกกังวลภัยอาชญากรรม	96
ตาราง 5.1 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ	105
ตาราง 5.2 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน.....	107
ตาราง 5.3 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	108
ตาราง 5.4 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์.....	112
ตาราง 5.5 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามลักษณะความผิด	113
ตาราง 5.6 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2561 - 2566 กลุ่มความผิดต่อชีวิตและร่างกาย.....	114
ตาราง 5.7 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2561 - 2566 กลุ่มความผิดต่อทรัพย์สิน.....	117
ตาราง 5.8 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2561 - 2566 กลุ่มความผิดทางเพศ	119
ตาราง 5.9 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2561 - 2566 กลุ่มความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	121
ตาราง 5.10 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2561 - 2566 กลุ่มความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	123

ตาราง 5.11 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2561 - 2566 กลุ่มความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น	124
ตาราง 5.12 เปรียบเทียบข้อมูลสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจและสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2561 - 2566 จำแนกตามลักษณะความผิด (ต่อประชากรแสนคน).....	125
ตาราง 5.13 ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16	128
ตาราง 5.14 จำนวนและร้อยละการตกเป็นเหยื่อจำแนกตามลักษณะการทำร้ายร่างกายทางจิตใจ	130
ตาราง 5.15 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ.....	131
ตาราง 5.16 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามระดับการได้รับอันตรายทางจิตใจ.....	132
ตาราง 5.17 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามอายุ 18 - 29 ปี ที่เคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี	132
ตาราง 5.18 จำนวนและร้อยละผู้ที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการข่มเหง การแสวงหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ และความรุนแรงและการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็ก	133
ตาราง 5.19 จำนวนครั้งและโอกาสการตกเป็นเหยื่อของการตกเป็นเหยื่อเกี่ยวกับการจ้างแรงงานอันมีลักษณะเป็นการเอารัดเอาเปรียบ.....	134
ตาราง 5.20 จำนวนครั้งของประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่อเกี่ยวกับการจ้างแรงงานอันมีลักษณะเป็นการเอารัดเอาเปรียบในรอบ 3 ปี และในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา	135
ตาราง 5.21 จำนวนครั้งของประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ในลักษณะของการบังคับแรงงาน..	136
ตาราง 5.22 จำนวนครั้งของประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ในลักษณะของการบังคับแรงงานในรอบ 5 ปี ในรอบ 3 ปี และในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา	137
ตาราง 5.23 แสดงจำนวนและร้อยละของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในงานปัจจุบัน	137
ตาราง 5.24 แสดงจำนวนและร้อยละของผลลัพธ์หากตัดสินใจลาออกจากงานปัจจุบัน	138
ตาราง 5.25 แสดงจำนวนและร้อยละของเหตุเกิดของสถานการณ์	139
ตาราง 5.26 แสดงจำนวนและร้อยละของบุคคลที่ติดต่อและเสนองานให้กับเหยื่อ	139
ตาราง 5.27 แสดงจำนวนและร้อยละของลักษณะงานที่เหยื่อถูกติดต่อและเสนอให้ทำ	140
ตาราง 5.28 แสดงจำนวนและร้อยละของการแจ้งความการกระทำอันรุนแรงใน 12 เดือนที่ผ่านมา ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่ หรือกลไกทางการในการยุติข้อขัดแย้ง	141
ตาราง 5.29 แสดงจำนวนและร้อยละของการติดต่อหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐที่เคยใช้บริการ.....	142
ตาราง 5.30 จำนวนและร้อยละของประเภทความผิดการให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบน	143
ตาราง 5.31 จำนวนและร้อยละของประเภทสินบนหรือของกำนัลที่ให้	144

ตาราง 5.32 จำนวนและร้อยละของการรับรู้ในการให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบน	144
ตาราง 5.33 จำนวนและร้อยละของมูลค่าของสิ่งของที่ให้เป็นสินบนหรือถูกเรียกสินบนโดย เจ้าหน้าที่ของรัฐ.....	145
ตาราง 5.34 จำนวนและร้อยละรายละเอียดของการร้องเรียนหรือรายงานต่อหน่วยงานของรัฐ (เช่น ตำรวจ อัยการ หน่วยงานต่อต้านการทุจริต ฯลฯ) หรือหน่วยงานที่ไม่เป็นทางการใด ๆ (เช่น สื่อและช่องทางโซเชียลมีเดีย)	146
ตาราง 5.35 จำนวนและร้อยละเหตุผลที่ไม่ได้ร้องเรียนหรือรายงาน	147
ตาราง ก การแบ่งกลุ่มจังหวัดตามระดับรายได้โดยพิจารณาจากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน (GROSS PROVINCE PRODUCT PER CAPITA) (หน่วย: บาท)	159
ตาราง ข ผลการคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง	160
ตาราง ค สรุปพื้นที่สำรวจข้อมูล	165

สารบัญแผนภาพ

แผนภาพ 4.4.1 การนับจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	70
แผนภาพ 5.1 เปรียบเทียบอัตราการรับแจ้งคดีและอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิดชีวิต ร่างกายและเพศ ระหว่างปี พ.ศ. 2561 - 2566 (ต่อประชากรแสนคน)	116
แผนภาพ 5.2 เปรียบเทียบอัตราการรับแจ้งคดีและอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิด เกี่ยวกับทรัพย์สิน ระหว่างปี พ.ศ. 2561 - 2566 (ต่อประชากรแสนคน)	118
แผนภาพ 5.3 อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิดเกี่ยวกับเพศ ระหว่างปี พ.ศ. 2561 - 2566 (ต่อประชากรแสนคน).....	120
แผนภาพ 5.4 เปรียบเทียบอัตราการรับแจ้งคดีและอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิด ฉ้อโกงหลอกลวง ระหว่างปี พ.ศ. 2561 - 2566 (ต่อประชากรแสนคน).....	122
แผนภาพ 5.5 เปรียบเทียบอัตราการรับแจ้งคดีและอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิด เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ระหว่างปี พ.ศ. 2561 - 2566 (ต่อประชากรแสนคน).....	123
แผนภาพ 5.6 อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น ๆ ระหว่างปี พ.ศ. 2561 - 2566 (ต่อประชากรแสนคน).....	125
แผนภาพ 5.7 แผนภาพเปรียบเทียบข้อมูลอัตราสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ พ.ศ. 2561 – 2566 แยกตาม ลักษณะความผิด (ต่อประชากรแสนคน)	126
แผนภาพ 5.8 แผนภาพเปรียบเทียบข้อมูลอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ภาคประชาชน พ.ศ. 2561 – 2566 แยกตามลักษณะความผิด	127

บทคัดย่อ

การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2566 มีวัตถุประสงค์ในการสำรวจ จัดเก็บ และวิเคราะห์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และจัดทำข้อเสนอแนะ/แนวทางการพัฒนาหรือป้องกันปัญหาอาชญากรรม โดยการสำรวจครั้งนี้เป็นการสำรวจข้อมูลจากประชาชนทั่วประเทศด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า ผลการสำรวจผู้แทนครัวเรือนจำนวน 3,000 ครัวเรือน ซึ่งให้ข้อมูลของสมาชิกครัวเรือนจำนวน 6,843 คน พบผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 1,128 คน (คิดเป็นร้อยละ 16.48) พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งสิ้น 1,316 ครั้ง และตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ก่อเหตุสำเร็จ 731 ครั้ง (โอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ก่อเหตุสำเร็จร้อยละ 10.68 ประเภทอาชญากรรมที่สำรวจพบมากที่สุด ได้แก่ ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย รองลงมาคือความผิดฉ้อโกงหลอกลวง โดยเหตุอาชญากรรมที่พบมากที่สุด ได้แก่ การฉ้อโกงหลอกลวง ความเสียหายต่อทรัพย์สินสูงสุดที่สำรวจพบมีมูลค่า 800,000 บาท ซึ่งเกิดจากการหลอกลวงให้ร่วมลงทุน ทั้งนี้ จากเหตุตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมดมีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่คิดเป็นร้อยละ 59.37 ส่วนที่ไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ร้อยละ 40.63 เนื่องจากเห็นว่าเป็นความเสียหายเล็กน้อยและไม่อยากเป็นคดีความ ในส่วนของการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 พบว่า สัดส่วนการตกเป็นเหยื่อการทำร้ายร่างกายทางจิตใจเท่ากับร้อยละ 9.12 สัดส่วนของความรุนแรงและการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็กเท่ากับร้อยละ 1.42 จำนวนเหยื่อการค้ามนุษย์เพื่อบังคับใช้แรงงานและเอาคนเป็นทาสเท่ากับ 5,233.33 คนต่อประชากรแสนคน สัดส่วนของการให้หรือถูกเรียกรับสินบนเท่ากับร้อยละ 1.87 ผลรวมสัดส่วนของประชากรที่ได้รับความรุนแรง (ก) ทางร่างกาย (ข) จิตใจ และ (ค) ทางเพศเท่ากับร้อยละ 10.77 สัดส่วนของเหยื่อความรุนแรงที่แจ้งการกระทำนั้นต่อเจ้าหน้าที่เท่ากับร้อยละ 69.90 สัดส่วนของประชากรที่รายงานว่า รู้สึกถูกเลือกปฏิบัติหรือ ถูกล่วงละเมิดเท่ากับร้อยละ 0.17 และ สัดส่วนประชากรที่รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพังในเวลาากลางคืนเท่ากับ 66.63 ทั้งนี้ เมื่อเปรียบเทียบพบว่าสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนพบจำนวนเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าสถิติคดีอาญาของสำนักงานตำรวจแห่งชาติประมาณ 25 เท่า แนวโน้มการเกิดอาชญากรรมความผิดต่อทรัพย์สินและอื่น ๆ เพิ่มสูงขึ้น แต่ในภาพรวมไม่พบการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจน ในส่วนของข้อเสนอแนะในเชิงปฏิบัติควรมุ่งเน้นป้องกันปราบปรามอาชญากรรมที่สำรวจพบมากที่สุด ได้แก่ การทะเลาะวิวาทและการลักทรัพย์ในบ้าน/ที่พักอาศัย สร้างความเข้าใจเกี่ยวกับอาชญากรรมหลอกให้ลงทุน ร่วมมือกับทุกภาคส่วนพัฒนาองค์ความรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยี และเพิ่มมาตรการดูแลผู้มีอาการทางจิตในพื้นที่ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายควรขับเคลื่อนเชิงนโยบายเพื่อขยายขอบเขตการรับแจ้งความออนไลน์และการสร้างระบบดูแลผู้พันโทษและผู้มีอาการทางจิต สำหรับข้อเสนอแนะทางวิชาการเห็นควรพัฒนาการสำรวจด้วยแอปพลิเคชันร่วมกับสำนักงานยุติธรรมจังหวัดอย่างต่อเนื่องและพิจารณาจัดทำโครงการสำรวจเฉพาะด้านตามยุทธศาสตร์กระบวนการยุติธรรมของประเทศ

คำสำคัญ: การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน, สถิติคดีอาญาของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ, การวิจัยเชิงสำรวจ, เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16, การจัดเก็บข้อมูล, เหยื่ออาชญากรรม, ประเทศไทย

Abstract

Thai National Crime Victimization Survey (TNCVS) 2023 aimed to explore, collect, and analyse victimization data and develop recommendations for crime prevention strategies and policies. The survey used face-to-face interviews to gather data from 3,000 households, representing 6,843 individuals. The findings revealed that 1,128 individuals experienced crime (16.48%), with a total of 1,316 incidents and 731 cases of successful crimes, resulting in a victimization rate of 10.68%. The most common crimes were violent crime and fraud, with the highest financial damage reported at THB 800,000 due to hybrid scams. Of all crimes, 59.37% were reported, while 40.63% were unreported, because the victims considered the damage trivial or wanted to avoid a burdensome process.

The survey, aligned with Sustainable Development Goal 16, identified 9.12% of the population as subjected to psychological violence, 1.42% of children aged 18–29 years experienced sexual violence by age 18, and 5,233.33 people per 100,000 population were victims of human trafficking. Additionally, 1.87% of people had at least one contact with a public official and either paid or were asked to pay a bribe. A total of 10.77% of the population reported experiencing physical, psychological, or sexual violence, with 69.90% of these victims reporting their victimization to competent authorities or officially conflict resolution mechanisms. 0.17% of the population reported having felt personally discriminated against or harassed, while 66.63% felt safe walking alone at night. Furthermore, police crime records showed 25 times less than in the victimization survey. Despite a significant increase in property and other crimes, overall crime trends remained stable.

Based on the findings, practical recommendations include focusing on preventing common crimes like public fighting and burglary, raising awareness about hybrid scams, enhancing knowledge on cybercrime through partnerships, and increasing care for mentally ill individuals. Policy recommendations suggest expanding online crime reporting and implementing policies that involve aftercare services for ex-offenders and mentally ill individuals. From an academic perspective, there is advocacy for ongoing Computer-Assisted Web Interviewing (CAWI) and more projects according to criminal justice strategies.

Keywords: Crime Victimization Survey, Police Crime Record, Survey Research, Crime Prevention Policy, Data Collection, Sustainable Development Goal 16, Victim of crime, Thailand.

บทสรุปผู้บริหาร

โครงการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน เป็นการสำรวจข้อมูลจากประชาชนทั่วประเทศ เพื่อสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ไม่ได้มีการแจ้งความ หรือเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม (Dark Figure of Crime) เนื่องจากในปัจจุบันยังมีผู้ประสบเหตุหรือเหยื่ออาชญากรรมอีกจำนวนมากที่ไม่ได้แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ด้วยสาเหตุต่าง ๆ ทั้งนี้ เมื่อนำผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนดังกล่าวมาเทียบเคียงกับข้อมูลสถิติทางทะเบียน (Administrative Data) ของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมก็จะสามารถสะท้อนให้เห็นสถานการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบันได้ดียิ่งขึ้น และสามารถนำมาใช้คาดการณ์แนวโน้มการเกิดอาชญากรรมในอนาคต อันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางการพัฒนานโยบายด้านการบริหารงานและการป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพและเป็นรูปธรรม

การจัดเก็บข้อมูลตามโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2566 ใช้การเก็บข้อมูลด้วยกระบวนการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยเป็นการสำรวจข้อมูลระหว่างวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2566 ถึง 31 ธันวาคม พ.ศ. 2566 จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้แทนครัวเรือนโดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบมีชั้นภูมิ (Stratified Three Stage Sampling) เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างครอบคลุมพื้นที่ต่าง ๆ และสามารถใช้เป็นตัวแทนข้อมูลทั่วประเทศ

1. ข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจ

ในการสำรวจครั้งนี้มีการสอบถามข้อมูลอาชญากรรมจากผู้แทนครัวเรือนทั้งหมด 3,000 ตัวอย่าง สามารถให้ข้อมูลสมาชิกครัวเรือนจำนวน 6,843 คน พบผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรอบปี พ.ศ. 2566 จำนวน 1,128 คน (คิดเป็นร้อยละ 16.48) โดยการเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้แยกเก็บข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยนับเป็นจำนวนครั้ง จากการนับจำนวนเหยื่ออาชญากรรมทุกครั้งที่พบการกระทำผิดและนับเหยื่ออาชญากรรมทุกคนที่ตกเป็นเหยื่อในแต่ละคดี พบว่าจากเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 1,128 คน มีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 1,316 ครั้ง ทั้งนี้ เป็นการก่อเหตุสำเร็จทั้งหมด 731 ครั้ง (คิดเป็นโอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ก่อเหตุสำเร็จร้อยละ 10.68)

1.1 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ในการสำรวจพบเหตุอาชญากรรมที่ก่อเหตุสำเร็จแบ่งเป็นกลุ่มประเภทความผิดต่าง ๆ ดังนี้ ความผิดต่อชีวิตและร่างกายมากที่สุด จำนวน 239 ครั้ง โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 3.49 รองลงมา คือ ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง จำนวน 235 ครั้ง โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 3.43 ความผิดต่อทรัพย์สิน จำนวน 130 ครั้ง โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 1.90 ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น จำนวน 84 ครั้ง โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 1.23 ความผิดทางเพศจำนวน 26 ครั้ง โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.38 และน้อยที่สุดคือความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์จำนวน 17 ครั้ง โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.25

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามประเภทของการก่อความผิดอาชญากรรม

ลำดับ	ประเภทความผิด	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ครั้ง)	โอกาสการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)
1	ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	239	3.49
2	ความผิดต่อทรัพย์สิน	130	1.90
3	ความผิดทางเพศ	26	0.38
4	ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	235	3.43
5	ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	17	0.25
6	ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น	84	1.23
รวมทั้งสิ้น		731	10.68

1) ความผิดต่อชีวิตร่างกาย

ในการสำรวจครั้งนี้ คดีความผิดต่อชีวิตร่างกายเป็นประเภทความผิดที่สำรวจพบมากที่สุดเป็นอันดับ 1 โดยส่วนใหญ่ที่พบเป็นอุบัติเหตุจราจร จำนวน 126 ครั้ง รองลงมา ได้แก่ ทะเลาะวิวาท 60 ครั้ง ซึ่งพฤติการณ์แห่งคดีส่วนใหญ่พบว่าผู้ก่อเหตุไม่มีความสัมพันธ์กับเหยื่อ สาเหตุเกิดจากการดื่มสุรามึนเมาและกระทบกระทั่งกันในสถานบันเทิง/งานรื่นเริง นอกจากนี้พบเหตุฆ่าและพยายามฆ่าเป็นจำนวนมากรวมกันถึง 24 ครั้ง โดยมีประเด็นน่าสนใจว่าสำรวจพบผู้มีอาการทางจิตก่อเหตุฆ่า/พยายามฆ่า จำนวนมากถึง 6 ครั้งและอุบัติเหตุจราจรส่วนมากเกี่ยวเนื่องกับการขับซึ่รถจักรยานยนต์

2) ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

คดีความผิดต่อทรัพย์สินที่พบมากที่สุด คือ ลักทรัพย์ จำนวน 88 ครั้ง รองลงมา คือ บุกรุก จำนวน 14 ครั้ง ทำให้เสียทรัพย์สิน (เช่น ทำลายทรัพย์สิน ยานพาหนะ) 11 ครั้ง ทั้งนี้ เป็นที่น่าสังเกตว่าในปีที่สำรวจพบการลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่อยู่อาศัย จำนวนมากถึง 49 ครั้ง โดยมูลค่าความเสียหายสูงสุดมีมูลค่าถึง 500,000 บาท และก่อเหตุโดยอาชญากรรมืออาชีพ

3) คดีกลุ่มความผิดทางเพศ

คดีความผิดทางเพศที่พบมากที่สุด คือ กระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว กอด จูบ ลูบ คล้า) จำนวน 10 ครั้ง รองลงมา คือ พุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง จำนวน 5 ครั้ง ทั้งนี้ หากพิจารณาลักษณะคดีที่เกี่ยวกับการข่มขืน ได้แก่ ข่มขืนหรือถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ พยายามบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ ข่มขืนขณะมึนเมา และมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ต้องการ จำนวนรวมกัน 7 ครั้ง เมื่อพิจารณาพฤติการณ์คดีพบว่าเหตุกระทำอนาจารและแสดงความคิดเห็นในทางเพศเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาหรือร่างกายส่วนใหญ่ก่อเหตุโดยผู้ที่ไม่มีความสัมพันธ์หรือรู้จักกับเหยื่อมาก่อนและเกิดเหตุในสถานบันเทิงหรืองานรื่นเริง และเช่นเดียวกับการสำรวจ

ในปีที่แล้วพบว่าผู้ก่อเหตุในคดีข่มขืนส่วนมากเป็นผู้ที่มีความสัมพันธ์หรือรู้จักกับเหยื่อมาก่อนและเหยื่อให้ความไว้วางใจ

4) คดีกลุ่มฉ้อโกงหลอกลวง

หากพิจารณาจำแนกตามประเภทความผิด พบว่า เหตุหลอกลวงฉ้อโกงนั้นสำรวจพบอาชญากรรมมากที่สุด จำนวนมากถึง 164 ครั้ง พฤติการณ์ที่พบมากที่สุด ได้แก่ กรณีหลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณาไว้ พบจำนวน 96 ครั้ง รองลงมาเป็นกรณีหลอกให้หลงเชื่อและโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของคนร้าย จำนวน 30 ครั้ง นอกจากนี้ ยังพบเหตุหลอกลวงให้ร่วมลงทุน ชื้อหุ้น/หน่วยลงทุน หรือซื้อขายสินค้าในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริง จำนวน 20 ครั้ง และถูกขูดรีดโดยแก๊งเงินกู้นอกระบบให้กู้เงินโดยคิดดอกเบี้ยในราคาสูงมาก หลอกให้ทำสัญญาเงินกู้เกินจริง และข่มขู่หรือทำอันตรายจากการทวงหนี้ จำนวน 14 ครั้ง ทั้งนี้พบประเด็นที่น่าสนใจว่าอัตราการก่อเหตุสำเร็จในความผิดฐานฉ้อโกงหลอกลวงสูงถึงร้อยละ 31.71 และในปีนี้พบคดีฉ้อโกงหลอกลวงที่เหยื่อเสียหายเป็นมูลค่ามากกว่า 100,001 บาท จำนวนมากถึง 17 ครั้ง โดยมูลค่าความเสียหายต่อทรัพย์สินที่สูงที่สุดในปีนี้มีมูลค่าถึง 800,000 บาท ในกรณีหลอกลวงให้ร่วมลงทุน ชื้อหุ้น/หน่วยลงทุน หรือซื้อขายสินค้าในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริง

5) ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

คดีกลุ่มความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์เป็นประเภทความผิดที่สำรวจพบเป็นจำนวนน้อยที่สุด โดยส่วนใหญ่พบว่าเป็นเหตุถูกล้วงรหัสพาสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์ และนำไปก่อให้เกิดความเสียหาย จำนวน 11 ครั้ง โดยมีผู้ก่อเหตุมีพฤติการณ์ในการขโมยพาสเวิร์ดหรือมีผู้ล้วงรหัสพาสเวิร์ดสำหรับเข้าบัญชีเครือข่ายสังคมออนไลน์ (เช่น Facebook Line X-Twitter) แล้วนำไปก่อเหตุหลอกลวงคนรู้จัก นำข้อมูลความลับมาเรียกรับทรัพย์ หลอกลวงไปเล่นพนัน และนำไปหลอกลวงบุคคลอื่นเพื่อให้โอนเงินเข้าบัญชีของคนร้าย จำนวน 15 ครั้ง นอกจากนี้ เป็นพฤติการณ์ที่เหยื่อเป็นเจ้าของบริษัท ห้างร้าน องค์กร หรือผู้รับผิดชอบระบบข้อมูลคอมพิวเตอร์ แล้วมีผู้ลักลอบแอบเข้าระบบโดยมิชอบ จำนวน 2 ครั้ง ซึ่งน่าสนใจว่าข้อมูลของบริษัท ห้างร้าน องค์กร หรือระบบดังกล่าวถูกนำไปใช้ในการฉ้อโกงหลอกลวงโดยกลุ่มมิจฉาชีพหรือไม่

6) ความผิดรูปแบบอื่น ๆ

คดีกลุ่มความผิดรูปแบบอื่น ๆ ในการสำรวจครั้งนี้ ประกอบด้วย การเรียกรับสินบน การตกเป็นเหยื่อกระบวนการยุติธรรม การปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย การล้วงละเมิดความเป็นส่วนตัว และการได้รับความเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ โดยเหตุที่พบมากที่สุด ได้แก่ ถูกเรียกรับสินบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐ จำนวน 54 ครั้ง รองลงมา ได้แก่ อันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย จำนวน 18 ครั้ง และการเลือกปฏิบัติ จำนวน 8 ครั้ง

โดยพฤติการณ์ที่พบมากที่สุด ในกลุ่มถูกเรียกรับสินบน ได้แก่ เจ้าหน้าที่รัฐเรียกรับสินบนเพื่อแลกกับการไม่จับกุมคดีหรือกวดขันการกระทำผิด (เช่น ตำรวจจราจรไม่ออกใบสั่ง เจ้าหน้าที่เทศกิจไม่จับกุมหาบเร่แผงลอย เป็นต้น) จำนวน 27 ครั้ง รองลงมา ได้แก่ เจ้าหน้าที่รัฐเรียกรับสินบนเพื่ออำนวยความสะดวก

หรือเร่งรัดการพิจารณา เช่น การพิจารณาอนุญาตต่าง ๆ จำนวน 20 ครั้ง ในกลุ่มการปล่อยมลภาวะตามเขตที่ปกอาศัย ได้แก่ การเผาในที่โล่ง เผาวัสตุเหลือทิ้งทางการเกษตร จำนวน 15 ครั้ง นอกจากนี้ ในกลุ่มการเลือกปฏิบัติโดยมิชอบ พบว่าส่วนใหญ่เป็นการปฏิบัติอย่างไม่เท่าเทียมหรือถูกปฏิเสธการเข้าถึงหรือใช้บริการของรัฐอย่างไม่เป็นธรรมด้วยความแตกต่างทางเพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ ชนกลุ่มน้อย เป็นต้น จำนวน 4 ครั้ง โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.06

1.2 ข้อมูลการประสบเหตุอาชญากรรมหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม แยกตามพื้นที่การสำรวจ

ในปีพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาลเป็นพื้นที่ซึ่งพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ก่อเหตุสำเร็จมากที่สุด โดยพบเหตุอาชญากรรมทุกประเภทความผิดรวมทั้งหมด 170 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.26 ของอาชญากรรมที่พบทั้งหมด รองลงมาคือพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 9 พบเหตุ 113 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.46 และกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 4 พบเหตุ 77 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.53 นอกจากนี้ ในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 9 พบว่ามีเหตุอาชญากรรมความผิดต่อชีวิตร่างกายสูงที่สุด โดยพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมชีวิตและร่างกายจำนวน 35 ครั้ง ทั้งนี้ กรณีฉ้อโกงหลอกลวงพบมากที่สุดในกองบัญชาการตำรวจนครบาล โดยพบเหตุจำนวน 80 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.04 จากเหตุฉ้อโกงหลอกลวงที่สำรวจพบทั่วประเทศ เช่นเดียวกับความผิดต่อทรัพย์สินและอาชญากรรมในรูปแบบอื่นซึ่งพบในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาลมากที่สุดเช่นกัน โดยพื้นที่ที่พบเหยื่ออาชญากรรมน้อยที่สุดคือพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 6 โดยพบเหตุอาชญากรรมทั้งหมดเพียง 33 ครั้ง

1.3 ผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ในเหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ จำนวน 487 ครั้ง (ร้อยละ 66.62) พบว่าเหยื่อไม่ได้รับความเสียหายหรือบาดเจ็บจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม อย่างไรก็ตามการสำรวจในปีพบเหตุอาชญากรรมที่เหยื่อได้รับอันตรายทางจิตใจจนถึงขั้นเข้ารับการรักษาทางจิต จำนวนมากถึง 26 ครั้ง (ร้อยละ 3.56) โดยส่วนใหญ่เป็นเหตุความผิดต่อชีวิตร่างกาย

ในส่วนของทรัพย์สิน พบว่าเหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ จำนวน 244 ครั้ง (ร้อยละ 33.38) ไม่มีทรัพย์สินเสียหาย ทั้งนี้ หากมีความเสียหายส่วนใหญ่แล้วพบว่ามีมูลค่าไม่เกิน 5,000 บาท โดยเหตุที่มีมูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 1 - 5,000 บาท มีจำนวนรวมกันถึง 311 ครั้ง (ร้อยละ 42.54) โดยส่วนใหญ่เป็นกรณีหลอกลวงขายสินค้าและไม่จัดส่งหรือส่งสินค้าไม่ตรงกับที่โฆษณา อย่างไรก็ตาม พบว่ามูลค่าความเสียหายสูงสุดที่สำรวจพบในปีสูงถึง 800,000 บาท โดยเป็นพฤติกรรมหลอกลวงให้ร่วมลงทุน ชื้อหุ้น/หน่วยลงทุน หรือซื้อขายสินค้าในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริง

1.4 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

จากการสำรวจครั้งนี้ พบว่าผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ จากเหตุอาชญากรรมทั้งหมด 731 ครั้ง มีการแจ้งเหตุทั้งสิ้น 434 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.37 ซึ่งเมื่อพิจารณาแยกตามประเภทความผิด พบว่าความผิดต่อทรัพย์สินมีสัดส่วนการแจ้งเหตุสูงที่สุด โดยแจ้งเหตุ 101 ครั้ง จากเหตุ

ทั้งหมด 130 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 77.69 ส่วนในเหตุฉ้อโกงหลอกลวง พบว่ามีการแจ้งเหตุจำนวน 115 ครั้ง จากเหตุทั้งหมด 235 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 48.94 ซึ่งสัดส่วนมากกว่าการสำรวจในปีที่แล้วอย่างมาก อย่างไรก็ตาม พบว่าเหตุอาชญากรรมรูปแบบอื่นมีสัดส่วนการไม่แจ้งเหตุสูงที่สุดในการสำรวจครั้งนี้ โดยมีการแจ้งเหตุเพียง 19 ครั้ง จากเหตุทั้งหมด 76 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.00 โดยส่วนใหญ่พบว่าสาเหตุเนื่องมาจากเหยื่อมองว่าการให้สินบนเป็นเรื่องปกติและตนเองได้ประโยชน์ ทั้งนี้ ผู้แจ้งเหตุส่วนใหญ่ จำนวน 295 คน คิดเป็นร้อยละ 67.98 รู้สึกพอใจมากและพอใจค่อนข้างมากต่อการรับแจ้งเหตุของเจ้าหน้าที่

1.5 ความรู้สึกปลอดภัยต่อการเกิดเหตุอาชญากรรม

ผลการสำรวจข้อมูลความรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืน จำนวน 1,456 คน คิดเป็นร้อยละ 48.53 และรู้สึกปลอดภัยมากเมื่อเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืน จำนวน 543 คน คิดเป็นร้อยละ 18.10 เมื่อนำมาคำนวณระดับความปลอดภัยจะมีค่าเท่ากับร้อยละ 66.63 ทั้งนี้ จากการสอบถามประชาชนที่รู้สึกไม่ปลอดภัย พบว่าสาเหตุหลักมาจากปัญหาเสพติดและผู้มีอาการทางจิตที่ไม่ได้รับการดูแลอย่างเหมาะสมอาศัยอยู่ในชุมชน

2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของหน่วยงานภาครัฐ: สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ผลการเปรียบเทียบพบว่า การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในภาพรวมเฉพาะกลุ่มความผิดที่สามารถเปรียบเทียบกันได้จำนวน 517 ครั้ง คิดเป็น 7,555.15 ครั้ง ต่อประชากรหนึ่งแสนคน และสถิติคดีของตำรวจพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในภาพรวมในความผิดประเภทเดียวกันจำนวน 186,456 ครั้ง คิดเป็น 282.30 ครั้งต่อประชากรหนึ่งแสนคน หรือกล่าวได้ว่าการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2566 พบเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าสถิติอาชญากรรมของตำรวจประมาณ 25 เท่า

ตาราง 2 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามประเภทความผิด

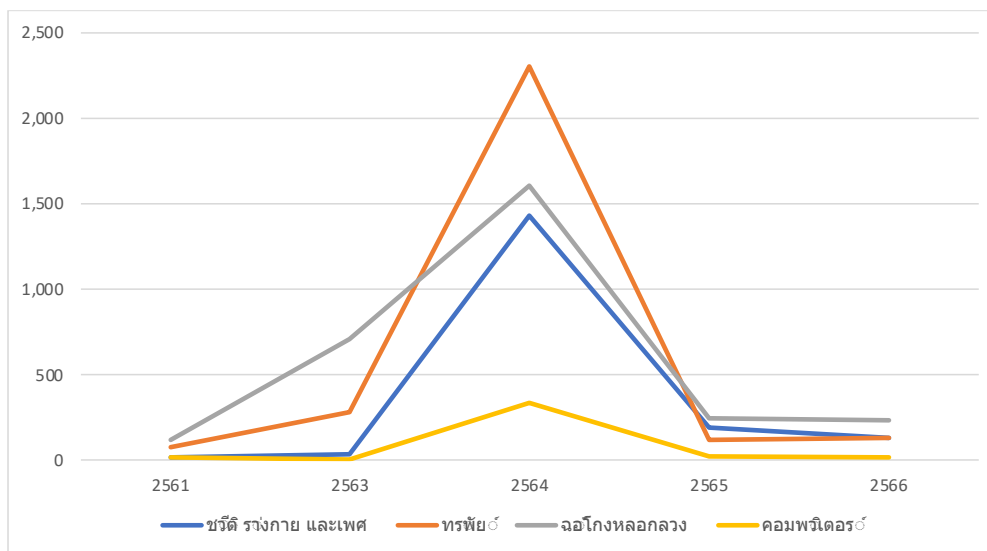
ประเภทความผิด	สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน		สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ	
	จำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน	จำนวนคดี	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน
ความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และเพศ	135	1,972.82	38,183	57.81
ความผิดต่อทรัพย์สิน	132	1,928.96	97,867	148.17
ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	233	3,404.94	36,716	55.59
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	17	248.43	13,690	20.73

ประเภทความผิด	สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน		สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ	
	จำนวนครั้ง ในการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวนคดี	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมต่อ ประชากร 100,000 คน
รวมทั้งสิ้น	517	7,555.15	186,456	282.30

หมายเหตุ: เฉพาะกลุ่มความผิดที่มีข้อมูลและสามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับการสำรวจครั้งก่อนหน้า

ในภาพรวมพบว่าสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมีแนวโน้มสำรวจพบเหยื่ออาชญากรรมเปลี่ยนแปลงไปไม่มากนักจากการสำรวจในปี พ.ศ. 2565 ยกเว้นอาชญากรรมความผิดต่อทรัพย์สินและอาชญากรรมรูปแบบอื่นที่เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากบริบทที่เปลี่ยนแปลงไปหลังสิ้นสุดการระบาดของไวรัสโควิด – 19 ประชาชนกลับมาใช้ชีวิตตามปกติ

แผนภาพเปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2561 – 2566
แยกตามประเภทความผิด

4. ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16

ในการศึกษาข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2566 มีการจัดเก็บข้อมูลซึ่งสามารถนำมาวิเคราะห์เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 รายละเอียดดังนี้

4.1 สัดส่วนของประชากรที่ได้รับความรุนแรง (ก) ทางร่างกาย (ข) จิตใจ และ (ค) ทางเพศ ในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา (SDGs 16.1.3)

จากผลการสำรวจพบว่าสมาชิกครัวเรือนได้รับความรุนแรงทางร่างกายซึ่งหมายถึง ประชากรที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมความผิดชีวิตร่างกาย 11 ประเภท ได้แก่ ฆ่า พยายามฆ่า ก่อการร้าย วางเพลิง วางระเบิด ชุมนุม

ต่อสู้ ทะเลาะวิวาท ความรุนแรงในครอบครัว ทำแท้งผิดกฎหมาย ลักพาตัว และ หน่วงเหนี่ยวกักขัง จำนวน 97 คน จากประชากร 6,843 คน พบประชากรที่ได้รับความรุนแรงทางจิตใจ ซึ่งหมายถึงประชากรที่ตกเป็นเหยื่อการทำร้าย รังแกทางจิตใจ รายละเอียดตามตาราง 5.14 จำนวน 272 คนจากประชากร 2,982 คน และประชากรที่ได้รับความรุนแรงทางเพศ ซึ่งหมายถึง ประชากรที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมความผิดทางเพศ 6 ประเภท ได้แก่ ข่มขืน โดยใช้กำลัง บังคับ ข่มขืนขณะมีเมามา ข่มขืนโดยการบังคับด้วยวิธีอื่น (ไม่ได้ใช้กำลังบังคับโดยตรง) ถูกรุมโทรม ทารุณทางเพศ และอนาจาร จำนวน 16 คนจากประชากร 6,843 คน คิดเป็นร้อยละ 1.42 ร้อยละ 9.12 และร้อยละ 0.23 ตามลำดับ

4.2 การทำร้ายรังแกทางจิตใจ (SDG 16.1.3b)

จากผู้แทนครัวเรือนจำนวน 2,982 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเคยถูกทำร้ายรังแกทางจิตใจจำนวน 272 คน ทั้งนี้ การทำร้ายรังแกจิตใจที่พบมากที่สุด คือ ถูกทำให้ตกใจหรือกลัวโดยเจตนา เช่น ตะโกน ทูบสิ่งของ จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 3.15 รองลงมาคือ บุคคลใกล้ชิดที่ท่านถูกทำร้ายหรือถูกข่มขู่ว่าจะถูกทำร้าย จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 1.58 และถูกคนในครอบครัวหรือคนใกล้ชิดคิดทำลายทรัพย์สินหรือสัตว์เลี้ยงของท่านถูกทำให้เสียหายหรือถูกทำลายเพื่อทำให้ท่านตกใจหรือเสียใจ จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 1.41

4.3 สัดส่วนประชากรที่รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่อาศัยเพียงลำพังในเวลากลางคืน (SDGs 16.1.4)

พบว่าประชาชนที่รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืน จำนวน 1,456 คน คิดเป็นร้อยละ 48.53 และรู้สึกปลอดภัยมากเมื่อเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืน จำนวน 543 คน คิดเป็นร้อยละ 18.10 ดังนั้น สัดส่วนประชากรที่รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่อาศัยเพียงลำพังในเวลากลางคืนจึงเท่ากับ 66.63

4.4 ความรุนแรงและการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็ก (SDG 16.2.3)

จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้แทนครัวเรือนที่มีอายุ 18 – 29 ปี จำนวนทั้งสิ้น 352 คน พบว่า มีผู้ที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการข่มเหง การแสวงหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ และความรุนแรงและการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็กจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.42 โดยผู้ตกเป็นเหยื่อความรุนแรงและการทรมานครั้งแรกเมื่อ อายุ 9 ปี จำนวน 1 คน 14 ปี จำนวน 2 คน 16 ปี จำนวน 1 คน และ 17 ปี จำนวน 1 คน โดยส่วนใหญ่ถูกกระทำอนาจาร (กอด จูบ ลูบ คลำ สัมผัสร่างกายในลักษณะไม่สมควรทางเพศ)

4.5 การค้ามนุษย์เพื่อบังคับใช้แรงงานและเอาคนเป็นทาส (SDG 16.2.2) จากผู้แทนครัวเรือน จำนวน 2,936 คน การจ้างแรงงานอันมีลักษณะเป็นการเอารัดเอาเปรียบที่กลุ่มตัวอย่างเคยประสบมากที่สุดคือ ขั้วโมง การทำงานเกินกว่าที่ได้ตกลงทำสัญญา จำนวน 80 ครั้ง รองลงมา คือ ได้รับค่าจ้างน้อยกว่าที่ได้ตกลงทำสัญญา จำนวน 63 ครั้ง เมื่อพิจารณาจำนวนครั้งที่กลุ่มตัวอย่างประสบเหตุในรอบ 3 ปีและรอบ 1 ปี พบว่าลักษณะที่พบเจอบ่อยครั้งที่สุดทั้งในรอบ 1 ปี และ 3 ปี ได้แก่ ขั้วโมงการทำงานเกินกว่าที่ได้ตกลงทำสัญญา ซึ่งพบเป็นจำนวน 108 ครั้ง และ 181 ครั้ง ตามลำดับ

ในส่วนของการบังคับแรงงานหรือการเอาคนเป็นทาส พบกลุ่มตัวอย่างซึ่งเคยมีประสบการณ์ถูกบังคับ
แรงงานและเอาคนเป็นทาส จำนวน 53 คน ส่วนลักษณะการบังคับแรงงานหรือการเอาคนเป็นทาสที่ผู้ตอบ
แบบสอบถามเคยประสบมากที่สุดคือ การถูกคุกคามทางร่างกายหรือจิตใจขณะทำงาน จำนวนทั้งสิ้น 34 คน
รองลงมา คือ การถูกบังคับใช้แรงงานหรือบังคับให้ทำงานโดยสิ้นเชิงโดยไม่จ่ายค่าจ้าง (หรือจ่ายน้อยมาก
จำนวนทั้งสิ้น 10 คน

**4.6 สัดส่วนของเหยื่อความรุนแรงใน 12 เดือนที่ผ่านมา ซึ่งได้แจ้งการกระทำอันรุนแรงนั้นต่อ
พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่ หรือกลไกทางการในการยุติข้อขัดแย้ง (SDG 16.3.1)** ผลการสำรวจพบว่า
เหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิดที่มีการใช้ความรุนแรง จำนวน 103 คน เข้าแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่
จำนวน 72 คน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 69.90

4.7 การให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบนจากหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐ (SDG 16.5.1)
จากผู้แทนครัวเรือนทั้งหมด จำนวน 3,000 คน มีการติดต่อหน่วยงานทั้งหมด 11,471 ครั้ง พบว่ากลุ่มตัวอย่าง
ถูกเรียกรับสินบนทั้งหมด 56 ครั้ง โอกาสตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.49 โดยหน่วยงานที่พบการเรียกรับสินบน
มากที่สุด ได้แก่ ตำรวจ 40 ครั้ง จากการติดต่อ 982 ครั้ง โอกาสตกเป็นเหยื่อร้อยละ 1.33 รองลงมา ได้แก่
สำนักงานที่ดิน 8 ครั้ง จากการติดต่อ 590 ครั้ง โอกาสตกเป็นเหยื่อร้อยละ 1.36 โดยส่วนมากพบว่าเป็นการ
เรียกรับสินบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐแลกกับการอำนวยความสะดวกหรือไม่จับกุมและมีมูลค่าสินบนตั้งแต่ 1-1,000
บาท

**4.8 สัดส่วนของประชากรที่รายงานว่ารู้สึกถูกเลือกปฏิบัติ หรือถูกล่วงละเมิดใน 12 เดือนที่ผ่านมา
ตามข้อบัญญัติพื้นฐานของการห้ามเลือกปฏิบัติภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ (SDG 16.b.1)**
จากผลการสำรวจพบว่า ประชาชนตกเป็นเหยื่อการถูกเลือกปฏิบัติจำนวน 8 คน โดยเป็นเหตุการณ์เลือก
ปฏิบัติเนื่องจากฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นส่วนมาก เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 6,843 คน
สัดส่วนของประชากรจึงเท่ากับร้อยละ 0.17

5. ข้อเสนอแนะ

5.1 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1) **เจ้าหน้าที่ควรให้ความสนใจอาชญากรรมที่สำรวจพบเพิ่มมากขึ้นอย่างมากในปีพ.ศ. 2566 เป็นพิเศษ** ในการสำรวจครั้งนี้พบพฤติกรรมอาชญากรรมบางประเภทเพิ่มมากขึ้นเป็นพิเศษเนื่องจากบริบทที่เปลี่ยนไปของสภาพสังคมและเศรษฐกิจ ได้แก่ การทะเลาะวิวาทซึ่งสำรวจพบมากกว่าในปีที่แล้วกว่าเท่าตัว โดยอาจมีสาเหตุจากการที่ประชาชนออกท่องเที่ยวดื่มกินตามสถานบันเทิงและงานรื่นเริงตามปกติ หลังจากระบาดของโควิด - 19 ทำให้มีโอกาสกระทบกระทั่งกับคู่กรณีมากกว่าในช่วง 2 - 3 ปีที่ผ่านมา เช่นเดียวกับการกลับไปทำงานที่สำนักงานอย่างเต็มรูปแบบ และการออกเดินทางท่องเที่ยวช่วงวันหยุด/ช่วงเทศกาล อาจเปิดโอกาสให้ผู้ก่อเหตุสามารถเข้าไปลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัยได้ง่ายกว่าในช่วงที่ประชาชนยัง Work From Home หรือหลีกเลี่ยงการเดินทาง ส่งผลให้สำรวจพบพฤติกรรมลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัยเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก ดังนั้น เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจึงควรกำหนดมาตรการเชิงรุกเพื่อป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในกลุ่มดังกล่าวข้างต้นอย่างเร่งด่วน เช่น ในเหตุทะเลาะวิวาทอาจมีการเพิ่มกำลังตำรวจอาสาหรือเครือข่ายผู้นำชุมชน เพื่อดูแลความเรียบร้อย และวางมาตรการที่เข้มงวดในการป้องกันเหตุทะเลาะวิวาทในสถานที่ที่มีความเสี่ยง เช่น สถานบันเทิง งานรื่นเริง ฯลฯ ในเหตุลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัยอาจตรวจตราย่านที่พักอาศัยของประชาชนอย่างเข้มข้นในช่วงวันหยุด/เทศกาล รวมถึงพัฒนาโครงการฝากบ้านกับตำรวจให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นโดยอาจมีการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เพิ่มเติมจากวิธีการในปัจจุบัน

2) **การป้องกันอาชญากรรมนอกให้ลงทุนต้องเน้นสร้างความเข้าใจเรื่องการลงทุนกับประชาชน** ในการสำรวจครั้งนี้พบว่าความเสียหายด้านทรัพย์สินที่มีมูลค่าสูงที่สุดคือ 800,000 บาท โดยเป็นการหลอกลวงให้ร่วมลงทุน ชื้อหุ้น/หน่วยลงทุน หรือซื้อขายสินค้าในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริงซึ่งผลสำรวจในปีนี้แสดงให้เห็นว่าเหตุลักษณะดังกล่าวเพิ่มสูงขึ้นทั้งในแง่จำนวนเหยื่อและมูลค่าความเสียหาย โดยอาจเกี่ยวเนื่องกับประชาชนในปัจจุบันนิยมการลงทุนส่งผลให้เกิดช่องทางการลงทุนแบบใหม่จำนวนมากในช่วงหลายปีหลัง เช่น การลงทุนสินทรัพย์ดิจิทัล (Cryptocurrency) การลงทุนตลาดซื้อขายแลกเปลี่ยนสกุลเงินต่างประเทศ (Forex) เป็นต้น แต่ทว่าประชาชนส่วนใหญ่ยังคงขาดความรู้ความเข้าใจในการลงทุนลักษณะข้างต้น อาศัยเลือกลงทุนโดยพิจารณาจากผลตอบแทนที่ได้รับและเชื่อว่ามีนักลงทุน/ผู้มีชื่อเสียงร่วมลงทุนอยู่ด้วยเป็นจำนวนมาก ทำให้หลงเชื่อและตกเป็นเหยื่อได้โดยง่าย ทั้งนี้ การป้องกันเหตุลักษณะดังกล่าว นอกจากการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดอย่างจริงจังแล้ว ยังต้องมีการสร้างความรู้ความเข้าใจเรื่องการลงทุนให้กับประชาชนเกี่ยวกับการประเมินความเสี่ยงและการระมัดระวังการลงทุนที่อ้างว่าผลตอบแทนสูงเกินไป โดยอาจพัฒนาความร่วมมือกับผู้เชี่ยวชาญด้านการลงทุนเพื่อผลิตคอนเทนต์หรือสื่อรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้ความรู้ด้านการลงทุนและนำไปเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ในช่องทางที่หลากหลายและสามารถเข้าถึงได้ทุกกลุ่มทุกวัย

3) **การพัฒนาองค์ความรู้ในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยีร่วมกันในทุกภาคส่วนมีความสำคัญอย่างมาก** เนื่องจากในปัจจุบันผู้ก่อเหตุฉ้อโกงหลอกลวงมีการพัฒนาวิธีการใหม่ ๆ รวมทั้งประยุกต์ใช้เทคโนโลยีรูปแบบใหม่อยู่ตลอดเวลา ดังนั้นเจ้าหน้าที่จึงจำเป็นต้องพัฒนาองค์ความรู้และศึกษา

เทคโนโลยีสมัยใหม่ซึ่งใช้ในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยีเช่นกัน นอกจากนี้ การบูรณาการความร่วมมือกับภาครัฐ ภาคการศึกษา และภาคเอกชนทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังอาชญากรรมทางเทคโนโลยี และสร้างความร่วมมือในการพัฒนาหรือถ่ายทอดเทคโนโลยีป้องกันปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยีระหว่างกันย่อมเป็นกุญแจสำคัญในการลดจำนวนเหตุอาชญากรรมทางเทคโนโลยีได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากในปัจจุบันพบว่าข้อมูลส่วนตัวของประชาชนจำนวนมากถูกโจรกรรมไปจากฐานข้อมูลของหน่วยงานภาครัฐและบริษัทเอกชน และถูกกลุ่มมิจฉาชีพนำไปใช้ในการหลอกลวงประชาชน ซึ่งหากว่าหน่วยงานข้างต้นมีความสามารถในการป้องกันการโจรกรรมข้อมูลย่อมเป็นการป้องกันเหตุอาชญากรรมได้ในอีกช่องทางหนึ่ง

4) หน่วยงานควรให้ความสำคัญกับการดูแลผู้มีอาการทางจิตในพื้นที่ จากการสำรวจครั้งนี้พบว่า ในเหตุความผิดชีวิตร่างกายและความผิดต่อทรัพย์สินจำนวนมากไม่น้อยซึ่งผู้ก่อเหตุเป็นผู้มีอาการทางจิต ซึ่งจากการสอบถามกลุ่มตัวอย่างพบว่าผู้มีอาการทางจิตจำนวนมากนั้นเกิดจากการใช้ยาเสพติดต่อเนื่องมาเป็นเวลานาน เมื่ออยู่อาศัยในชุมชนโดยไม่มีผู้ดูแล รักษาพยาบาล หรือกักขังตามที่แพทย์สั่ง ก็มักจะมีอาการคลุ้มคลั่งและสร้างปัญหาให้กับชุมชนอยู่เสมอ กรณีดังกล่าวยังส่งผลกระทบต่อความรู้สึกปลอดภัยต่ออาชญากรรมของประชาชนอีกด้วย ดังนั้น เพื่อลดเหตุอาชญากรรมซึ่งเกิดจากผู้มีอาการทางจิตและสร้างความมั่นใจในความปลอดภัยให้กับประชาชน เจ้าหน้าที่จึงควรมีการจัดทำข้อมูลผู้มีอาการทางจิต กำหนดมาตรการในการดูแลผู้มีอาการทางจิตในพื้นที่ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และสร้างเครือข่ายประชาชนที่มีความรู้ความเข้าใจวิธีการดูแลและปฏิบัติต่อผู้มีอาการทางจิตอย่างเหมาะสม

5.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1) ภาครัฐควรขับเคลื่อนนโยบายขยายขอบเขตคดีความที่สามารถรับแจ้งความออนไลน์ ในการสำรวจครั้งนี้พบว่าสถิติคดีรับแจ้งความของสำนักงานตำรวจแห่งชาติยังคงน้อยกว่าสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนประมาณ 25 เท่า โดยเมื่อเปรียบเทียบกับผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2565 ซึ่งน้อยกว่าประมาณ 50.74 เท่า ย่อมแสดงให้เห็นว่าทางสำนักงานตำรวจชาติมีนโยบายปรับปรุงระบบการรับแจ้งความของเจ้าหน้าที่ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือการพัฒนากระบวนการรับแจ้งความออนไลน์สำหรับอาชญากรรมทางเทคโนโลยีซึ่งเริ่มใช้งานนับตั้งแต่พ.ศ. 2564 อย่างไรก็ตาม สำนักงานตำรวจแห่งชาติและหน่วยงานที่มีภารกิจรับเรื่องคดีความหรือคำร้องทุกข์ต่าง ๆ ควรผลักดันประเด็นนี้ในระยะต่อไป โดยอาจมุ่งเน้นขยายขอบเขตลักษณะอาชญากรรมที่สามารถแจ้งความออนไลน์นอกเหนือจากอาชญากรรมทางเทคโนโลยี โดยเริ่มจากคดีที่ไม่ยุ่งยากซับซ้อน ควบคู่ไปกับการพัฒนาระบบการสอบปากคำ ทำสำนวน ส่งฟ้อง และพิพากษาคดีให้สั้นและกระชับลงโดยประยุกต์ใช้ระบบบริหารจัดการแบบอิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงพิจารณาปรับแก้กฎหมายหรือระเบียบที่เป็นอุปสรรคในการพัฒนาดังกล่าว ทั้งนี้ เพื่อลดภาระให้กับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน และเพื่อให้ประชาชนเกิดความเชื่อมั่นต่อกระบวนการยุติธรรม ทั้งยังส่งเสริมการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมของประชาชนอีกด้วย

2) การดูแลผู้มีอาการทางจิตไร้ผู้ดูแลควรเป็นนโยบายเร่งด่วน หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ เช่น กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กรมสุขภาพจิต ฯลฯ ควรกำหนดหน่วยงานผู้รับผิดชอบหลักและวางนโยบายร่วมกันในการดูแลผู้มีอาการทางจิตอย่างเป็นระบบ เช่น ระบบติดตามเพื่อการรักษาอย่างต่อเนื่อง เครือข่ายภาคประชาชนผู้มีทักษะในการดูแลผู้ป่วยจิตเวช และระบบส่งต่อสำหรับกรณีจำเป็นต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลจิตเวช เป็นต้น นอกจากนี้ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมควรร่วมกันผลักดันนโยบายติดตามผู้พ้นโทษหลังปล่อย (Aftercare Service) อย่างจริงจัง โดยมุ่งเน้นดูแลผู้พ้นโทษอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะในคดียาเสพติด ให้กลับมาใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างปกติ สามารถประกอบสัมมาอาชีพ และไม่กลับไปเสพสารเสพติดอีก ซึ่งหากบรรลุได้ตามวัตถุประสงค์ย่อมส่งผลให้จำนวนผู้มีอาการทางจิตลดลงและทำให้สังคมมีความปลอดภัยเพิ่มขึ้นอีกด้วย

5.3 ข้อเสนอแนะทางวิชาการ

1) การสำรวจด้วยแอปพลิเคชันและจัดเก็บโดยเจ้าหน้าที่สำนักงานยุติธรรมจังหวัดในแต่ละพื้นที่ นั้นพบว่าสามารถจัดเก็บข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพสมควรดำเนินการอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม คณะผู้วิจัยในการสำรวจครั้งต่อไปยังคงต้องพัฒนาแอปพลิเคชันให้สามารถจัดเก็บข้อมูลได้ตามความต้องการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและง่ายต่อการใช้งานโดยเจ้าหน้าที่ผู้จัดเก็บข้อมูลในแต่ละพื้นที่ เช่นเดียวกับในส่วนของแบบสอบถาม โดยเฉพาะการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อการก่อเหตุที่สำเร็จและไม่สำเร็จในแต่ละเหตุอาชญากรรม เพื่อนำไปพัฒนามาตรการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมต่อไป นอกจากนี้ เพื่อให้ข้อมูลที่จัดเก็บมีความครบถ้วนสมบูรณ์และเจ้าหน้าที่ผู้จัดเก็บข้อมูลสามารถรายงานข้อมูลเชิงลึกและประเด็นที่มีความอ่อนไหวได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทางสำนักงานกิจการยุติธรรมควรจัดให้มีโครงการอบรมเจ้าหน้าที่ผู้จัดเก็บข้อมูลอย่างต่อเนื่องนอกเหนือจากการอบรมเพื่อสำรวจข้อมูลประจำปี เพื่อเพิ่มพูนทักษะในด้านต่าง ๆ เพิ่มเติม เนื่องจากเจ้าหน้าที่ผู้จัดเก็บข้อมูลนั้นอาจใช้การลงพื้นที่สำรวจข้อมูลเป็นโอกาสในการเข้าถึงประชาชน เพื่อสร้างความเชื่อมั่น ให้ความรู้ และประชาสัมพันธ์ นอกเหนือจากการลงไปสำรวจข้อมูลแต่เพียงอย่างเดียว

2) ควรพิจารณาจัดทำโครงการสำรวจเฉพาะด้านตามยุทธศาสตร์กระบวนการยุติธรรม โดยการสำรวจเฉพาะด้านในประเด็นที่มีความสำคัญหรือประเด็นที่เป็นยุทธศาสตร์กระบวนการยุติธรรมของประเทศ เช่น การสำรวจเชิงลึกในลักษณะความผิดที่สำคัญและลักษณะความผิดที่มีความอ่อนไหวเป็นพิเศษ เช่น การฉ้อโกง หลอกหลวง ความรุนแรงในครอบครัว ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ลักษณะความผิดทางเพศ ฯลฯ ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 เช่น การติดสินบน การทำร้ายรังแกทางจิตใจ ฯลฯ รวมไปถึงการสำรวจกลุ่มตัวอย่างที่มีความเปราะบาง เช่น เด็กและเยาวชน แรงงานต่างด้าว คนชายขอบ ฯลฯ ภายใต้วัตถุประสงค์เพื่อจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนให้ความครบถ้วนสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น รวมถึงเพื่อให้ได้รับข้อมูลเชิงลึกในประเด็นที่มีความสำคัญหรือเป็นยุทธศาสตร์ซึ่งสามารถนำข้อมูลที่จัดเก็บไปใช้ในการพัฒนากระบวนการยุติธรรม ทั้งนี้ ในแต่ละโครงการสำรวจเฉพาะด้านควรมีการออกแบบ

ระเบียบวิธีสำรวจและเครื่องมือแบบสอบถามให้เหมาะสมตามแต่ละประเด็น เช่น การสำรวจข้อมูล อาชญากรรมเกี่ยวกับยาเสพติดควรใช้เครื่องมือแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นแบบประเมินด้วยตนเอง (Self - Assessment) และไม่เปิดเผยตัวตนเพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความไว้วางใจและประสงค์ที่จะเปิดเผยข้อมูลโดยไม่ต้องกังวลว่าตนจะมีความผิดหรือมีผลที่ตามมา การสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัวหรือการทำร้ายร่างกายทางจิตใจควรกำหนดกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนและเป็นการสอบถามกลุ่มตัวอย่างโดยตรง ไม่ใช่การสอบถามกับผู้แทนหรือผู้ปกครอง เป็นต้น

Executive Summary

Thai National Crime Victimization Survey (TNCVS) aims to survey the prevalence of crimes experienced within the past year, with a particular focus on investigating unreported crimes, commonly referred to as the "Dark Figure of Crime." Currently, a significant number of crime victims choose not to report these cases to the authorities. By comparing the survey results with official crime statistics provided by the police, the TNCVS offers valuable insights into the situation, enabling a more accurate prediction of future crime trends. This information is essential for developing effective crime control and prevention policies that address the real challenges faced by society.

The data collection for the survey covered crime cases from January 1st, 2023, to December 31st, 2023, and involved 3,000 respondents selected as samples of the national population through stratified three-stage sampling. This rigorous sampling approach ensured that the sample group adequately represented diverse geographic areas and the entire nation.

1. Findings

In this survey, a total of 3,000 respondents participated as householders, representing 6,843 individuals. Among them, 1,128 respondents reported being victims of crime in 2023, accounting for 16.48% of the population. In this survey, crime victimization has been recorded as success and unsuccessful. It was found that out of 1,128 crime victims, there were 1,316 incidents of victimization. Of these, the crimes were successfully committed 731 times (10.68% victimization rate).

1.1 Crime Victimization by Types of Offences

The categorization of successful crimes based on different types of offences is as follows: Violent crimes had the highest prevalence, with 239 incidents and a victimization rate of 3.49%. This was followed by fraud, with 235 incidents and a 3.43% victimization rate. Property crimes were recorded at 130 incidents with a 1.90% victimization rate, other types of crimes at 84 incidents with a 1.23% victimization rate, sexual offences at 26 incidents with a 0.38% victimization rate, and cybercrimes had the lowest prevalence, at 17 incidents with a 0.25% victimization rate.

Table 1 Crime Victimization by Types of Offences

Type of Offence	Crime Victimization	Victimization Rate (Percentage)
Violent Crime	239	3.49
Property Crime	130	1.90
Fraud	235	3.43
Sexual Offence	26	0.38
Other types of crime	84	1.23
Cybercrime	17	0.25
Total	731	10.68

1) Violent Crime

The survey found that violent crimes were the most prevalent. Most incidents were related to traffic accidents, with 126 incidents reported, followed by public fights with 60 incidents. The majority of these incidents involved perpetrators who were unrelated to the victims. These incidents often stemmed from alcohol consumption and confrontations that occurred at festivals or nightclubs. Additionally, there were significant findings of murder and attempted murder, totaling 24 incidents. Notably, 6 incidents of murder or attempted murder were committed by individuals with psychiatric conditions, and most traffic accidents involved motorcycles.

2) Property Crime

The most common property crime was theft, with 88 incidents, followed by trespassing on property at 14 incidents, and property damage with 11 incidents. Interestingly, the survey found a significant number of burglaries, with 48 incidents, and the highest financial damage reported from these incidents was valued at THB 500,000, committed by professional criminals.

3) Sexual Offence

The most prevalent sexual offense was sexual assault (involving touching, hugging, kissing), with 10 incidents, followed by sexual harassment and stalking, at 5 incidents. There were 7 incidents of rape, including rape with force or attempted rape. Most sexual assault and sexual harassment incidents were committed by unknown individuals in festivals or nightclubs,

whereas most rapes involved perpetrators who were familiar to the victims and occurred in situations where the victims trusted them.

4) Fraud

Fraud was the most prevalent type of crime, with 177 incidents recorded. The most common type of fraud involved merchant fraud, where victims purchased goods or services from fraudulent sellers, accounting for 96 incidents. This was followed by call center scams, with 30 incidents. There were also 18 incidents of hybrid scams and 17 incidents of illegal loans. Notably, frauds had a high success rate of 31.71%, resulting in significant financial damage. This included 17 incidents where financial losses exceeded THB 100,001, with the highest reported damage reaching 800,000 baht.

5) Cybercrime

Cybercrimes had the lowest prevalence, often involving password breaches causing damage, with 11 incidents. Offenders gained unauthorized access to social media accounts (such as Facebook, Line, and X-Twitter), using this access to commit fraud. Additionally, there were 15 incidents where stolen passwords were used for extortion, gambling, and other fraudulent activities. Finally, there were two incidents of hacking into computer systems of companies or organizations, with stolen data used for further fraudulent activities.

6) Other types of crime

Other crimes included bribery, injustice in judicial processes, pollution in residential areas, privacy violations, and discrimination. The most prevalent crime in this category was bribery by public officials, with 54 incidents, followed by pollution in residential areas with 18 incidents and discrimination with 8 incidents. In bribery cases, victims were offered bribes to avoid prosecution or to be more convenience. Most bribery incidents involved traffic police officers not issuing fines and municipal officials overlooking street vendors.

1.2 Geographical Analysis

The Metropolitan Police Bureau area reported the highest crime victimization rate, with 170 incidents, accounting for 23.26% of all reported crimes. The Southern region (Region 9) followed with 113 incidents (13.99%), and the Northeastern region (Region 4) with 77 incidents (10.53%). The Southern region (Region 9) had the highest number of reported violent crimes with 35 incidents. The Metropolitan Police Bureau had the most fraud incidents, with 80 cases (34.04%). The Northern region (Region 6) reported the fewest crimes, with a total of 33 incidents.

1.3 Impact of Crime Victimization

The majority of crime incidents (487 cases, 66.72%) resulted in no physical or financial damage to the victims. However, 26 cases (3.56%) reported significant psychological trauma requiring mental health treatment, primarily related to violent crimes. About financial damage, 244 cases (33.38%) reported no property damage, with 185 cases (25.30%) reported damage is under THB 5,000. Notably, the highest damage this year was THB 800,000, resulting from a hybrid scam.

1.4 Access to Justice Service and Authorities

A significant proportion of crime victims reported their incidents, with 434 out of 731 cases (59.37%) documented. Property crimes exhibited the highest reporting rate at 77.69%, while fraud displayed a reporting rate of 48.94%. The majority of unreported crimes involved bribery, often perceived as normal or advantageous by the victims. Overall, satisfaction with the reporting process was relatively high, with 177 individuals (40.78%) expressing significant satisfaction.

1.5 Population that feel safe walking alone around the area they live

Survey finding indicated that 1,456 respondents (48.50%) reported feeling safe walking alone at night in their neighborhoods, with an additional 543 respondents (18.14%) indicating they felt very safe. Consequently, 66.64% of the population surveyed felt safe. Drug issues and a lack of adequate support for psychiatric patients in the community were identified as primary sources of fear among residents.

2. Comparison between Crime Victimization Survey and the Police Crime Record

A comparison revealed that public crime victimization surveys registered 517 incidents (7,555.17 per 100,000 people), whereas police statistics showed 202,640 incidents (306.79 per 100,000 people), implying public crime figures were approximately 25 times higher.

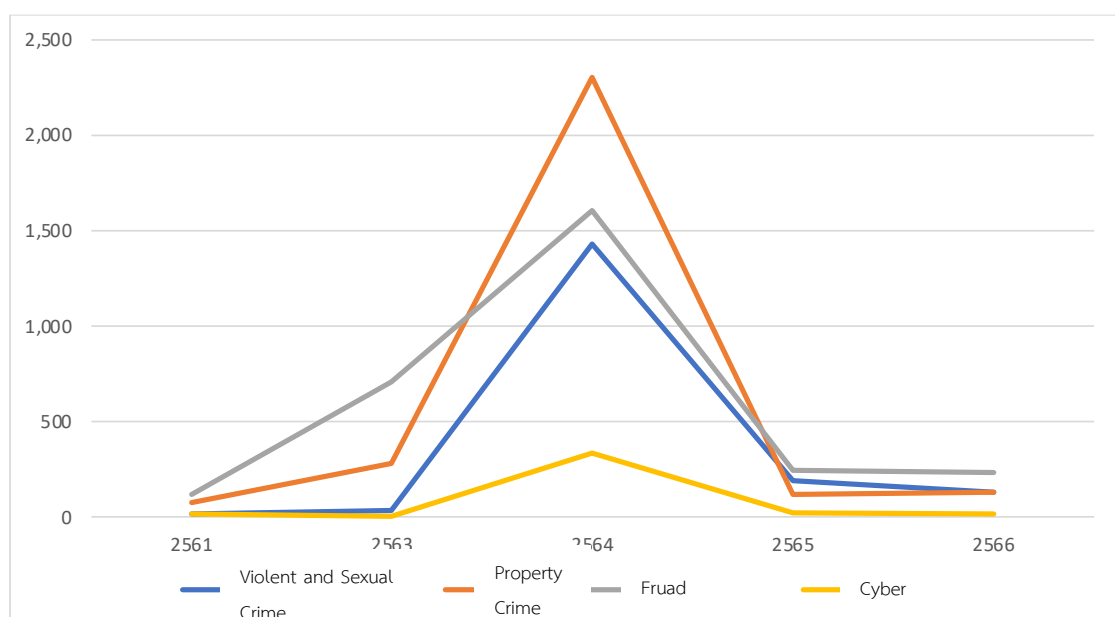
Table 2 Comparison between Crime Victimization Survey and the Police Crime Record by Types of Offences

The comparison results indicate that the community crime survey found a total of 517 instances of crime victimization that can be compared, while police statistics recorded 186,456 instances of the same type of crime. It can be stated that the 2023 Crime Victimization Survey identified approximately 25 times more crime victims than police crime statistics.

Types of Offences	Crime Victimization Survey		Police Crime Record	
	Victimization (cases)	cases per 100,000 capita	Cases	cases per 100,000 capita
Violent Crime	135	1,972.82	38,183	57.81
Property Crime	132	1,928.98	97,867	148.17
Fraud	233	3,404.94	36,716	55.59
Cybercrime	17	248.43	13,690	20.73
Total	517	7,555.17	186,456	282.30

3. Analysis and Comparison with Previous Crime Victimization Survey

Overall, the Police Crime Record showed a slight change from last year, with increases in property crimes and other types of crimes likely attributed to socioeconomic shifts in the post-COVID-19 era

4. Sustainable Development Goal 16

In 2023 Crime Victimization Survey, data has been collected and analysed identifying SDG 16, as detailed below:

4.1 Proportion of the population that experienced violence (a) physical, (b) psychological, and (c) sexual in the past 12 months (SDG 16.1.3)

The survey results show that 97 individuals out of 6,843 experienced physical violence, which includes 11 types of crimes against life and body, such as murder, attempted murder, terrorism, arson, bombing, rioting, fighting, domestic violence, illegal abortion, kidnapping, and unlawful detention. 272 individuals out of 2,982 experienced psychological violence, which refers to being victims of psychological abuse. Additionally, 16 individuals out of 6,843 experienced sexual violence, which includes six types of sexual crimes: rape with force, rape under intoxication, rape by coercion without direct force, gang rape, sexual torture, and indecency. These represent 1.42%, 9.12%, and 0.23% of the population, respectively.

4.2 Psychological Abuse (SDG 16.1.3b)

Out of 2,982 household representatives, 272 individuals had experienced psychological abuse. The most common type of abuse was intentional scaring or intimidation, such as shouting or breaking objects, affecting 94 individuals (3.15%). The second most common was the threat or actual harm to someone close to the individual, affecting 47 people (1.58%), and third was the destruction of property or pets by family members or close individuals to cause distress or fear, affecting 42 individuals (1.41%).

4.3 Proportion of people feeling safe walking alone in their area at night (SDG 16.1.4)

1,456 individuals (48.53%) reported feeling safe when walking alone in their residential area at night, while 543 individuals (18.10%) reported feeling very safe. Therefore, the total proportion of people feeling safe walking alone at night in their area is 66.63%.

4.4 Violence and all forms of torture against children (SDG 16.2.3)

Out of 352 household representatives aged 18-29 years, five individuals (1.42%) had experienced forms of exploitation, human trafficking, or violence and torture against children. The ages at which the victims first experienced violence were 9 years old (1 person), 14 years old (2 people), 16 years old (1 person), and 17 years old (1 person). The majority were victims of indecent acts, such as inappropriate touching, hugging, kissing, or fondling.

4.5 Human trafficking for forced labor and enslavement (SDG 16.2.2)

Among 2,936 household representatives, the most common exploitative labor practice experienced was working hours exceeding the agreed contract, reported in 80 instances. The second most common was receiving less than the agreed wage, reported in 63 instances. When considering both one-year and three-year periods, the most frequent issue was excessive working hours, with 108 incidents in the past year and 181 incidents over the past three years.

In terms of forced labor or enslavement, 53 individuals reported experiencing such treatment. The most common form was physical or psychological threats at work, reported by 34 individuals, followed by being forced to work without pay (or for very little pay), reported by 10 individuals.

4.6 Proportion of victims of violence in the past 12 months who reported the incident to authorities (SDG 16.3.1)

Of 103 victims of violent crimes, 72 individuals (69.90%) reported the incident to authorities.

4.7 Bribery or being asked for a bribe by public officials (SDG 16.5.1)

Out of 3,000 household representatives, there were 11,471 interactions with public authorities. Among these, 56 instances of bribery were reported, representing a 0.49% chance of being asked for a bribe. The most common occurrence was with the police, with 40 instances out of 982 interactions (1.33% chance). The second most common was with the land office, with 8 instances out of 590 interactions (1.36% chance). In most cases, bribes were requested in exchange for avoiding legal consequences or receiving favorable treatment, with amounts ranging from 1 to 1,000 baht.

4.8 Proportion of the population reporting experiencing discrimination or harassment in the past 12 months, based on fundamental human rights (SDG 16.b.1)

The survey found that eight individuals out of 6,843 reported experiencing discrimination, primarily due to economic or social status. This represents 0.17% of the population.

5.1 Practical Recommendations:

1. Prioritizing Emerging Crime Trends: The survey identified significant increases in specific types of crimes in 2023, likely influenced by evolving socioeconomic shifts. Notably, public fighting, exceeding last year's findings by over 100%, may be attributed to increased

social interaction following the COVID-19 pandemic. The resumption of full-time office work and holiday/festive season travel patterns have created opportunities for residential burglaries, leading to a notable increase. Therefore, authorities should prioritize proactive measures to prevent and combat these crimes. For public fighting, this could involve increased deployment of volunteer police officers and community leaders, as well as stricter preventive measures in high-risk locations like festivals and nightclubs. Addressing residential burglaries could include intensified patrol efforts in residential areas during holiday periods and improving home security initiatives, potentially incorporating advanced technology.

2. Strengthening Public Financial Literacy: The survey highlighted the significant financial damage caused by hybrid scams, with the highest reported damage reaching THB 800,000. This increase in both the number of victims and financial damage highlights the need for improved financial literacy among the population. The rise of new investment channels like cryptocurrency and Forex trading has created vulnerabilities for individuals lacking sufficient understanding of investment risks. Consequently, prevention measures should prioritize educating the public about investment risk assessment and cautioning against investments promising unrealistically high returns. Collaboration with investment experts to create and disseminate educational content across diverse platforms could significantly mitigate this type of crime.

3. Fostering Collaborative Efforts in Cybercrime Prevention: The rapidly evolving nature of cybercrime requires a comprehensive and collaborative response. Authorities must prioritize the development and implementation of advanced technology and knowledge to effectively prevent and suppress cybercrime. Establishing partnerships between government, academic, and private sectors, both domestically and internationally, is essential for creating cybercrime monitoring networks and facilitating technological advancements. Such collaboration is crucial for reducing cybercrime effectively, as cybercriminals often exploit data breaches from government and private sector databases to perpetrate scams. Strengthening data security within these organizations can serve as an additional layer of fraud prevention.

4. Addressing Mental Health Challenges in Communities: The survey revealed a correlation between mental health issues and crimes, particularly those involving violence against individuals and property. Interviews with respondents revealed that many individuals with mental health conditions have developed these issues due to prolonged drug use. The lack of adequate care, treatment, and medication adherence often leads to episodes of mania

and subsequent community disruptions. To mitigate the impact of these individuals on crime rates and public safety, authorities must prioritize data collection on individuals with mental health issues, establish effective community-based care mechanisms in collaboration with relevant agencies, and cultivate public awareness about appropriate interactions with individuals struggling with mental health challenges.

5.2 Policy Recommendations

1. Expanding Online Reporting Capabilities: The survey highlights a significant discrepancy between police crime records and victimization survey, with police crime records being significantly lower. This discrepancy, although narrowing from 50.74 times lower in 2022 to 25 times lower in 2023, demonstrates the need for continuous improvements in police reporting systems. The introduction of online reporting for cybercrime in 2024 has shown positive results. Therefore, authorities should further expand the scope of online reporting to include other less complex crime categories. Concurrently, efforts should be made to streamline investigative, prosecutorial, and judicial processes through the adoption of E – government systems. Additionally, legal and regulatory obstacles hindering these advancements should be addressed. These measures would not only alleviate the workload of law enforcement officers but also foster public confidence in the justice system and facilitate greater public access to justice.

2. Prioritizing Comprehensive Care for Individuals with Mental Health Issues: The survey identified a significant need for comprehensive care for individuals with mental health issues, particularly those without caregivers. Authorities involved in the criminal justice system and related agencies, such as the Ministry of Social Development and Human Security and the Department of Mental Health, should collaborate to establish a system of care for these individuals. This system should include continuous monitoring and treatment, a network of community-based caregivers with expertise in mental health, and a referral system for individuals requiring hospitalization in psychiatric facilities. Furthermore, the criminal justice system should prioritize aftercare services for ex-prisoners, particularly those convicted of drug-related offenses, to ensure their successful reintegration into society. This includes providing support for employment and preventing relapse into drug use. Such comprehensive interventions would contribute to a reduction in the number of individuals experiencing mental health issues and enhance public safety.

5.3 Academic Recommendations

1. Optimizing Data Collection Methods and Training: The survey's use of a web application and data collection by Justice Provincial Office staff demonstrates its effectiveness and should be continued. However, future surveys should prioritize developing the application to better align with the specific needs of relevant agencies and enhance user-friendliness for data collectors. The questionnaire design, particularly regarding data collection on factors influencing successful and unsuccessful crime incidents, should be enhanced to inform crime prevention and suppression strategies.

To ensure comprehensive and accurate data collection, the Justice Ministry should implement continuous training programs for data collectors, beyond the survey training. This initiative should focus on enhancing data collection skills, particularly regarding reporting sensitive and nuanced information. Data collectors should be encouraged to use their fieldwork as an opportunity to engage with the community, building trust, disseminating knowledge, and promoting awareness beyond merely collecting data.

2. Prioritizing Targeted, Thematic Surveys: Thematic surveys focusing on specific areas of critical importance or strategic issues within Thai criminal justice should be considered. These could include in-depth investigations into key or particularly sensitive crime issues, such as fraud, domestic violence, drug-related offenses, and sexual offenses. Other potential areas of focus include issues related to Sustainable Development Goal 16, such as bribery, psychological violence, and other relevant issues.

Furthermore, these surveys should encompass vulnerable groups, including children, migrant workers, and marginal people. The goal of these thematic surveys is to enhance the comprehensiveness of the public crime data and gain deeper insights into critical or strategic issues. This information can then be used to refine and improve Thai criminal justice.

Designing appropriate methodologies and questionnaires for each thematic survey is also crucial. For example, drug-related crime surveys might benefit from self-assessment questionnaires that ensure anonymity, fostering trust and encouraging respondents to disclose information without fear of repercussions. Surveys focused on domestic violence or psychological abuse should directly engage with children as the target group, rather than relying on household representatives.

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

สำนักงานกิจการยุติธรรม มีบทบาทและภารกิจสำคัญในการพัฒนานโยบายด้านกระบวนการยุติธรรม เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีแนวทางในการดำเนินการอำนวยความสะดวกยุติธรรมให้แก่ประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นรูปธรรม ควบคู่ไปกับการศึกษา วิจัย สืบสวนสอบสวน จัดเก็บ และวิเคราะห์ข้อมูลด้านกระบวนการยุติธรรมเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงสถานการณ์ด้านอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรม พร้อมทั้งแสวงหามาตรการเพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม โดยที่ผ่านมาสำนักงานกิจการยุติธรรมได้มีการพัฒนาและดำเนินการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนอย่างต่อเนื่อง ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ไม่ได้มีการแจ้งความหรือเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม (Dark Figure of Crime) เนื่องจากในปัจจุบันยังมีผู้ประสบเหตุหรือเหยื่ออาชญากรรมอีกจำนวนมากที่ไม่ได้แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ด้วยสาเหตุต่าง ๆ เช่น ประชาชนรู้สึกไม่เชื่อมั่นต่อหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่และหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมใช้ระยะเวลาเวลานาน และมาตรฐานในการดำเนินงานซึ่งอาจทำให้ประชาชนเชื่อว่าผู้ก่อเหตุจะไม่ถูกเจ้าหน้าที่จับกุมดำเนินคดี ทั้งนี้ เมื่อนำผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนดังกล่าวมาเทียบเคียงกับข้อมูลสถิติทางทะเบียน (Administrative Data) ของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมก็จะสามารถสะท้อนให้เห็นสถานการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบันได้ดียิ่งขึ้น และสามารถนำมาใช้คาดการณ์แนวโน้มการเกิดอาชญากรรมในอนาคต อันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางการพัฒนานโยบายด้านการบริหารงานยุติธรรม และการป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพและเป็นรูปธรรม

เพื่อให้การดำเนินงานดังกล่าวมีความต่อเนื่อง และเป็นการพัฒนาการสำรวจ จัดเก็บ วิเคราะห์ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันและการนำไปใช้ประโยชน์มากยิ่งขึ้น ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2567 สำนักงานกิจการยุติธรรมจึงได้จัดทำโครงการจ้างเหมาบริการเพื่อสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2566 ทั้งนี้ ผลการสำรวจและวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน จะนำไปใช้ประโยชน์ในการกำหนดแนวทางการพัฒนาหรือการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และนำไปประกอบการจัดทำรายงานสถานการณ์ความก้าวหน้าของการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 (Sustainable Development: SDG 16) ในตัวชี้วัดและประเด็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อทบทวนเครื่องมือสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันและการนำไปใช้ประโยชน์

1.2.2 เพื่อสำรวจ จัดเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

1.2.3 เพื่อวิเคราะห์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และจัดทำข้อเสนอแนะเพื่อนำไปสู่การกำหนดแนวทางการพัฒนาหรือการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและการนำไปใช้ประโยชน์ในทางวิชาการ

1.3 เป้าหมายในการดำเนินงาน

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยเป็นการสุ่มสำรวจประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2566 (1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม พ.ศ. 2566)

1.4 ขอบเขตการดำเนินงาน

1.4.1 ทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ที่สำนักงานกิจการยุติธรรมได้จัดทำขึ้นให้มีความสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน และสามารถดำเนินการจัดเก็บข้อมูลได้ตามวัตถุประสงค์ของโครงการและการนำไปใช้ประโยชน์

1.4.2 ดำเนินการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวนไม่น้อยกว่า 2,500 ตัวอย่าง โดยดำเนินการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ขั้นที่ 1 การสุ่มจังหวัด จำแนกตามพื้นที่กองบัญชาการตำรวจ 10 แห่ง โดยแต่ละกองบัญชาการตำรวจ ควรเลือกจังหวัดอย่างน้อย 3 จังหวัด ให้ครอบคลุมตัวแทนจังหวัดที่มีระดับการพัฒนารายได้ระดับสูง กลาง ต่ำ โดยใช้ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคนเป็นตัวชี้ระดับรายได้ในการแบ่งกลุ่มจังหวัด

ขั้นที่ 2 การสุ่มสถานีตำรวจ ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากรายชื่อสถานีตำรวจภูธรในจังหวัดตัวอย่าง จำนวน 3 สถานี กรณีเก็บข้อมูลในกองบัญชาการตำรวจนครบาล (กรุงเทพฯ) ควรเก็บอย่างน้อย 2 แห่ง

ขั้นที่ 3 การสุ่มตัวอย่างระดับท้องถิ่น ตำบล หรือชุมชน ที่อยู่ในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจในแต่ละหน่วยตัวอย่างขั้นที่ 2 โดยให้ครอบคลุมย่านที่อยู่อาศัยและย่านการค้า

1.4.3 จัดอบรมเจ้าหน้าที่จัดเก็บข้อมูล เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจในวัตถุประสงค์ กระบวนการ และวิธีการสำรวจ/จัดเก็บข้อมูล รายละเอียดเครื่องมือและแบบสอบถาม และวิธีการบันทึกข้อมูลเพื่อให้สามารถบันทึกข้อมูลได้ถูกต้องและเป็นไปตามแผนการดำเนินงานที่กำหนด

1.4.4 ดำเนินการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยใช้เครื่องมือที่ได้ทำการทบทวนแล้วตามข้อ 1.4.1 โดยสำรวจหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนครัวเรือนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ซึ่งพักอาศัยในบ้านที่ทำการสำรวจในปี พ.ศ. 2566 มากกว่า 6 เดือน โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า (Face to face interview) ในกรณีที่ทำการสัมภาษณ์ด้วยวิธีอื่น ต้องได้รับความเห็นชอบจากสำนักงานกิจการยุติธรรมก่อน

1.4.5 นำเสนอผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ประกอบด้วย

1.4.5.1 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ (ผู้แทนครัวเรือน)

1.4.5.2 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

1.4.5.3 ข้อมูลการประสบเหตุอาชญากรรม

1.4.5.4 ข้อมูลผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และข้อมูลการประสบเหตุอาชญากรรม แยกตาม

พื้นที่การสำรวจ

1.4.5.5 ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม

1.4.5.6 ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

1.4.5.7 ข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

1.4.5.8 ความรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง

1.4.6 วิเคราะห์ผลการสำรวจข้อมูลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ประกอบไปด้วยประเด็นดังต่อไปนี้

1.4.6.1 พฤติการณ์คดีและข้อค้นพบที่น่าสนใจจากการสำรวจ

1.4.6.2 เปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

1.4.6.3 ความสัมพันธ์หรือความเชื่อมโยงของข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกับข้อมูลหรือปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

1.4.6.4 สรุปข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่สอดคล้องกับนโยบายสำคัญ อย่างน้อยประกอบด้วย เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16

1.4.6.5 ข้อเสนอแนะการพัฒนาแนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการนำไปใช้ประโยชน์ในทางวิชาการ

1.4.7 จัดประชุมวิพากษ์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน เพื่อรับฟังความคิดเห็น และข้อเสนอแนะ สำหรับนำไปพัฒนารายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนฉบับสมบูรณ์

1.4.8 จัดทำรายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2566 ฉบับสมบูรณ์ อย่างน้อยต้องประกอบด้วย บทสรุปผู้บริหารทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ผลการสำรวจและวิเคราะห์ข้อมูล ตามข้อ 1.4.5 และ 1.4.6 และ Infographic ที่แสดงให้เห็นถึงผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ข้อค้นพบและข้อเสนอแนะที่สำคัญ

1.5 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 ผลผลิต ให้มีผลผลิตของโครงการอย่างน้อยดังต่อไปนี้

- 1) รายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2566 ฉบับสมบูรณ์
- 2) ข้อเสนอแนะ/แนวทางที่นำไปสู่การพัฒนาแนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งในเชิงนโยบายและเชิงปฏิบัติ รวมถึงข้อเสนอแนะการนำไปใช้ประโยชน์ในทางวิชาการ

1.6.2 ผลลัพธ์

สำนักงานกิจการยุติธรรม มีข้อมูลการจัดเก็บสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนระดับพื้นที่ และการสำรวจความคิดเห็นภาคประชาชนต่อกระบวนการยุติธรรมที่เป็นมาตรฐาน มีความแม่นยำ ทันสมัย สามารถใช้งานได้จริง มีความน่าเชื่อถือ ไม่ซ้ำกับการดำเนินการของหน่วยงานอื่น อันจะนำมาซึ่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวางแผนป้องกันอาชญากรรมและพัฒนากระบวนการยุติธรรมไทยในอนาคต

1.6 นิยามศัพท์

1) อาชญากรรม หมายถึง การกระทำความผิดอาญาที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อชีวิตหรือทรัพย์สิน ซึ่งผู้กระทำผิดต้องได้รับบทลงโทษตามที่กฎหมายกำหนด

2) เหยื่ออาชญากรรม หมายถึง ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการก่ออาชญากรรม ทั้งผลกระทบต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ และทรัพย์สิน

3) การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Crime Victimization Survey) หมายถึง การจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรม ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลจากมุมมองของเหยื่ออาชญากรรม ทำให้ได้ข้อมูลที่มีความแตกต่างจากข้อมูลที่มีการรายงานอย่างเป็นทางการ และทำให้สามารถเข้าถึงข้อมูลที่ไม่ได้มีการรายงานให้หน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทราบ

4) การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ (Police Crime Record) หมายถึง การจัดเก็บข้อมูลคดีอาญาที่ดำเนินการโดยเจ้าพนักงานสอบสวนเจ้าของคดี ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลจากมุมมองของผู้กระทำผิด เน้นการเก็บข้อมูลลักษณะของการกระทำผิด เหตุจูงใจ และพฤติการณ์ของคดีเป็นสำคัญ

5) เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals) หมายถึง เป้าหมายการพัฒนาตามกระบวนทัศน์การพัฒนาอย่างยั่งยืน ที่องค์กรสหประชาชาติได้กำหนดขึ้นและใช้เป็นทิศทางการพัฒนาในช่วงระยะเวลา 15 ปี (พ.ศ. 2558 – 2573) ซึ่งมีเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานยุติธรรม อยู่ในเป้าหมายที่ 16 ในเรื่องของส่งเสริมสร้างสังคมสงบสุข สร้างความปลอดภัย ทุกคนสามารถเข้าถึงความยุติธรรมได้อย่างเท่าเทียม และสร้างสถาบันที่มีธรรมาภิบาล โปร่งใส ตรวจสอบได้ โดยในการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมภาคประชาชน มีตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

เป้าหมายที่ 16.1.1 จำนวนเหยื่อของการฆาตกรรมโดยเจตนาต่อจำนวนประชากร 100,000 คน จำแนกตามเพศและอายุ

เป้าหมายที่ 16.1.4 สัดส่วนประชากรที่รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง

เป้าหมายที่ 16.2.3 สัดส่วนของผู้หญิงและผู้ชายวัยรุ่น อายุ 18-29 ปี ที่เคยถูกระทำ ความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี

เป้าหมายที่ 16.5.1 สัดส่วนของบุคคลที่เคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างน้อย 1 ครั้ง เพื่อให้สิ้นบนหรือถูกเรียกสิ้นบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในช่วงระยะเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา

เป้าหมายที่ 16.b.1 สัดส่วนของประชากรที่รายงานว่า รู้สึกถูกเลือกปฏิบัติ หรือถูกล่วงละเมิด ใน 12 เดือนที่ผ่านมา ตามข้อบัญญัติพื้นฐานของการห้ามเลือกปฏิบัติ ภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ

6) การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) หมายถึง การศึกษาประเด็นปัญหา ผ่านการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ โดยใช้แบบสอบถามเป็นหลัก เพื่อให้สามารถทำความเข้าใจเรื่องที่ศึกษา สามารถวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาแนวทางในการแก้ปัญหา กำหนดนโยบาย วางแผนโครงการ ประเมินผล หรือวิจัยต่อยอดได้

7) การสุ่มตัวอย่างแบบมีชั้นภูมิ (Stratified One Stage Sampling) หมายถึง รูปแบบการสุ่มตัวอย่างเพื่อการสำรวจ โดยสุ่มจากประชากรที่มีการแบ่งเป็นชั้นภูมิ (Stratum) แล้วสุ่มเลือกตัวแทนประชากรในแต่ละชั้นภูมิขึ้นมาตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

8) การสุ่มตัวอย่างอย่างเป็นระบบ (Systematic Sampling) หมายถึง การสุ่มตัวอย่างจากรายชื่อประชากรที่เรียงกันเป็นระบบบัญชีรายชื่อ โดยสุ่มแบ่งประชากรออกเป็นช่วงเท่า ๆ กัน ซึ่งอาจกำหนดช่วงจากสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างต่อประชากร จากนั้นจึงทำการสุ่มตัวอย่างจากช่วงแรกและช่วงต่อ ๆ ไปจนได้กลุ่มตัวอย่างขนาดที่ต้องการ

9) แผนที่อาชญากรรม (Crime Map) หมายถึง การจัดระบบข้อมูลสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ เพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพื้นที่ สำหรับการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมหรือเพื่อการบริหารกระบวนการยุติธรรมที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ในการดำเนินงานตามโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2566 คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อทบทวนเครื่องมือสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ซึ่งเป็นการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และพัฒนาเครื่องมือสำรวจดังกล่าวให้มีความสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันทั้งของประเทศไทยและระดับนานาชาติ ประเทศ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ในการศึกษาข้อมูลสามารถสรุปสาระสำคัญและนำเสนอในหัวข้อตามลำดับ ดังนี้

2.1 ที่มาและความสำคัญของการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

Michael Jandl (n.d.) นักวิจัยและที่ปรึกษาของสำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Office on Drug and Crime หรือ UNODC) ได้กล่าวไว้ในเอกสารเผยแพร่ขององค์การสหประชาชาติเกี่ยวกับความสำคัญของการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมและเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) ว่า ข้อมูลสถิติอาชญากรรมมีที่มาจากแหล่งข้อมูลสำคัญ 2 แหล่ง ได้แก่ ข้อมูลในการบริหารงานขององค์กรภาครัฐ (Administrative Data) เช่น ข้อมูลของตำรวจที่มีการบันทึกไว้ ข้อมูลของศาลา/ข้อมูลการดำเนินคดี และข้อมูลผู้ต้องขัง เป็นต้น และข้อมูลจากการสำรวจ (Sample Survey Data) เช่น การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) การสำรวจข้อมูลการทุจริตคอร์รัปชัน และการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมด้วยการรายงานตนเองของประชาชน เป็นต้น ทั้งนี้ ข้อมูลในการบริหารงานขององค์กรภาครัฐและข้อมูลจากการสำรวจนั้นมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ ข้อมูลจากองค์กรภาครัฐจะทำให้เห็นสถิติข้อมูลอาชญากรรมเท่าที่มีการรายงานหรือแจ้งความกับเจ้าหน้าที่รัฐเท่านั้น ทำให้มีช่องว่างระหว่างข้อมูลนี้กับจำนวนอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริง ซึ่งทางเจ้าหน้าที่รัฐอาจไม่พบ ไม่ได้รับรายงานหรือแจ้งความ ไม่ได้มีการบันทึกไว้ บันทึกไว้ว่าเป็นความผิดเหตุโทษรวมถึงอาชญากรรมที่เกิดขึ้นนอกประเทศ ช่องว่างดังกล่าวเรียกว่า Dark Figure of Crime โดยการวัดและทำความเข้าใจในส่วน Dark Figure of Crime นี้จำเป็นต้องใช้การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) ในการจัดเก็บสถิติข้อมูล

วิธีการและเป้าหมายของการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) นั้นเป็นการสำรวจกลุ่มตัวอย่างที่สามารถเป็นตัวแทนของประชากรได้ ซึ่งการสำรวจจะช่วยให้สามารถวัดระดับและแนวโน้มของอาชญากรรม ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมและความรู้สึกปลอดภัย ผลกระทบของอาชญากรรมในสังคมและกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูง รวมทั้งการยอมรับในกระบวนการยุติธรรมหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรม เช่น ตำรวจหรือศาล ได้

จุดเด่นของการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอยู่ที่เป็นการมุ่งเน้นศึกษาประสบการณ์ตรงของบุคคลแต่ละบุคคลผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม มิใช่มุ่งเน้นไปที่เหตุการณ์ในแต่ละอาชญากรรม อีกทั้งยังมุ่งเน้นศึกษาประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริงของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม มิใช่ข้อมูลตามที่มีการรายงานนอกจากนั้น ยังเป็นการศึกษาในมุมมองอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องรวมไปด้วย เช่น ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม ความรู้สึกปลอดภัย และอัตราการรายงานหรือแจ้งความกับตำรวจหรือเจ้าหน้าที่รัฐเมื่อเกิดเหตุอาชญากรรม เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอาจมีข้อจำกัดที่ทำให้ไม่สามารถแสดงให้เห็นถึงข้อมูลต่าง ๆ ตามความเป็นจริงได้ เช่น กรณีที่ผู้ถูกสัมภาษณ์ปฏิเสธการให้ข้อมูลหรือตอบคำถามหรือกรณีที่อาชญากรรมนั้นเกิดขึ้นไม่บ่อยครั้ง เป็นต้น

การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมนั้นมีประโยชน์ในด้านหลัก ๆ ได้แก่ มีระเบียบวิธีการสำรวจที่น่าเชื่อถือ เป็นการสำรวจที่มีความเป็นอิสระจากกฎหมายและหน่วยงานต่างๆ สามารถได้ข้อมูลจากกลุ่มเหยื่ออาชญากรรมและกลุ่มเปราะบาง สามารถวัดแนวโน้มของการเกิดอาชญากรรมได้อย่างน่าเชื่อถือ สามารถเปรียบเทียบกับระดับการเกิดอาชญากรรมของต่างประเทศที่ใช้ระเบียบวิธีการสำรวจเดียวกันได้ สามารถวัดแนวโน้มของการรายงานหรือแจ้งความเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับเจ้าหน้าที่รัฐได้ สามารถวัดความเชื่อมั่นในเจ้าหน้าที่ตำรวจและกระบวนการยุติธรรมได้ และสามารถวัดความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมได้

โดยทั่วไปแล้ว คำถามหลักในการสำรวจ ได้แก่ เรื่องความถี่ในการประสบเหตุอาชญากรรม ลักษณะเฉพาะของอาชญากรรม ระดับของอาชญากรรมและการเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา ลักษณะเฉพาะของผู้กระทำความผิดและผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ความเสี่ยงที่จะทำให้บุคคลตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และการเปลี่ยนแปลงความเสี่ยงตามกาลเวลา จำนวนอาชญากรรมที่มีการรายงานหรือแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่รัฐ เหตุที่ทำให้บุคคลผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่รายงานหรือแจ้งความกับเจ้าหน้าที่รัฐเมื่อเกิดเหตุอาชญากรรม และประสิทธิภาพในการทำงานของมาตรการหรือนโยบายด้านการป้องกันอาชญากรรมที่กำลังบังคับใช้

ข้อมูลจากสำนักงานกิจการยุติธรรม (2552) ได้ระบุเรื่องการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมสำหรับประเทศไทยว่า มีการดำเนินการด้วยการจัดเก็บข้อมูลจากสถิติทางการจากฐานข้อมูลกระบวนการยุติธรรม (Criminal Justice Database System) และการรายงานสถิติอาชญากรรมจากบันทึกการรับแจ้งข้อมูลคดี ซึ่งจัดอยู่ในรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้

- 1) การรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการ (Uniform Crime Report or Official Report) ซึ่งสำหรับในประเทศไทยคือ สถิติอาชญากรรม 4 กลุ่มของตำรวจ
- 2) การสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม (National Crime Victimization Survey) ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลโดยสอบถามข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากประชาชนทั่วไป

3) การสำรวจอาชญากรรมด้วยการรายงานตนเอง (Self-Reported Crime Survey หรือ Self-Reported Measures of Crime) คือ การให้ประชาชนเป็นผู้รายงานพฤติกรรมก่อเหตุอาชญากรรมของตนเอง

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน คือ การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) ซึ่งเก็บข้อมูลโดยสอบถามข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากประชาชนกลุ่มตัวอย่างในประเทศ เพื่อสำรวจข้อมูลอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริง รวมไปถึงข้อมูลอาชญากรรมที่ผู้ตกเป็นเหยื่อไม่ได้มีการแจ้งความหรือเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม หรือ Dark Figure of Crime เนื่องจากมีผู้ประสบเหตุหรือเป็นเหยื่ออาชญากรรมอีกจำนวนมากที่ไม่ได้แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ ทำให้สถิติอาชญากรรมทางการจากฐานข้อมูลของภาครัฐยังไม่สอดคล้องกับสถานการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริง ทั้งนี้ การที่ผู้ประสบเหตุหรือเหยื่ออาชญากรรมจำนวนมากไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่อาจมีสาเหตุจากประชาชนรู้สึกไม่เชื่อมั่นต่อหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่และหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมใช้ระยะเวลาอันยาวนานและเรื่องมาตรฐานการดำเนินงาน ซึ่งอาจทำให้ประชาชนเชื่อว่าผู้ก่อเหตุจะไม่ถูกเจ้าหน้าที่จับกุมดำเนินคดี

2.2 การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในต่างประเทศ

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนด้วยการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในประเทศต่าง ๆ เริ่มมีขึ้นตั้งแต่ทศวรรษที่ 1970 ในสหรัฐอเมริกา โดยในงานสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Crime Victimization Survey) ของสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. 2022 (Bureau of Justice Statistics, 2022) ได้มีการสรุปแนวคิดและหลักการของการเก็บข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนว่ามีวัตถุประสงค์เพื่อทราบถึงข้อมูลสถิติอาชญากรรมในประเทศที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง เพราะอาชญากรรมที่เกิดขึ้นบางส่วนนั้น ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่ได้มีการแจ้งความหรือไม่ได้นำเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมด้วยเหตุผลต่าง ๆ

ใน **สหรัฐอเมริกา** การสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในสหรัฐอเมริกาเกิดจากปัญหาข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่ใช้อยู่ไม่สามารถวัดจำนวนอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงได้ ด้วยสหรัฐอเมริกาแบ่งการปกครองออกเป็นหลายมลรัฐและแต่ละมลรัฐก็มีระบบการปกครองและการบริหารจัดการข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่แตกต่างกันไป การรวบรวมข้อมูลสถิติอาชญากรรมทั่วทั้งประเทศจึงมีความยากลำบาก (จอมเดช ตรีเมฆ, 2558)

สหรัฐอเมริกามีการดำเนินการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติ (National Crime Victimization Survey: NCVS) เริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 1973 จนกระทั่งปัจจุบัน โดยมีสำนักงานสถิติข้อมูลกระบวนการยุติธรรม (Bureau of Justice Statistics) เป็นหน่วยงานดำเนินการและเป็นแหล่งข้อมูลหลักของประเทศเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในการเก็บข้อมูลแต่ละครั้งนั้นจะเก็บจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นตัวแทนของประชากรทั่วประเทศประมาณ 240,000 คน ในครัวเรือนประมาณ 150,000 ครัวเรือน

สำหรับการเก็บข้อมูลใช้วิธีการสัมภาษณ์ ซึ่งจะมีคำถามเกี่ยวกับความถี่ ลักษณะของอาชญากรรม และผลกระทบของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาตินี้จะรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับประเภทของอาชญากรรมที่สำคัญ ได้แก่ อาชญากรรมส่วนบุคคลที่ไม่ถึงตาย (Nonfatal Personal Crimes) เช่น การถูกข่มขืนหรือการล่วงละเมิดทางเพศ การปล้น การทำร้ายร่างกาย ทั้งอย่างรุนแรงและการทำร้ายร่างกายธรรมดา และการลักขโมยทรัพย์สินส่วนบุคคล เป็นต้น และอาชญากรรมทรัพย์สินของครัวเรือน (Household Property Crimes) เช่น การบุกรุก การลักขโมยรถยนต์ และการลักขโมยประเภทอื่น ๆ เป็นต้น ทั้งนี้ เป็นอาชญากรรมทั้งที่มีการรายงานและไม่มีการรายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ในการสำรวจ ผู้ตอบจะให้ข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับตัวเอง เช่น อายุ เพศ เชื้อชาติ สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา และรายได้ และสำรวจว่าผู้ตอบแบบสำรวจเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่ ในการสำรวจเหตุการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแต่ละครั้งนั้น NCVS จะรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผู้ก่อเหตุ/ผู้กระทำความผิด เช่น อายุ เชื้อชาติ เพศ ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ ลักษณะของอาชญากรรม เช่น เวลาเกิดเหตุ สถานที่เกิดเหตุ การใช้อาวุธ ลักษณะการบาดเจ็บ และผลกระทบทางเศรษฐกิจ ไม่ว่าอาชญากรรมนั้น จะมีการรายงานต่อตำรวจหรือไม่ รวมทั้งยังมีการสำรวจถึงเหตุผลที่อาชญากรรมนั้น ๆ ถูกรายงานหรือไม่ถูก รายงานต่อตำรวจ และประสบการณ์ของเหยื่อกับระบบของกระบวนการยุติธรรม

จากฐานข้อมูลการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติ (NCVS) ของสำนักงานสถิติข้อมูลกระบวนการยุติธรรม (Bureau of Justice Statistics) พบรายงานการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมครั้งล่าสุดในปี ค.ศ. 2022 (Bureau of Justice Statistics, 2022) ซึ่งค้นพบในประเด็นสำคัญ ดังนี้

อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรุนแรงที่ไม่ถึงแก่ชีวิตในสหรัฐอเมริกาเพิ่มขึ้นเป็น 23.5 ต่อประชากร 1,000 คน ซึ่งเป็นประชากรที่มีอายุ 12 ปีขึ้นไป หลังจากทีลดลงต่ำสุดในรอบ 30 ปีที่ 16.4 – 16.5 ในช่วงปี ค.ศ. 2020 – 2021 ท่ามกลางการระบาดของไวรัสโคโรนา (COVID-19) การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรุนแรงที่ไม่ถึงแก่ชีวิตนี้วัดโดยการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติ ที่รวมถึงการข่มขืนหรือการล่วงละเมิดทางเพศ การปล้น การทำร้ายร่างกายอย่างรุนแรง และการทำร้ายร่างกายธรรมดา โดยในช่วง 3 ทศวรรษที่ผ่านมา อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรุนแรงโดยรวมลดลงจาก 79.8 เป็น 23.5 ต่อประชากร 1,000 คน จากปี ค.ศ. 1993 ถึง 2022 ทั้งนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรุนแรงที่ไม่ถึงแก่ชีวิตซึ่งมีการรายงานต่อตำรวจก็มีแนวโน้มคล้ายกัน ส่วนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรุนแรงที่รายงานต่อตำรวจในปี ค.ศ. 2022 มีสัดส่วนร้อยละ 42 ซึ่งไม่มีความแตกต่างทางสถิติจากปี ค.ศ. 2021 แต่มีการลดลงอย่างมีนัยสำคัญในการรายงานสำหรับอาชญากรรมบางประเภท เช่น การทำร้ายร่างกาย ความรุนแรงที่เกิดจากคนแปลกหน้า และอาชญากรรมรุนแรงที่ใช้อาวุธ เป็นต้น สำหรับครัวเรือนในสหรัฐอเมริกาที่เป็นเหยื่อในอาชญากรรมทรัพย์สินของครัวเรือน ได้แก่ การบุกรุก การขโมยรถยนต์ และประเภทอื่น ๆ ของการโจรกรรมในครัวเรือนมีทั้งหมด 13.4 ล้านครั้งในปี ค.ศ. 2022 เพิ่มขึ้นจาก 11.7 ล้านครั้งในปี ค.ศ. 2021 นอกจากนี้ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรุนแรงที่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้ให้บริการมี

สัดส่วนร้อยละ 9 ของการตกเป็นเหยื่อทั้งหมด ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญจากปี ค.ศ. 2021 (Bureau of Justice Statistics, 2023)

ในปี ค.ศ. 2024 ได้มีการออกมาตรการในการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติชิ้นใหม่ เพื่อปรับปรุงวิธีการประมาณการอัตราความชุกของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Prevalence Estimation Methods) เพราะโครงสร้างข้อมูลจากการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ใช้อยู่ในปัจจุบันยังมีความท้าทายในการประมาณการอัตราความชุกในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยวิธีการใหม่นี้มี 2 วิธีการที่สร้างขึ้นเพื่อตอบสนองต่อข้อจำกัดของวิธีการเก่า ได้แก่ ที่เรียกว่า One-Victimization Adjustment Method หรือ OVAM) และ One-Interview Adjustment Method หรือ OIAM) (Bureau of Justice Statistics, 2024)

ส่วน **สหราชอาณาจักร** มีการสำรวจอาชญากรรม เรียกว่า Crime Survey for England and Wales (CSEW) ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1981 ซึ่งในปัจจุบันดำเนินการโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ (The Office for National Statistics) เพื่อวัดปริมาณอาชญากรรมในอังกฤษและเวลส์ พัฒนาและประเมินนโยบายที่มีเป้าหมายเพื่อลดปริมาณอาชญากรรม และติดตามระดับการเปลี่ยนแปลงของอาชญากรรมจากปีหนึ่งไปยังอีกปีหนึ่ง การสำรวจอาชญากรรมนี้เป็นเครื่องมือที่สำคัญสำหรับรัฐบาลในการเข้าใจระดับของอาชญากรรมที่แท้จริง โดยการสำรวจจะบันทึกอาชญากรรมทุกประเภทที่เหยื่อพบ รวมถึงอาชญากรรมที่ไม่ได้รายงานกับตำรวจ ทำให้ได้รับฟังข้อมูลจากผู้ที่เคยประสบเหตุอาชญากรรมและผู้ที่ไม่เคยประสบเหตุอาชญากรรมใด ๆ ในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา เครื่องมือสำคัญของการสำรวจคือความสามารถในการหาข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่ไม่ได้รายงานกับตำรวจหรือมีการบันทึกไว้ ผลการสำรวจที่ผ่านมาแสดงให้เห็นว่า มีเพียง 4 ใน 10 ของอาชญากรรมเท่านั้นที่ถูกรายงานกับตำรวจ ฉะนั้น การสำรวจนี้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับอาชญากรรมที่ไม่ได้มีการรายงานกับตำรวจ หากไม่มีการสำรวจ รัฐบาลก็จะไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่ไม่ได้รายงานกับตำรวจ (Office for National Statistics, n.d.)

สำนักงานสถิติแห่งชาติ (The Office for National Statistics) สำรวจอาชญากรรมที่ครอบคลุมรูปแบบอาชญากรรมในแบบดั้งเดิมและรูปแบบอาชญากรรมที่เกิดขึ้นใหม่ เช่น ฉ้อโกงและอาชญากรรมออนไลน์ อีกทั้งให้ข้อมูลมูลค่าความเสียหาย ส่วนลักษณะของอาชญากรรมที่สำรวจ เช่น สถานที่และเวลาของอาชญากรรม ลักษณะของผู้กระทำผิด และความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อและผู้ก่อเหตุกระทำ เป็นต้น การเข้าใจลักษณะของอาชญากรรมที่ดีขึ้นจะทำให้การตัดสินใจทางนโยบายที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมและความยุติธรรมและสามารถลดอาชญากรรมได้

จุดประสงค์หลักของการสำรวจอาชญากรรมอังกฤษและเวลส์คือ การถามประสบการณ์ของสาธารณชนเกี่ยวกับอาชญากรรมภายในระยะเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา และเก็บรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยคำถามที่ทำให้สามารถจัดประเภทของอาชญากรรมได้อย่างถูกต้อง รวมถึงการเก็บข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบ เช่น อายุ การศึกษา และสถานการณืจ้างงาน รวมถึงข้อมูลเรื่องการได้รับบาดเจ็บ ทรัพย์สินที่ถูกขโมยหรือทรัพย์สินที่เสียหาย เวลาและสถานที่ของเหตุการณ์ และข้อมูลเกี่ยวกับผู้ก่อเหตุ เป็นต้น ข้อมูล

เหล่านี้ใช้สำหรับสร้างสถิติเกี่ยวกับอาชญากรรมของกลุ่มคนต่าง ๆ และแสดงภาพอาชญากรรมในประเทศที่ถูกต้อง ทั้งนี้ จะใช้ร่วมกับข้อมูลการบันทึกอาชญากรรมของตำรวจ (Office for National Statistics, n.d.)

ตามปกติ Crime Survey for England and Wales (CSEW) เก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า (Face to Face) สำหรับผู้ที่มีอายุ 16 ปีขึ้นไป แต่ถูกระงับในวันที่ 17 มีนาคม ค.ศ. 2020 เนื่องจากการระบาดของไวรัสโคโรนา (COVID-19) จึงได้ออกแบบการสำรวจอาชญากรรมผ่านโทรศัพท์ (A telephone-operated Crime Survey for England and Wales หรือ TCSEW) เพื่อให้การสำรวจอาชญากรรมสามารถดำเนินต่อไปได้ในช่วงที่การสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้าถูกระงับ โดยดำเนินการเก็บข้อมูลระหว่างวันที่ 20 พฤษภาคม ค.ศ. 2020 ถึง 31 มีนาคม ค.ศ. 2022 การสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้าได้กลับมาเริ่มต้นอีกครั้งในวันที่ 4 ตุลาคม 2021 (Office for National Statistics, 2023)

การเก็บสถิติอาชญากรรมในอังกฤษและเวลส์ครั้งล่าสุดเกิดขึ้นระหว่างเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2022 ถึงเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2023 ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงอาชญากรรมต่อครัวเรือนและผู้ที่มีอายุ 16 ปีขึ้นไป ที่เกิดขึ้นตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2021 ถึงเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 2023 และอิงจากการสัมภาษณ์ 30,667 ครั้ง ข้อมูลที่เก็บในช่วงนี้ได้รวมถึงอาชญากรรมในช่วง 12 เดือนก่อนเดือนสัมภาษณ์ด้วย ดังนั้น จึงรวมถึงอาชญากรรมที่เกิดขึ้นตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2021 โดยการเก็บสถิติอาชญากรรมของอังกฤษและเวลส์นี้ใช้ข้อมูล 2 ส่วน ทั้งจากการบันทึกอาชญากรรมของตำรวจ และการสำรวจ CSEW ประกอบกัน โดย CSEW ยังคงให้ข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับแนวโน้มระยะยาวของอาชญากรรมตั้งแต่สิ้นสุดเดือนธันวาคม ค.ศ. 1981 ถึงสิ้นสุดเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2023

ทั้งนี้ การเก็บสถิติอาชญากรรมในอังกฤษและเวลส์ล่าสุดในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2023 มีข้อค้นพบที่สำคัญ ได้แก่ จากการสำรวจพบว่า ประชากรอายุ 16 ปีขึ้นไปประสบกับอาชญากรรมจำนวน 8.4 ล้านครั้ง ซึ่งลดลงร้อยละ 10 เมื่อเทียบกับปีสิ้นสุดเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2022 ซึ่งมี 9.4 ล้านครั้ง และลดลงร้อยละ 18 เมื่อเทียบกับปีก่อนการระบาดของไวรัสโคโรนา (COVID-19) เมื่อสิ้นสุดเดือนมีนาคม ค.ศ. 2020 (10.2 ล้านครั้ง) ซึ่งส่วนใหญ่เกิดจากการลดลงของการฉ้อโกงและความเสียหายทางอาญา นับเป็นแนวโน้มขาลงระยะยาวของอาชญากรรมต่อประชากรในครัวเรือน ในการสำรวจประเภทอาชญากรรมแต่ละประเภทแสดงให้เห็นว่า ความเสียหายทางอาญาลดลงร้อยละ 28 การฉ้อโกงลดลงร้อยละ 13 และการใช้งานคอมพิวเตอร์ในทางที่ผิดเพิ่มขึ้นร้อยละ 33 ส่วนการบันทึกอาชญากรรมของตำรวจ แม้ไม่ใช่ตัวบ่งชี้แนวโน้มทั่วไปของอาชญากรรมที่ตื้นเขิน แต่สามารถให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับความผิดที่มีปริมาณน้อยแต่มีผลกระทบรุนแรงสูงมากขึ้น รวมถึงความผิดที่การสำรวจไม่ได้ครอบคลุมหรือบันทึกได้ดี ข้อมูลสำหรับปีสิ้นสุดเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2023 แสดงให้เห็นว่า จำนวนคดีฆาตกรรมลดลงร้อยละ 10 เหลือ 602 คดี เมื่อเทียบกับปีสิ้นสุดเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2022 ที่มี 667 คดี ส่วนการบันทึกคดีปล้นโดยตำรวจเพิ่มขึ้นร้อยละ 11 เป็น 77,337 คดี เมื่อเทียบกับปีสิ้นสุดเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2022 ที่มี 69,432 คดี สำหรับความผิดที่เกี่ยวข้องกับมิดหรืออาวุธแหลมคมเพิ่มขึ้น ร้อยละ 3 เป็น 50,833 คดี เมื่อเทียบกับปีสิ้นสุดเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2022 ที่มี 49,435 คดี และความผิดที่เกี่ยวข้องกับ

อาวุธปืนเพิ่มขึ้นร้อยละ 13 เป็น 6,645 คดี เมื่อเทียบกับปีสิ้นสุดเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2022 ที่มี 5,860 คดี (Office for National Statistics, 2023)

ออสเตรเลีย เป็นอีกประเทศที่มีการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (The Crime Victimization Survey หรือ CVS) ทุกปีตามปีงบประมาณ ซึ่งเป็นหัวข้อหนึ่งในสำรวจที่เรียกว่า Multipurpose Household Survey หรือ MPHS ดำเนินการโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติออสเตรเลีย (Australian Bureau of Statistics หรือ ABS) การสำรวจเหยื่ออาชญากรรมครั้งล่าสุดเกิดขึ้นระหว่างตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2022 ถึง มิถุนายน ค.ศ. 2023 การสำรวจนี้รวบรวมรายละเอียดเกี่ยวกับความแพร่หลายของอาชญากรรมส่วนบุคคลและอาชญากรรมครัวเรือน รวมถึงลักษณะทางสังคมและประชากรของบุคคลที่ประสบอาชญากรรมเหล่านี้ ประสบการณ์ของการตกเป็นเหยื่อซ้ำหลายครั้ง และลักษณะของเหตุการณ์ล่าสุดของอาชญากรรมแต่ละประเภท สำนักงานสถิติแห่งชาติออสเตรเลีย (Australian Bureau of Statistics) ดำเนินการสำรวจบุคคลที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ซึ่งเป็นผู้อยู่อาศัยปกติออสเตรเลียและอยู่อาศัยในพื้นที่ส่วนตัว รวมถึงครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง ชนบท พื้นที่ห่างไกล และพื้นที่ห่างไกลมากในออสเตรเลีย แต่ไม่รวมถึงบุคคลบางกลุ่ม เช่น สมาชิกของกองกำลังป้องกันประเทศออสเตรเลีย ชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในออสเตรเลีย บุคคลที่อาศัยอยู่ในที่อยู่อาศัยที่ไม่ใช่ส่วนตัว เช่น โรงแรม หอพักในมหาวิทยาลัย โรงเรียนประจำ โรงพยาบาล บ้านพักคนชรา บ้านสำหรับผู้พิการ และเรือนจำ เป็นต้น และไม่รวมถึงผู้อยู่อาศัยในชุมชนของชนพื้นเมือง (Indigenous Community Strata) (Australian Bureau of Statistics, 2024)

ในการสำรวจระหว่างตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2022 ถึงมิถุนายน ค.ศ. 2023 รวบรวมข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 25,934 คน ซึ่งรวมถึงการสัมภาษณ์แทนจำนวน 511 ครั้งสำหรับบุคคลที่มีอายุ 15 - 17 ปี ที่ผู้ปกครองหรือผู้พิทักษ์ไม่อนุญาตให้สัมภาษณ์ส่วนตัว และการสัมภาษณ์แทนจำนวน 1,929 ครั้งสำหรับบุคคลที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปที่ไม่สามารถตอบคำถามด้วยตนเองได้เนื่องจากปัญหาสุขภาพ การบาดเจ็บ หรือเหตุผลด้านภาษา ส่วนวิธีการเก็บข้อมูลใช้การสัมภาษณ์ผ่านทางโทรศัพท์ โดยบันทึกคำตอบโดยตรงลงในแบบสอบถามอิเล็กทรอนิกส์ และการสัมภาษณ์แทนในกรณีพิเศษ ข้อค้นพบที่สำคัญ ได้แก่ ร้อยละ 1.7 ของบุคคลมีประสบการณ์ทำร้ายร่างกาย, ร้อยละ 2.2 ของบุคคลมีประสบการณ์ทำร้ายเฉพาะหน้า, ร้อยละ 1.8 ของครัวเรือนมีประสบการณ์การถูกบุกรุก และร้อยละ 2.2 ของครัวเรือนมีประสบการณ์การถูกขโมยของจากรถยนต์ ในอาชญากรรมส่วนบุคคล พบอัตราการเป็นเหยื่อประมาณร้อยละ 4.0 ของบุคคลที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป อาชญากรรมส่วนบุคคลในช่วงเวลาปี ค.ศ. 2022-2023 รวมถึงการทำร้ายร่างกาย การทำร้ายเฉพาะหน้า การลอบทำร้าย การปล้น และการล่วงละเมิดทางเพศ (สำหรับบุคคลที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป) จากบุคคลที่ประสบอาชญากรรมส่วนบุคคลนี้ จำนวนผู้ที่รายงานเหตุการณ์ต่อตำรวจมีอัตราส่วน ได้แก่ ร้อยละ 55 สำหรับการทำร้ายร่างกาย ร้อยละ 39 สำหรับการทำร้ายเฉพาะหน้า ร้อยละ 27 สำหรับการลอบทำร้าย และร้อยละ 48 สำหรับการปล้น ส่วนอาชญากรรมในครัวเรือน พบอัตราการเป็นเหยื่อประมาณร้อยละ 8.5 ของครัวเรือน ประสบการณ์อาชญากรรมในครัวเรือนในช่วงเวลาปี ค.ศ. 2022 - 2023 รวมถึงการบุกรุก การ

พยายามบุกรุก การขโมยรถยนต์ การขโมยทรัพย์สินจากรถยนต์ การทำลายทรัพย์สิน และการถูกขโมยทรัพย์สินอื่น ๆ จากประสบการณ์อาชญากรรมในครัวเรือนนี้ จำนวนที่มีการรายงานเหตุการณ์ต่อตำรวจมีอัตราส่วน ได้แก่ ร้อยละ 74 สำหรับการบุกรุก ร้อยละ 46 สำหรับการพยายามบุกรุก ร้อยละ 86 สำหรับการขโมยรถยนต์ ร้อยละ 53 สำหรับการขโมยทรัพย์สินจากรถยนต์ ร้อยละ 52 สำหรับการทำลายทรัพย์สิน และ ร้อยละ 36 สำหรับการถูกขโมยทรัพย์สินอื่น ๆ (Australian Bureau of Statistics, 2024)

สำหรับประเทศในเอเชีย เช่น **สาธารณรัฐเกาหลี** ได้มีการสำรวจเหยื่ออาชญากรรม (Korean Crime Victim Survey) เพื่อระบุอาชญากรรมที่ซ่อนเร้น ความตระหนักรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยของประชาชน และเพื่อทราบความเสียหายต่าง ๆ ของประชาชน ที่รวมถึงความเสียหายที่ไม่ได้รายงานต่อตำรวจ นอกจากนี้ ยังมีการสำรวจการรับรู้และทัศนคติของประชาชนต่อปรากฏการณ์ทางอาญา เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดทำนโยบายเพื่อปกป้องและสนับสนุนผู้เสียหายจากอาชญากรรม ทั้งนี้ สำรวจเหยื่ออาชญากรรมครั้งล่าสุดเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 2022

จากฐานข้อมูลของ Korean Institute of Criminology and Justice (2023) ระบุว่า เนื้อหาของการสำรวจผู้เสียหายจากอาชญากรรมในเกาหลีในปี ค.ศ. 2022 ได้มีการปรับปรุงใหม่ให้ครอบคลุมและมีตัวอย่างเพื่อให้ตรงกับช่วงเวลาของการสำรวจ อีกทั้งมีการแยกแยะระหว่างการสะกดรอยตามและการคุกคามตามกฎหมายว่าด้วยการลงโทษการสะกดรอยตาม รวมถึงได้เพิ่มรายการที่เกี่ยวข้องกับการแอบถ่าย นอกจากนี้ ในการสำรวจยังรวมถึงสถานการณ์จริงที่เกี่ยวข้องกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในครัวเรือนที่มีสมาชิกคนเดียว

ส่วนแบบสอบถามในการสำรวจ ประกอบด้วย แบบสอบถามพื้นฐานสำหรับผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นตัวแทนครัวเรือนหรือสมาชิกในครัวเรือน และแบบสอบถามเหตุการณ์ ส่วนการสุ่มตัวอย่างและวิธีการสำรวจมีกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ ครัวเรือนทั่วไปที่อาศัยอยู่ในเขตสาธารณรัฐเกาหลี ณ จุดอ้างอิงของการสำรวจในปัจจุบัน รวมถึงสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 14 ปีขึ้นไป ประชากรสำรวจ ได้แก่ ครัวเรือนทั้งหมดและสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 14 ปีขึ้นไปภายในพื้นที่สำรวจทั่วไปของการสำรวจสำมะโนประชากรและที่อยู่อาศัยปี ค.ศ. 2021

การสำรวจครั้งนี้พบว่า อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมระดับชาติของบุคคลที่มีอายุ 14 ปีขึ้นไป อยู่ที่ร้อยละ 5.4 โดยเป็นเหยื่ออาชญากรรมรุนแรงร้อยละ 1.04 และอาชญากรรมด้านทรัพย์สินร้อยละ 6.44 ส่วนสัดส่วนครัวเรือนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมดประมาณร้อยละ 1.93 โดยสัดส่วนครัวเรือนที่ตกเป็นเหยื่อการบุกรุกที่อยู่อาศัยอยู่ที่ร้อยละ 0.59 และอาชญากรรมอื่น ๆ ร้อยละ 1.34

การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรุนแรงเกิดขึ้นมากที่สุดในฤดูใบไม้ผลิ (เดือนมีนาคมถึงพฤษภาคม) และมักเกิดขึ้นในช่วงเย็นและกลางคืน (เวลา 18.00 – 24.00 น.) นอกจากนี้ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรุนแรงเกิดขึ้นมากที่สุดในย่านการค้าที่มีประชากรหนาแน่น สำหรับอันตรายที่ได้รับ ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรุนแรงร้อยละ 20.3 ได้รับอันตรายทางร่างกายในระหว่างเหตุการณ์ โดยส่วนใหญ่เกิดจากรอยฟก

ข้าหรือรอยขีดข่วนบนร่างกายหรือตา และได้รับความเครียดทางอารมณ์ เช่น ความรู้สึกซึมเศร้าและความรู้สึกกลัว เป็นต้น ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อและผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่คือไม่รู้จักกัน

สำหรับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมด้านทรัพย์สินเกิดขึ้นมากที่สุดในฤดูใบไม้ผลิ (เดือนมีนาคมถึงพฤษภาคม) มักเกิดขึ้นในช่วงกลางวันและบ่าย (เวลา 12.00 - 18.00 น.) และเกิดขึ้นมากที่สุดที่บ้าน โดยรวมแล้วร้อยละ 22.3 ของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมด้านทรัพย์สินเกิดขึ้นทางออนไลน์ โดยแพลตฟอร์มหลักคือ แอปพลิเคชันส่งข้อความ เช่น KakaoTalk ส่วนประเภทของการตกเป็นเหยื่อการฉ้อโกงที่พบบ่อยที่สุดคือ การยืมเงินภายใต้ข้ออ้างว่าจะชำระคืน สิ่งที่ถูกขโมยบ่อยที่สุดคือ กระเป๋าตังค์และกระเป๋า เงินสด เช็คและบัตรกำนัล ส่วนสิ่งที่ถูกทำลายบ่อยที่สุดคือ ยานพาหนะ ส่วนผลกระทบทางจิตใจที่พบบ่อยที่สุดจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมด้านทรัพย์สิน คือ ภาวะซึมเศร้า เช่น ความรู้สึกหมดหวัง การสูญเสียความภาคภูมิใจในตนเอง และความหวาดกลัว

ในการรายงานและการจัดการของตำรวจเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรุนแรงร้อยละ 13.2 และอาชญากรรมด้านทรัพย์สินร้อยละ 20.7 รายงานเหตุการณ์ต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยเหตุผลที่พบบ่อยที่สุดในการรายงานในอาชญากรรมรุนแรงและอาชญากรรมด้านทรัพย์สิน คือ เพื่อจับกุมและลงโทษผู้กระทำความผิด และเหตุผลที่พบบ่อยที่สุดในการไม่รายงานทั้งในอาชญากรรมรุนแรงและอาชญากรรมด้านทรัพย์สิน คือ เพราะความเสียหายไม่รุนแรง นอกจากนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามที่รายงานว่าตำรวจดำเนินการกับการรายงานอาชญากรรมของพวกเขาอยู่ที่ร้อยละ 95.8 ในอาชญากรรมรุนแรง และร้อยละ 89.7 ในอาชญากรรมด้านทรัพย์สิน สำหรับความพึงพอใจต่อการดำเนินการของตำรวจในอาชญากรรมรุนแรง คือ ร้อยละ 72.7 และในอาชญากรรมด้านทรัพย์สิน คือ ร้อยละ 42.5 ซึ่งเพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับการสำรวจก่อนหน้า

สำหรับการเคลื่อนไหวในระดับนานาชาติ ปัจจุบันมีความพยายามผลักดันให้มีการดำเนินการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมหรืออาชญากรรมภาคประชาชนในประเทศต่าง ๆ ทั้งในประเทศที่พัฒนาแล้วและประเทศด้อยพัฒนา โดยองค์การระหว่างประเทศ ได้แก่ **สำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Office on Drug and Crime หรือ UNODC)** (ฉันทพร สุนทรธรรม และคณะ, 2563)

UNODC เห็นว่า ไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมา การสำรวจเหยื่ออาชญากรรมได้ช่วยสร้างความเข้าใจปัญหาในอาชญากรรมอย่างกว้างขวางขึ้น ซึ่งรวมถึงการประเมินภาวะของประชาชนในระดับนานาชาติได้ดีขึ้น ในอดีตมีการใช้ข้อมูลจากตำรวจและกระบวนการยุติธรรมเท่านั้นในการวัดอาชญากรรม แต่ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางแล้วว่าข้อมูลดังกล่าวนี้ไม่เพียงพอในการสำรวจเหยื่ออาชญากรรม และควรจะพิจารณารวมกับผลการสำรวจเหยื่ออาชญากรรม การสำรวจเหยื่ออาชญากรรมเป็นเครื่องมือที่สามารถเปรียบเทียบความเสี่ยงระหว่างประเทศและภูมิภาคต่าง ๆ ของโลกได้ดี นอกจากนี้ UNODC ยังส่งเสริมการสำรวจเหยื่อที่สามารถเปรียบเทียบได้ในระดับนานาชาติในประเทศกำลังพัฒนาภายในและนอกบริบทของ ICVS ด้วย

การสำรวจให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมและการตกเป็นเหยื่อผ่านแบบสอบถามมาตรฐาน ซึ่งผลลัพธ์จะสามารถเปรียบเทียบได้ในระดับนานาชาติ เพื่อให้มั่นใจในเรื่องนี้ทุกด้านของระเบียบวิธีได้ถูกมาตรฐานให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ UNODC เห็นว่า การสัมภาษณ์จะผ่านโทรศัพท์โดยใช้เทคนิค CATI (Computer Assisted Telephone Interviewing) หรือวิธีการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัวเพื่อเพิ่มความสามารถในการเปรียบเทียบ ในการสำรวจแบบตัวต่อตัวจะดำเนินการส่วนใหญ่ในเมืองหลวงหรือเมืองที่ใหญ่ที่สุดในประเทศที่เข้าร่วม (UNODC, n.d.)

ในปี ค.ศ. 2010 คณะทำงานร่วมระหว่างคณะกรรมการการเศรษฐกิจแห่งสหประชาชาติในยุโรป (The United Nations Economic Commission for Europe หรือ UNECE) และ UNODC ด้านการสำรวจเหยื่ออาชญากรรม (UNECE-UNODC Task Force on Victim Surveys) ได้พัฒนาและเผยแพร่คู่มือการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Manual on Victimization Surveys) โดยคณะทำงานร่วมนี้ จัดตั้งขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 2005 ซึ่งประกอบด้วย ตัวแทนจากประเทศออสเตรเลีย แคนาดา อิตาลี เนเธอร์แลนด์ โปแลนด์ สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา สำนักงานสถิติของคณะกรรมการยุโรป (EUROSTAT) สำนักงานสถิติพื้นฐานแห่งสหภาพยุโรป (EU-FRA) และสถาบันป้องกันและควบคุมอาชญากรรมแห่งยุโรป ซึ่งสังกัดกับสหประชาชาติ (HEUNI) นับเป็นความพยายามครั้งแรกในการพัฒนาหลักเกณฑ์เชิงระเบียบวิธีในระดับนานาชาติสำหรับการออกแบบการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยคู่มือนี้ให้แหล่งข้อมูลที่ครอบคลุม การพัฒนาการสำรวจการตกเป็นเหยื่อในระดับประเทศและจะเป็นประโยชน์สำหรับประเทศที่เริ่มต้นทำการสำรวจประเภทนี้เป็นครั้งแรก

คู่มือการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ข้อมูลพื้นฐานสำหรับการพัฒนาการสำรวจการตกเป็นเหยื่อในระดับประเทศ ระบุประเด็นสำคัญที่ช่วยในการตัดสินใจเกี่ยวกับวิธีการสำรวจ ระเบียบวิธี การวิเคราะห์ และการนำเสนอผลลัพธ์ ปรับปรุงความสามารถในการเปรียบเทียบข้อมูลการสำรวจเหยื่อระหว่างประเทศ ให้การอ้างอิงถึงวัสดุทางเทคนิคเพิ่มเติม รวมทั้งเพื่อเสนอทางเลือกและระบุแนวปฏิบัติที่ดีที่สุด โดยเป้าหมายสูงสุดของคู่มือคือ การปรับปรุงความสามารถในการเปรียบเทียบผลการสำรวจการตกเป็นเหยื่อ นอกจากนั้น คู่มือนี้ยังให้ข้อมูลสำคัญเพื่อแนะนำประเด็นที่ต้องมีในการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมระดับชาติ ซึ่งจะช่วยอำนวยความสะดวกในการเปรียบเทียบผลการสำรวจอาชญากรรมในระดับนานาชาติได้มากขึ้น นับเป็นก้าวแรกสู่เป้าหมายระยะยาวในวงที่กว้างขึ้นเพื่อปรับปรุงความสามารถในการเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมระหว่างประเทศ และการพัฒนาระบบรวบรวมข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมที่บูรณาการควบคู่ไปกับสถิติตำรวจ อัยการ ศาล และอื่น ๆ

เนื้อหาของคู่มือนี้มีประเด็นสำคัญ ได้แก่ บทนำเกี่ยวกับการสำรวจการตกเป็นเหยื่อ ซึ่งแนะนำเกี่ยวกับคู่มือและวัตถุประสงค์ ประวัติย่อของการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ประเด็นสำคัญสำหรับผู้กำหนดนโยบาย และข้อจำกัดของการสำรวจเหยื่ออาชญากรรม การวางแผนการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลที่ได้จากการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและข้อมูลที่ได้จากสถิติ

อาชญากรรมที่บันทึกโดยตำรวจ ประเด็นเชิงระเบียบวิธี ซึ่งให้ภาพรวมของกระบวนการสำรวจ ความแตกต่างหลักในประเภทต่าง ๆ ของการสำรวจการตกเป็นเหยื่อ เป้าหมายและวัตถุประสงค์สำหรับการสำรวจการตกเป็นเหยื่อใด ๆ พร้อมกับประเด็นเชิงระเบียบวิธีบางประการในการบรรลุวัตถุประสงค์โดยใช้การสำรวจทางสังคม กระบวนการจัดการสำรวจและกลุ่มเป้าหมาย การสุ่มตัวอย่าง และความถี่ของการนับจำนวน วิธีการนับความผิดและเหยื่อ โครงสร้างทั่วไปของการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและตรวจสอบในเชิงลึกถึงรูปแบบคำถาม รวมถึงคำถามที่เกี่ยวข้องกับความกลัวอาชญากรรม ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อในครัวเรือน และเหยื่อส่วนบุคคล การรายงานอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ และคำถามเชิงทัศนคติทั่วไป วิธีการสำรวจทั้งการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัว การสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ การสัมภาษณ์ที่ดำเนินการด้วยตนเอง แบบสอบถามทางอินเทอร์เน็ต และการสัมภาษณ์แบบผสมผสาน การออกแบบแบบสอบถามทั้งรูปแบบคำถามทั่วไป คำถามตัวคัดกรอง คำถามเหตุการณ์ วิธีการตอบคำถาม และรูปแบบการตอบคำถาม การประมวลผลข้อมูล การประมาณค่า การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล นอกจากนี้ ยังมีการกล่าวถึงข้อพิจารณาด้านจริยธรรมที่สำคัญ เรื่องการคุ้มครองผู้ตอบแบบสอบถาม การคุ้มครองความเป็นส่วนตัวและความลับ หลักการและแนวทางสำหรับการเผยแพร่ และกระบวนการประเมินกระบวนการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เสร็จเรียบร้อยแล้ว (UNECE-UNODC Task Force on Victim Surveys, 2010)

นอกจากนั้น ยังมีการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมระหว่างประเทศ (International Crime Victim Survey หรือ ICVS) เป็นโครงการวิจัยหลักระดับโลกในด้านนี้เพื่อสำรวจอาชญากรรมและการตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมระดับนานาชาติในการเติมเต็มช่องว่างการบันทึกเหตุการณ์อาชญากรรมโดยตำรวจ ICVS ริเริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 1987 โดยกลุ่มนักอาชญาวิทยายุโรปที่มีความเชี่ยวชาญในการสำรวจอาชญากรรมระดับประเทศ การสำรวจนี้ถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อประมาณการการตกเป็นเหยื่อที่สามารถใช้ในการเปรียบเทียบระหว่างประเทศได้ โดยพัฒนาขึ้นเป็นโปรแกรมการสำรวจมาตรฐานระดับโลกที่สำรวจประสบการณ์ของครอบครัวเกี่ยวกับอาชญากรรมทั่วไปในประเทศต่างๆ ปัจจุบัน มีการสำรวจแล้ว 6 รอบหลัก ซึ่งการสำรวจรอบแรกทำในปี ค.ศ. 1989 และมีการสำรวจซ้ำในปี ค.ศ. 1992 1996 2000 2004/2005 และ 2010/15 ในกว่า 80 ประเทศ และดำเนินการโดยสถาบันวิจัยยุติธรรมทางอาญาระหว่างภูมิภาคแห่งสหประชาชาติ (UNICRI) (University of Lausanne, n.d.)

แบบสอบถามหลักของ ICVS ได้ถูกร่างและทดสอบในหลายประเทศในปี ค.ศ. 1987 โดยอิงจากเครื่องมือที่มีอยู่ของการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมระดับประเทศของเนเธอร์แลนด์ อังกฤษและเวลส์ และสวีเดนหลายปีที่ผ่านมาได้มีการปรับเปลี่ยนและแก้ไขในแบบสอบถาม เนื่องจากความยาวของแบบสอบถาม การเปลี่ยนแปลงแก้ไขแบบสอบถามมีเพื่อทำให้เกิดข้อจำกัดให้น้อยที่สุด ด้วยการสำรวจได้ถูกทำซ้ำหลายครั้งในหลายประเทศ ทำให้ผลลัพธ์สามารถนำมาใช้เปรียบเทียบแนวโน้มอาชญากรรมได้ ICVS วัดอาชญากรรมที่ประชาชนทั่วไปเผชิญ รวมถึงความผิดเล็กน้อย เช่น การลักขโมย และอาชญากรรมที่รุนแรงมากขึ้น เช่น การขโมยรถยนต์ การล้วงละเมิดทางเพศ หรือการข่มขู่หรือทำร้ายร่างกาย อย่างไรก็ตาม

ICVS จะไม่สำรวจการตกเป็นเหยื่อจากอาชญากรรมที่ซับซ้อน เช่น การทุจริตครั้งใหญ่หรืออาชญากรรมที่เป็นองค์กรที่ทำร้ายประชากรรวมกลุ่มมากกว่าบุคคล แต่ข้อมูลบางอย่างเกี่ยวกับขอบเขตของอาชญากรรมที่ซับซ้อนสามารถพบได้ในอัตราการตกเป็นเหยื่อโดยการติดสินบน โดยมักพบได้บ่อยในหมู่ประชาชนในประเทศกำลังพัฒนา

การสำรวจของ ICVS มักถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่สอดคล้องกับนิยามทางกฎหมายของอาชญากรรมที่พบบ่อยโดยใช้ภาษาทั่วไป เช่น มีใครเข้าบ้านหรืออพาร์ทเมนต์ของคุณโดยไม่ได้รับอนุญาตและขโมยหรือพยายามขโมยของบางอย่างหรือไม่ เป็นต้น แบบสอบถามครอบคลุมอาชญากรรมในบ้านแยกออกเป็น การขโมยรถยนต์ (รวมถึงการขโมยที่ไม่ได้รับอนุญาต) การขโมยของจากรถ การขโมยจักรยาน การบุกรุก และการพยายามบุกรุก สำหรับอาชญากรรมที่เป็นบุคคล ผู้ตอบจะแจ้งเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเองโดยตรง ประเภทของอาชญากรรมนี้ ได้แก่ เหตุการณ์ทางเพศ เช่น การข่มขืนและการทำร้ายทางเพศอื่น ๆ การข่มขืน และการทำร้ายด้วยความรุนแรง การปล้นและการขโมยทรัพย์สินส่วนตัว รวมถึงการถูกลอกหลวงเพื่อขโมย

แบบสอบถามของ ICVS ใช้คำถามคัดกรองเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในรูปแบบของอาชญากรรมที่กำหนดไว้ หลังจากที่ได้ตอบได้ตอบคำถามทั้งหมดแล้ว มีการใช้คำถามตามเพื่อสัมภาษณ์ผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับรายละเอียดเพิ่มเติม การใช้คำถามคัดกรองนั้นช่วยป้องกันไม่ให้ผู้ตอบที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหลายครั้งหลีกเลี่ยงการตอบคำถามเกี่ยวกับการเป็นเหยื่อ เพื่อป้องกันไม่ให้ถามรายละเอียดเพิ่มเติม เพราะปัจจัยสำคัญในการสำรวจอาชญากรรมคือ ความเกลียดชังของผู้ตอบคำถามที่มีประสบการณ์ในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยเฉพาะถ้าผู้ตอบถูกถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใน 12 เดือนที่ผ่านมา

ICVS ได้นำ Computer Assisted Telephone Interviewing (CATI) มาใช้ในการสำรวจในประเทศอุตสาหกรรมที่มีอัตราการเข้าถึงโทรศัพท์สูงพอสมควร ซึ่งมีมากกว่าร้อยละ 70 ของประเทศทั้งหมด ด้วยเหตุผลเรื่องการประหยัดต้นทุน (University of Lausanne, n.d.)

ในภูมิภาคยุโรป ยังมีการสำรวจอาชญากรรมเป็นการเฉพาะ ได้แก่ **การสำรวจอาชญากรรมและความปลอดภัยในยุโรป (The European Crime and Safety Survey: EU ICS)** ซึ่งเป็นการสำรวจและวิเคราะห์ที่ครอบคลุมที่สุดเกี่ยวกับอาชญากรรม ความมั่นคง และความปลอดภัยที่เคยดำเนินการในสหภาพยุโรป การสำรวจนี้ยังคงสืบทอดประเพณีของการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมระหว่างประเทศ (International Crime Victim Survey: ICVS) และดำเนินการโดยกลุ่มสมาคมยุโรป (European Consortium) กลุ่มสมาคมนี้นำโดย Gallup Europe ในกรุงบรัสเซลส์ และประกอบด้วย สถาบันวิจัยยุติธรรมทางอาญาระหว่างภูมิภาคแห่งสหประชาชาติ (UNICRI) (อิตาลี), สถาบัน Max Planck สำหรับกฎหมายอาญาต่างประเทศและระหว่างประเทศ (เยอรมนี), CEPIS/INSTEAD (ลักเซมเบิร์ก) และ GeoX (ฮังการี) กลุ่มสมาคมได้รับเงินสนับสนุนจากคณะกรรมการยุโรป, DG Research, เพื่อดำเนินการสำรวจ EU ICS มุ่งเน้นสำรวจประสบการณ์ของผู้ที่อยู่อาศัยในสหภาพยุโรปเกี่ยวกับเรื่องอาชญากรรมและการบังคับใช้กฎหมาย อีกทั้งยังเป็นการเปรียบเทียบระดับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในสหภาพยุโรปและวัดความรู้สึกมั่นคง

และปลอดภัยของประชาชนด้วย นอกจากนี้ ยังมีการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างมุมมองของพลเมือง สหภาพยุโรปเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของตนและระดับของอาชญากรรมในพื้นที่ใกล้เคียงทั่วสหภาพยุโรป ซึ่งทั้งหมดนี้ไม่อยู่ในบันทึกของตำรวจ (UNICRI, n.d.)

ในปี ค.ศ. 2005 ประเทศสมาชิกเก่าของสหภาพยุโรป 15 ประเทศ และกลุ่มสมาคมได้ให้คำมั่นที่จะ รวมสมาชิกใหม่ 3 ประเทศ ได้แก่ โปแลนด์ เอสโตเนีย และฮังการี ในการสำรวจ การทำงานภาคสนามสำหรับ EU ICS ดำเนินการในปี ค.ศ. 2005 โดย Gallup Europe ใน EU-15 และฮังการี ส่วนการเก็บข้อมูลใน เอสโตเนียและโปแลนด์จัดขึ้นโดยบุคคลที่สามในปี ค.ศ. 2004/2005 โดยใช้องค์ประกอบวิธีการมาตรฐาน เดียวกัน รวมถึงแบบสอบถามของ ICVS ที่ปรับปรุงแล้ว

EU ICS Consortium (2007) นั้นกำหนดให้การสำรวจอาชญากรรมและความปลอดภัยในยุโรป คล้ายคลึงกับการสำรวจอาชญากรรมในครัวเรือนส่วนใหญ่ในแง่ของประเภทอาชญากรรม และใช้คำถามหลัก จาก ICVS การสำรวจนี้มีประชากรเป้าหมายคือ ผู้อยู่อาศัยทั้งหมดที่มีอายุ 16 ปีขึ้นไปใน 18 ประเทศ ของสหภาพยุโรป โดยถามตัวอย่างประชากรที่เป็นตัวแทนเกี่ยวกับอาชญากรรม เช่น การขโมยรถยนต์ และยานพาหนะ การลักทรัพย์ การปล้น การทำร้าย การใช้ยาเสพติด และอื่น ๆ ที่พวกเขาเคยประสบใน ช่วงเวลาที่กำหนด วัตถุประสงค์หลักของ ICVS และ EU ICS นั้นตรงกัน ได้แก่ การเปรียบเทียบระดับ อาชญากรรมในแต่ละประเทศและในช่วงเวลาต่าง ๆ โดยไม่ขึ้นอยู่กับบันทึกของตำรวจ การสำรวจจึงนับ จำนวนผู้ที่ได้รับผลกระทบจากอาชญากรรมที่ใกล้เคียงความจริงมากขึ้นและวัดแนวโน้มของอาชญากรรม

ในการสัมภาษณ์เรื่องประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม ผู้ตอบคำถามจะพบคำถามเกี่ยวกับ ประสบการณ์อาชญากรรมในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา ก่อน จากนั้น ผู้ที่กล่าวถึงเหตุการณ์ประเภทใดจะถูกถามว่า เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อใด การเก็บข้อมูลของ EU ICS ยังช่วยให้สามารถวิเคราะห์ได้ว่า ความเสี่ยงของ อาชญากรรมแตกต่างกันอย่างไรในกลุ่มประชากรต่าง ๆ ทั้งในแง่ของอายุ ระดับรายได้ และอื่น ๆ

ส่วนประเภทอาชญากรรมในการสำรวจนี้ครอบคลุมอาชญากรรมทั่วไปส่วนใหญ่ เช่น การโจรกรรม การลักทรัพย์ การปล้น และการทำร้ายร่างกาย เป็นต้น อาชญากรรมในครัวเรือนคืออาชญากรรมที่มี ผลกระทบต่อครัวเรือนโดยรวม และผู้ตอบจะรายงานเหตุการณ์ทั้งหมดที่พวกเขา รู้ แบบสอบถามอาชญากรรม ในครัวเรือนนั้นถูกแยกต่างหาก ได้แก่ การขโมยรถยนต์ ที่รวมถึงการขโมยรถยนต์โดยไม่ได้รับอนุญาต การขโมย ของจากรถ การขโมยรถจักรยานยนต์และจักรยาน การลักทรัพย์และพยายามลักทรัพย์ สำหรับอาชญากรรม ส่วนบุคคล ผู้ตอบจะรายงานสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขาโดยส่วนตัว ประเภทของอาชญากรรมส่วนบุคคล ได้แก่ เหตุการณ์ทางเพศ ที่รวมถึงการข่มขืนและการทำร้ายทางเพศอื่น ๆ การข่มขู่และทำร้ายร่างกาย ที่รวมถึงการ ทำร้ายร่างกายด้วยกำลัง การปล้น และการโจรกรรมส่วนบุคคล ที่รวมถึงการล้วงกระเป๋า การสำรวจนี้ยัง รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่ไม่เป็นทางการ เช่น การคอร์รัปชันด้วยการเรียกรับสินบนโดยเจ้าหน้าที่ ของรัฐ และการฉ้อโกงผู้บริโภค เป็นต้น

EU ICS ยังสนใจมุมมองเกี่ยวกับการสำรวจ การป้องกันอาชญากรรม และความรู้สึกลดภัยด้วย ผู้ที่กล่าวว่า ตนเองตกเป็นเหยื่อในช่วง 5 ปีที่ผ่านมาจะถูกถามคำถามติดตามผลเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น เช่น พวกเขาได้ดำเนินการแจ้งตำรวจหรือไม่ และพวกเขาพึงพอใจกับการปฏิบัติของตำรวจหรือไม่ นอกจากนี้ ยังมีคำถามอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม ซึ่งรวมถึงความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิภาพทั่วไปของตำรวจ เพื่อประโยชน์ในการใช้มาตรการป้องกันอาชญากรรม

ด้วยการสำรวจทางโทรศัพท์ที่ได้ถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลายตั้งแต่เริ่มแรกในการสำรวจ ICVS โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศอุตสาหกรรมที่มีอัตราการเข้าถึงโทรศัพท์สูง ดังนั้น การสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ของ EU ICS จึงดำเนินการผ่านวิธีการโทรศัพท์ (CATI) ซึ่งการสัมภาษณ์ผ่านโทรศัพท์พื้นฐานหรือโทรศัพท์บ้าน ยกเว้นในฟินแลนด์ที่มีการสัมภาษณ์กลุ่มย่อยผ่านโทรศัพท์มือถือ ส่วนในโปแลนด์และเอสโตเนียยังใช้การสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้าในที่อยู่อาศัยของผู้ตอบ

นอกจากนั้น มี 12 ประเทศที่ได้ทำการสำรวจโดยใช้เซิร์ฟเวอร์ CATI ที่ใช้ระบบอินเทอร์เน็ต เรียกว่า WebCATI การใช้ WebCATI เป็นการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ที่ใช้คอมพิวเตอร์ช่วยผ่านอินเทอร์เน็ต หรืออินเทอร์เน็ต CATI แบบดั้งเดิมต้องการให้คอมพิวเตอร์ของผู้สัมภาษณ์เชื่อมโยงผ่านเครือข่ายไปยังคอมพิวเตอร์หลัก (เซิร์ฟเวอร์) ที่ทำหน้าที่เป็นที่เก็บตัวอย่างและข้อมูลแบบศูนย์กลาง ในขณะที่ WebCATI เชื่อมต่อกับเซิร์ฟเวอร์หลักผ่านเครือข่าย World Wide Web และผู้สัมภาษณ์ใช้เบราว์เซอร์เพื่อเข้าถึงไฟล์การศึกษาและป้อนคำตอบ ดังนั้น WebCATI จึงใช้ไฟล์การศึกษาที่ตั้งอยู่ในศูนย์กลางสำหรับสถานที่สัมภาษณ์หลายแห่ง จึงช่วยลดข้อผิดพลาดในการศึกษาและทำให้กระบวนการแบ่งงานง่ายขึ้น

สำหรับกลุ่มตัวอย่างในการสำรวจได้คัดเลือกตามมาตรฐานการออกแบบเดียวกันสำหรับใช้ในแต่ละประเทศที่เข้าร่วม ยกเว้นโปแลนด์และเอสโตเนีย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้สำหรับ EU ICS ได้รับการออกแบบเพื่อให้ครอบคลุมประชากรมากที่สุดและมีอคติน้อยที่สุด ส่วนจำนวนการสัมภาษณ์ที่ตั้งเป้าไว้ในแต่ละประเทศส่วนใหญ่คือ 2,000 ครั้ง กลุ่มตัวอย่างถูกแบ่งออกเป็นส่วนใหญ่ของระดับประเทศ โดยมีขนาดตัวอย่างที่ตั้งเป้าไว้ที่ 1,200 ตัวอย่าง และส่วนที่เล็กกว่าคือในเมืองหลวง โดยมีขนาดตัวอย่างที่ตั้งเป้าไว้ที่ 800 ตัวอย่าง โดยไม่มีการสัมภาษณ์ในเมืองหลวงของลักเซมเบิร์ก โปแลนด์ และเอสโตเนีย

2.3 การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในประเทศไทย

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในประเทศไทยเริ่มดำเนินการตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 จนถึงปัจจุบัน ซึ่งมีสำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม เป็นเจ้าภาพหลักในการดำเนินการ เพื่อสำรวจข้อมูลอาชญากรรมที่ไม่ได้มีการแจ้งความหรือเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม และให้สามารถสะท้อนให้เห็นถึงสถานการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงได้ รวมทั้งสามารถนำมาใช้คาดการณ์แนวโน้มการเกิดอาชญากรรมในอนาคตได้ อันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางการพัฒนานโยบายด้านการบริหารงานและการป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพและเป็นรูปธรรม

ด้วยสำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม มีบทบาทและภารกิจสำคัญในการพัฒนานโยบายด้านกระบวนการยุติธรรมเพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถอำนวยความสะดวกยุติธรรมให้แก่ประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งมีบทบาทและภารกิจในการศึกษา วิจัย สืบสวนคดี จัดเก็บ และวิเคราะห์ข้อมูลด้านกระบวนการยุติธรรม เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงสถานการณ์ด้านอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรม และแสวงหามาตรการเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาด้านอาชญากรรม ดังนั้น สำนักงานกิจการยุติธรรม จึงได้มีการพัฒนาและดำเนินการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนหรือการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่โครงการนำร่องในปี พ.ศ. 2548 – 2549 ซึ่งจัดเก็บข้อมูลโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ จากนั้น มีการขยายพื้นที่จัดเก็บข้อมูลไปทั่วประเทศมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 และในปัจจุบัน มีการพัฒนาการจัดเก็บข้อมูลอย่างต่อเนื่องโดยมีรอบการจัดเก็บข้อมูล 1-2 ปีต่อครั้ง (ธัญพร สุนทรธรรม และคณะ, 2563)

การเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนยังเป็นการดำเนินการในฐานะเป็นมาตรฐานสถิติข้อมูลอาชญากรรมหลักประการหนึ่งที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง และนำผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมาเทียบเคียงกับข้อมูลสถิติทางทะเบียนของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมซึ่งเป็นสถิติทางการ เช่น สถิติการเกิดอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ประเทศไทยยังอยู่ระหว่างการพัฒนากระบวนการจัดเก็บข้อมูลและสถิติอาชญากรรมให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล โดยการพัฒนากระบวนการสถิติอาชญากรรมทางการจากฐานข้อมูลกระบวนการยุติธรรมและการพัฒนาการจัดทำอาชญากรรมแห่งชาติ (Crime Rate) หรือเรียกว่า “การรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการ” (Uniform Crime Report or Official Report) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นรายงานในรูปแบบสถิติคดี เรียกว่า “รายงานสถิติคดีอาชญากรรม” เป็นการจัดเก็บฐานข้อมูลอาชญากรรมโดยพนักงานสอบสวนเจ้าของคดีและมีการรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการในรูปแบบของสถิติอาชญากรรมของทางราชการ ปัจจุบัน ระบบการจัดเก็บสถิติคดีอาชญากรรมมี 4 กลุ่ม เรียกว่า “สถิติความผิดในคดีอาญาที่สำคัญ” (ชวันส์ถ์ เจนการ และคณะ, 2565)

ส่วนการสำรวจอาชญากรรมด้วยการรายงานตนเอง (Self-Reported Crime Survey หรือ Self-Reported Measures of Crime) ของไทย ได้เริ่มมีการจัดเก็บข้อมูลตั้งแต่โครงการจ้างเหมาบริการเพื่อสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2564 โดยสำนักงานกิจการยุติธรรมร่วมกับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ นับเป็นการพัฒนาระบบจัดเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมของประเทศไทยที่ครบถ้วนตามมาตรฐานสากล

นอกจากนั้น สำนักงานกิจการยุติธรรมยังเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบในการขับเคลื่อน รวมทั้งติดตาม และรายงานผลการดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 (Sustainable Development Goals: SDG 16) เรื่อง ส่งเสริมสังคมที่สงบสุขและครอบคลุมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ให้ทุกคนเข้าถึงความยุติธรรม และสร้างสถาบันที่มีประสิทธิภาพ รับผิดชอบ และครอบคลุมในทุกระดับของประเทศไทย ดังนั้น

จึงต้องนำข้อมูลบางส่วนที่ได้จากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Victimization Survey Sources) นี้มาใช้เพื่อประกอบการจัดทำรายงานสถานการณ์ความก้าวหน้าของการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 ร่วมกับข้อมูลในการบริหารงานขององค์กรภาครัฐ (Administrative Sources) ด้วย

ทวิวัฒน์ เหลืองวิริยะ และคณะ (2566) ได้รวบรวมและสรุปข้อมูลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของประเทศไทยเอาไว้ โดยกำหนดออกเป็น 3 ช่วงเวลาหลัก ซึ่งแต่ละช่วงเวลามีพัฒนาการโดยสังเขป ดังนี้

2.3.1 การสำรวจระยะแรกในช่วงปี พ.ศ. 2548 ถึง พ.ศ. 2555

การจัดทำรายงานสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Crime Victimization Survey) ในประเทศไทย เริ่มขึ้นโดยศูนย์พัฒนาข้อมูลกระบวนการยุติธรรม สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ซึ่งได้ริเริ่มโครงการนำร่องสำรวจเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติ เพื่อสำรวจเหยื่ออาชญากรรมเฉพาะในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครในปี พ.ศ. 2548 (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2550) และในปีถัดมา ได้มีโครงการนำร่องเพื่อสำรวจในเขตพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราชเพื่อเป็นตัวแทนพื้นที่ต่างจังหวัด (สำนักงาน กิจการยุติธรรม, 2551) โดยการจัดเก็บข้อมูลทั้ง 2 ครั้ง มีสำนักงานสถิติแห่งชาติเป็นผู้เก็บข้อมูล สำหรับการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศอย่างเป็นทางการเกิดขึ้นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2551 โดยสำนักงานกิจการยุติธรรมยังร่วมดำเนินการกับสำนักงานสถิติแห่งชาติ โดยการจัดเก็บข้อมูลครั้งนี้ใช้แบบสอบถามซึ่งร่วมจัดเก็บกับเจ้าหน้าที่จัดเก็บข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติตามโครงการสามโนประชากร โดยมีข้อคำถามในแบบสอบถามของรายงานสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนเพิ่มเติมจากข้อคำถามที่มีอยู่ในโครงการสามโนประชากร ส่วนแบบสอบถามที่ใช้นั้นประยุกต์จากแบบสอบถามของ National Crime Victimization Survey Questionnaire ของสหรัฐอเมริกา สำหรับระเบียบวิธีวิจัยในการเลือกกลุ่มตัวอย่างและวิธีการแบ่งชั้นครัวเรือน ใช้วิธีการเช่นเดียวกับการสุ่มตัวอย่างตามมาตรฐานของสำนักงานสถิติแห่งชาติ

หลังจากนั้นจนถึงปี พ.ศ. 2555 ไม่มีการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน เนื่องจากไม่ได้รับการจัดสรรงบประมาณ แต่สำนักงานสถิติแห่งชาติยังเห็นประโยชน์ของการจัดเก็บข้อมูลดังกล่าวนี้ จึงได้ปรับย่อแบบสอบถามและเก็บข้อมูลร่วมกับโครงการอื่น ๆ ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทั่งในปี พ.ศ. 2555 สำนักงานกิจการยุติธรรมได้รับการจัดสรรงบประมาณและได้มีการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศอีกครั้งร่วมกับมหาวิทยาลัยสวนดุสิต ซึ่งเป็นผู้ประมวลผลข้อมูล (อาภาสิริ สุวรรณานนท์, 2556)

ดังนั้น ในระยะแรกจากปี พ.ศ. 2548 - 2555 เริ่มต้นมีการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนเฉพาะในเขตพื้นที่ จำนวน 2 ครั้ง และหลังจากนั้น มีการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วทั้งประเทศ อีกจำนวน 2 ครั้ง โดยเป็นการพัฒนาการจัดเก็บข้อมูลด้วยการขยายพื้นที่สำรวจและช่วงเวลาในการสำรวจ อย่างไรก็ตาม ยังพบปัญหาว่า ข้อมูลอาชญากรรมที่พบนั้นไม่แตกต่างกับอาชญากรรม

จากสารบบคดีอาญาของตำรวจหรืออาชญากรรมบางประเภทมีน้อยกว่าสถิติอาชญากรรมของตำรวจ จึงทำให้เกิดการพัฒนากระบวนการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรม รวมทั้งการออกแบบวิธีการจัดเก็บข้อมูลและแบบสอบถามขึ้นใหม่ ซึ่งนำมาใช้ในการสำรวจข้อมูลในระยะต่อมา

2.3.2 การสำรวจระยะที่ 2 ในช่วงปี พ.ศ. 2557 ถึง พ.ศ. 2561

จากปัญหาที่พบในการสำรวจระยะแรกข้างต้น ซึ่งผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมไม่ตรงกับทฤษฎีการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนที่มุ่งเน้นการเก็บข้อมูลในคดีที่ไม่ได้มีการรายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือรายงานแล้วแต่ไม่ได้บันทึกลงสารบบคดี (Dark Figure of Crime) การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนจึงควรมีจำนวนอาชญากรรมมากกว่าสถิติของตำรวจ ดังนั้น สำนักงานกิจการยุติธรรมจึงได้ร่วมมือกับสำนักวิจัยเอแบคโพล มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ศึกษาวิจัยโครงการทบทวนและเตรียมความพร้อมเพื่อการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2557 มีวัตถุประสงค์เพื่อทบทวน พัฒนาและออกแบบการจัดเก็บสถิติข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนใหม่ โดยได้มีแนวทางในการจัดเก็บสถิติข้อมูลใน 4 ประเด็นหลัก ได้แก่ เครื่องมือสำรวจหรือแบบสอบถาม การสุ่มตัวอย่าง การเก็บรวบรวมข้อมูล และการจัดการและวิเคราะห์ข้อมูล (เทวินทร์ อินทรจำนงค์, จิรศักดิ์ สมบัติ และณัฏฐ์พัชร วงศ์ธรรมมา, 2557)

ในระยะนี้มีโครงการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศ 2 ครั้ง ได้แก่ ในปี พ.ศ. 2559 ที่สำนักงานกิจการยุติธรรมได้ร่วมกับวิทยาลัยรัฐกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต ดำเนินโครงการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน เพื่อสำรวจและวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนตามแนวทางใหม่ในการสำรวจครั้งนี้ยังมีการพัฒนาการเก็บข้อมูลอาชญากรรมรูปแบบใหม่ (Non-traditional Crime) ขึ้น โดยศึกษามาตรฐานจากตัวอย่างการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมหรืออาชญากรรมภาคประชาชนในบางประเทศที่เริ่มจัดเก็บอาชญากรรมรูปแบบใหม่และพบเหยื่ออาชญากรรม เช่น การเรียกรับสินบน การตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ และการถูกเลือกปฏิบัติ ดังนั้น จึงทำให้การจัดเก็บอาชญากรรมภาคประชาชนของประเทศไทยขยายออกเป็น 5 กลุ่มความผิด ได้แก่ คดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ คดีกระทำทางเพศ คดีหลอกลวงฉ้อโกง และอาชญากรรมในรูปแบบใหม่ในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้นี้ยังมีการทดลองเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์จากกลุ่มตัวอย่างที่ได้สัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า (Face-to-Face) ในการเก็บข้อมูลในรอบแรกและยินดีให้หมายเลขโทรศัพท์ไว้ แต่การเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ยังได้ข้อมูลตอบกลับมาน้อยมาก จึงถือว่ายังไม่ประสบความสำเร็จ ในการสำรวจครั้งนี้ยังพบปัญหาในการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 4,400 ตัวอย่างทั่วประเทศว่า ยังมีจำนวนน้อยเกินไป จึงมีข้อเสนอแนะในระยะต่อไปว่า ควรสำรวจกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ประมาณ 40,000 ตัวอย่าง ให้ใกล้เคียงกับมาตรฐานสากลที่จัดเก็บในสหรัฐอเมริกาหรืออังกฤษ (สมบุญณ์ สุขสำราญ และคณะ, 2560)

ส่วนในปี พ.ศ. 2561 สำนักงานกิจการยุติธรรมได้รับงบประมาณในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรม โดยมีการปรับลดวงเงินงบประมาณลง ทำให้ได้รับงบประมาณสนับสนุนในการจัดเก็บข้อมูลได้ถี่และต่อเนื่อง

มากขึ้นเป็น 1-2 ปีต่อหนึ่งวงรอบ ในปีนี้จึงมีโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยได้นำเอาการเก็บข้อมูลตามมาตรฐานสากลมาปรับใช้เพื่อให้สามารถใช้เป็นข้อมูลของประเทศไทยในการรายงานข้อมูลแนวโน้มอาชญากรรมของสหประชาชาติ และตอบตัวชี้วัดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) เป้าหมายที่ 16 ได้ (ธัญพร สุนทรธรรม และคณะ, 2562)

ดังนั้น การสำรวจในระยะที่สองได้มีการออกแนวทางในการจัดเก็บสถิติข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนใหม่โดยสำนักงานกิจการยุติธรรมและสำนักวิจัยเอแบคโพล มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการสำรวจในระยะแรก โดยมีการดำเนินการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามแนวทางใหม่นี้ จำนวน 2 ครั้ง ในปี พ.ศ. 2559 และ 2561 ซึ่งมีจุดเปลี่ยนสำคัญ ได้แก่ เพิ่มการเก็บข้อมูลอาชญากรรมรูปแบบใหม่ (Non-traditional Crime) มีการทดลองเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ และมีการนำเอาแนวทางการเก็บข้อมูลตามมาตรฐานสากลมาปรับใช้

2.3.3 การสำรวจในระยะที่ 3 ในช่วงปี พ.ศ. 2563 ถึงปัจจุบัน

การสำรวจในระยะนี้มีจุดหมายเริ่มต้นในปี พ.ศ. 2562 ที่สำนักงานกิจการยุติธรรมได้ร่วมกับสำนักงานศูนย์วิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ดำเนินโครงการพัฒนากระบวนการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (ธัญพร สุนทรธรรม และคณะ, 2563) โดยได้ทบทวนและออกแบบการจัดเก็บข้อมูลจากปัญหาต่างๆ ในการจัดเก็บข้อมูลที่ผ่านมา รวมทั้งมีการเพิ่มเติมลักษณะความผิดตามแบบสากลซึ่งอ้างอิงจากคู่มือมาตรฐานการจำแนกอาชญากรรมเพื่อใช้ประโยชน์ทางสถิติของสหประชาชาติ (ICCS: International Classification of Crime for Statistics Purposes) มีการใช้ตัวแบบรายงานข้อมูลแนวโน้มอาชญากรรมของสหประชาชาติ (UN-CTS) และตัวชี้วัดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 (SDGs 16) สำหรับการกำหนดกลุ่มความผิดและประเด็นข้อคำถามในแบบสอบถาม อีกทั้งมีการเพิ่มประเภทความผิดให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล

สำหรับปัญหาสำคัญที่พบในการเก็บข้อมูลในระยะแรกและระยะที่สอง ได้แก่ การเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ. 2 (แบบเก็บข้อมูลรายละเอียดพฤติกรรมอาชญากรรม) ได้ข้อมูลจำนวนอาชญากรรมในแต่ละประเภทจำนวนไม่มากนักและไม่เพียงพอสำหรับการนำเสนอข้อมูลรูปแบบและลักษณะของอาชญากรรมที่น่าเชื่อถือ อีกทั้งอาชญากรรมแต่ละประเภทที่พบก็ไม่เพียงพอในการนำมาวิเคราะห์และนำเสนอรายงานผลได้ ดังนั้น โครงการดังกล่าวจึงได้ออกแบบให้ข้อคำถามของ สอญ. 1 (แบบสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม) ให้มีรายละเอียดสำคัญให้ครบถ้วน และปรับลดการเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ. 2 แต่หากมีความต้องการเก็บข้อมูลรายละเอียด รูปแบบ และลักษณะการก่ออาชญากรรมตามแบบ สอญ. 2 ควรนำไปเก็บข้อมูลเป็นโครงการย่อย และให้มีกลุ่มตัวอย่างในแต่ละประเภทอาชญากรรมไม่น้อยกว่า 440 ตัวอย่าง เพื่อเป็นตัวแทนของการนำเสนอกลุ่มอาชญากรรมในแต่ละประเภทได้ จากการปรับลดการเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ. 2 นั้น ทำให้การเก็บข้อมูล

ตาม สอญ. 1 จะต้องมีการจำแนกกลุ่มอาชญากรรมให้ละเอียดมากขึ้น เพื่อให้สามารถระบุรายละเอียดของลักษณะการก่อเหตุได้จากแบบ สอญ. 1 โดยไม่จำเป็นต้องเก็บแบบ สอญ. 2 เพิ่มเติม

โครงการพัฒนากระบวนการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนยังได้ผลลัพธ์ในการกำหนดมาตรฐานการสำรวจข้อมูลให้เป็นไปตามคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทย (Thai Crime Victimization Survey) ซึ่งยังใช้ในปัจจุบัน โดยมีประเด็นสำคัญ 3 เรื่อง ได้แก่ การกำหนดวงรอบการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรม ระเบียบวิธีการสุ่มตัวอย่างและการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง และการเก็บข้อมูล (Survey Model) นอกจากนี้ โครงการนี้ยังได้พัฒนามาตรฐานการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์จากการปรับปรุงปัญหาในการเก็บข้อมูลปี พ.ศ. 2559 และได้กำหนดมาตรฐานและแนวทางปฏิบัติใหม่ โดยให้มีการประสานงานผู้นำชุมชนในพื้นที่ก่อนและจึงขอหมายเลขโทรศัพท์ของกลุ่มตัวอย่างจากผู้นำชุมชนในพื้นที่เพื่อให้เกิดความไว้วางใจในการตอบคำถามมาก เมื่อรวมกับการปรับลดเนื้อหาของแบบสอบถามลงทำให้กระบวนการสอบถามสั้นลงและเหมาะกับการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์มากขึ้นด้วย

ในปี พ.ศ. 2563 สำนักงานกิจการยุติธรรมร่วมกับสำนักงานศูนย์วิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์สำรวจอาชญากรรมภาคประชาชน (ชวนส์ เจนการ และคณะ, 2564) ตามแนวทางที่ได้พัฒนาขึ้นใหม่ข้างต้น โดยทดลองเก็บข้อมูลตามแบบจำแนกความถี่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมตามแบบ สอญ. 1 จากตัวแทนครัวเรือน 3,538 ตัวอย่าง เป็นตัวแทนประชาชน จำนวน 11,834 ตัวอย่าง และทดลองเก็บข้อมูลโครงการย่อยตามแบบ สอญ. 2 ในความผิดเฉพาะหลอกหลวงฉ้อโกง โดยได้ข้อมูลจากการลงพื้นที่และคดีที่มีการรับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 586 ตัวอย่าง ในช่วงที่มีการเก็บข้อมูลครั้งนี้มีการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 และมีการจำกัดการเดินทางไปในพื้นที่ต่าง ๆ ทำให้การเก็บข้อมูลในลักษณะสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้าทำได้เพียงครั้งหนึ่ง จึงได้ปรับวิธีการเก็บข้อมูลส่วนที่เหลือมาเป็นการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ ถือเป็นทดลองการเก็บข้อมูลตามที่ได้ออกแบบไว้ในโครงการพัฒนากระบวนการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั้งสามรูปแบบ

จากกระบวนการเก็บข้อมูลทั้งหมดพบว่า การเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ. 1 ที่ออกแบบใหม่เพียงอย่างเดียวทำให้กระบวนการเก็บข้อมูลกระชั้นลงมากและยังได้ข้อมูลประกอบการวิเคราะห์ที่สำคัญครบถ้วนไม่แตกต่างกับการเก็บข้อมูลแบบเดิม ส่วนการเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ. 2 ได้เก็บรายละเอียดอาชญากรรมจากข้อมูลการรับแจ้งอาชญากรรมของตำรวจรวมกับข้อมูลจากผู้นำชุมชนซึ่งพาไปพบเหยื่ออาชญากรรมและมีการเก็บข้อมูลจากการลงพื้นที่สำรวจอาชญากรรม ในการเก็บข้อมูล สอญ. 2 โดยวิธีการเก็บข้อมูลผู้ตกเป็นเหยื่อโดยตรงพบว่า มีข้อดีมากกว่าการให้ผู้แทนครัวเรือนเป็นผู้ตอบแทนเพราะได้ข้อมูลครบถ้วนมากกว่าเนื่องจากคำถามในหลายประเด็น ควรจะต้องเป็นเหยื่อโดยตรงถึงจะให้ข้อมูลได้ เช่น กิจกรรมที่ทำอยู่ขณะเกิดเหตุ อย่างไรก็ตาม การเก็บข้อมูล สอญ. 2 โดยเก็บข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมในพื้นที่มีข้อจำกัดสำคัญที่ไม่สามารถเข้าถึงเหยื่ออาชญากรรมในจำนวนที่มากพอได้ จึงต้องหาเหยื่ออาชญากรรมที่มาแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ควบคู่ไปด้วย แต่การจัดเก็บข้อมูลแบบ สอญ. 2 ที่มีการแจ้งความจะเป็นเหตุค่อนข้างรุนแรงหรือเกิด

ความเสียหายจำนวนมาก ทำให้ในบางครั้งเจ้าหน้าที่ไม่อนุญาตให้ติดต่อผู้เสียหายโดยตรงเนื่องจากเป็นการรบกวนและมีข้อกังวลใจเกี่ยวกับความเป็นส่วนตัวของผู้เสียหาย ดังนั้น ข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูล สอญ. 2 ในสองแบบจึงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยการเก็บข้อมูลจากเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงในพื้นที่จะได้อข้อมูลที่มีความหลากหลายกว่า แต่การเก็บข้อมูลจากการรับแจ้งอาชญากรรมจะมีความเสียหายที่สูงกว่า ส่วนการจัดเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ผ่านการประสานงานโดยผู้นำชุมชนก่อนตามแนวทางใหม่ สามารถดำเนินการได้ครบถ้วนตามเป้าหมาย ซึ่งเป็นการยืนยันว่าการจัดเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ตามวิธีที่ออกแบบใหม่นั้นสามารถดำเนินการได้จริง สามารถเข้าถึงข้อมูลและได้รับความไว้วางใจจากผู้ให้ข้อมูลเป็นส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตาม การเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์จะสามารถเข้าถึงเหยื่ออาชญากรรมได้น้อยลงและควรมีข้อระวังเรื่องความหลากหลายในเชิงพื้นที่ที่น้อยกว่าการลงพื้นที่เก็บข้อมูลซึ่งสามารถควบคุมลักษณะพื้นที่เก็บได้

จากนั้น ในปี พ.ศ. 2564 สำนักงานกิจการยุติธรรมร่วมกับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้สำรวจอาชญากรรมภาคประชาชน (ปรีชญา นักพ่อน และคณะ 2565) ในปีนี้มีการกำหนดพื้นที่สำรวจและสร้างเครื่องมือสำรวจเช่นเดียวกับที่ใช้ในปี พ.ศ. 2563 ตามมาตรฐานที่พัฒนาขึ้นในปี พ.ศ. 2562 โดยเป็นการเก็บข้อมูลแบบจำแนกความถี่อาชญากรรมตามแบบ สอญ. 1 เท่านั้น

การเก็บข้อมูลตั้งแต่ปี พ.ศ. 2564 มีการปรับลดจำนวนกลุ่มตัวอย่างเป้าหมายลงเหลือ 2,500 ตัวอย่างตามมาตรฐานขั้นต่ำ เนื่องจากงบประมาณที่ลดลง แต่ได้เพิ่มเติมข้อมูลจากการสำรวจการกระทำผิดด้วยวิธีรายงานตนเอง (Self-report Delinquency Survey) มาใช้ในการวิเคราะห์สถานการณ์อาชญากรรมร่วมด้วย ในปี พ.ศ. 2564 นี้ ผู้วิจัยได้นำวิธีการเก็บแบบรายงานด้วยตนเอง โดยพัฒนาระบบแบบสอบถามออนไลน์ซึ่งผู้ตอบสามารถสแกน QR Code และตอบผ่านโทรศัพท์มือถือของตนเองได้ เพื่อความเป็นส่วนตัวของผู้ตอบและลดความกังวลของผู้ตอบที่จะให้ข้อมูลที่มีความละเอียดอ่อน โดยจะมีพนักงานเก็บข้อมูลเป็นผู้ให้คำแนะนำและตอบข้อสงสัยต่าง ๆ

ส่วนการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ประจำปี พ.ศ. 2565 (ทวิวัฒน์ เหลืองวิริยะ และคณะ, 2566) ได้มีพัฒนาการที่สำคัญ ได้แก่ การพัฒนาเครื่องมืออำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล โดยนักวิจัยได้พัฒนาเว็บแอปพลิเคชัน (Web Application) สำหรับใช้ในการจัดเก็บข้อมูลในลักษณะของการเก็บข้อมูลหลายช่วงชั้นเป็นการเฉพาะ เพื่อให้สามารถบันทึกข้อมูลได้โดยง่ายขึ้น สะดวก รวดเร็วขึ้น และที่สำคัญ เพื่อป้องกันการเกิดปัญหาการบันทึกข้อมูลที่ซ้ำซ้อนกัน โดยระบบการจัดเก็บข้อมูลดังกล่าวประกอบด้วย 3 ส่วนหลัก ได้แก่ การแสดงผล การจัดเก็บข้อมูล และการประมวลผล นอกจากนี้ยังมีการปรับและเพิ่มเติมคำถามในแบบสอบถามสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมให้เข้ากับตัวชี้วัดตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 (SDGs 16) ด้วย

ดังนั้น การสำรวจในระยะที่สามจากปี พ.ศ. 2563 ถึงปัจจุบัน มีจุดหมายที่เริ่มต้นจากโครงการพัฒนาระบบการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ. 2562 และได้มีการกำหนดมาตรฐานการสำรวจข้อมูลให้เป็นไปตามคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทย (Thai

Crime Victimization Survey) ซึ่งยังใช้ในปัจจุบัน มีการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามแนวทางมาตรฐานนี้ จำนวน 3 ครั้งในปี พ.ศ. 2563, 2564 และ 2565 จุดเด่นของการสำรวจในระยะที่สามนี้ได้แก่ มีการปรับปรุงข้อคำถามและแนวทางในการจัดเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ. 1 (แบบสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม) และ สอญ. 2 (แบบเก็บข้อมูลรายละเอียดพฤติกรรมอาชญากรรม) รวมทั้งพัฒนาปรับปรุงการจัดเก็บข้อมูลให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล โดยเฉพาะตามสถิติของสหประชาชาติและและตัวชี้วัดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 (SDGs 16) ส่วนวิธีการเก็บข้อมูล มีการเพิ่มการสำรวจการกระทำผิดด้วยวิธีรายงานตนเอง (Self-report Delinquency Survey) ผ่านเครื่องมือแบบสอบถามออนไลน์ในปี พ.ศ. 2564 และมีการพัฒนาเป็นเว็บแอปพลิเคชัน (Web Application) ในปี พ.ศ. 2565 เพื่อใช้ในการวิเคราะห์สถานการณ์อาชญากรรมร่วมด้วย นอกจากนี้ ยังมีการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ ซึ่งได้มีการปรับปรุงเพื่อแก้ปัญหาที่พบในระยะก่อนหน้านี้ ตั้งแต่ในระยะของการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ที่ตรงกับระยะในการจัดเก็บรอบปี พ.ศ. 2563

2.4 การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs)

ด้วยการประชุมสมัชชาสหประชาชาติ ครั้งที่ 70 วันที่ 25 กันยายน 2558 ประเทศไทยและประเทศสมาชิกสหประชาชาติรวม 193 ประเทศ ได้ร่วมกันลงนามรับรองวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน ค.ศ. 2030 (2030 Agenda for Sustainable Development) ซึ่งประกอบด้วย “เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน” (Sustainable Development Goals: SDGs) จำนวน 17 เป้าหมาย เพื่อเป็นกรอบการพัฒนาของโลกในการนำไปสู่การบรรลุการพัฒนาที่ยั่งยืนทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองการปกครอง และสิ่งแวดล้อม โดยใช้เป็นทิศทางการพัฒนาในช่วงระยะเวลา 15 ปี ระหว่างปี พ.ศ. 2558 – 2573

ทั้งนี้ หนึ่งในเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนทั้งหมด 17 ด้าน มีเป้าหมายที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการบริหารงานยุติธรรมอยู่ในเป้าหมายที่ 16 ซึ่งแบ่งประเด็นเป็น 3 หลักการสำคัญ คือ ด้านสังคมสงบสุข (Peace) ด้านยุติธรรม (Justice) และด้านไม่แบ่งแยก (Strong Institutions) ซึ่งในแต่ละหลักการจะประกอบไปด้วยเป้าหมายย่อยต่าง ๆ (Targets) จำนวนรวมทั้งสิ้น 12 เป้าหมายย่อย และแต่ละเป้าหมายย่อยจะประกอบไปด้วยตัวชี้วัดต่าง ๆ (Indicators) จำนวนรวมทั้งสิ้น 24 ตัวชี้วัด

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 (Sustainable Development Goals: SDG 16) เป็นเป้าหมายการพัฒนาในเรื่องการเสริมสร้างสังคมสงบสุข และครอบคลุมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนให้ทุกคนเข้าถึงความยุติธรรมได้อย่างเท่าเทียม และสร้างสถาบันที่มีธรรมาภิบาล โปร่งใส ตรวจสอบได้ ซึ่งเป็นหลักการพื้นฐานที่สำคัญต่อการพัฒนาสังคมประชาธิปไตยและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน เพื่อให้การขับเคลื่อนการดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 บรรลุข้อกำหนดของสหประชาชาติและพัฒนาประเทศได้อย่างยั่งยืนตลอดไป นอกจากนี้ เป้าหมายที่ 16 ยังถือเป็นกลไกพื้นฐานที่จะมีผลต่อ

ความสำเร็จในการพัฒนาตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนทั้ง 17 เป้าหมาย เพราะมีประเด็นคาบเกี่ยวหรือมีความเชื่อมโยงกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป้าหมายอื่น ๆ อีกทั้ง 16 เป้าหมาย

ประเทศไทยได้ดำเนินการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนตั้งแต่เดือนกันยายน 2558 โดยได้นำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนมาเป็นส่วนหนึ่งในการกำหนดแนวทางการพัฒนาประเทศตามกรอบยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2561 - 2580 และแผนระดับชาติต่างๆ รวมทั้งแผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2566 - 2569) ซึ่งเป็นแผนเกี่ยวกับกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมในระดับประเทศ (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2565)

สำหรับการรายงานสถานการณ์ความก้าวหน้าของการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 ตามตัวชี้วัดต่าง ๆ (Indicators) ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรม ต้องใช้ข้อมูลอ้างอิงจากทั้งแหล่งข้อมูลในการบริหารงานขององค์กรภาครัฐ (Administrative Sources) และแหล่งข้อมูลผลการสำรวจจากประชาชน (Victimization Survey Sources)

โครงการจ้างเหมาบริการเพื่อสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2566 นี้ ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อนำข้อมูลผลการสำรวจไปประกอบการจัดทำรายงานสถานการณ์ความก้าวหน้าของการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 ของประเทศไทย ได้แก่ เรื่อง “ส่งเสริมสังคมที่สงบสุขและครอบคลุมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ให้ทุกคนเข้าถึงความยุติธรรม และสร้างสถาบันที่มีประสิทธิภาพ รับผิดชอบ และครอบคลุมในทุกระดับ” (Promote peaceful and inclusive societies for sustainable development, provide access to justice for all and build effective, accountable and inclusive institutions at all levels) ตามตัวชี้วัดต่างๆ ในประเด็นที่ต้องใช้แหล่งข้อมูลผลการสำรวจจากประชาชนในการตอบตัวชี้วัดเพื่อรายงานสถานการณ์ความก้าวหน้าด้วย ดังนั้น คณะผู้วิจัยจึงได้มีการพัฒนาและปรับปรุงแบบสอบถามที่ใช้ในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามโครงการในปีนี้อย่างสอดคล้องกับตัวชี้วัดตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 โดยการพัฒนาและปรับปรุงแบบสอบถามนี้ได้อ้างอิงจาก SDG16 Survey Initiative Questionnaire ที่พัฒนาขึ้นในปี ค.ศ. 2022 โดยโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (United Nations Development Programme: UNDP) สำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Office on Drugs and Crime: UNODC) และสำนักงานข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (The Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights: OHCHR) เพื่อเป็นคู่มือในการสำรวจข้อมูลสถิติจากภาคประชาชนตามตัวชี้วัดของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 สำหรับประเทศต่าง ๆ ในตัวชี้วัดที่ต้องใช้แหล่งข้อมูลผลการสำรวจจากประชาชนเพื่อรายงานสถานการณ์ความก้าวหน้าของการขับเคลื่อนตามเป้าหมายที่ 16 เช่น ความรู้สึกปลอดภัยเมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน ความรู้สึกปลอดภัยเมื่อต้องเดินตามลำพังอยู่ในละแวกบ้านในเวลากลางคืน ความรู้สึกกังวลในการถูกจี้หรือถูกปล้นและบุกรุกเคหะสถาน ประสบการณ์ในการติดต่อกับเจ้าหน้าที่รัฐต่างๆ เพื่อให้สิ้นบนหรือถูกเรียกเก็บสิ้นบน ประสบการณ์ในการถูกข่มขู่คุกคามทางเพศใน

ระยะเวลาต่าง ๆ และประสบการณ์ในการตกเป็นเหยื่อการจ้างแรงงานที่เป็นการเอารัดเอาเปรียบในรูปแบบ การกระทำผิดที่แตกต่างในระยะเวลาต่าง ๆ เป็นต้น

คณะผู้วิจัยได้มีการปรับปรุงแบบสอบถามที่ใช้ในการสำรวจตามคู่มือดังกล่าวตั้งแต่การจัดทำคำถาม ในการเก็บข้อมูลเรื่องความหลากหลายของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล โดยปรับให้ สอดคล้องกับบริบทและสถานการณ์ของประเทศไทย เช่น เรื่องอายุ เพศ การศึกษา สัญชาติ ศาสนา สถานภาพสมรส รายได้ครัวเรือน ความพิการด้านต่าง ๆ และเหตุผลหลักในการอาศัยอยู่ในประเทศไทย เป็นต้น ที่สำคัญได้มีการปรับปรุงคำถามเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนในด้านต่าง ๆ ตาม คู่มือดังกล่าว ทั้งนี้ คู่มือ SDG16 Survey Initiative Questionnaire (2022) ได้มีการสำรวจตัวชี้วัดตาม เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 ใน 9 หัวข้อ รวม 13 ตัวชี้วัด ดังนี้

หัวข้อที่ 1 เรื่องความปลอดภัย (Safety) ได้แก่

ตัวชี้วัดที่ 16.1.4 สัดส่วนประชากรที่รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินบริเวณพื้นที่อาศัยเพียงลำพังในช่วง กลางคืน (Proportion of population that feel safe walking alone around the area they live after dark) ตามเป้าหมายย่อยที่ 16.1 ลดความรุนแรงทุกรูปแบบและอัตราการตายที่เกี่ยวข้องในทุกแห่งอย่างมี นัยสำคัญ

ตัวชี้วัดที่ 16.7.2 สัดส่วนของประชากรที่เชื่อว่าการตัดสินใจนั้นที่มีความครอบคลุมและตอบสนองต่อ ประชากร (Proportion of population who believe decision-making is inclusive and responsive) ตามเป้าหมายย่อยที่ 16.7 สร้างหลักประกันว่าจะมีกระบวนการตัดสินใจที่มีความรับผิดชอบ ครอบคลุม มีส่วน ร่วม และมีความเป็นตัวแทนที่ดีในทุกระดับการตัดสินใจ

ตัวชี้วัดที่ 16.6.2 สัดส่วนของประชากรที่พึงพอใจกับบริการสาธารณะครั้งล่าสุดที่ตนได้ใช้บริการ (Proportion of the population satisfied with their last experience of public services) ตาม เป้าหมายย่อยที่ 16.6 พัฒนาสถาบันที่มีประสิทธิภาพ มีความรับผิดชอบ และโปร่งใสในทุกระดับ

หัวข้อที่ 2 เรื่องการทุจริต (Corruption) ได้แก่

ตัวชี้วัดที่ 16.5.1 สัดส่วนของบุคคลที่เคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างน้อย 1 ครั้ง เพื่อให้สินบน หรือถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในช่วงระยะเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา (Proportion of persons who had at least one contact with a public official and who paid a bribe to a public official, or were asked for a bribe by those public officials, during the previous 12 months) ตามเป้าหมาย ย่อยที่ 16.5 ลดการทุจริตและการรับสินบนทุกรูปแบบ

หัวข้อที่ 3 การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม (Access to Justice) ได้แก่

ตัวชี้วัดที่ 16.3.3 สัดส่วนประชากรที่มีปัญหาความขัดแย้งในช่วง 2 ปีที่ผ่านมาและผู้ที่เกี่ยวข้องถึงกลไกการ แก้ปัญหาความขัดแย้งทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ (Proportion of the population who have experienced a dispute in the past two years and who accessed a formal or informal dispute

resolution mechanism to resolve it) ตามเป้าหมายย่อยที่ 16.3 ส่งเสริมหลักนิติธรรมทั้งในระดับชาติและระหว่างประเทศและสร้างหลักประกันว่าจะมีการเข้าถึงความยุติธรรมอย่างเท่าเทียมแก่ทุกคน

หัวข้อที่ 4 การเลือกปฏิบัติ (Discrimination) ได้แก่

ตัวชี้วัดที่ 16.b.1/10.3.1 สัดส่วนของประชากรที่รายงานว่ารู้สึกถูกเลือกปฏิบัติหรือถูกข่มขู่คุกคามในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา ตามข้อบัญญัติพื้นฐานของการห้ามเลือกปฏิบัติภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ (Proportion of population reporting having personally felt discriminated against or harassed in the previous 12 months on the basis of a ground of discrimination prohibited under international human rights law) ตามเป้าหมายย่อยที่ 16.b ส่งเสริมและบังคับใช้กฎหมายและนโยบายที่ไม่เลือกปฏิบัติเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน และตามเป้าหมายย่อย 10.3 สร้างหลักประกันถึงโอกาสที่เท่าเทียมและลดความไม่เสมอภาคของผลลัพธ์ รวมถึงโดยการขจัดกฎหมาย นโยบาย และแนวทางปฏิบัติที่เลือกปฏิบัติ และส่งเสริมการออกกฎหมาย นโยบาย และการปฏิบัติที่เหมาะสมในเรื่องดังกล่าว

หัวข้อที่ 5 ความรุนแรงทางร่างกาย (Physical Violence) ได้แก่

ตัวชี้วัดที่ 16.1.3(a) สัดส่วนของประชากรที่ได้รับ ความรุนแรงทางร่างกายในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา (Proportion of population subjected to physical violence in the previous 12 months) ตามเป้าหมายย่อยที่ 16.1 ลดความรุนแรงทุกรูปแบบและอัตราการตายที่เกี่ยวข้องในทุกแห่งอย่างมีนัยสำคัญ

หัวข้อที่ 6 ความรุนแรงทางเพศและการข่มขู่คุกคามทางเพศ (Sexual Violence and Sexual Harassment) ได้แก่

ตัวชี้วัดที่ 11.7.2(b) สัดส่วนของบุคคลที่ตกเป็นเหยื่อการข่มขู่คุกคามทางเพศในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา (Proportion of persons victim of sexual harassment in the previous 12 months) ตามเป้าหมายย่อย 11.7 จัดให้มีการเข้าถึงพื้นที่สาธารณะสีเขียวที่ปลอดภัยครอบคลุมและเข้าถึงได้โดยถ้วนหน้าโดยเฉพาะสำหรับผู้หญิง เด็ก คนชรา และผู้พิการ

ตัวชี้วัดที่ 16.1.3(c) สัดส่วนของประชากรที่ได้รับ ความรุนแรงทางเพศในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา (Proportion of population subjected to sexual violence in the previous 12 months) ตามเป้าหมายย่อยที่ 16.1 ลดความรุนแรงทุกรูปแบบและอัตราการตายที่เกี่ยวข้องในทุกแห่งอย่างมีนัยสำคัญ

หัวข้อที่ 7 ความรุนแรงทางจิตใจและที่มีใช้การข่มขู่คุกคามทางเพศ (Psychological Violence and Non-Sexual Harassment) ได้แก่

ตัวชี้วัดที่ 11.7.2(a) สัดส่วนของบุคคลที่ตกเป็นเหยื่อการข่มขู่คุกคามทางจิตใจในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา (Proportion of persons victim of psychological harassment in the previous 12 months) ตามเป้าหมายย่อย 11.7 จัดให้มีการเข้าถึงพื้นที่สาธารณะสีเขียวที่ปลอดภัยครอบคลุมและเข้าถึงได้ โดยเฉพาะสำหรับผู้หญิง เด็ก คนชรา และผู้พิการ

ตัวชี้วัดที่ 16.1.3(b) สัดส่วนของประชากรที่ได้รับความรุนแรงทางจิตใจในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา (Proportion of population subjected to psychological violence in the previous 12 months) ตามเป้าหมายย่อยที่ 16.1 ลดความรุนแรงทุกรูปแบบและอัตราการตายที่เกี่ยวข้องในทุกแห่งอย่างมีนัยสำคัญ

หัวข้อที่ 8 การรายงานเรื่องความรุนแรง (Violence Reporting) ได้แก่

ตัวชี้วัดที่ 16.3.1 สัดส่วนของเหยื่อความรุนแรงในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา ซึ่งได้รายงานการกระทำอันรุนแรงนั้นต่อหน่วยงานที่มีอำนาจ หรือกลไกทางการที่มีหน้าที่ในการแก้ไขความขัดแย้ง (Proportion of victims of violence in the previous 12 months who reported their victimization to competent authorities or other officially recognized conflict resolution mechanisms) ตามเป้าหมายย่อยที่ 16.3 ส่งเสริมหลักนิติธรรมทั้งในระดับชาติและระหว่างประเทศและสร้างหลักประกันว่าจะมีการเข้าถึงความยุติธรรมอย่างเท่าเทียมแก่ทุกคน

หัวข้อที่ 9 การค้ามนุษย์เพื่อบังคับใช้แรงงาน (Trafficking in persons for forced labour) ได้แก่

ตัวชี้วัดที่ 16.2.2 ประมาณการจำนวนเหยื่อการค้ามนุษย์เพื่อบังคับใช้แรงงานต่อประชากร 100,000 คน ในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา (Estimated number of victims of trafficking for forced labour per 100,000 population over the past five years) ตามเป้าหมายย่อยที่ 16.2 ยุติการข่มเหง การแสวงหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์และความรุนแรง การทรมานทุกรูปแบบต่อเด็ก

การสำรวจตามโครงการในครั้งนี้ได้นำตัวชี้วัดตาม SDG16 Survey Initiative Questionnaire (2022) ข้างต้น จำนวน 10 ตัวชี้วัด มาปรับใช้ในการพัฒนาและปรับปรุงคำถามในแบบสอบถาม เพื่อเก็บข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1) เรื่อง ลักษณะความผิดกลุ่มชีวิตร่างกาย เช่น ประเด็นเกี่ยวกับประเภทความผิด ลักษณะการกระทำผิด ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ สถานที่เกิดเหตุ การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม และความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน เป็นต้น

2) เรื่อง ลักษณะความผิดกลุ่มความผิดต่อเพศ เช่น ประเด็นเกี่ยวกับประเภทความผิด ลักษณะการกระทำผิด ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ สถานที่เกิดเหตุ การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม และความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน เป็นต้น

3) เรื่อง ลักษณะความผิดกลุ่มการเลือกปฏิบัติหรือถูกคุกคาม เช่น ประเด็นเกี่ยวกับประเภทความผิด ลักษณะความผิด ลักษณะในการเลือกปฏิบัติหรือถูกคุกคาม สถานการณ์ของการเลือกปฏิบัติหรือถูกคุกคาม ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ สถานที่เกิดเหตุ การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม และความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน เป็นต้น

4) เรื่อง การให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบนจากหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐ เช่น ประเด็นเกี่ยวกับการติดต่อหรือการถูกเรียกรับสินบนกับเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐประเภทต่าง ๆ ประเภท

ความผิด ลักษณะความผิด สิ้นบนหรือของกำนัลที่ให้ การร้องเรียนหรือรายงานต่อหน่วยงานของรัฐหรือหน่วยงานที่ไม่เป็นทางการอื่น ๆ และเหตุที่ไม่มีกรร้องเรียนหรือรายงานถึงเหตุการณ์การให้สินบน เป็นต้น

5) เรื่อง การค้ามนุษย์เพื่อบังคับใช้แรงงาน เช่น ประเด็นเกี่ยวกับลักษณะการกระทำผิด ความถี่ในการตกเป็นเหยื่อการกระทำผิด ลักษณะและประเภทของงาน และผู้ที่เสนองานให้ผู้ตกเป็นเหยื่อ เป็นต้น

6) เรื่อง การทำร้ายรังแกทางจิตใจ เช่น ประเด็นเกี่ยวกับลักษณะของการตกเป็นเหยื่อในการถูกทำร้ายรังแกทางจิตใจจากคนในครอบครัวหรือคนใกล้ชิด ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ และอันตรายที่ได้รับทางจิตใจ เป็นต้น

7) เรื่อง ความรุนแรงและการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็ก เช่น ประเด็นเกี่ยวกับอายุที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมครั้งแรก และลักษณะความรุนแรงทางเพศหรือกิจกรรมทางเพศ เป็นต้น

8) ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม เช่น ประเด็นเกี่ยวกับสถานการณ์ในความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม และสถานการณ์ในความรู้สึกกังวลภัยอาชญากรรม เป็นต้น

สำหรับตัวชี้วัด 3 ตัวชี้วัดตาม SDG16 Survey Initiative Questionnaire (2022) ที่ไม่ได้นำมาใช้ในการพัฒนาและปรับปรุงคำถามในแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลดังกล่าว ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 16.7.2 สัดส่วนของประชากรที่เชื่อว่าการตัดสินใจนั้นที่มีความครอบคลุมและตอบสนองต่อประชากร เพราะเป็นเรื่องทางการเมืองและไม่เกี่ยวข้องกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ตัวชี้วัดที่ 16.6.2 สัดส่วนของประชากรที่พึงพอใจกับบริการสาธารณะครั้งล่าสุดที่ตนได้ใช้บริการ เพราะเรื่องความพึงพอใจนี้ไม่เกี่ยวข้องกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และตัวชี้วัดที่ 16.3.3 สัดส่วนประชากรที่มีปัญหาความขัดแย้งในช่วง 2 ปีที่ผ่านมาและผู้ที่เกี่ยวข้องถึงกลไกการแก้ปัญหาความขัดแย้งทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ เพราะเรื่องดังกล่าวสำนักงานกิจการยุติธรรมได้พิจารณาเป็นตัวชี้วัดกระบวนการยุติธรรม ซึ่งรวมประเด็นข้อพิพาทในคดีแพ่งแล้ว

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ฉันทพร สุนทรธรรม และคณะ (2562) ได้สำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ประจำปี พ.ศ. 2561 จากประชาชนทั่วประเทศ จำนวน 4,549 ตัวอย่าง โดยเก็บข้อมูลอาชญากรรมพื้นฐาน 5 ประเภท ได้แก่ อาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์ อาชญากรรมเกี่ยวกับเพศ อาชญากรรมเกี่ยวกับการถูกหลอกลวง และอาชญากรรมรูปแบบใหม่ มีการสำรวจเพื่อเก็บข้อมูลจากบุคคลผู้มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ซึ่งเป็นหัวหน้าครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในครัวเรือนที่ตั้งอยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของส่วนป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติทั้ง 10 หน่วยทั่วประเทศไทย โดยหัวหน้าครัวเรือนจะเป็นผู้บอกเล่าประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของสมาชิกครัวเรือนที่มีถิ่นที่อยู่ในจังหวัดที่ลงไปสำรวจข้อมูลเกินกว่า 6 เดือน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างไม่น้อยกว่า 440 ตัวอย่างต่อเขตพื้นที่กองบัญชาการ ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Sampling) จากแต่ละกองบัญชาการและแต่ละจังหวัด ส่วนการเลือกตัวอย่างโดยอาศัยความน่าจะเป็น (Probability Sampling) ทางสถิติ การสำรวจพบว่า

กลุ่มตัวอย่างมีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 244 ครั้ง (ร้อยละ 5.36) โดยส่วนใหญ่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับการถูกล่อลวง 121 ครั้ง (ร้อยละ 2.66) รองลงมาคือ อาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินจำนวน 77 ครั้ง (ร้อยละ 1.69) อาชญากรรมรูปแบบใหม่จำนวน 24 ครั้ง (ร้อยละ 0.53) อาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย จำนวน 20 ครั้ง (ร้อยละ 0.44) และอาชญากรรมเกี่ยวกับเพศ 2 ครั้ง (ร้อยละ 0.04) ทั้งนี้เพศชายจะมีโอกาสประสบเหตุอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายมากกว่าเพศหญิง และเพศหญิงมีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับการถูกล่อลวงมากกว่าเพศชาย ส่วนอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายมักเกี่ยวพันกับการใช้แอลกอฮอล์และมินิเมาสูรา อาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินส่วนใหญ่เป็นการลักทรัพย์ในบ้านเรือนหรือที่พักอาศัย ที่สำคัญ อาชญากรรมเกี่ยวกับการถูกล่อลวงมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดและมีผู้เสียหายที่สูญเสียทรัพย์สินจำนวนมาก สำหรับอาชญากรรมรูปแบบใหม่พบว่าเกี่ยวข้องกับการถูกเรียกรับสินบนจากเจ้าหน้าที่รัฐ อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ และการถูกเลือกปฏิบัติโดยมิชอบ นอกจากนี้ในอาชญากรรมที่สำรวจ พบการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่เพียงร้อยละ 7.79 เนื่องจากได้รับความเสียหายเพียงเล็กน้อยและไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม ส่วนที่มีการแจ้งเหตุส่วนใหญ่เป็นการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย สำหรับข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในอนาคต ได้แก่ ควรเพิ่มกลุ่มตัวอย่างเพื่อเพิ่มอัตราการพบเหยื่ออาชญากรรม และการศึกษาด้วยวิธีการที่เหมาะสมในการสำรวจอาชญากรรมที่เกี่ยวกับเพศซึ่งมีความละเอียดอ่อน

ในปี พ.ศ. 2562 สำนักงานกิจการยุติธรรมได้ร่วมมือกับสำนักงานศูนย์วิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ธัญพร สุนทรธรรม และคณะ, 2563) ดำเนินโครงการพัฒนากระบวนการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ศึกษาและพัฒนากระบวนการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของประเทศไทยให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล ทั้งในเรื่องวงรอบการสำรวจ แผนการสำรวจ วิธีการจัดเก็บข้อมูล วิธีการเลือกตัวอย่าง และวิธีการสุ่มตัวอย่าง ผ่านการทบทวนกระบวนการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของไทยที่ผ่านมา เพิ่มเติมลักษณะความผิดตามแบบสากล ซึ่งอ้างอิงจากคู่มือมาตรฐานการจำแนกอาชญากรรมเพื่อใช้ประโยชน์ทางสถิติของสหประชาชาติ (ICCS: International Classification of Crime for Statistics Purposes) รวมทั้งใช้ตัวแบบรายงานข้อมูลแนวโน้มอาชญากรรม (UN-CTS) ของสหประชาชาติและตัวชี้วัดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) เป้าหมายที่ 16 สำหรับการกำหนดกลุ่มความผิดและข้อคำถามในแบบสอบถาม และได้มีการเพิ่มประเภทความผิดให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล

จากการทบทวนการเก็บข้อมูลที่ผ่านมามาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 พบปัญหาสำคัญทั้งเรื่องการเก็บข้อมูลในระยะแรกและระยะที่สองว่า การเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ. 2 (แบบเก็บข้อมูลรายละเอียดพฤติกรรมอาชญากรรม) ได้ข้อมูลจำนวนอาชญากรรมในแต่ละประเภทน้อยเกินไปสำหรับการนำเสนอข้อมูลรูปแบบและลักษณะของอาชญากรรมที่น่าเชื่อถือ รวมทั้งอาชญากรรมแต่ละประเภทที่พบน้อยเกินไปที่จะนำมาวิเคราะห์และรายงานผลได้ ดังนั้น เพื่อพัฒนาการเก็บข้อมูลให้สั้น กระชับ และสามารถเข้าถึงกลุ่มตัวอย่าง

ได้มากขึ้น โครงการดังกล่าวจึงได้ออกแบบให้ข้อความของ สอญ. 1 (แบบสำรวจการตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม) ให้มีรายละเอียดสำคัญสำหรับการกำหนดนโยบายให้ครบถ้วน ส่วนการเก็บข้อมูลรายละเอียด การเก็บข้อมูลรูปแบบ และลักษณะการก่ออาชญากรรม ตามแบบ สอญ. 2 หากมีความต้องการ ควรนำไปเก็บ ข้อมูลเป็นโครงการย่อยและให้สามารถมีกลุ่มตัวอย่างในแต่ละประเภทอาชญากรรมไม่น้อยกว่า 440 ตัวอย่าง เพื่อเป็นตัวแทนของการนำเสนอกลุ่มอาชญากรรมในแต่ละประเภทได้

การปรับลดการเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ. 2 ทำให้ในการเก็บข้อมูลตาม สอญ. 1 จะต้องมีการจำแนก กลุ่มอาชญากรรมให้ละเอียดมากขึ้น เพื่อให้สามารถระบุรายละเอียดของลักษณะการก่อเหตุได้จาก แบบ สอญ. 1 ได้โดยไม่จำเป็นต้องเก็บสอญ. 2 เพิ่มเติม เช่น กลุ่มความผิดต่อชีวิตร่างกายเพิ่มความผิดวางยา พิษและความรุนแรงในครอบครัวให้ชัดเจน กลุ่มความผิดทางเพศได้มีการเพิ่มความผิดเกี่ยวกับการข่มขู่คุกคาม ลอบติดตาม ลวนลาม เพิ่มเติมจากเดิมที่มีแต่ความผิดที่กระทำต่อร่างกายในกรณีข่มขืนและกระทำอนาจาร ส่วนในกลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์สินและหลอกลวงฉ้อโกง ได้มีการจำแนกลักษณะความผิดต่าง ๆ โดยละเอียดมากขึ้น และเพิ่มเติมกลุ่มอาชญากรรมรูปแบบใหม่ตามมาตรฐานสถิติอาชญากรรมสากล ซึ่งจัดว่าเป็นกลุ่ม อาชญากรรมมีเหยื่อโดยมีการจำแนกอาชญากรรมให้ละเอียดขึ้น ได้แก่ 1) เพิ่มการจำแนกความผิดการเรียกรับ สินบนให้ละเอียดมากขึ้นครอบคลุมถึงการเรียกรับเงิน การอำนวยความสะดวกตามตำแหน่งหน้าที่ การเรียกรับ สินบนในภาคธุรกิจ 2) เพิ่มถูกล่วงละเมิดโดยเจ้าหน้าที่รัฐจากการใช้อำนาจเกินขอบเขต และความผิดเกี่ยวกับ หน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม 3) เพิ่มความผิดเกี่ยวกับการปล่อยมลภาวะในบริเวณที่พักอาศัย 4) เพิ่ม ความผิดเกี่ยวกับการเลือกปฏิบัติหรืออาชญากรรมที่มาจากความเกลียดชัง (Discrimination and Hate Crime) และ 5) เพิ่มความผิดเกี่ยวกับการล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว

นอกจากนั้น ยังได้พัฒนามาตรฐานการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ โดยนำปัญหาข้อขัดข้องจากการเก็บข้อมูล ในปี พ.ศ. 2559 มาพัฒนาปรับปรุง โดยกำหนดมาตรฐานและแนวทางปฏิบัติให้มีการประสานงานผู้นำชุมชนในพื้นที่ก่อนขอหมายเลขโทรศัพท์ของกลุ่มตัวอย่างจากผู้นำชุมชนในพื้นที่ เพื่อให้เกิดความไว้วางใจในการตอบ คำถามมากขึ้น อีกทั้งมีการปรับลดเนื้อหาของแบบสอบถามลง ทำให้กระบวนการสอบถามสั้นลงและเหมาะสมกับการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์มากขึ้น

ทั้งนี้ โครงการพัฒนากระบวนการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ได้กำหนดมาตรฐานการจัดเก็บข้อมูลให้เป็นไปตามคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทย (Thai Crime Victimization Survey) โดยมีประเด็นสำคัญ ได้แก่ การกำหนดวงรอบการสำรวจ ระเบียบ วิธีการสุ่มตัวอย่าง การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง และการเก็บข้อมูล

จากนั้น ชวนส์ถ์ เจนการ และคณะ (2564) ได้สำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ประจำปี พ.ศ. 2563 ตามแนวทางที่ได้พัฒนาขึ้นใหม่ข้างต้น โดยเป็นการทดลองเก็บข้อมูลตามแบบจำแนกความถี่ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (สอญ. 1) จากตัวแทนครัวเรือน 3,538 ตัวอย่าง ซึ่งเป็นตัวแทนประชาชน จำนวน 11,834 ตัวอย่าง และทดลองการเก็บข้อมูลโครงการย่อยตามแบบ สอญ. 2 ในความผิดเฉพาะ

หลอกลวงฉ้อโกง โดยได้ข้อมูลจากการลงพื้นที่และคดีที่มีการรับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 586 ตัวอย่าง อย่างไรก็ตาม ในช่วงที่มีการเก็บข้อมูลเป็นช่วงที่มีการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 และมีการจำกัดการเดินทาง ทำให้การเก็บข้อมูลในลักษณะสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า (Face-to-Face) ทำได้เพียงครึ่งทาง และมีการปรับการเก็บข้อมูลส่วนที่เหลือมาเป็นการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ (Telephone Interview) ถือเป็นบททดลองการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ตามที่ได้ออกแบบไว้ตามโครงการพัฒนาระบบมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนครั้งแรก ผลการสำรวจพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 1,237 ครั้ง (ร้อยละ 10.45) ส่วนใหญ่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมความผิดฉ้อโกงหลอกลวง 738 ครั้ง (ร้อยละ 6.24) รองลงมา คือ อาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำนวน 289 ครั้ง (ร้อยละ 2.44) อาชญากรรมรูปแบบอื่น จำนวน 155 ครั้ง (ร้อยละ 1.31) อาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย จำนวน 43 ครั้ง (ร้อยละ 0.36) และอาชญากรรมเกี่ยวกับเพศ 12 ครั้ง (ร้อยละ 0.10) ทั้งนี้ กลุ่มที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุดในการสำรวจครั้งนี้เป็นเพศหญิง กลุ่มอายุ 26 – 35 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี อาชีพค้าขาย/อิสระ รายได้ระหว่าง 15,000 – 25,000 บาท พักอาศัยอยู่ในย่านการค้า และพบเจอเจ้าหน้าที่บ่อยครั้ง ส่วนความผิดชีวิตและร่างกายโดยมากเป็นการทะเลาะวิวาทของคนแปลกหน้าไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ความผิดต่อทรัพย์สินพบเหตุส่วนใหญ่เป็นการลักทรัพย์ภายในบ้านพักอาศัยและลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตร ความผิดทางเพศพบการก่อเหตุและเข้าถึงเหยื่อผ่านช่องทางออนไลน์จำนวนมาก ความผิดฉ้อโกงหลอกลวงพบว่าโดยส่วนใหญ่เป็นการหลอกลวงผ่านช่องทางออนไลน์และโทรศัพท์ โดยผู้ก่อเหตุมีพฤติกรรมที่หลากหลายและเปลี่ยนแปลงวิธีการหลอกลวงตลอดเวลา และความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่นพบว่าส่วนใหญ่เป็นกรณีได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะหรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติและ การเรียกรับสินบน สำหรับการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่พบว่ามีการแจ้งเหตุเพียงร้อยละ 16 เท่านั้น ในงานนี้ได้ขอเสนอแนะสำหรับการเก็บข้อมูลในอนาคตว่าด้วยการจัดเก็บเฉพาะ สอญ. 1 เพียงอย่างเดียวสามารถเข้าถึงเหยื่ออาชญากรรมได้มากขึ้น แต่ได้รับรายละเอียดแต่ละคดีย่อยกว่า จึงต้องกำหนดให้ชัดเจนว่าในการสำรวจแต่ละครั้งจะมุ่งเน้นสำรวจประเด็นใดเป็นสำคัญ ส่วนการจัดเก็บข้อมูลรายละเอียดคดีตามแบบ สอญ. 2 โดยเจาะจงเข้าถึงเหยื่ออาชญากรรมผ่านทางเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยตรงนั้น สามารถจัดเก็บข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพและช่วยประหยัดงบประมาณ และการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ ควรมีการประสานงานไปยังผู้นำชุมชนเพื่อให้สามารถเข้าถึงข้อมูลและได้รับความไว้วางใจจากผู้ให้ข้อมูลก่อน

ในปีถัดมา ปรีชญาณ์ นักฟ้อน และคณะ (2565) ได้สำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ประจำปี พ.ศ. 2564 จากประชาชน จำนวน 2,784 ตัวอย่าง ซึ่งได้ให้ข้อมูลสมาชิกในครัวเรือนจำนวนทั้งหมด 5,732 คน โดยได้ปรับลดจำนวนกลุ่มตัวอย่างเป้าหมายลงตามมาตรฐานขั้นต่ำ แต่ได้มีการเพิ่มเติมข้อมูลจากการสำรวจการกระทำผิดด้วยวิธีรายงานตนเองของกลุ่มเด็กและเยาวชน (Self-report Delinquency Survey) ช่วงอายุ 12 – 18 ปี มาใช้ในการวิเคราะห์สถานการณ์อาชญากรรมร่วมกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมจากฐานข้อมูลการรับแจ้งคดีของเจ้าหน้าที่ตำรวจ การสำรวจในครั้งนี้ได้กำหนดพื้นที่สำรวจและสร้างเครื่องมือสำรวจ

เช่นเดียวกับการสำรวจประจำปี พ.ศ. 2563 ตามมาตรฐานที่พัฒนาขึ้นในปี พ.ศ. 2562 โดยเป็นการเก็บข้อมูลแบบจำแนกความถี่อาชญากรรม สอด. 1 เท่านั้น นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้นำวิธีการเก็บแบบกึ่งรายงานด้วยตนเอง โดยนำแบบสอบถามไปพัฒนาผ่านระบบแบบสอบถามออนไลน์ด้วยการสแกน QR Code และตอบผ่านโทรศัพท์มือถือของตนเองเพื่อเป็นส่วนตัวและลดความกังวลของที่จะให้ข้อมูลที่มีความละเอียดอ่อน โดยจะมีพนักงานเก็บข้อมูลเป็นผู้ให้คำแนะนำและตอบข้อสงสัยในกรณีมีข้อคำถามหรือข้อสงสัย ผลการสำรวจพบว่า ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ตกเป็นเหยื่อในความผิดต่อชีวิตและร่างกาย จำนวน 3,142 ครั้ง โดยมีโอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 54.8 รองลงมา ได้แก่ ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง จำนวน 2,353 ครั้ง มีโอกาสตกเป็นเหยื่อร้อยละ 41.1 ความผิดต่อทรัพย์สิน จำนวน 2,302 ครั้ง มีโอกาสตกเป็นเหยื่อร้อยละ 40.2 ความผิดทางเพศ จำนวน 1,931 ครั้ง มีโอกาสตกเป็นเหยื่อร้อยละ 33.7 ความผิดรูปแบบอื่น จำนวน 1,681 ครั้ง มีโอกาสตกเป็นเหยื่อร้อยละ 29.3 และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จำนวน 989 ครั้ง มีโอกาสตกเป็นเหยื่อร้อยละ 17.3 ส่วนการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่พบร้อยละ 42.2 โดยร้อยละ 35.2 เป็นการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ การสำรวจในปี พ.ศ. 2564 นี้ ในภาพรวมมีอัตราการตกเป็นเหยื่อสูงกว่าผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2563 ซึ่งมีลักษณะการสำรวจใกล้เคียงกันถึง 16.2 เท่า นอกจากนี้ ยังพบอาชญากรรมในความผิดทางเพศและอาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและร่างกายสูงกว่าในปี พ.ศ. 2563 ถึง 299.5 เท่า และ 77.6 เท่า ตามลำดับ ซึ่งอาจเนื่องด้วยลักษณะของการดำเนินการสำรวจข้อมูลซึ่งแตกต่างจากการสำรวจเดิมในประเด็นสำคัญ ได้แก่ การเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายและวิธีการสอบถามข้อมูล สำหรับข้อเสนอแนะในการสำรวจในอนาคต ได้แก่ ควรมีการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและการสำรวจข้อมูลการกระทำความผิดด้วยการรายงานตนเอง พัฒนารูปแบบการตอบแบบสอบถามด้วยตนเองให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และสำรวจเชิงลึกในบางพื้นที่และบางประเด็น ซึ่งอาจนำมาใช้ประโยชน์ในการกำหนดแนวทางป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ในปี พ.ศ. 2566 ทวีวัฒน์ เหลืองวิริยะ และคณะ (2566) ได้สำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ประจำปี พ.ศ. 2565 โดยมีการปรับให้เข้ากับตัวชี้วัดตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 (SDGs 16) ด้วย มีการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากกลุ่มตัวอย่างผู้แทนครัวเรือนทั้งหมดจำนวน 3,021 ตัวอย่าง ซึ่งให้ข้อมูลของสมาชิกครัวเรือนจำนวน 8,032 คน ผลการสำรวจดังกล่าวได้มีการนำมาเทียบเคียงกับข้อมูลสถิติทางทะเบียนของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นสถานการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบันได้ระดับหนึ่งและสามารถนำมาใช้คาดการณ์แนวโน้มการเกิดอาชญากรรมในอนาคต อันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางการพัฒนานโยบายด้านการบริหารงานและการป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพและเป็นรูปธรรม การจัดเก็บข้อมูลตามโครงการนี้ใช้การเก็บข้อมูลด้วยกระบวนการวิจัยเชิงสำรวจระหว่างวันที่ 1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม 2565 จากกลุ่มตัวอย่างทั่วประเทศด้วยวิธีการสุ่มแบบเมฆิชูหน้า โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบมีชั้นภูมิ (Stratified Three Stage Sampling) เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างครอบคลุมพื้นที่ต่างๆ และสามารถใช้เป็นตัวแทนข้อมูลทั่วประเทศได้

ทั้งนี้ ได้มีการปรับปรุงเพิ่มเติมแบบสอบถามการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และแบบสอบถามอื่นๆ ที่มีการเก็บข้อมูลไปพร้อมกันตามผลสะท้อนจากผู้ให้ข้อมูลในหน่วยงานสำนักงานกิจการยุติธรรม นอกจากนี้ ในการสำรวจครั้งนี้ คณะผู้วิจัยยังได้มีการพัฒนาระบบเว็บแอปพลิเคชันเพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับการจัดเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งอำนวยความสะดวกให้ผู้เก็บข้อมูลสามารถจัดเก็บข้อมูลได้ง่ายขึ้น ป้องกันปัญหาการเก็บข้อมูลที่ซ้ำซ้อน และให้มีความสะดวกรวดเร็วมากยิ่งขึ้น

ผลการสำรวจพบว่า มีผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 688 คน (คิดเป็นร้อยละ 8.57) และพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 765 ครั้ง มีโอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 9.53 โดยผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 26 - 35 ปี ลักษณะอาชญากรรมที่สำรวจพบมากที่สุด ได้แก่ ลักษณะความผิดฉ้อโกงหลอกลวง และความผิดต่อชีวิตและร่างกาย พบผู้เสียชีวิตในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนมากถึง 43 ราย ซึ่งส่วนมากเกิดจากอุบัติเหตุจราจร และพบความเสียหายต่อทรัพย์สินสูงสุดที่มูลค่า 500,000 บาท ซึ่งเกิดจากการหลอกลวงให้ลงทุนในสินทรัพย์ดิจิทัล ทั้งนี้ มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่คิดเป็นร้อยละ 60 ส่วนที่ไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ร้อยละ 40 เพราะผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเห็นว่า เป็นความเสียหายเล็กน้อย ส่วนระดับความรู้สึกลัวตกกลัวภัยอาชญากรรมในการสำรวจครั้งนี้อยู่ที่ร้อยละ 27.75 ความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินมีค่าเท่ากับร้อยละ 73.31 และประชาชนพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมของรัฐเท่ากับร้อยละ 42.90 เมื่อเปรียบเทียบการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติคดีอาญาของสำนักงานตำรวจแห่งชาติพบว่า การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนค้นพบจำนวนเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าสถิติคดีอาญาของสำนักงานตำรวจแห่งชาติประมาณ 50.74 เท่า และพบแนวโน้มจำนวนอาชญากรรมที่เพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะในลักษณะความผิดต่อชีวิตร่างกาย ฉ้อโกงหลอกลวง และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

สำหรับข้อเสนอแนะในเชิงวิชาการในโครงการนี้ ได้แก่ ควรจัดเก็บและบันทึกข้อมูลผ่านระบบแอปพลิเคชันเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของโครงการ โดยพัฒนาสถิติข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนให้เป็นรูปแบบดิจิทัล เพื่อให้สามารถนำไปพัฒนาการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบปัญญาประดิษฐ์ หรือ Big Data ได้ต่อไป พัฒนาระบบการจัดเก็บแบบ Cohort Study โดยการกำหนดกลุ่มตัวอย่างและจัดเก็บข้อมูลด้วยการติดตามกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดิมเป็นระยะเวลานาน และให้สามารถพัฒนาการจัดเก็บกับกลุ่มตัวอย่างที่สามารถเข้าถึงได้ยาก นอกจากนี้ ควรพัฒนามาตรฐานการสำรวจเพื่อให้เหมาะสมกับการใช้รายงานตัวชี้วัดระดับสากล ได้แก่ ตัวชี้วัดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 (SDGs 16) ร่วมด้วย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัยและแผนการดำเนินงาน

การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ปี พ.ศ. 2566 นั้น กำหนดให้มีการทบทวนเครื่องมือสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนก่อนการจัดเก็บเพื่อให้เครื่องมือมีความสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันและการนำไปใช้ประโยชน์ จากนั้นจึงดำเนินการสุ่มตัวอย่างและดำเนินการเก็บข้อมูล แล้วจึงนำข้อมูลที่ได้จากการจัดเก็บมาวิเคราะห์และจัดทำรายงานเสนอต่อที่ประชุม

3.1 ผลการทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey)

ในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรม พ.ศ. 2566 มีการทบทวนเครื่องมือการสำรวจเพื่อพัฒนาเครื่องมือให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล ตรงกับความต้องการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สามารถนำข้อมูลไปใช้ในการรายงานสถานการณ์กระบวนการยุติธรรมทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ จึงเห็นควรพิจารณาปรับปรุงเครื่องมือและวิธีการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในระยะต่อไป ดังต่อไปนี้

3.1.1 เพิ่มเติมข้อคำถามข้อมูลประชากรศาสตร์ของผู้แทนครัวเรือนและผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมให้เป็นไปตามมาตรฐานการจัดเก็บข้อมูลเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) ของสหประชาชาติตามแบบสอบถาม SDG16 Survey Initiative Questionnaire ซึ่งมีการสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับระดับรายได้เพียงพอต่อการดำรงชีวิตและค่าใช้จ่ายพื้นฐาน สัญชาติ สถานภาพสมรส ความพิการ ศาสนา ฯลฯ

3.1.2 ปรับปรุงและเพิ่มเติมข้อคำถามความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมให้เป็นไปตามมาตรฐานการจัดเก็บข้อมูลเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) ของสหประชาชาติตามแบบสอบถาม SDG16 Survey Initiative Questionnaire ซึ่งมีข้อคำถามความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมเมื่อเดินตามลำพังในเวลาที่พักอาศัยในตอนกลางคืน เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน และเมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางวัน นอกจากนี้ยังมีข้อคำถามความรู้สึกกังวลภัยอาชญากรรมต่อการถูกจี้หรือถูกปล้น การบุกรุกเคหะสถาน และการถูกขโมยและทำลายทรัพย์สินมีค่า

3.1.3 พัฒนาข้อคำถามแจ่มชัดเพื่อจัดเก็บข้อมูลรายละเอียดเพิ่มเติมซึ่งสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและรายงานสถานการณ์กระบวนการยุติธรรมทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ ซึ่งมีข้อคำถามเพิ่มเติมเกี่ยวกับความรุนแรงทางด้านร่างกายและจิตใจ การติดสินบน การถูกเลือกปฏิบัติ การค้ามนุษย์เพื่อใช้แรงงานโดยพัฒนาอ้างอิงจากเนื้อหาในแบบสอบถาม SDG16 Survey Initiative Questionnaire เป็นต้น

ทั้งนี้ ทางคณะผู้วิจัยได้ปรับปรุงเพิ่มเติมแบบสอบถามการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและแบบสอบถามอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องและนำเสนอสำนักงานกิจการยุติธรรมแล้ว รายละเอียดปรากฏตามภาคผนวก ข.

3.2 กิจกรรมการดำเนินงาน

การดำเนินโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนได้กำหนดแผนการดำเนินงานเพื่อบรรลุเป้าหมายของข้อกำหนดการดำเนินการในแต่ละระยะ โดยแบ่งวิธีการศึกษาออกเป็นแต่ละส่วน ดังนี้

3.2.1 ทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) ดำเนินการสุ่มตัวอย่าง กำหนดพื้นที่และกลุ่มเป้าหมายของการเก็บข้อมูล กำหนดมาตรฐานการเก็บข้อมูลและการบันทึกผล ประสานงานทีมเก็บข้อมูลในพื้นที่ และทดสอบแบบสอบถามด้วยการจัดเก็บในพื้นที่จริง (Try out)

1) ระเบียบวิธีการสุ่มตัวอย่าง

การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) ปี พ.ศ. 2566 มีการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างไว้ที่จำนวนไม่น้อยกว่า 2,500 ตัวอย่าง เนื่องจากการสำรวจนี้มีกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ซึ่งมีลักษณะเป็นระดับชั้น จึงเลือกใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) เพื่อให้ได้ตัวอย่างที่มีความเป็นตัวแทนของประชากรได้อย่างแท้จริง โดยมีขั้นตอนและรายละเอียด ดังนี้

1.1) หน่วยตัวอย่างขั้นที่หนึ่ง (Primary Sampling Unit: PSU) คือ จังหวัดตัวอย่าง จำแนกตามพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธร 9 ภาค และกองบัญชาการตำรวจนครบาล รวมจำนวน 10 พื้นที่ โดยดำเนินการคัดเลือกจังหวัดในแต่ละพื้นที่กองบัญชาการของตำรวจภูธรภาค 9 ภาค พื้นที่ละ 3 จังหวัด รวมทั้งหมด 27 จังหวัด ทั้งนี้ ในพื้นที่กองบัญชาการของตำรวจภูธรภาคนั้น กำหนดให้สำรวจกลุ่มตัวอย่างพื้นที่ภาคละไม่น้อยกว่า 300 ตัวอย่าง และสำหรับกองบัญชาการตำรวจนครบาลนั้น กำหนดให้สำรวจกลุ่มตัวอย่างไม่น้อยกว่า 300 ตัวอย่าง โดยพิจารณาให้ครอบคลุมตัวแทนจังหวัดที่ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน (Gross Province Product per capita) ทั้ง 4 ระดับ คือ กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวต่ำ กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวค่อนข้างต่ำ กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวค่อนข้างสูง และกลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวสูง โดยใช้ข้อมูลจากรายงานผลิตภัณฑ์ภาคและจังหวัด แบบปริมาณลูกโซ่ พ.ศ. 2564 ซึ่งเป็นข้อมูลล่าสุด (สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2566) ซึ่งผลการคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างปรากฏรายละเอียดตามภาคผนวก ก.

1.2) สำหรับหน่วยตัวอย่างขั้นที่สอง (Secondary Sampling Unit: SSU) คือ สถานีตำรวจตัวอย่าง ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากรายชื่อสถานีตำรวจภูธร (สภ.) ในจังหวัดตัวอย่างหรือหน่วยตัวอย่างขั้นที่หนึ่ง จำนวน 3 สถานี โดยเลือกพื้นที่ในเขตเมือง 1 สภ. และนอกเขตเมือง 2 สภ. กรณีการเก็บข้อมูลในกองบัญชาการตำรวจนครบาล (กรุงเทพฯ) เก็บข้อมูลในเขตสถานีตำรวจนครบาล (สน.) จำนวน 3 แห่งต่อเขตพื้นที่กองบังคับการ

1.3) หน่วยตัวอย่างขั้นที่สาม (Tertiary Sampling Unit: TSU) คือ ตำบลตัวอย่าง ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากรายชื่อตำบลที่อยู่ในเขตรับผิดชอบของ

สถานีตำรวจในแต่ละหน่วยตัวอย่างชั้นที่สอง จากนั้นเมื่อได้ตำบลแล้วให้เลือกชุมชนที่จะสำรวจในบริเวณดังกล่าว ให้ครอบคลุมทั้งในเขตที่อยู่อาศัยและเขตการค้า เพื่อให้สามารถสำรวจข้อมูลในพื้นที่ที่มีลักษณะทางกายภาพและลักษณะอาชญากรรมที่ต่างกันได้

1.4) การสุ่มหน่วยตัวอย่างชั้นที่สองและชั้นที่สามนั้น จะดำเนินการคัดเลือกพื้นที่หลังจากประสานงานกับสำนักงานยุติธรรมจังหวัดในแต่ละจังหวัดตัวอย่าง เพื่อให้ชุมชนตัวอย่างมีลักษณะเหมาะสมและเป็นไปตามระเบียบการสุ่มตัวอย่าง

1.5) เมื่อคัดเลือกชุมชนตัวอย่างแล้ว ให้ดำเนินการสุ่มตัวอย่างครัวเรือน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ (Systematic Sampling) โดยการสำรวจและจัดเรียงบ้านในพื้นที่เป้าหมาย จากนั้นให้สุ่มครัวเรือนตัวอย่างจำนวน 1 หลัง และเว้นไว้ทีละ 5 หลัง จากนั้นจึงเข้าไปสัมภาษณ์เก็บข้อมูล โดยในกรณีที่ไม่สามารถเก็บข้อมูลจากครัวเรือนที่เป็นเป้าหมายได้ เช่น ผู้แทนครัวเรือนไม่ประสงค์ให้ข้อมูล ไม่มีคนอยู่บ้าน หรือบ้านร้าง เป็นต้น ให้สุ่มตัวอย่างบ้าน จากบ้าน 1 ใน 5 หลังที่เว้นระยะห่าง เป็นตัวแทนของบ้านที่ไม่สามารถเก็บข้อมูลได้ เพื่อให้ได้ข้อมูลครบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดเอาไว้ในแต่ละพื้นที่

3.2.2 ส่งงานงวดที่ 1 ภายใน 30 วัน นับถัดจากวันลงนามในสัญญา โดยจัดส่งเป็นโครงร่างรายงานฉบับสมบูรณ์ ซึ่งประกอบด้วย

- 1) ผลการทบทวนเครื่องมือและแบบสอบถามการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม
- 2) แผนการดำเนินงาน ซึ่งอย่างน้อยต้องประกอบด้วย

2.1) กิจกรรมการดำเนินงานที่เป็นไปตามขอบเขตการดำเนินงานตามที่สำนักงานกิจการยุติธรรมกำหนด

2.2) ช่วงเวลาในการดำเนินการตามกิจกรรมที่คาดการณ์ได้ว่าการดำเนินการจะแล้วเสร็จตามกำหนดเวลาที่สำนักงานกิจการยุติธรรมกำหนด

2.3) แนวทางการบริหารปัจจัยและการควบคุมกิจกรรม หรือกระบวนการต่าง ๆ เพื่อลดความเสี่ยงหรือโอกาสที่จะทำให้การดำเนินงานไม่เป็นไปตามแผนงานหรือเป้าหมายของโครงการ

3.2.3 ประสานหน่วยงานยุติธรรมจังหวัดหรือหน่วยงานยุติธรรมชุมชนในจังหวัดตัวอย่างเพื่อเตรียมความพร้อมในการลงพื้นที่ คัดเลือกเจ้าหน้าที่เก็บข้อมูล จัดการอบรมเจ้าหน้าที่เก็บข้อมูล ทดลองจัดเก็บข้อมูล และดำเนินการลงพื้นที่สำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

1) การดำเนินการสำรวจข้อมูล

1.1) ประชุมอบรมเจ้าหน้าที่จัดเก็บข้อมูลในพื้นที่ โดยชี้แจงรายละเอียดของเครื่องมือการสำรวจ วิธีการสำรวจ วิธีการบันทึกข้อมูลให้แก่เจ้าหน้าที่ และข้อควรระวังในการสัมภาษณ์ข้อมูล เพื่อให้เจ้าหน้าที่เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนและสามารถดำเนินการเก็บข้อมูลได้อย่างถูกต้องตามจุดประสงค์ของโครงการและเป็นไปตามแผนงานที่กำหนด

1.2) การลงพื้นที่สำรวจข้อมูล

1.2.1) เจ้าหน้าที่ผู้จัดเก็บข้อมูลประสานงานผู้นำชุมชนก่อนการลงพื้นที่เพื่อเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงและสร้างความไว้วางใจให้กับกลุ่มตัวอย่าง

1.2.2) เมื่อเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างให้เจ้าหน้าที่แนะนำตัว จากนั้นจึงอธิบายวัตถุประสงค์และวิธีการดำเนินงานของโครงการโดยสังเขป รวมทั้งแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับสิทธิของผู้ให้ข้อมูลในการปฏิเสธไม่ให้ข้อมูล ตลอดจนการสร้างความไว้วางใจให้ผู้ตอบมั่นใจว่าข้อมูลที่ตนเองให้ในแบบสำรวจจะมีกระบวนการรักษาความลับที่น่าเชื่อถือ และการให้ข้อมูลครั้งนี้จะไม่นำไปสู่การถูกลงโทษหรือดำเนินการในกระบวนการยุติธรรมในภายหลัง

1.2.3) ข้อคำถามบางข้ออาจเป็นประเด็นละเอียดอ่อน เพื่อลดความกังวลใจและผลกระทบทางจิตใจของกลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งเพื่อให้ได้ข้อมูลตามความเป็นจริง บริเวณจุดที่ทำการสัมภาษณ์ควรมีความเป็นส่วนตัว หลีกเลี่ยงไม่ให้มีบุคคลอื่น ๆ เช่น คนรู้จัก เพื่อนบ้านใกล้เคียง ช่างราชการท้องถิ่น คนแปลกหน้า อยู่ในบริเวณดังกล่าว ทั้งนี้ เจ้าหน้าที่จัดเก็บข้อมูลอาจประสานงานกับผู้นำชุมชนในการจัดเตรียมสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการสัมภาษณ์ เช่น ห้องประชุมของหมู่บ้าน ลานกีฬา เป็นต้น

1.2.4) หากพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความกังวลหรือไม่ยินดีตอบคำถามบางข้อ เจ้าหน้าที่ควรอธิบายชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ในการสัมภาษณ์และแนวทางการรายงานผลการสำรวจซึ่งเป็นการรายงานผลโดยภาพรวม ไม่ระบุผลเป็นรายบุคคลหรือบ่งบอกว่าผู้ตอบนั้นเป็นใคร หากชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ในการสัมภาษณ์แล้วตัวอย่างยังคงยืนยันไม่ให้ข้อมูล ให้กล่าวขอบคุณและขออนุญาตจบการสัมภาษณ์

1.2.5) กรณีผู้แทนครัวเรือนบางแห่งไม่สามารถให้รายละเอียดข้อมูลได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ ให้ทีมเก็บข้อมูลมอบเบอร์โทรศัพท์หรือช่องทางในการติดต่อกลับแก่หัวหน้าครัวเรือน และเจ้าหน้าที่ควรขอเบอร์โทรศัพท์ติดต่อตัวแทนครัวเรือน เพื่อติดต่อมายังผู้แทนครัวเรือนเพื่อสอบถามรายละเอียดให้ครบถ้วนสมบูรณ์ หรือในกรณีผู้แทนครัวเรือนไม่สามารถให้ข้อมูลได้หรือให้รายละเอียดไม่ครบถ้วนจนอาจทำให้ข้อมูลคลาดเคลื่อน ให้ประสานงานหัวหน้าครัวเรือนสำหรับติดต่อและนัดหมายมาทำการสัมภาษณ์ในภายหลังได้

1.2.6) กรณีพบปัญหาข้อขัดข้องหรือข้อสงสัยแนวทางปฏิบัติในแบบสอบถาม ให้แจ้งหัวหน้าทีมเก็บข้อมูลทันที เพื่อวินิจฉัยเป็นกรณีไป

3.2.4 สรุปและวิเคราะห์ผลการสำรวจ รวมถึงข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูล โดยวิเคราะห์ภาพรวมทั้งประเทศและรายกองบัญชาการตำรวจ เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์หรือความเชื่อมโยงข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับข้อมูลสถิติอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

1) การวิเคราะห์ผลการสำรวจและข้อค้นพบ

การวิเคราะห์ผลการสำรวจและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน กำหนดให้ครอบคลุมประเด็นดังต่อไปนี้

1.1) ผลการลงพื้นที่สำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน จำนวนไม่น้อยกว่า 2,500 ตัวอย่าง ประกอบด้วย

1.1.1) ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ (ผู้แทนครัวเรือน)

1.1.2) ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

1.1.3) ข้อมูลการประสบเหตุอาชญากรรม

1.1.4) ข้อมูลผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และข้อมูลการประสบเหตุอาชญากรรม แยก

ตามพื้นที่การสำรวจ

1.1.5) ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม

1.1.6) ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

1.1.7) ข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

1.1.8) ความรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง

1.2) การวิเคราะห์ผลการสำรวจข้อมูลและข้อค้นพบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

ประกอบด้วย

1.2.1) พฤติการณ์คดีและข้อค้นพบที่น่าสนใจจากการสำรวจ

1.2.2) เปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

1.2.3) ความสัมพันธ์หรือความเชื่อมโยงของข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกับข้อมูลหรือปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

1.2.4) สรุปข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่สอดคล้องกับนโยบายสำคัญ อย่างน้อยต้องประกอบด้วย เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16

3.2.5) ส่งงานงวดที่ 2 ภายใน 120 วัน นับถัดจากวันลงนามในสัญญา โดยจัดส่งเป็นรายการการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

3.2.6) จัดประชุมวิพากษ์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน แล้วจึงนำผลการสำรวจและข้อคิดเห็นจากการประชุมวิพากษ์มาจัดทำเป็นข้อเสนอแนะ/แนวทางที่นำไปสู่การพัฒนาแนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งในเชิงนโยบาย เชิงปฏิบัติ และเชิงวิชาการ และจัดทำรายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนฉบับสมบูรณ์

3.2.7) ส่งงานงวดที่ 3 ภายใน 180 วัน นับถัดจากวันลงนามในสัญญา โดยจัดส่งเป็นร่างรายงานการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2566 ฉบับสมบูรณ์ ซึ่งประกอบด้วย

1) บทสรุปผู้บริหารทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

2) ผลการทบทวนเครื่องมือและแบบสอบถามการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

และวิธีการสำรวจข้อมูล

- 3) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามรายงานผลการดำเนินงาน
งวดที่ 2
- 4) สรุปผลการประชุมวิพากษ์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน
- 5) ข้อเสนอแนะ/แนวทางที่นำไปสู่การพัฒนาแนวทางป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่
เกี่ยวข้อง ทั้งในเชิงนโยบายและเชิงปฏิบัติ
- 6) ข้อเสนอแนะการนำไปใช้ประโยชน์ในทางวิชาการ
- 7) Infographic ที่แสดงให้เห็นถึงผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ข้อค้นพบ และ
ข้อเสนอที่สำคัญ

3.4 การบริหารปัจจัย การควบคุมกิจกรรม หรือกระบวนการเพื่อลดความเสี่ยง

ตาราง 3.1 แผนการบริหารปัจจัย การควบคุมกิจกรรม หรือกระบวนการเพื่อลดความเสี่ยง

ขั้นตอนการดำเนินงาน	การบริหารปัจจัยและ แผนการควบคุมกิจกรรม	ความเสี่ยงที่เกี่ยวกับโครงการ	วิธีการบริหารความเสี่ยง
กำหนดแผนงานในการ สำรวจข้อมูลและทบทวน เครื่องมือการสำรวจข้อมูล	- จัดทำแผนการดำเนินงานโครงการ อย่างชัดเจน	- การดำเนินงานล่าช้าหรือไม่เป็นไป ตามแผนการดำเนินโครงการ	- ประสานงานกับสำนักงานกิจการยุติธรรมพื้นที่ เพื่อแก้ไขแผนการดำเนินการให้เหมาะสมกับสถานการณ์
	- ทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูล ร่วมกับสำนักงานกิจการยุติธรรม	- เครื่องมือที่ปรับปรุงยังไม่ครอบคลุม บริบทหรือสถานการณ์อาชญากรรม ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว	- ทำความเข้าใจกับเจ้าหน้าที่เก็บข้อมูลว่าบริบทหรือ สถานการณ์อาชญากรรมที่เปลี่ยนแปลงมีความสำคัญ ต่อการสำรวจ หากพบให้ทำการบันทึกพฤติการณ์ แห่งคดีหรือข้อมูลที่เกี่ยวข้องโดยละเอียด - เมื่อลงพื้นที่ ทีมจัดเก็บข้อมูลสามารถประสานหัวหน้าทีม จัดเก็บหรือหัวหน้าโครงการได้ทันที เพื่อหารือ ในประเด็นเกี่ยวกับปัญหาเครื่องมือการจัดเก็บ
กำหนดมาตรฐานการเก็บ ข้อมูลและการบันทึกผล	- อบรมทีมผู้จัดเก็บข้อมูลเพื่ออธิบาย เกี่ยวกับรายละเอียดของเครื่องมือ การสำรวจ วิธีการสำรวจ วิธีการ บันทึกผลและหลักจริยธรรมในการ วิจัยในมนุษย์	- ทีมผู้จัดเก็บข้อมูลมีความเข้าใจ ที่คลาดเคลื่อนในกระบวนการเก็บ ข้อมูล - การสัมภาษณ์ไม่เป็นไปตามหลัก จริยธรรมในการวิจัยในมนุษย์	- หัวหน้าทีมจัดเก็บข้อมูลติดตามการลงพื้นที่ของทีม จัดเก็บข้อมูลอย่างใกล้ชิดและทบทวนผลการจัดเก็บ ข้อมูล เพื่อตรวจสอบความคลาดเคลื่อนของข้อมูล ตลอดการลงพื้นที่ - เน้นย้ำหลักจริยธรรมในการวิจัยในมนุษย์กับ ทีมเก็บข้อมูล

ขั้นตอนการดำเนินงาน	การบริหารปัจจัยและแผนการควบคุมกิจกรรม	ความเสี่ยงที่เกี่ยวกับโครงการ	วิธีการบริหารความเสี่ยง
จัดเตรียมการลงพื้นที่เก็บข้อมูล	- กำหนดแผนการเก็บข้อมูลในแต่ละพื้นที่และประสานงานหน่วยงานในพื้นที่	- การประสานงานล่าช้าเนื่องจากการดำเนินงานผิดไปจากแผนการดำเนินโครงการ	- ดำเนินการจัดเตรียมการลงพื้นที่ข้อมูลคู่ขนานไปกับการประสานหน่วยงาน - กำหนดแผนงานลงพื้นที่ให้เป็นช่วงเวลาเดียวกันในทุกปีเพื่อให้เจ้าหน้าที่จัดเก็บข้อมูลสามารถวางแผนการลงพื้นที่ล่วงหน้าหรือกำหนดให้การสำรวจข้อมูลตรงกับแผนการลงพื้นที่ในภารกิจอื่น ๆ ของหน่วยงาน - ส่งเอกสารทางออนไลน์เพื่อลดขั้นตอนการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับเอกสาร
ดำเนินการลงพื้นที่เก็บข้อมูล	- กำหนดแผนการจัดเก็บข้อมูลและประสานงานเจ้าหน้าที่จัดเก็บข้อมูล - จัดเตรียมอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์สำหรับเก็บข้อมูล - ชี้แจงข้อควรระวังในการจัดเก็บข้อมูล โดยเฉพาะหลักการสัมภาษณ์และหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์	- เจ้าหน้าที่จัดเก็บข้อมูลไม่สามารถจัดเก็บข้อมูลได้ตามแผนงาน - ไม่สามารถเก็บข้อมูลในพื้นที่ที่คัดเลือก	- มีการติดตามความคืบหน้าในการจัดเก็บข้อมูลเป็นระยะ - จัดเตรียมเจ้าหน้าที่สำรวจข้อมูลส่วนกลางและให้ดำเนินการลงพื้นที่ทันทีเมื่อพบว่าการจัดเก็บข้อมูลไม่เป็นไปตามแผนงาน - พิจารณาจังหวัดสำรองโดยเลือกจังหวัดที่มีผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคนในภูมิภาคเดียวกันที่ใกล้เคียงกับจังหวัดที่ได้รับการคัดเลือก

ขั้นตอนการดำเนินงาน	การบริหารปัจจัยและแผนการควบคุมกิจกรรม	ความเสี่ยงที่เกี่ยวกับโครงการ	วิธีการบริหารความเสี่ยง
		<ul style="list-style-type: none"> - อคติที่เกิดจากการจัดเก็บข้อมูลหรือพบข้อมูลผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมน้อย/ไม่พบเลย 	<ul style="list-style-type: none"> - จัดแผนการลงพื้นที่เก็บข้อมูลให้ครอบคลุมทั้งวันทำงานและวันหยุดสุดสัปดาห์ เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีความหลากหลายทั้งด้านอาชีพและอายุ - หัวหน้าทีมจัดเก็บข้อมูลลงตรวจสอบการจัดเก็บข้อมูลเป็นพิเศษในพื้นที่ที่มีปัญหา
วิเคราะห์ผลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจ	<ul style="list-style-type: none"> - กำหนดกรอบในการวิเคราะห์ผล การสำรวจ 	<ul style="list-style-type: none"> - พบข้อมูลที่มีความคลาดเคลื่อนสูงหรือมีค่าผิดปกติ - ระบบจัดเก็บข้อมูลมีความผิดพลาดทำให้ไม่สามารถวิเคราะห์ข้อมูลได้ - ข้อมูลสูญหายหรือถูกโจรกรรม 	<ul style="list-style-type: none"> - รายงานเกี่ยวกับข้อมูลที่มีความคลาดเคลื่อนหรือค่าผิดปกติต่อสำนักงานกิจการยุติธรรม และกำหนดแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว - เนื่องจากการจัดเก็บข้อมูลแบบออนไลน์ จึงสามารถดำเนินการวิเคราะห์และตรวจสอบความคลาดเคลื่อนและค่าผิดปกติของข้อมูลไปพร้อมกับการจัดเก็บข้อมูลได้ - เตรียมการสำรองข้อมูลในระบบอื่นควบคู่กับระบบจัดเก็บข้อมูลหลัก - กำหนดให้การบันทึกข้อมูลเป็นการเข้ารหัสทั้งหมด โดยข้อมูลส่วนบุคคลจะได้รับการจัดเก็บแยกจากข้อมูลอื่น ๆ โดยในระบบจะมีรหัสเชื่อมโยงแบบสอบถามแต่

ขั้นตอนการดำเนินงาน	การบริหารปัจจัยและแผนการควบคุมกิจกรรม	ความเสี่ยงที่เกี่ยวกับโครงการ	วิธีการบริหารความเสี่ยง
			<p>ละชุดเพื่อเป็นการรักษาความปลอดภัยของข้อมูลอีกชั้นหนึ่ง</p> <ul style="list-style-type: none"> - ระบบมีการรักษาความปลอดภัยสำหรับป้องกันการลักลอบเข้าถึงข้อมูล (Firewall) ที่มีมาตรฐานระดับสากล รวมทั้งมีการกำหนดสิทธิ์ในการเข้าถึงข้อมูลและกำหนดรหัสเพื่อป้องกันบุคคลที่ไม่ได้รับอนุญาตไม่ให้สามารถเข้าถึงข้อมูลได้
จัดประชุมนำเสนอผลการสำรวจ	<ul style="list-style-type: none"> - ประสานหน่วยงานและนักวิชาการเพื่อเข้าร่วมประชุมรับฟังผลการสำรวจ - ประชุมเพื่อนำเสนอผลการสำรวจให้แก่ผู้แทนหน่วยงานด้านการป้องกันอาชญากรรมและหน่วยงานยุติธรรมที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งนักวิชาการที่สนใจ 	<ul style="list-style-type: none"> - หน่วยงานที่เข้าร่วมประชุมไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับประเด็นที่สำรวจ - หน่วยงานไม่สามารถเข้าร่วมการประชุมหรือไม่มีส่วนร่วมในการให้ข้อเสนอแนะ/ความคิดเห็น 	<ul style="list-style-type: none"> - พิจารณานโยบายหรือองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมร่วมกับสำนักงานกิจการยุติธรรม - ให้หน่วยงานที่ไม่สามารถเข้าร่วม/ไม่ประสงค์แสดงความคิดเห็นในการประชุม สามารถส่งความคิดเห็นผ่านทางช่องทางอื่น ๆ เช่น มีหนังสือสรุปความคิดเห็นของหน่วยงาน แสดงความคิดเห็นทางอีเมลของโครงการและทางช่องทางออนไลน์อื่น ๆ

ขั้นตอนการดำเนินงาน	การบริหารปัจจัยและ แผนการควบคุมกิจกรรม	ความเสี่ยงที่เกี่ยวกับโครงการ	วิธีการบริหารความเสี่ยง
		<p>- ระยะเวลาในการนำเสนอไม่เพียงพอต่อการรับฟังข้อมูลและแสดงความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมประชุม</p>	<p>- จัดส่งเอกสารข้อมูลผลการสำรวจให้แก่ผู้เข้าร่วมประชุมก่อนการจัดประชุม</p> <p>- สามารถส่งความคิดเห็นผ่านทางช่องทางอื่น ๆ เช่น มีหนังสือสรุปความคิดเห็นของหน่วยงาน แสดงความคิดเห็นทางอีเมลของโครงการและทางช่องทางออนไลน์อื่น ๆ</p>

บทที่ 4

ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2566

การจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2566 ในครั้งนี้ได้ทำการเก็บข้อมูลในพื้นที่ 3 กองบังคับการตำรวจนครบาล และ 27 จังหวัดทั่วประเทศ มีการสำรวจกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 3,000 ครั้วเรือน ซึ่งเป็นผู้แทนครั้วเรือน โดยผู้แทนครั้วเรือดังกล่าวสามารถให้ข้อมูลอาชญากรรมของประชาชนกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นสมาชิกในครั้วเรือนจำนวน 6,843 คน รายงานในส่วนนี้ได้นำเสนอผลการสำรวจข้อมูล ได้แก่ ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในภาพรวม ข้อมูลผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและข้อมูลการประสบเหตุอาชญากรรมแยกตามพื้นที่การสำรวจ ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ ข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม และข้อมูลความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม จากนั้นนำมารายงานรายละเอียดข้อมูลสำคัญที่เกี่ยวข้อง ตามหัวข้อดังต่อไปนี้

4.1 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ (ผู้แทนครั้วเรือน)

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนโดยการสุ่มตัวอย่างจากประชากรทั่วไปเพื่อสอบถามข้อมูลการประสบเหตุอาชญากรรมภายในปี พ.ศ. 2566 พบว่า มีจำนวนประชากรผู้ตอบแบบสำรวจทั้งหมด 3,000 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 1,597 คน คิดเป็นร้อยละ 53.23 เพศชายจำนวน 1,354 คน คิดเป็นร้อยละ 45.13 และเพศทางเลือกจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 1.64

เมื่อจำแนกตามช่วงอายุ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 46 - 55 ปี จำนวน 644 คน คิดเป็นร้อยละ 21.47 รองลงมาอยู่ในช่วงอายุ 36 - 45 ปี จำนวน 640 คน คิดเป็นร้อยละ 21.33 และช่วงอายุที่พบน้อยที่สุด คือ อายุมากกว่า 75 ปี จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 1.97 ทั้งนี้ มีผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่ประสงค์จะตอบข้อคำถามนี้ จำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 5.57

จำแนกตามรายได้ครั้วเรือน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท จำนวน 1,153 คน คิดเป็นร้อยละ 38.43 รองลงมามีรายได้อยู่ในช่วง 15,001-25,000 บาท จำนวน 946 คน คิดเป็นร้อยละ 31.53 และช่วงรายได้ครั้วเรือนที่พบน้อยที่สุด คือ 65,001-75,000 บาท จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 0.37 ทั้งนี้ มีผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่ประสงค์จะตอบข้อคำถามนี้ จำนวน 321 คน คิดเป็นร้อยละ 10.69

จำแนกตามระดับรายได้ต่อการดำรงชีวิตและค่าใช้จ่ายพื้นฐาน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่พอกินพอใช้ แต่ไม่มีเงินเหลือเก็บ จำนวน 1,380 คน คิดเป็นร้อยละ 46.00 รองลงมา คือ สามารถใช้จ่ายใช้สอยได้อย่าง

สบาย มีเงินเหลือเก็บ จำนวน 677 คน คิดเป็นร้อยละ 22.57 และระดับรายได้ต่อการดำรงชีวิตและค่าใช้จ่าย พื้นฐานที่พบน้อยที่สุด คือ ลำบากยากจน มีรายได้ในระดับที่ต้องใช้ชีวิตอย่างยากลำบากมาก จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 0.70 ทั้งนี้ มีผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่ประสงค์จะตอบข้อความนี้ จำนวน 259 คน คิดเป็นร้อยละ 8.63

จำแนกตามอาชีพ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป จำนวน 720 คน คิดเป็นร้อยละ 24.00 รองลงมาคือประกอบธุรกิจ จำนวน 561 คน คิดเป็นร้อยละ 18.70 และอาชีพที่พบน้อยที่สุดคือ อื่น ๆ (เกษียณ) จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 0.67 คน ทั้งนี้ มีผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่ประสงค์จะตอบข้อความนี้ จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 5.10

จำแนกตามการศึกษาระดับสูงสุด พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 872 คน คิดเป็นร้อยละ 29.07 รองลงมาคือผู้จบการศึกษาระดับประถมศึกษา จำนวน 565 คน คิดเป็นร้อยละ 18.83 และระดับการศึกษาที่พบน้อยที่สุด คือ การศึกษาในรูปแบบอื่น (การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเจ้าอาวาส) จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 0.13 ทั้งนี้ มีผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่ประสงค์จะตอบข้อความนี้ จำนวน 213 คน คิดเป็นร้อยละ 7.10

จำแนกตามสถานภาพสมรส พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่แต่งงานแล้ว จำนวน 1,343 คน คิดเป็นร้อยละ 44.77 รองลงมาคือผู้มีสถานภาพโสด จำนวน 786 คน คิดเป็นร้อยละ 26.20 และสถานภาพสมรสที่พบน้อยที่สุดคือ แยกกันอยู่ จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 2.10 ทั้งนี้ มีผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่ประสงค์จะตอบข้อความนี้ จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 4.43

จำแนกตามสัญชาติ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสัญชาติไทย จำนวน 2,996 คน คิดเป็นร้อยละ 99.87 รองลงมาคือแรงงานต่างด้าว จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.10 และผู้ที่เกิดและพำนักในประเทศไทยตั้งแต่เกิด แต่ไม่ได้สัญชาติไทย จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.03

จำแนกตามความพิการ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ไม่มีความพิการ จำนวน 2,975 คน คิดเป็นร้อยละ 99.16 รองลงมาคือผู้บกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 0.40 ผู้มีความบกพร่องทางการเห็น จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 0.17 ผู้มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.10 ผู้มีความบกพร่องทางสติปัญญาและผู้มีความบกพร่องทางการพูดและภาษา มีจำนวนเท่ากัน คือ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.07 และผู้มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.03

จำแนกตามศาสนา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ จำนวน 2,633 คิดเป็นร้อยละ 87.77 รองลงมาคือผู้นับถือศาสนาอิสลาม จำนวน 269 คน คิดเป็นร้อยละ 8.97 และศาสนาที่พบน้อยที่สุดคือ

ผู้นับถือศาสนาพราหมณ์-ฮินดู จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.03 ทั้งนี้ มีผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่ประสงค์จะตอบ
ข้อคำถามนี้ จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 1.73

จำแนกตามลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเขตที่พักอาศัยทั่วไป
เช่น หมู่บ้านจัดสรร บ้านเดี่ยว จำนวน 1,738 คน คิดเป็นร้อยละ 57.93 รองลงมาอาศัยอยู่ในเขตเกษตรกรรม หรือ
ชุมชนที่อยู่ในบริเวณพื้นที่เกษตรกรรม จำนวน 769 คน คิดเป็นร้อยละ 25.63 และลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัยที่พบ
น้อยที่สุด คือ อื่น ๆ (อาคารชุด หอพัก) จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 0.38

ตาราง 4.1 จำนวนและร้อยละข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ

ข้อมูลประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
1. เพศชาย	1,354	45.13
2. เพศหญิง	1,597	53.23
3. เพศทางเลือก	49	1.64
รวมทั้งสิ้น	3,000	100.00
อายุ		
1. 18 - 25 ปี	198	6.60
2. 26 - 35 ปี	490	16.33
3. 36 - 45 ปี	640	21.33
4. 46 - 55 ปี	644	21.47
5. 56 - 65 ปี	545	18.16
6. 66 - 75 ปี	227	7.57
7. มากกว่า 75 ปี	59	1.97
8. ไม่ทราบ	30	1.00
9. ไม่ประสงค์จะตอบ	167	5.57
รวมทั้งสิ้น	3,000	100.00

ข้อมูลประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รายได้ครัวเรือน		
1. ต่ำกว่า 15,000 บาท	1,153	38.43
2. 15,001-25,000 บาท	946	31.53
3. 25,001-35,000 บาท	323	10.77
4. 35,001-45,000 บาท	119	3.97
5. 45,001-55,000 บาท	89	2.97
6. 55,001-65,000 บาท	18	0.60
7. 65,001-75,000 บาท	11	0.37
8. มากกว่า 75,000 บาท	20	0.67
9. ไม่ประสงค์จะตอบ	321	10.69
รวมทั้งสิ้น	3,000	100.00
ระดับรายได้ต่อการดำรงชีวิตและค่าใช้จ่ายพื้นฐาน		
1. มีฐานะร่ำรวย (สามารถจับจ่ายใช้สอย โดยมีเงินเหลือเก็บจำนวนมาก)	27	0.90
2. สามารถจับจ่ายใช้สอยได้อย่างสบาย มีเงินเหลือเก็บ	677	22.57
3. พอกินพอใช้ แต่ไม่มีเงินเหลือเก็บ	1,380	46.00
4. รายได้ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่าย โดยยังขาดเหลืออยู่บ้าง	513	17.10
5. ขัดสน มีชีวิตอยู่อย่างยากลำบาก	116	3.87
6. ลำบากยากจน มีรายได้ในระดับที่ต้องใช้ชีวิตอย่างยากลำบากมาก	21	0.70
7. ไม่ทราบ	7	0.23
8. ไม่ประสงค์จะตอบ	259	8.63
รวมทั้งสิ้น	3,000	100.00

ข้อมูลประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อาชีพ		
1. ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ	372	12.40
2. พนักงานเอกชน	338	11.27
3. นักเรียน / นักศึกษา	72	2.40
4. รับจ้างทั่วไป	720	24.00
5. เกษตรกรรม	534	17.80
6. ประกอบธุรกิจ	561	18.69
7. ไม่ได้ประกอบอาชีพ	230	7.67
8. อื่น ๆ	20	0.67
9. ไม่ประสงค์จะตอบ	153	5.10
รวมทั้งสิ้น	3,000	100.00
การศึกษาระดับสูงสุด		
1. ไม่เคยเข้ารับการศึกษ	68	2.27
2. การศึกษาทางเลือกนอกโรงเรียน (อาทิ Home School)	7	0.23
3. ประถมศึกษา	565	18.83
4. มัธยมศึกษาตอนต้น	299	9.97
5. มัธยมศึกษาตอนปลาย	458	15.27
6. ปวช.	141	4.70
7. ปวส.	271	9.03
8.ปริญญาตรี	872	29.07
9.ปริญญาโท	75	2.50
10. สูงกว่าปริญญาโท	5	0.17

ข้อมูลประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
11. การศึกษาในรูปแบบอื่น	4	0.13
12. ไม่ทราบ	22	0.73
13. ไม่ประสงค์จะตอบ	213	7.10
รวม	3,000	100.00
สถานภาพสมรส		
1. โสด	786	26.20
2. แต่งงานแล้ว	1,343	44.77
3. อยู่ร่วมกัน	385	12.83
4. แยกกันอยู่	63	2.10
5. หย่าร้าง	113	3.77
6. หม้าย	170	5.67
7. อื่น ๆ	0	0
8. ไม่ทราบ	7	0.23
9. ไม่ประสงค์จะตอบ	133	4.43
รวม	3,000	100.00
สัญชาติ		
1. ไทย	2,996	99.87
2. แรงงานต่างด้าว	3	0.10
3. นักศึกษาต่างชาติ ฝึกอบรม	0	0
4. ได้รับการจ้างงานในประเทศไทย (ตามสัญญาจ้างตั้งแต่ก่อนเข้ามาในประเทศไทย)	0	0
5. ได้รับการจ้างงานในประเทศไทย (เพิ่งหางานได้หลังจากเข้าประเทศไทย)	0	0

ข้อมูลประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
6. ติดตามคู่สมรส ครอบครัว (รวมถึงความสัมพันธ์คู่รักในรูปแบบอื่น)	0	0
7. ติดตามบิดามารดา หรือผู้ปกครอง	0	0
8. เกิดและพำนักในประเทศไทยตั้งแต่เกิด แต่ไม่ได้สัญชาติไทย	1	0.03
สัญชาติ		
9. นักท่องเที่ยวระยะยาวต่อเนื่องในช่วงเวลาที่เก็บแบบสอบถาม	0	0
10. ผู้ลี้ภัยจากสงคราม ความขัดแย้งภายในประเทศ	0	0
11. อื่น ๆ	0	0
12. ไม่ทราบ	0	0
13. ไม่ประสงค์จะตอบ	0	0
รวม	3,000	100.00
ความพิการ		
1. ไม่พิการ	2,975	99.16
2. พิการ	25	0.84
ประเภทความพิการ		
2.1 บกพร่องทางการเห็น	5	0.17
2.2 บกพร่องทางการได้ยิน	3	0.10
2.3 บกพร่องทางสติปัญญา	2	0.07
2.4 บกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ	12	0.40
2.5 บกพร่องทางการเรียนรู้	1	0.03
2.6 บกพร่องทางการพูดและภาษา	2	0.07
2.7 บกพร่องทางพฤติกรรมและอารมณ์	0	0
2.8 ออทิสติก	0	0
2.9 พิการอื่น ๆ	0	0

ข้อมูลประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รวม	3,000	100.00
ศาสนา		
1. ไม่มีศาสนา	9	0.30
2. คริสต์	36	1.20
3. อิสลาม	269	8.97
4. พราหมณ์-ฮินดู	1	0.03
5. พุทธ	2,633	87.77
6. อื่น ๆ	0	0
7. ไม่ประสงค์จะตอบ	52	1.73
รวม	3,000	100.00
ลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัย		
1. เขตที่พักอาศัยทั่วไป เช่น หมู่บ้านจัดสรร บ้านเดี่ยว	1,738	57.93
2. เขตธุรกิจ เช่น เขตที่มีบริษัท ห้าง ร้าน อยู่รวมกันเป็นบริเวณกว้าง	120	4.00
3. เขตชุมชนแออัด หรือชุมชนที่มีลักษณะบ้านเรือนหนาแน่นและประชากรอยู่อย่างแออัด	319	10.63
4. เขตอุตสาหกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณที่มีโรงงานอุตสาหกรรมจำนวนมาก หรือนิคมอุตสาหกรรมตั้งอยู่	43	1.43
5. เขตเกษตรกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณพื้นที่เกษตรกรรม	769	25.63
6. อื่น ๆ	11	0.38
รวม	3,000	100.00

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 3,000 ครั้วเรือน ซึ่งเป็นสมาชิกในครั้วเรือนจำนวน 6,843 คน ผลการศึกษาพบว่า สมาชิกในครั้วเรือนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 3,613 คน คิดเป็นร้อยละ 52.80 รองลงมาคือ เพศชาย จำนวน 3,129 คน คิดเป็นร้อยละ 45.72 และเพศทางเลือก 101 คน คิดเป็นร้อยละ 1.48 และสมาชิกในครั้วเรือนส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 46 - 55 ปี จำนวน 1,499 คน คิดเป็นร้อยละ 21.90 รองลงมาอยู่ในช่วงอายุ 36 - 45 ปี จำนวน 1,474 คน คิดเป็นร้อยละ 21.54 ทั้งนี้ มีผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่ประสงค์จะตอบข้อความนี้ จำนวน 283 คน คิดเป็นร้อยละ 4.14

ตาราง 4.2 จำนวนและร้อยละข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของสมาชิกในครั้วเรือน

ข้อมูลประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
1. เพศชาย	3,129	45.72
2. เพศหญิง	3,613	52.80
3. เพศทางเลือก	101	1.48
รวม	6,843	100.00
อายุ		
1. 18 - 25 ปี	435	6.36
2. 26 - 35 ปี	1,117	16.32
3. 36 - 45 ปี	1,474	21.54
4. 46 - 55 ปี	1,499	21.90
5. 56 - 65 ปี	1,289	18.84
6. 66 - 75 ปี	588	8.59
7. มากกว่า 75 ปี	126	1.84
8. ไม่ทราบ	32	0.47
9. ไม่ประสงค์จะตอบ	283	4.14
รวม	6,843	100.00

4.2 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

เนื่องจากสถิติอาชญากรรมบางประเภทมีการเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างมากในช่วงหลายปีหลัง ซึ่งจากการทดลองสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน พบว่าการก่อเหตุจำนวนมากกระทำการไม่สำเร็จหรือเหยื่อไม่ได้รับความเสียหาย ในการสำรวจครั้งนี้จึงกำหนดให้มีการสอบถามประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของสมาชิกในครัวเรือนทุกคน เมื่อทราบว่าสมาชิกคนไหนคนใดเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งที่ก่อเหตุสำเร็จและก่อเหตุไม่สำเร็จแล้วจึงบันทึกข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมต่อไปเฉพาะเหตุที่สำเร็จหรือเหยื่อได้รับความเสียหายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

- 1) ความผิดต่อชีวิตร่างกายการก่อเหตุสำเร็จหมายถึงได้มีการลงมือทำร้ายเหยื่อแล้ว
- 2) ความผิดต่อทรัพย์สินก่อเหตุสำเร็จหมายความว่าผู้ก่อเหตุได้ทรัพย์สินจากเหยื่อ หรือได้บุกรุกเข้าไปในบ้านของเหยื่อแล้วแม้ยังไม่ได้ทรัพย์สิน หรือในกรณีปล้น จี้ ชิงทรัพย์ เมื่อได้มีการลงมือทำร้ายเหยื่อจนได้รับอันตรายแม้จะไม่ทันได้ทรัพย์สินไปก็ตาม
- 3) ความผิดทางเพศกรณีก่อเหตุสำเร็จหมายความว่าผู้ก่อเหตุได้ลงมือล่วงละเมิดทางเพศอย่างใดอย่างหนึ่งกับเหยื่อกับเหยื่อแล้วแม้จะไม่ทันได้ร่วมประเวณีหรือแตะเนื้อต้องตัวก็ตาม
- 4) ความผิดหลอกลวงฉ้อโกงกรณีก่อเหตุสำเร็จหมายความว่าผู้ก่อเหตุได้ลงมือหลอกลวงเหยื่อจนหลงเชื่อหรือมีการส่งมอบทรัพย์สินให้ หากเป็นกรณีการส่งข้อความหรือหลอกลวงทางโทรศัพท์ แต่เหยื่อไม่หลงเชื่อถือว่ามีกรก่อเหตุแล้วให้นับเป็นจำนวนนับกรณีก่อเหตุไม่สำเร็จ
- 5) ความผิดอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์กรณีก่อเหตุสำเร็จหมายความว่าผู้ก่อเหตุได้ลงมือเข้าถึงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์ของเหยื่อเป็นที่เรียบร้อยแล้วและนำไปก่อให้เกิดความเสียหาย เช่น มีการลักลอบนำข้อมูลไปจำหน่ายต่อ มีการเข้าถึงบัญชีไปหลอกลวงผู้อื่นหรือนำไปก่ออาชญากรรม มีการเรียกค่าไถ่ข้อมูล
- 6) กรณีการก่อเหตุคาบเกี่ยวต่อเนื่องให้พิจารณาว่าเป็นเหตุการณ์เดียวกันหรือไม่ หากเป็นเหตุที่เกี่ยวข้องเนื่องเป็นเหตุการณ์เดียวกัน (กรรมเดียว) ให้บันทึกเหตุในความผิดหลัก แต่หากเป็นคนละเหตุการณ์ (ต่างกรรมต่างวาระ) ให้แยกบันทึกเหตุเป็นคนละเหตุการณ์ ยกตัวอย่างเช่น
 - 6.1 เหตุชิงทรัพย์หากมีการทำอันตรายต่อเหยื่อให้บันทึกจำแนกและบันทึกรายละเอียดในกลุ่มความผิดต่อทรัพย์สินไม่ใช่กลุ่มความผิดต่อชีวิตร่างกาย
 - 6.2 เหตุทะเลาะวิวาทไม่ได้มีเจตนาทำร้ายเพื่อเอาทรัพย์สินโดยตรงแต่ภายหลังจากทะเลาะวิวาทแล้วมีการเอาทรัพย์สินไปด้วยให้แยกเป็นเหตุทำร้ายร่างกายและความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินเป็นสองคดี (ต่างกรรมต่างวาระ)

- 6.3 เหตุข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับทำให้ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บเป็นความผิดทางเพศไม่ใช่กลุ่มความผิดต่อชีวิตร่างกาย
- 6.4 เหตุลักลอบเข้าบัญชีคอมพิวเตอร์ แล้วนำไปใช้หลอกลวงผู้อื่นหรือส่งภาพลามกอนาจาร ให้แยกเป็นความผิดอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์เป็นเหตุการณ์หนึ่ง แล้วแยกกรณีที่น่าบัญชีไปใช้หลอกลวงผู้อื่นหรือก่อความผิดทางเพศเป็นอีกเหตุการณ์หนึ่ง (ต่างกรรมต่างวาระ)

ทั้งนี้ ในการรายงานจำนวนเหยื่ออาชญากรรมและโอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจะรายงานเฉพาะเหตุที่ผู้ก่อเหตุกระทำการสำเร็จเท่านั้น เนื่องจากเหตุที่ผู้ก่อเหตุกระทำการไม่สำเร็จนั้น ส่วนใหญ่พบว่าเหยื่อไม่สามารถให้ข้อมูลรายละเอียดการตกเป็นเหยื่อที่ครบถ้วนสมบูรณ์ได้ เช่น ในเหตุความผิดฉ้อโกงหลอกลวงที่ผู้ก่อเหตุกระทำการไม่สำเร็จ ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างทราบว่าผู้ก่อเหตุโทรเข้ามาโดยมีเจตนาหลอกลวงตนและวางสายไปก่อนที่จะทราบพฤติการณ์ของผู้ก่อเหตุ หรือเหตุทะเลาะวิวาทที่ยังไม่ได้มีการลงมือทำร้ายร่างกายกัน เพียงแต่มีปากเสียงต่อกัน ย่อมไม่สามารถให้ข้อมูลพฤติการณ์ความผิดต่อชีวิตร่างกายที่ชัดเจนได้ เป็นต้น

จากการสำรวจผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมภายในปี พ.ศ. 2566 ของประชากรกลุ่มตัวอย่างจำนวน 6,843 คน โดยนับเฉพาะผู้ที่พักอาศัยในครัวเรือนมากกว่า 6 เดือนขึ้นไป พบรายละเอียดดังตารางที่ 4.3 ดังนี้

ตาราง 4.3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประสบการณ์ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ลำดับ	ประสบการณ์ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	ไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	5,715	83.52
2	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	1,128	16.48
รวม		6,843	100.00

จากการสำรวจประสบการณ์ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในปี พ.ศ. 2566 พบว่า มีผู้เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 1,128 คน คิดเป็นร้อยละ 16.48 และไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 5,715 คน คิดเป็นร้อยละ 83.52

ตาราง 4.4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนครั้งความสำเร็จในการก่อเหตุ

ลำดับ	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1	ก่อเหตุสำเร็จ	731	55.55
2	ก่อเหตุไม่สำเร็จ	585	44.45
รวม		1,316	100.00

จากการสำรวจผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งสิ้น 1,128 คน พบว่า ผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนมากตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่า 1 ครั้งตลอดปี พ.ศ. 2566 เมื่อพิจารณาจำแนกตามจำนวนครั้งการก่อเหตุ พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งสิ้น จำนวน 1,316 ครั้ง โดยแบ่งเป็นการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 731 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 55.55 และการก่อเหตุไม่สำเร็จ จำนวน 585 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.45

ตาราง 4.5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความสำเร็จในการก่อเหตุและประเภทความผิด

ลำดับ	ประเภทความผิด	ความสำเร็จในการก่อเหตุ	
		ก่อเหตุสำเร็จ (ครั้ง)	ก่อเหตุไม่สำเร็จ (ครั้ง)
1	ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	239	23
2	ความผิดต่อทรัพย์สิน	130	26
3	ความผิดทางเพศ	26	6
4	ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	235	506
5	ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	17	14
6	ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น	76	10
7	การเลือกปฏิบัติ	8	0
รวมทั้งสิ้น		731	585

จากการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมที่จำแนกตามความสำเร็จในการก่อเหตุและประเภทความผิดทั้งหมด เมื่อพิจารณาแยกตามการก่อเหตุสำเร็จโดยนับจากจำนวนครั้ง พบว่า ประเภทความผิดที่มีการก่อเหตุสำเร็จมากที่สุดคือ ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย จำนวน 239 ครั้ง รองลงมาที่มีจำนวนใกล้เคียงกัน คือ ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง จำนวน 235 ครั้ง และลักษณะความผิดที่ก่อเหตุสำเร็จน้อยที่สุด คือ การเลือกปฏิบัติ จำนวน 8 ครั้ง ในส่วนของการก่อเหตุที่ไม่สำเร็จโดยนับจากจำนวนครั้ง พบว่า ประเภทความผิดที่มีการก่อเหตุไม่สำเร็จมากที่สุดคือ ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง จำนวน 506 ครั้ง รองลงมาที่มีจำนวนใกล้เคียงกัน คือ ความผิดต่อทรัพย์สิน และความผิดต่อชีวิตและร่างกาย จำนวน 26 ครั้ง และ 23 ครั้ง ตามลำดับ และประเภทความผิดที่ก่อเหตุไม่สำเร็จน้อยที่สุด คือ การเลือกปฏิบัติ ซึ่งไม่พบการก่อเหตุที่ไม่สำเร็จแต่อย่างใด

4.3 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในภาพรวม

จากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนโดยการสุ่มตัวอย่างจากประชากรทั่วไปเพื่อสอบถามข้อมูลการประสบเหตุอาชญากรรมภายในปี พ.ศ. 2566 พบว่า ผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 1,128 คน ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จทั้งสิ้น 731 ครั้ง ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 401 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 54.86 เพศชาย จำนวน 318 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 43.50 และเพศทางเลือก จำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.64

เมื่อจำแนกตามช่วงอายุ พบว่า โดยส่วนใหญ่ คือ ช่วงอายุ 46 - 55 ปี ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 184 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.17 รองลงมาอยู่ในช่วงอายุ 56 - 65 ปี จำนวน 136 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.60 ช่วงอายุที่พบว่าตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จน้อยที่สุด คือ อายุมากกว่า 75 ปี จำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.19 และมีผู้ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 19 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.60 ที่ไม่ประสงค์จะตอบคำถามนี้

จำแนกตามรายได้ครัวเรือน พบว่า โดยส่วนใหญ่ผู้ที่มีรายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 294 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.22 รองลงมามีรายได้อยู่ในช่วง 15,001-25,000 บาท จำนวน 233 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 31.87 ช่วงรายได้ครัวเรือนที่พบว่าตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จน้อยที่สุด คือ 55,001-65,000 บาท และ 65,001-75,000 บาท ซึ่งพบเท่ากันจำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.27 และมีผู้ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 63 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.62 ที่ไม่ประสงค์จะตอบคำถามนี้

จำแนกตามระดับรายได้ต่อการดำรงชีวิตและค่าใช้จ่ายพื้นฐาน พบว่า โดยส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีรายได้พอกินพอใช้ แต่ไม่มีเงินเหลือเก็บ ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 344 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47.06 รองลงมา คือ รายได้ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่าย โดยยังขาดเหลืออยู่บ้าง จำนวน 149 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.38 ระดับรายได้ต่อการดำรงชีวิตและค่าใช้จ่ายพื้นฐานที่พบว่าตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จน้อยที่สุด คือ มีฐานะร่ำรวย (สามารถใช้จ่ายใช้สอย โดยมีเงินเหลือเก็บจำนวนมาก) จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.96 และมีผู้ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 44 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.02 ที่ไม่ประสงค์จะตอบคำถามนี้

จำแนกตามอาชีพ พบว่า โดยส่วนใหญ่ผู้ที่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 219 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.96 รองลงมาคือประกอบธุรกิจ จำนวน 181 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.76 อาชีพที่พบว่าตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จน้อยที่สุด คือ อื่น ๆ (เกษียณ) จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.55 และมีผู้ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.50 ที่ไม่ประสงค์จะตอบคำถามนี้

จำแนกตามการศึกษาระดับสูงสุด พบว่า โดยส่วนใหญ่ผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 196 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.80 รองลงมาคือผู้จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 126 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.24 ระดับการศึกษาที่ไม่พบว่าตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จเลย คือ การศึกษา

ในรูปแบบอื่น (การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนจำอาภาศ) และมีผู้ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 63 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.62 ที่ไม่ประสงค์จะตอบข้อความนี้

จำแนกตามสถานภาพสมรส พบว่า โดยส่วนใหญ่ผู้ที่แต่งงานแล้ว ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 322 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.05 รองลงมาคือผู้มีสถานภาพโสด จำนวน 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.36 สถานภาพสมรสที่พบว่าตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จน้อยที่สุด คือ แยกกันอยู่ จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.23 และมีผู้ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 25 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.42 ที่ไม่ประสงค์จะตอบข้อความนี้

จำแนกตามสัญชาติ พบว่า โดยส่วนใหญ่ผู้มีสัญชาติไทย ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 730 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 99.86 รองลงมาคือแรงงานต่างด้าว จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.14

จำแนกตามความพิการ พบว่า โดยส่วนใหญ่ผู้ที่ไม่มีความพิการ ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 727 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 99.45 และมีความพิการ จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.55 เมื่อแยกตามประเภทความพิการ พบว่ามีผู้บกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 75.00 และผู้มีความบกพร่องทางสติปัญญา จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.00

จำแนกตามศาสนา พบว่า โดยส่วนใหญ่ผู้ที่นับถือศาสนาพุทธ ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 611 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 83.57 รองลงมาคือผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม จำนวน 95 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.00 และมีผู้ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.92 ที่ไม่ประสงค์จะตอบข้อความนี้

จำแนกตามความถี่ในการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรม พบว่า โดยส่วนใหญ่ผู้ที่พบเห็นการปฏิบัติงานเดือนละครั้ง ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 271 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.07 รองลงมาคือพบเห็นการปฏิบัติงานสัปดาห์ละครั้ง จำนวน 168 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.98 และความถี่ในการพบเห็นการปฏิบัติงานซึ่งพบว่าตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จน้อยที่สุด คือ ไม่เคยพบการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรม จำนวน 65 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.89

จำแนกตามสถานะในครัวเรือน พบว่า โดยส่วนใหญ่ผู้ที่เป็นเจ้าของบ้าน ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 304 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 41.58 รองลงมาคือมีสถานะบุตร จำนวน 135 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.47 และสถานะในครัวเรือนซึ่งพบว่าตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จน้อยที่สุด คือ ปู่/ย่า/ตา/ยาย จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.96

จำแนกตามพื้นที่ในการสำรวจ พบว่า โดยส่วนใหญ่ผู้ที่อยู่อาศัยในจังหวัดอื่น ๆ ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 562 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 76.88 และผู้ที่อยู่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 169 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.12

จำแนกตามลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัย พบว่า โดยส่วนใหญ่ผู้ที่อาศัยอยู่ในเขตที่พักอาศัยทั่วไป เช่น หมู่บ้านจัดสรร บ้านเดี่ยว ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 465 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 63.61 รองลงมาคืออาศัยอยู่ในเขตเกษตรกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณพื้นที่เกษตรกรรม จำนวน 142 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.43 และลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัยที่พบว่าตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุสำเร็จน้อยที่สุด คือ อื่น ๆ (อาคารชุด หอพัก) จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.27

ตาราง 4.6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

รายละเอียด	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
เพศ		
1. เพศชาย	318	43.50
2. เพศหญิง	401	54.86
3. เพศทางเลือก	12	1.64
รวม	731	100.00
อายุ (เฉลี่ย 46.99 ปี)		
1. 18 - 25 ปี	45	6.16
2. 26 - 35 ปี	141	19.29
3. 36 - 45 ปี	134	18.33
4. 46 - 55 ปี	184	25.17
5. 56 - 65 ปี	136	18.60
6. 66 - 75 ปี	50	6.84
7. มากกว่า 75 ปี	16	2.19
8. ไม่ทราบ	6	0.82
9. ไม่ประสงค์จะตอบ	19	2.60
รวม	731	100.00

รายละเอียด	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
รายได้		
1. ต่ำกว่า 15,000 บาท	294	40.22
2. 15,001-25,000 บาท	233	31.87
3. 25,001-35,000 บาท	79	10.81
4. 35,001-45,000 บาท	29	3.97
5. 45,001-55,000 บาท	21	2.87
6. 55,001-65,000 บาท	2	0.27
7. 65,001-75,000 บาท	2	0.27
8. มากกว่า 75,000 บาท	8	1.10
9. ไม่ประสงค์จะตอบ	63	8.62
รวม	731	100.00
ระดับรายได้ต่อการดำรงชีวิตและค่าใช้จ่ายพื้นฐาน		
1. มีฐานะร่ำรวย (สามารถจับจ่ายใช้สอย โดยมีเงินเหลือเก็บจำนวนมาก)	7	0.96
2. สามารถจับจ่ายใช้สอยได้อย่างสบาย มีเงินเหลือเก็บ	121	16.55
3. พอกินพอใช้ แต่ไม่มีเงินเหลือเก็บ	344	47.06
4. รายได้ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่าย โดยยังขาดเหลืออยู่บ้าง	149	20.38
5. ขัดสน มีชีวิตอยู่อย่างยากลำบาก	54	7.39
6. ลำบากยากจน มีรายได้ในระดับที่ต้องใช้ชีวิตอยู่อย่างยากลำบากมาก	10	1.37
7. ไม่ทราบ	2	0.27

รายละเอียด	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
8. ไม่ประสงค์จะตอบ	44	6.02
รวม	731	100.00
อาชีพ		
1. ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ	67	9.17
2. พนักงานเอกชน	93	12.72
3. นักเรียน / นักศึกษา	15	2.05
4. รับจ้างทั่วไป	219	29.96
5. เกษตรกรรม	87	11.90
6. ประกอบธุรกิจ	181	24.76
7. ไม่ได้ประกอบอาชีพ	54	7.39
8. อื่น ๆ	4	0.55
9. ไม่ประสงค์จะตอบ	11	1.50
รวม	731	100.00
การศึกษาระดับสูงสุด		
1. ไม่เคยเข้ารับการศึกษ	6	0.82
2. การศึกษาทางเลือกนอกโรงเรียน (อาทิ Home School)	3	0.41
3. ประถมศึกษา	113	15.46
4. มัธยมศึกษาตอนต้น	70	9.58
5. มัธยมศึกษาตอนปลาย	126	17.24
6. ปวช.	44	6.02

รายละเอียด	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
7. ปวส.	79	10.80
8. ปริญญาตรี	196	26.80
9. ปริญญาโท	20	2.74
10. สูงกว่าปริญญาโท	1	0.14
11. การศึกษาในรูปแบบอื่น	0	0.00
12. ไม่ทราบ	10	1.37
13. ไม่ประสงค์จะตอบ	63	8.62
รวม	731	100.00
สถานภาพสมรส		
1. โสด	200	27.36
2. แต่งงานแล้ว	322	44.05
3. อยู่ร่วมกัน	99	13.54
4. แยกกันอยู่	9	1.23
5. หย่าร้าง	30	4.10
6. หม้าย	43	5.88
7. อื่น ๆ	0	0.00
8. ไม่ทราบ	3	0.42
9. ไม่ประสงค์จะตอบ	25	3.42
รวม	731	100.00
สัญชาติ		
1. ไทย	730	99.86

รายละเอียด	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
2. แรงงานต่างด้าว	1	0.14
3. นักศึกษาต่างชาติ ผีกอบรม	0	0.00
4. ได้รับการจ้างงานในประเทศไทย (ตามสัญญาจ้างตั้งแต่ก่อนเข้ามาในประเทศไทย)	0	0.00
5. ได้รับการจ้างงานในประเทศไทย (เพิ่งหางานได้หลังจากเข้าประเทศ)	0	0.00
6. ติดตามคู่สมรส ครอบครัว (รวมถึงความสัมพันธ์คู่รักในรูปแบบอื่น)	0	0.00
7. ติดตามบิดามารดา หรือผู้ปกครอง	0	0.00
8. เกิดและพำนักในประเทศไทยตั้งแต่เกิด แต่ไม่ได้สัญชาติไทย	0	0.00
9. นักท่องเที่ยวระยะยาวต่อเนื่องในช่วงเวลาที่เก็บแบบสอบถาม	0	0.00
10. ผู้ลี้ภัยจากสงคราม ความขัดแย้งภายในประเทศ	0	0.00
11. อื่น ๆ	0	0.00
12. ไม่ทราบ	0	0.00
13. ไม่ประสงค์จะตอบ	0	0.00
รวม	731	100.00
ความพิการ		
1. ไม่พิการ	727	99.45
2. พิการ	4	0.55

รายละเอียด	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
รวม	731	100.00
ประเภทความพิการ		
1. บกพร่องทางการเห็น	0	0.00
2. บกพร่องทางการได้ยิน	0	0.00
3. บกพร่องทางสติปัญญา	1	0.25
4. บกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ	3	0.75
5. บกพร่องทางการเรียนรู้	0	0.00
6. บกพร่องทางการพูดและภาษา	0	0.00
7. บกพร่องทางพฤติกรรมและอารมณ์	0	0.00
8. ออทิสติก	0	0.00
9. พิการอื่น ๆ	0	0.00
ศาสนา		
1. ไม่มีศาสนา	1	0.14
2. คริสต์	10	1.37
3. อิสลาม	95	13.00
4. พราหมณ์-ฮินดู	0	0.00
5. พุทธ	611	83.57
6. อื่น ๆ	0	0.00
7. ไม่ประสงค์จะตอบ	14	1.92
รวม	731	100.00

รายละเอียด	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ความถี่ในการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรม		
1. สัปดาห์ละครั้ง	168	22.98
2. เดือนละครั้ง	271	37.07
3. ปีละครั้ง	158	21.62
4. น้อยกว่า 1 ครั้ง/ปี	69	9.44
5. ไม่เคยพบ	65	8.89
รวม	731	100.00
สถานะในครัวเรือน		
1. เจ้าของบ้าน	304	41.58
2. คู่สมรส	100	13.68
3. บิดามารดา	54	7.39
4. บุตร	135	18.47
5. ปู่/ย่า/ตา/ยาย	7	0.96
6. หลาน	22	3.01
7. พี่/น้อง	13	1.78
8. ลุง/ป้า/น้า/อา	15	2.05
9. อื่น ๆ	81	11.08
รวม	731	100.00
พื้นที่		
1. กรุงเทพมหานคร	169	23.12

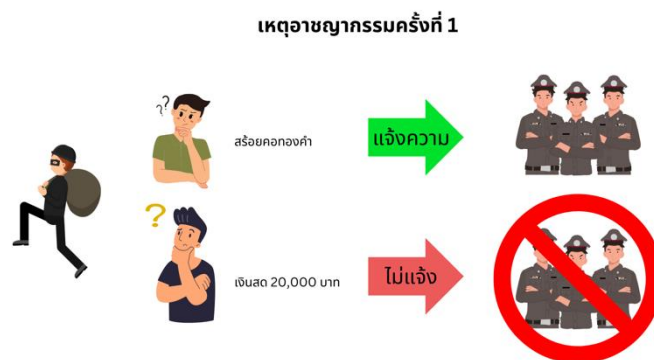
รายละเอียด	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
2. จังหวัดอื่น ๆ	562	76.88
รวม	731	100.00
ลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัย		
1. เขตที่พักอาศัยทั่วไป เช่น หมู่บ้าน จัดสรร บ้านเดี่ยว	465	63.61
2. เขตธุรกิจ เช่น เขตที่มีบริษัท ห้าง ร้าน อยู่รวมกันเป็นบริเวณกว้าง	32	4.38
3. เขตชุมชนแออัด หรือชุมชนที่มีลักษณะ บ้านเรือนหนาแน่นและประชากรอยู่ อย่างแออัด	80	10.94
4. เขตอุตสาหกรรม หรือชุมชนที่อยู่ใน บริเวณที่มีโรงงานอุตสาหกรรมจำนวน มาก หรือนิคมอุตสาหกรรมตั้งอยู่	10	1.37
5. เขตเกษตรกรรม หรือชุมชนที่อยู่ใน บริเวณพื้นที่เกษตรกรรม	142	19.43
6. อื่น ๆ	2	0.27
รวม	731	100.00

4.4 ข้อมูลการประสบเหตุอาชญากรรมหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

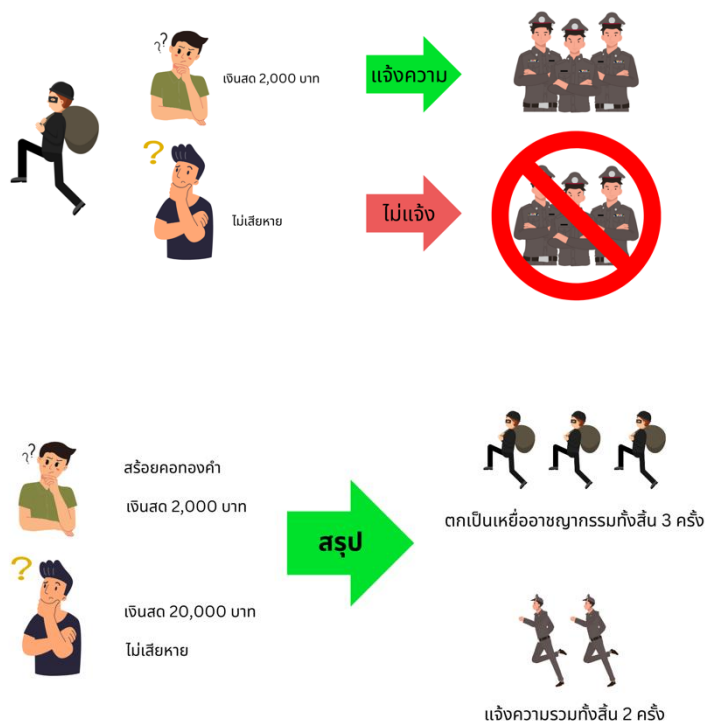
การเก็บข้อมูลในครั้งนี้นี้ เป็นการนับจำนวนครั้งของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของเหยื่ออาชญากรรมทุกคนในทุกระยะที่มีการกระทำความผิดหรือในทุกระยะที่พบ ไม่ได้เป็นการนับจำนวนคนของผู้ตกเป็นเหยื่อ ยกตัวอย่าง ในความผิด 2 คดี มีเหยื่ออาชญากรรมเป็นบุคคลคนเดียวกัน 2 คน จะนับจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเป็น 4 ครั้ง ไม่ได้นับเพียงแค่จำนวนผู้เสียหาย 2 คน เพราะเป็นข้อมูลที่จะใช้แสดงโอกาสในการตกเป็นเหยื่อของประชาชนแต่ละคนไม่ใช่ข้อมูลสัดส่วนของเหยื่ออาชญากรรมต่อประชาชนทั้งหมด ยกตัวอย่างเช่น นาย A และนาย B อยู่อาศัยในบ้านหลังเดียวกันซึ่งมีผู้ก่อเหตุลักทรัพย์ในที่อยู่อาศัยจำนวน 2 ครั้ง และปรากฏว่าในเหตุครั้งแรก นาย A พบว่าสร้อยคอทองคำมูลค่า 1 บาทสูญหายไป ส่วนนาย B พบว่าเงินสดหายไป 20,000 บาท ส่วนในเหตุครั้งที่ 2 นาย A พบว่าเงินสดหายไป 2,000 บาท ส่วนนาย B ไม่มีทรัพย์สินใดสูญหาย ดังนั้น ในกรณีนี้ นาย A จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 2 ครั้ง ส่วนนาย B จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงแค่ 1 ครั้ง

ทั้งนี้ นอกจากการนับจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแล้ว ในการตอบข้อมูลแบบสอบถามในประเด็นอื่น ๆ จะเป็นการแยกนับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแยกเป็นรายไป ซึ่งอาจมีคำตอบที่แตกต่างกันของเหยื่อแต่ละคนแม้จะเป็นเหตุเดียวกัน ยกตัวอย่าง ในกรณีข้างต้นหากนาย A ไปแจ้งความทั้งกรณีสร้อยคอทองคำและเงิน 2,000 บาทสูญหาย การแจ้งความจะถูกนับเป็น 2 ครั้ง เนื่องจากมีการนับเหตุ 2 ครั้งแยกกัน แม้ว่าผู้เสียหายจะเป็นคนเดียวกัน ส่วนนาย B หากไม่ได้แจ้งความกรณีเงิน 20,000 บาทสูญหาย การแจ้งความจะไม่ถูกนับเลย แม้ว่าในเหตุเดียวกันนี้จะมีการแจ้งความโดยนาย A ก็ตาม รายละเอียดปรากฏดังภาพ

แผนภาพ 4.4.1 การนับจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่

เหตุอาชญากรรมครั้งที่ 2

4.4.1 การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในภาพรวม

จากการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมที่พบทั้งหมด 1,128 คน มีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนทั้งสิ้น 731 ครั้ง เมื่อพิจารณาแยกความผิดประเภทต่าง ๆ พบว่า ประเภทความผิดที่มีผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด คือ ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย จำนวน 239 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.69 รองลงมาและมีจำนวนผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมใกล้เคียงกัน คือ ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง จำนวน 235 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.15 และประเภทความผิดที่มีผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมน้อยที่สุด คือ การเลือกปฏิบัติ จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.09

การสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในการศึกษาครั้งนี้ นับจำนวนเหยื่ออาชญากรรมทุกคนในทุกครั้งที่ประสบเหตุ เพื่อนำมาวิเคราะห์โอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งการนับข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนจะใช้หน่วยนับเป็นจำนวนครั้งของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของเหยื่ออาชญากรรมจากสมาชิกในครัวเรือนทุกคน โดยนับในทุกครั้งที่มีการกระทำความผิดหรือในทุกคดีที่พบ โดยนำมาคำนวณหาโอกาสในการตกเป็นเหยื่อ ดังนี้

$$\text{โอกาสในการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)} = \frac{\text{จำนวนการตกเป็นเหยื่อ (ครั้ง)}}{\text{จำนวนสมาชิกครัวเรือนทั้งหมด (คน)}} \times 100$$

เมื่อวิเคราะห์โอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแยกตามความผิดประเภทต่าง ๆ พบว่า ประเภทความผิดที่มีโอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด คือ ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย จำนวน 239 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.49 รองลงมาและมีจำนวนผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมใกล้เคียงกัน คือ ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง จำนวน 235 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.43 และประเภทความผิดที่มีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมน้อยที่สุด คือ การเลือกปฏิบัติ จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.12 รายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 4.7

ตาราง 4.7 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและโอกาสในการตกเป็นเหยื่อจำแนกตามประเภทของการก่อความผิดอาชญากรรม

ลำดับ	ประเภทความผิด	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ครั้ง)	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ)	โอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ)
1	ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	239	32.69	3.49
2	ความผิดต่อทรัพย์สิน	130	17.78	1.90
3	ความผิดทางเพศ	26	3.56	0.38
4	ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	235	32.15	3.43
5	ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	17	2.33	0.25
6	ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น	84	11.49	1.23
รวมทั้งสิ้น		731	100.00	10.68

4.4.2 ลักษณะทั่วไปของอาชญากรรม

ความผิดที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแยกเป็น 6 ประเภท โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย

ความผิดต่อชีวิตและร่างกายจำแนกตามประเภทความผิดออกเป็น 3 หมวดหมู่ ได้แก่ ความรุนแรงต่อชีวิตร่างกาย อุบัติเหตุ และข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแก เมื่อพิจารณาประเภทความผิดในหมวดหมู่ความรุนแรงต่อชีวิตและร่างกาย พบว่า ประเภทความผิดที่มีผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุดในหมวดหมู่นี้ คือ ทะเลาะวิวาท จำนวน 60 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.10 รองลงมาคือพยายามฆ่า จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.53 ขณะที่ประเภทความผิดในหมวดหมู่อุบัติเหตุ พบว่า ประเภทความผิดที่มีผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด

ในหมวดหมู่นี้และพบมากที่สุดในการสำรวจความผิดต่อชีวิตและร่างกาย คือ อุบัติเหตุจราจร จำนวน 126 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 52.72 รองลงมาคือ อุบัติเหตุอื่น ๆ จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.67 และประเภทความผิดในหมวดหมู่ข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแก พบว่า ประเภทความผิดที่มีผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุดในหมวดหมู่นี้ คือ ข่มขู่คุกคามว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกาย จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.93 รองลงมาคือ ข่มขู่คุกคามให้ตกใจกลัว จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.26

ตาราง 4.8 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามประเภทความผิดต่อชีวิตและร่างกาย

ลำดับ	ประเภทความผิด	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ครั้ง)	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ)	โอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ)
ความรุนแรงต่อชีวิตร่างกาย				
1	ฆ่า	6	2.51	0.09
2	พยายามฆ่า	18	7.53	0.26
3	ก่อการร้าย	0	0.00	0.00
4	วางเพลิง	0	0.00	0.00
5	วางระเบิด	0	0.00	0.00
6	ขู่มนต่อสู	6	2.51	0.09
7	ทะเลาะวิวาท	60	25.10	0.88
8	ความรุนแรงในครอบครัว	7	2.93	0.10
9	ทำแท้งผิดกฎหมาย	0	0.00	0.00
10	ปลอมปนอาหาร	0	0.00	0.00
11	ปล่อยสารพิษ	0	0.00	0.00
12	ลักพาตัว	0	0.00	0.00
13	หน่วงเหนี่ยวกักขัง	0	0.00	0.00

ลำดับ	ประเภทความผิด	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ครั้ง)	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ร้อยละ)	โอกาสการตกเป็น เหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ)
อุบัติเหตุ				
14	อุบัติเหตุจรรยาจร	126	52.72	1.84
15	อุบัติเหตุอื่น ๆ	4	1.67	0.06
ชมชู้คุกคามหรือชมแหงรังแก				
16	ชมชู้คุกคามว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย	7	2.93	0.10
17	ชมชู้คุกคามให้ตกใจกลัว	3	1.26	0.04
18	ความผิดต่อเสรีภาพ	0	0.00	0.00
19	ชมแหงรังแกให้ได้รับความอับอาย	2	0.84	0.03
รวมทั้งสิ้น		239	100.00	3.49

2) ความผิดต่อทรัพย์

ความผิดต่อทรัพย์จำแนกตามประเภทความผิด พบว่า ประเภทความผิดที่มีผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด คือ ลักทรัพย์ จำนวน 88 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 67.70 รองลงมาคือ บุกรุก จำนวน 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.77 และสำรวจพบเหตุความผิดต่อทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรง ได้แก่ ทำให้เสียทรัพย์ ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ และกรรโชกทรัพย์ จำนวนรวมกัน 17 ครั้ง ทั้งนี้ ไม่พบผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในประเภทความผิดริดเอาทรัพย์

ตาราง 4.9 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามประเภทความผิดต่อทรัพย์

ลำดับ	ประเภทความผิด	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ครั้ง)	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ร้อยละ)	โอกาสการตกเป็น เหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ)
1	ปล้น จี้ ชิงทรัพย์	8	6.15	0.12

ลำดับ	ประเภทความผิด	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ครั้ง)	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ร้อยละ)	โอกาสการตกเป็น เหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ)
2	วิ่งราวทรัพย์	8	6.15	0.12
3	ลักทรัพย์	88	67.70	1.29
4	ริดเอาทรัพย์	0	0.00	0.00
5	กรรโชกทรัพย์	1	0.77	0.01
6	ทำให้เสียทรัพย์	11	8.46	0.16
7	บุกรุก	14	10.77	0.20
รวมทั้งสิ้น		130	100.00	1.90

3) ความผิดทางเพศ

เมื่อจำแนกตามประเภทความผิด พบว่า ประเภทความผิดที่มีผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด คือ กระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว กอด จูบ ลูบ คลำ) จำนวน 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.46 รองลงมาคือ พุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.23 ข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับ จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.38 พุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน) และคุกคามทางเพศ มีจำนวนเท่ากัน คือ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.69 ข่มขืนขณะมีเมามา ข่มขืนโดยการบังคับด้วยวิธีอื่น (ไม่ได้ใช้กำลังบังคับโดยตรง) และสะกดรอย/ลอบติดตาม มีจำนวนเท่ากัน คือ 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.85

ตาราง 4.10 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามประเภทความผิดทางเพศ

ลำดับ	ประเภทความผิด	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ครั้ง)	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ร้อยละ)	โอกาสการตกเป็น เหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ)
1	ข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับ	4	15.38	0.06
2	ข่มขืนขณะมีเมามา	1	3.85	0.01
3	ข่มขืนโดยการบังคับด้วยวิธีอื่น (ไม่ได้ใช้กำลังบังคับโดยตรง)	1	3.85	0.01

ลำดับ	ประเภทความผิด	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ครั้ง)	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ร้อยละ)	โอกาสการตกเป็น เหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ)
4	ถูกรุมโทรม	0	0.00	0.00
5	ทารุณทางเพศ	0	0.00	0.00
6	กระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว กอด จูบ ลูบ คลำ)	10	38.46	0.16
7	พุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง	5	19.23	0.07
8	พุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน)	2	7.69	0.03
9	สะกดรอย/ลอบติดตาม	1	3.85	0.01
10	คุกคามทางเพศ	2	7.69	0.03
11	ลักษณะความผิดทางเพศอื่น ๆ	0	0.00	0.00
รวมทั้งสิ้น		26	100.00	0.38

4) ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

ความผิดฉ้อโกงหลอกลวงจำแนกตามประเภทความผิด พบว่า ประเภทความผิดที่มีผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด คือ หลอกลวงฉ้อโกง 164 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 69.78 รองลงมา คือ แสร้งลูกล้ำ จำนวน 34 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.47 และเงินกู้ยืมนอกระบบ จำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.38 ที่น่าสนใจคือสำรวจพบการหลอกให้เปิดบัญชีธนาคาร จำนวน 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.26 และในการสำรวจครั้งนี้ไม่พบผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมการเรียกเก็บค่าคุ้มครอง

ตาราง 4.11 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามประเภทความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

ลำดับ	ประเภทความผิด	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ครั้ง)	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ร้อยละ)	โอกาสการตกเป็น เหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ)
1	แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว	7	2.98	0.10

ลำดับ	ประเภทความผิด	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ครั้ง)	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ร้อยละ)	โอกาสการตกเป็น เหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ)
2	ถูกหลอกลวงด้วยการใช้เงินปลอม	3	1.28	0.04
3	แชร์ลูกโซ่	34	14.47	0.49
4	หลอกลวงฉ้อโกง	164	69.78	2.40
5	ชักยอกทรัพย์	2	0.85	0.03
6	เงินกู้ยืมออกระบบ	15	6.38	0.22
7	เรียกเก็บค่าคุ้มครอง	0	0.00	0.00
8	หลอกให้เปิดบัญชีธนาคาร	10	4.26	0.15
รวมทั้งสิ้น		235	100.00	3.43

5) อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์จำแนกตามประเภทความผิด พบว่า ประเภทความผิดที่มีผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด คือ ถูกลวงรู้รหัสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์ และนำไปก่อให้เกิดความเสียหาย จำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 88.24 รองลงมาคือ ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์และถูกลวงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์เป็นจำนวน 1 ครั้งเท่านั้น คิดเป็นร้อยละ 5.88 ทั้งนี้ เป็นที่น่าสนใจว่ากรณีถูกลวงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์มีพฤติการณ์คดีคือเป็นเจ้าของบริษัท ห้างร้าน องค์กร หรือผู้รับผิดชอบระบบข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือเป็นบุคคลผู้มีบัญชีข้อมูลคอมพิวเตอร์แล้วถูกผู้อื่นลักลอบเจาะข้อมูลเข้าระบบ (Hacker) เข้ามานำข้อมูลสำคัญไปใช้ให้เกิดความเสียหาย

ตาราง 4.12 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามประเภทความผิดอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลำดับ	ประเภทความผิด	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ครั้ง)	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ร้อยละ)	โอกาสการตกเป็น เหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ)
1	ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์	1	5.88	0.01

ลำดับ	ประเภทความผิด	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ครั้ง)	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ร้อยละ)	โอกาสการตกเป็น เหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ)
2	ถูกล้วงรู้พาสเวิร์ดสำหรับระบบ คอมพิวเตอร์ และนำไปก่อให้เกิดความ เสียหาย	15	88.24	0.23
3	ถูกล้วงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์	1	5.88	0.01
4	ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทาง คอมพิวเตอร์กรณีอื่น ๆ	0	0.00	0.00
รวมทั้งสิ้น		17	100.00	0.25

6) อาชญากรรมความผิดในรูปแบบอื่น ๆ

นอกจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมตามลักษณะความผิดต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้ว การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนครั้งนี้ยังให้ความสำคัญกับลักษณะความผิดอื่น ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐและตามการจัดกลุ่มประเภทความผิดสากล โดยความผิดดังกล่าว ได้แก่ การถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ การถูกเรียกรับสินบนโดยภาคธุรกิจ ได้รับความเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ ตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม อันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย และถูกล้วงละเมิดความเป็นส่วนตัว

การสำรวจอาชญากรรมความผิดในรูปแบบอื่น ๆ พบความผิดดังกล่าวจำนวนทั้งสิ้น 76 ครั้ง โดยประเภทความผิดที่พบมากที่สุด คือ ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐ จำนวน 54 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 71.05 รองลงมาคือ อันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.69 ได้รับความเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.94 และถูกล้วงละเมิดความเป็นส่วนตัว จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.32

ตาราง 4.13 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามประเภทความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น ๆ

ลำดับ	ประเภทความผิด	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ครั้ง)	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ)	โอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ)
1	ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐ	54	64.29	0.79
2	ถูกเรียกสินบนโดยภาคธุรกิจ	0	0.00	0.00
3	ได้รับความเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ	3	3.57	0.04
4	ตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม	0	0.00	0.00
5	อันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย	18	21.43	0.27
6	ถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว	1	1.19	0.01
7	เลือกปฏิบัติโดยมิชอบ	8	9.52	0.12
รวมทั้งสิ้น		84	100.00	1.23

ในการสำรวจสถิติอาชญากรรมครั้งนี้ มีสำรวจรายละเอียดการเลือกปฏิบัติเพิ่มเติม โดยนับเป็นส่วนหนึ่งของอาชญากรรมความผิดในรูปแบบอื่น ๆ เนื่องจากเป็นประเด็นที่หน่วยงานทั้งในระดับประเทศและในระดับสากลให้ความสนใจ ทั้งนี้ มีการออกแบบแบบสอบถามเพื่อสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับประเภทความผิดสาเหตุการเลือกปฏิบัติ สถานที่เกิดเหตุ จากการสำรวจพบว่า มีผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทความผิดนี้จำนวนทั้งหมด 8 ครั้ง โดยลักษณะที่พบมากที่สุด คือ ได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เท่าเทียมหรือถูกปฏิเสธการเข้าถึงหรือใช้บริการของรัฐอย่างไม่เป็นธรรมด้วยความแตกต่างทางเพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ ชนกลุ่มน้อย เป็นต้น จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคือ ถูกดูหมิ่น ด่าทอ หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่างทางเพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ ชนกลุ่มน้อย เป็นต้น จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.00 และลักษณะที่พบน้อยที่สุด ได้แก่ ได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เท่าเทียมหรือไม่เป็นธรรมในที่ทำงานจากผู้บังคับบัญชาหรือเพื่อนร่วมงานด้วยความแตกต่างทางเพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ ชนกลุ่มน้อย เป็นต้น และมีการแสดงความเห็น แสดงท่าทางรังเกียจ หรือมีการแสดงออกที่ทำให้เหยื่อรู้สึกว่าคุณดูหมิ่นหรือ

ถูกรังเกียจหรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่างทางเพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ ชนกลุ่มน้อย เป็นต้น มีจำนวนเท่ากัน คือ 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.50

ตาราง 4.14 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามลักษณะความผิดอาชญากรรมการเลือกปฏิบัติ

ลำดับ	ลักษณะความผิด	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ครั้ง)	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ)	โอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ)
1	ได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เท่าเทียมหรือถูกปฏิเสธ การเข้าถึงหรือใช้บริการของรัฐอย่างไม่เป็นธรรม ด้วยความแตกต่างทางเพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ ชนกลุ่มน้อย เป็นต้น	4	50.00	0.07
2	ได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เท่าเทียมหรือไม่เป็นธรรมในที่ทำงานจากผู้บังคับบัญชาหรือเพื่อนร่วมงานด้วยความแตกต่างทางเพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ ชนกลุ่มน้อย เป็นต้น	1	12.50	0.01
3	ถูกดูหมิ่น ด่าทอ หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่างทางเพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ ชนกลุ่มน้อย เป็นต้น	2	25.00	0.03
4	มีการแสดงความเห็น แสดงท่าทางรังเกียจ หรือมีการแสดงออกที่ทำให้เหยื่อรู้สึกว่าจะถูกดูหมิ่น หรือถูกรังเกียจหรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่างทางเพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ ชนกลุ่มน้อย เป็นต้น	1	12.50	0.01
รวมทั้งสิ้น		8	100.00	0.12

อาชญากรรมการเลือกปฏิบัติจำแนกตามสาเหตุการถูกเลือกปฏิบัติหรือถูกคุกคามที่พบ ได้แก่ สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม (เช่น อาชีพ ชั้นทางสังคม ระดับการศึกษา) จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมา ได้แก่ อายุ (เช่น เด็ก หรือผู้สูงอายุ), ศาสนาและความเชื่อ, สถานที่อยู่อาศัยหรือสภาพทางภูมิศาสตร์ (เช่น ที่พักอาศัยในเขตชนบท) และรสนิยมทางเพศ อัตลักษณ์ทางเพศหรือเพศวิถี (เช่น ชอบคนเพศเดียวกัน) มีจำนวนเท่ากัน คือ 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.50

ตาราง 4.15 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามสาเหตุการถูกเลือกปฏิบัติหรือถูกคุกคาม

ลำดับ	สาเหตุการถูกเลือกปฏิบัติหรือถูกคุกคาม	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ครั้ง)	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ)
1	เพศ (เช่น ผู้หญิง)	0	0.00
2	อายุ (เช่น เด็ก หรือผู้สูงอายุ)	1	12.50
3	สภาพทางกาย ความทุพพลภาพหรือปัญหาสุขภาพ (เช่น ผู้พิการ)	0	0.00
4	เชื้อชาติ ชาติพันธุ์ สีผิว ภาษา	0	0.00
5	สถานะการย้ายถิ่นฐาน (เช่น ผู้ลี้ภัย หรือบุคคลไร้สัญชาติ)	0	0.00
6	สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม (เช่น อาชีพ ชั้นทางสังคม ระดับการศึกษา)	4	50.00
7	ศาสนาและความเชื่อ	1	12.50
8	สถานที่อยู่อาศัยหรือสภาพทางภูมิศาสตร์ (เช่น ที่พักอาศัยในเขตชนบท)	1	12.50
9	รสนิยมทางเพศ อัตลักษณ์ทางเพศหรือเพศวิถี (เช่น ชอบคนเพศเดียวกัน)	1	12.50
10	สถานะการสมรสและสถานะทางครอบครัว (เช่น หย่าร้าง เป็นหม้าย หรือเด็กนอกสมรส เป็นต้น)	0	0.00

ลำดับ	สาเหตุการถูกเลือกปฏิบัติหรือถูกคุกคาม	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ครั้ง)	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ร้อยละ)
11	การแสดงความคิดเห็นทางการเมือง	0	0.00
12	อื่น ๆ	0	0.00
รวมทั้งสิ้น		8	100.00

อาชญากรรมการเลือกปฏิบัติจำแนกตามสถานที่ที่ถูกเลือกปฏิบัติหรือถูกคุกคามที่พบ ได้แก่ ที่ทำงาน จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.00 รองลงมา ได้แก่ สมัครงาน, ร้านค้า ร้านสะดวกซื้อ ธนาคาร ร้านอาหาร ไนท์คลับ หรือโรงแรม, ระบบขนส่งสาธารณะ ถนน หรือสถานที่สาธารณะอื่น ๆ, ที่พักอาศัยของตนเอง, บริการทางสุขภาพ เช่น โรงพยาบาล คลินิก ศูนย์ให้คำปรึกษาทางสุขภาพ และช่องทางโซเชียลมีเดีย มีจำนวนเท่ากัน คือ 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.50

ตาราง 4.16 จำนวนและร้อยละของของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามสถานที่ที่ถูกเลือกปฏิบัติหรือถูกคุกคาม

ลำดับ	สถานที่ที่ถูกเลือกปฏิบัติหรือถูกคุกคาม	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ครั้ง)	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ร้อยละ)
1	ที่ทำงาน	2	25.00
2	การใช้บริการของรัฐ	0	0.00
3	สมัครงาน	1	12.50
4	ร้านค้า ร้านสะดวกซื้อ ธนาคาร ร้านอาหาร ไนท์คลับ หรือโรงแรม	1	12.50
5	ระบบขนส่งสาธารณะ ถนน หรือสถานที่สาธารณะอื่น ๆ	1	12.50
6	ที่พักอาศัยของตนเอง	1	12.50
7	บริการทางสุขภาพ เช่น โรงพยาบาล คลินิก ศูนย์ให้คำปรึกษาทางสุขภาพ	1	12.50

ลำดับ	สถานที่ที่ถูกเลือกปฏิบัติหรือถูกคุกคาม	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ครั้ง)	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ร้อยละ)
8	โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย	0	0.00
9	เมื่อต้องติดต่อกับตำรวจหรือศาล	0	0.00
10	ช่องทางโซเชียลมีเดีย	1	12.50
11	อื่น ๆ	0	0.00
รวมทั้งสิ้น		8	100.00

4.5 ข้อมูลการประสบเหตุอาชญากรรมหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม แยกตามพื้นที่การสำรวจ

จากการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามตามประเภทอาชญากรรมความผิดทั้ง 6 กลุ่ม มีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนทั้งสิ้น 731 ครั้ง เมื่อพิจารณาแยกตามพื้นที่การสำรวจ พบว่า พื้นที่ซึ่งพบการเกิดเหตุอาชญากรรมมากที่สุด คือ กองบัญชาการตำรวจนครบาล พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 170 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.26 รองลงมาคือ กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 9 พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 113 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.46 และพื้นที่ที่พบการเกิดเหตุอาชญากรรมน้อยที่สุด คือ กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 6 พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 33 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.51

ตาราง 4.17 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามตามประเภทอาชญากรรม แยกตามพื้นที่การสำรวจ

กองบัญชาการตำรวจ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่ (คน)	ประเภทอาชญากรรม						การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ครั้ง)	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ)
		กลุ่ม 1 ชีวิตร่างกาย	กลุ่ม 2 ความผิดต่อทรัพย์สิน	กลุ่ม 3 ความผิดทางเพศ	กลุ่ม 4 ฉ้อโกง หลอกหลวง	กลุ่ม 5 อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	กลุ่ม 6 รูปแบบอื่น ๆ		
ภูธรภาค 1	300	14	7	0	34	0	2	57	7.80
ภูธรภาค 2	300	30	14	2	16	0	3	65	8.89
ภูธรภาค 3	300	10	5	2	9	1	16	43	5.88
ภูธรภาค 4	300	28	12	5	17	1	14	77	10.53
ภูธรภาค 5	300	27	10	9	16	8	4	74	10.12
ภูธรภาค 6	300	16	2	4	5	1	5	33	4.51
ภูธรภาค 7	300	31	9	3	5	2	7	57	7.80

กองบัญชาการตำรวจ	จำนวนกลุ่ม ตัวอย่างในพื้นที่ (คน)	ประเภทอาชญากรรม						การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ครั้ง)	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ร้อยละ)
		กลุ่ม 1 ชีวิต ร่างกาย	กลุ่ม 2 ความผิด ต่อทรัพย์สิน	กลุ่ม 3 ความผิด ทางเพศ	กลุ่ม 4 ฉ้อโกง หลอกลวง	กลุ่ม 5 อาชญากรรม ทางคอมพิวเตอร์	กลุ่ม 6 รูปแบบ อื่น ๆ		
ภูธรภาค 8	300	18	8	0	14	1	1	42	5.75
ภูธรภาค 9	300	35	24	1	39	3	11	113	15.46
กองบัญชาการ ตำรวจนครบาล	300	30	39	0	80	0	21	170	23.26
ผลรวม								731	100.00

4.6 ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนนี้ เป็นการสอบถามเหยื่ออาชญากรรมถึงความสัมพันธ์กับผู้ก่อเหตุว่ามีความเกี่ยวพันเป็นบุคคลในครอบครัว สามี เพื่อน เพื่อนบ้าน ฯลฯ เพื่อทราบว่าเหตุที่เกิดขึ้นนั้นเป็นอาชญากรรมภายในครอบครัวหรือเป็นเหตุความรุนแรงในครอบครัวหรือไม่ ผลการสำรวจพบว่าเกี่ยวพันกับอาชญากรรมภายในครอบครัวหรือเป็นเหตุความรุนแรงในครอบครัวโดยผู้ก่อเหตุเป็นบิดา บิดา/มารดา ผู้ปกครอง สามี ภรรยา คู่รัก คู่ชีวิตรูปแบบอื่น คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ลูกหลาน พี่น้อง และเครือญาติ จำนวน 35 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.78 โดยความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุที่สำรวจพบมากที่สุด ได้แก่ ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง จำนวน 451 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 61.70 รองลงมา ได้แก่ เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง จำนวน 85 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.63

ตาราง 4.18 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

ผู้ก่อเหตุ	การตกเป็นเหยื่อ	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1. บิดา/มารดา	2	0.27
2. ผู้ปกครอง	0	0.00
3. สามี	4	0.55
4. ภรรยา	0	0.00
5. คู่ชีวิตรูปแบบอื่น	2	0.27
6. คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน	2	0.27
7. ลูกหลาน	3	0.41
8. พี่น้อง	5	0.68
9. เครือญาติ	17	2.33
10. เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง	85	11.63
11. เพื่อน	24	3.28
12. หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน	1	0.14
13. เพื่อนร่วมงาน	15	2.05
14. ความสัมพันธ์อื่นๆ	12	1.64

ผู้ก่อเหตุ	การตกเป็นเหยื่อ	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
15. ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง	451	61.70
16. ไม่รู้ตัวผู้กระทำผิด (ขณะเกิดเหตุไม่ได้พบเจอหรือพบเห็นผู้กระทำผิด)	74	10.13
17. ไม่ประสงค์จะตอบ	34	4.65
รวมทั้งสิ้น	731	100.00

4.7 ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม

1) ความเสียหายต่อชีวิตร่างกาย

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในประเด็นความเสียหายต่อชีวิตร่างกายหรือจิตใจ พบว่าเหตุอาชญากรรมซึ่งไม่มีความเสียหายด้านชีวิตร่างกายเลยมีจำนวนมากที่สุดเท่ากับ 464 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 63.47 รองลงมาคือได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ไม่ถึงกับต้องรักษาตัว จำนวน 110 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.05 นอกจากนี้ พบว่าเหตุอาชญากรรมซึ่งส่งผลให้เหยื่อได้รับอันตรายทางจิตใจจนถึงขั้นเข้ารับการบำบัดทางจิตมีจำนวนถึง 26 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.56

ตาราง 4.19 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามความเสียหายต่อชีวิตร่างกายหรือจิตใจ

ลำดับ	ความเสียหายต่อชีวิตร่างกายหรือจิตใจ	การตกเป็นเหยื่อ	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1	ไม่มีความเสียหาย	464	63.47
2	ไม่ได้รับบาดเจ็บ	23	3.15
3	ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ไม่ถึงกับต้องรักษาตัว	110	15.05
4	รักษาตัวไม่เกิน 7 วัน	36	4.92
5	รักษาตัว 8 – 20 วัน	26	3.56
6	รักษาตัวเกินกว่า 20 วัน (สาหัส)	32	4.38
7	เสียโฉม พิการ หรือทุพพลภาพเป็นการถาวร	0	0.00
8	ได้รับอันตรายต่อสุขภาพ เจ็บป่วย	3	0.41

ลำดับ	ความเสียหายต่อชีวิตร่างกายหรือจิตใจ	การตกเป็นเหยื่อ	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
9	เสียชีวิต	11	1.50
10	ได้รับอันตรายทางจิตใจจนถึงขั้นเข้ารับการบำบัดทางจิต	26	3.56
รวมทั้งสิ้น		731	100.00

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในประเด็นความเสียหายต่อทรัพย์สิน พบว่า เหตุอาชญากรรมที่ไม่มีความเสียหายด้านทรัพย์สินเลยมีจำนวนมากที่สุดเท่ากับ 244 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.38 รองลงมาคือเสียหายตั้งแต่ 1 – 1,000 บาท จำนวน 185 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.30 อย่างไรก็ตาม ในปีนี้พบเหตุอาชญากรรมซึ่งมีความเสียหายด้านทรัพย์สินตั้งแต่ 100,001 บาท ขึ้นไป จำนวนมากถึง 27 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.69

ตาราง 4.20 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามความเสียหายต่อทรัพย์สิน

ความเสียหายต่อทรัพย์สิน	การตกเป็นเหยื่อ	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ไม่มีทรัพย์สินเสียหาย	244	33.38
เสียหายตั้งแต่ 1 – 1,000 บาท	185	25.30
เสียหายตั้งแต่ 1,001 – 5,000 บาท	126	17.24
เสียหายตั้งแต่ 5,001 – 20,000 บาท	78	10.67
เสียหายตั้งแต่ 20,001 – 50,000 บาท	51	6.98
เสียหายตั้งแต่ 50,001 – 100,000 บาท	20	2.74
เสียหายตั้งแต่ 100,001 บาท ขึ้นไป	27	3.69
รวมทั้งสิ้น	731	100.00

4.8 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

4.8.1 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ในภาพรวม

ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้มีการสำรวจว่าภายหลังจากประสบเหตุแล้ว ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้มีการติดต่อหรือรับบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมหรือไม่

ผลการสำรวจในภาพรวมพบว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่จำนวน 434 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.37 ในขณะที่เหตุอาชญากรรมที่ไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ จำนวน 297 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.63

ตาราง 4.21 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่อจำแนกตามการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ในภาพรวม

การแจ้งเหตุอาชญากรรม	การตกเป็นเหยื่อ	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่	434	59.37
ไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่	297	40.63
รวม	731	100.00

1) กรณีแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ แบ่งตามประเภทความผิด

เมื่อพิจารณาจำนวนการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่โดยแบ่งตามประเภทความผิด พบว่าโดยส่วนใหญ่ประเภทความผิดที่เหยื่ออาชญากรรมมีการแจ้งความมากที่สุด ได้แก่ ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย จำนวน 180 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 41.47 รองลงมา ได้แก่ ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง จำนวน 115 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.50 และความผิดต่อทรัพย์สิน จำนวน 101 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.37 ตามลำดับ

ตาราง 4.22 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่แบ่งตามประเภทความผิด

ประเภทความผิด	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	180	41.47
ความผิดต่อทรัพย์สิน	101	23.27
ความผิดทางเพศ	12	2.76
ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	115	26.50
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	7	1.61
ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น ๆ	19	4.39
การเลือกปฏิบัติ	0	0.00
รวม	434	100.00

2) กรณีไม่มีการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ แบ่งตามประเภทความผิด

เมื่อพิจารณาจำนวนเหตุอาชญากรรมซึ่งผู้ตกเป็นเหยื่อไม่ได้แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ โดยแบ่งตามประเภทความผิด พบว่าโดยส่วนใหญ่ประเภทความผิดที่เหยื่ออาชญากรรมไม่แจ้งความ ได้แก่ ความผิดฉ้อโกง

หลอกหลวง จำนวน 120 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.40 รองลงมา ได้แก่ ความผิดต่อชีวิตร่างกาย จำนวน 59 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.87 และความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น จำนวน 57 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.19 อย่างไรก็ตามพบว่าผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมการเลือกปฏิบัติที่สำรวจพบทั้งหมดจำนวน 8 ครั้ง ไม่มีการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่แม้แต่ครั้งเดียว

ตาราง 4.23 จำนวนและร้อยละของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่จำแนกตามประเภทความผิด

ประเภทความผิด	การไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	59	19.87
ความผิดต่อทรัพย์สิน	29	9.76
ความผิดทางเพศ	14	4.71
ความผิดฉ้อโกงหลอกหลวง	120	40.40
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	10	3.37
ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น	57	19.19
การเลือกปฏิบัติ	8	2.70
รวม	297	100.00

3) สัดส่วนของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่และไม่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่แบ่งตามประเภทความผิด

เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่และไม่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่แบ่งตามประเภทความผิด พบว่ามีเพียงความผิดต่อชีวิตร่างกายและความผิดต่อทรัพย์สินเท่านั้นที่มีการแจ้งเหตุมากกว่าการไม่แจ้งเหตุ โดยความผิดต่อชีวิตและร่างกายมีการแจ้งเหตุ จำนวน 180 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 75.31 และไม่มีการแจ้งเหตุ จำนวน 59 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.69 ซึ่งใกล้เคียงกับความผิดต่อทรัพย์สินซึ่งมีการแจ้งเหตุ จำนวน 101 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 77.69 และไม่มีการแจ้งเหตุ จำนวน 29 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.31 ทั้งนี้ เป็นที่น่าสนใจว่าความผิดฉ้อโกงหลอกหลวงมีสัดส่วนการแจ้งความใกล้เคียงกับการไม่แจ้งความ โดยจากเหตุทั้งหมดจำนวน 235 ครั้ง พบที่มีการแจ้งความ จำนวน 115 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 48.94 และไม่แจ้งความ จำนวน 120 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.06

ตาราง 4.24 ตารางเปรียบเทียบสัดส่วนของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่และไม่มีกรแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่
จำแนกตามประเภทความผิด

ลักษณะความผิด	แจ้งเหตุ		ไม่แจ้งเหตุ		รวม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	180	75.31	59	24.69	239	100.00
ความผิดต่อทรัพย์สิน	101	77.69	29	22.31	130	100.00
ความผิดทางเพศ	12	46.15	14	53.85	26	100.00
ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	115	48.94	120	51.06	235	100.00
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	7	41.18	10	58.82	17	100.00
ความผิดอาญากรรมรูปแบบอื่น	19	25.00	57	75.00	76	100.00
การเลือกปฏิบัติ	0	0.00	8	100.00	8	100.00

4.8.2 เจ้าหน้าที่หรือผู้รับแจ้งเหตุ

ในส่วนของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่นั้น พบว่า ในจำนวนการแจ้งเหตุทั้งหมด 434 ครั้ง บางส่วนแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานมากกว่า 1 แห่ง โดยแจ้งเหตุทั้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ผู้แทนชุมชน และหน่วยงานอื่น ๆ จึงมีเจ้าหน้าที่หรือผู้รับแจ้งเหตุ จำนวน ทั้งหมด 526 ครั้ง ทั้งนี้ การแจ้งเหตุส่วนใหญ่เป็นการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 302 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 57.41 รองลงมา ได้แก่ แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ จำนวน 136 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.86

ตาราง 4.25 จำนวนและร้อยละการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ จำแนกตามเจ้าหน้าที่หรือผู้รับแจ้งเหตุ

การรับแจ้งเหตุโดยเจ้าหน้าที่	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	302	57.41
แจ้งต่อผู้แทนชุมชน	86	16.35
แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ	136	25.86
อื่น ๆ (ธนาคาร)	2	0.38
รวม	526	100.00

4.8.3 ความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ผู้รับแจ้งเหตุ

เมื่อสอบถามถึงความพึงพอใจในการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุ พบว่ากลุ่มที่มีความพึงพอใจต่อการแจ้งเหตุค่อนข้างมากมีจำนวนมากที่สุด คือ 177 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.78 อย่างไรก็ตามพบว่ามีกลุ่มที่ไม่พอใจต่อการรับแจ้งเหตุ จำนวน 34 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.83

ตาราง 4.26 ความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ผู้รับแจ้งเหตุ

ความพึงพอใจต่อการรับแจ้งเหตุ	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
พอใจมาก	118	27.20
พอใจค่อนข้างมาก	177	40.78
พอใจค่อนข้างน้อย	105	24.19
ไม่พอใจ	34	7.83
รวมทั้งสิ้น	434	100.00

4.8.4 สาเหตุที่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่

เมื่อพิจารณาสาเหตุที่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ พบว่าสาเหตุที่พบมากที่สุด ได้แก่ เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย จำนวน 130 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.25 รองลงมา ได้แก่ ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล จำนวน 69 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.47 และคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้ จำนวน 50 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.48

ตาราง 4.27 สาเหตุที่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่

สาเหตุที่ไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	การไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ไม่เกิดความเสียหาย	23	4.81
2. เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย	130	27.25
3. เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด	31	6.50
4. ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน	6	1.26

สาเหตุที่ไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	การไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
5. มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือใกล้เคียงสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้	5	1.05
6. ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง	5	1.05
7. กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง	9	1.89
8. เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด	10	2.10
9. เป็นเหตุการณ์ที่น่าอัปยศ กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง	4	0.84
10. สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)	3	0.63
11. ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล	69	14.47
12. ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่	45	9.43
13. ขาดพยานหลักฐาน	29	6.08
14. คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้	50	10.48
15. มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่	2	0.42
16. ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่	20	4.19
17. ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)	13	2.73
18. อื่น ๆ	23	4.82
รวม	477	100.00

4.9 ข้อมูลความรู้สึกปลอดภัยและความรู้สึกกังวลต่อการเกิดเหตุอาชญากรรม

การสำรวจข้อมูลความรู้สึกปลอดภัยต่อการเกิดเหตุอาชญากรรมครั้งนี้มีจำแนกข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ข้อมูลความรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง และข้อมูลความรู้สึกกังวลภัยอาชญากรรม โดยการสำรวจข้อมูลความรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพังได้นำข้อคำถามของเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน ตัวชี้วัดที่ 16.1.4 มาปรับใช้ในการสำรวจ โดยจำแนกข้อคำถามออกเป็น 3 ประเด็น ได้แก่ การเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืน เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางวัน และเมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน โดยได้เก็บข้อมูลในลักษณะของการวัดระดับค่าคะแนนแบ่งระดับเป็น รู้สึกไม่ปลอดภัยมาก = 4 รู้สึกไม่ปลอดภัย = 3 รู้สึกปลอดภัย = 2 รู้สึกปลอดภัยมาก = 1

การเก็บข้อมูลความกังวลภัยอาชญากรรม มีคำถามวัดระดับความกังวลภัยอาชญากรรม พิจารณาจากข้อมูลระดับความรู้สึกกังวลในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน ตามข้อคำถามจำนวน 3 ข้อ คือ ถูกใจหรือถูกปล้น ถูกบุกรุกเคหะสถาน และถูกขโมยหรือทำลายทรัพย์สินมีค่า โดยได้เก็บข้อมูลในลักษณะของการวัดระดับค่าคะแนนแบ่งระดับเป็น รู้สึกไม่กังวลเลย = 4 รู้สึกไม่กังวล = 3 รู้สึกกังวล = 2 รู้สึกกังวลมาก = 1

ทั้งนี้ การวิเคราะห์และรายงานข้อมูลของทั้ง 2 สถานการณ์ จะอ้างอิงจาก SDG indicator metadata โดยใช้วิธีการหาสัดส่วนของผู้ตอบแบบสอบถามที่รู้สึกปลอดภัยและรู้สึกปลอดภัยมากกับจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด โดยมีสูตรการคำนวณ ดังนี้

$$\text{ความรู้สึกปลอดภัย} = \frac{\text{จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามที่รู้สึกปลอดภัยและรู้สึกปลอดภัยมาก}}{\text{จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด}} \times 100$$

$$\text{ความรู้สึกกังวล} = \frac{\text{จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามที่รู้สึกกังวลและรู้สึกกังวลมาก}}{\text{จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด}} \times 100$$

4.9.1 ข้อมูลความรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง

ผลการสำรวจระดับความรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง ในภาพรวมจากการรวบรวมข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ ปรากฏผลสำรวจดังนี้

ตาราง 4.28 ค่าระดับคะแนนความรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง

ข้อคำถามสถานการณ์	ความรู้สึกปลอดภัย (ร้อยละ)	ความรู้สึกไม่ปลอดภัย (ร้อยละ)
1. การเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืน	66.63	33.37
2. เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางวัน	69.30	30.70
3. เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน	82.74	17.26
ภาพรวม	72.89	27.11

ทั้งนี้ เมื่อวิเคราะห์ภาพรวมของทั้ง 3 สถานการณ์ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความรู้สึกปลอดภัยในภาพรวมเท่ากับร้อยละ 72.89 โดยรู้สึกปลอดภัยเมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางวันมากที่สุด

ร้อยละ 82.74 รองลงมาคือ เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางวัน ร้อยละ 69.30 และเมื่อเดินตามลำพังใน
 ละครเวทีพักอาศัยตอนกลางคืน ร้อยละ 66.63

และเมื่อวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวทาง SDG indicator metadata ซึ่งการรายงานความรู้สึก
 ปลอดภัยจะพิจารณาเพียงความรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพังเท่านั้น พบว่า ผู้ตอบ
 แบบสอบถามรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินตามลำพังในละครเวทีพักอาศัยตอนกลางคืน มีจำนวน 1,456 คน คิดเป็น
 ร้อยละ 48.53 และรู้สึกปลอดภัยมากเมื่อเดินตามลำพังในละครเวทีพักอาศัยตอนกลางคืน มีจำนวน 543 คน
 คิดเป็นร้อยละ 18.10 เมื่อนำมาคำนวณตามสูตรจะได้ระดับความรู้สึกปลอดภัย ซึ่งมีค่าเท่ากับร้อยละ 66.63

ตาราง 4.29 ผลการสำรวจข้อมูลความรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง

ข้อคำถาม สถานการณ์	ความรู้สึกปลอดภัย									
	ไม่ปลอดภัยมาก		ไม่ปลอดภัย		ปลอดภัย		ปลอดภัยมาก		รวมทั้งสิ้น	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. การเดินตาม ลำพังในละคร เวทีพักอาศัยตอน กลางคืน	167	5.57	834	27.80	1,456	48.53	543	18.10	3,000	100.00
2. เมื่อต้องอยู่ บ้านคนเดียวใน เวลากลางวัน	142	4.73	779	25.97	1,514	50.47	565	18.83	3,000	100.00
3. เมื่อต้องอยู่ บ้านคนเดียวใน เวลากลางคืน	61	2.03	457	15.23	1,705	56.84	777	25.90	3,000	100.00

4.9.2 ข้อมูลความรู้สึกกังวลภัยอาชญากรรม

ผลการสำรวจระดับความรู้สึกความกังวลภัยอาชญากรรมเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง ในภาพรวมจากการรวบรวมข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้นำมาปรากฏผลการสำรวจดังนี้

ตาราง 4.30 ค่าระดับคะแนนความรู้สึกกังวลภัยอาชญากรรมของประชาชน

ข้อคำถามสถานการณ์	ความรู้สึกกังวลภัยอาชญากรรม (ร้อยละ)	ความรู้สึกไม่กังวลจากภัยอาชญากรรม (ร้อยละ)
1. ถูกจี้หรือถูกปล้น	55.40	44.60
2. บุกรุกเคหะสถาน	55.63	44.37
3. ถูกขโมยหรือทำลายทรัพย์สินมีค่า	52.17	47.83
ภาพรวม	54.40	45.60

ทั้งนี้ เมื่อวิเคราะห์ภาพรวมของทั้ง 3 สถานการณ์ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความรู้สึกกังวลภัยอาชญากรรมในภาพรวมเท่ากับร้อยละ 54.40 โดยรู้สึกกังวลต่อการถูกบุกรุกเคหะสถานมากที่สุด ร้อยละ 55.63 รองลงมาคือ การถูกจี้หรือถูกปล้น ร้อยละ 55.40 และถูกขโมยหรือทำลายทรัพย์สินมีค่า ร้อยละ 52.17 และเมื่อวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวทาง SDG indicator metadata พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่รู้สึกไม่กังวลและไม่กังวลเลยต่อการถูกจี้หรือถูกปล้น มีจำนวน 1,338 คน คิดเป็นร้อยละ 44.60 ผู้ตอบแบบสอบถามที่รู้สึกไม่กังวลและไม่กังวลเลยต่อการถูกบุกรุกเคหะสถาน มีจำนวน 1,331 คน คิดเป็นร้อยละ 44.37 และผู้ตอบแบบสอบถามที่รู้สึกไม่กังวลและไม่กังวลเลยต่อการถูกขโมยหรือทำลายทรัพย์สินมีค่า มีจำนวน 1,435 คน คิดเป็นร้อยละ 47.83

ตาราง 4.31 ผลการสำรวจข้อมูลความรู้สึกกังวลภัยอาชญากรรม

ข้อคำถามสถานการณ์	ความรู้สึกกังวล									
	ไม่กังวลเลย		ไม่กังวล		กังวล		กังวลมาก		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ถูกจี้หรือถูกปล้น	371	12.37	967	32.23	1,083	36.10	579	19.30	3,000	100.00
2. บุกรุกเคหะสถาน	398	13.27	933	31.10	1,084	36.13	585	19.50	3,000	100.00
3. ถูกขโมยหรือทำลายทรัพย์สินมีค่า	423	14.10	1,012	33.73	990	33.00	575	19.17	3,000	100.00

บทที่ 5

การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2566

รายงานในบทนี้จะเป็นการสรุปผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2566 เพื่อแสดงให้เห็นถึงข้อค้นพบสำคัญ ลักษณะและปัจจัยของการประสบเหตุและตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือน เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมที่ได้จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอื่นที่เกี่ยวข้องและผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมครั้งก่อนหน้า รวมทั้งวิเคราะห์ข้อมูลตามเป้าหมายและตัวชี้วัดของกระบวนการยุติธรรม เช่น เป้าหมายแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) โดยจำแนกการนำเสนอออกเป็น 4 ส่วนหลัก ดังนี้

5.1 สรุปข้อค้นพบสำคัญจากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2566

5.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

5.3 ความสัมพันธ์หรือความเชื่อมโยงของข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกับข้อมูลหรือปัจจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

5.4 สรุปข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

5.1 สรุปข้อค้นพบสำคัญจากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2566

5.1.1 ข้อค้นพบจากการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

1) ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม พบว่า จากการสำรวจสมาชิกครัวเรือน 6,843 ตัวอย่าง พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ก่อเหตุสำเร็จทั้งสิ้น 731 ครั้ง โอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม คิดเป็นร้อยละ 10.68 โดยจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมด พบว่าเป็นเหตุที่เกิดกับเพศหญิงจำนวนร้อยละ 54.86 และเพศชายจำนวนร้อยละ 43.50 นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมพบข้อมูลที่น่าสนใจ เช่น กลุ่มตัวอย่างที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุดมีอายุระหว่าง 46 – 55 ปี ศึกษาในระดับสูงสุดในระดับชั้นปริญญาตรี ซึ่งกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวมักตกเป็นเป้าหมายของการฉ้อโกงหลอกลวง เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้มีการใช้งานอุปกรณ์สื่อสาร สื่อสังคมออนไลน์ และมีรายได้สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ แต่มีความสามารถในการรู้เท่าทันกลโกงจากการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินน้อยกว่ากลุ่มวัยรุ่นหรือวัยเริ่มทำงาน

2) ข้อมูลการประสบเหตุอาชญากรรมหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม แยกตามพื้นที่การสำรวจ พบว่า พื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาลเป็นพื้นที่ซึ่งพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ก่อเหตุสำเร็จมากที่สุด โดยพบเหตุอาชญากรรมทุกลักษณะความผิดรวมทั้งหมด 170 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.26 ของอาชญากรรมที่พบทั้งหมดรองลงมาคือพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 9 พบเหตุ 113 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.46 และกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 4 พบเหตุ 77 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.53 นอกจากนี้ ในพื้นที่กองบัญชาการ

ตำรวจภูธรภาค 9 พบว่ามีเหตุอาชญากรรมความผิดต่อชีวิตร่างกายสูงที่สุด โดยพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมชีวิตและร่างกายจำนวน 35 ครั้ง ทั้งนี้ กรณีฉ้อโกงหลอกหลวงพบมากที่สุดในกองบัญชาการตำรวจนครบาล โดยพบเหตุจำนวน 80 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.04 จากเหตุฉ้อโกงหลอกหลวงที่สำรวจพบทั่วประเทศ เช่นเดียวกับความผิดต่อทรัพย์และอาชญากรรมในรูปแบบอื่นซึ่งพบในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาลมากที่สุดเช่นกัน โดยพื้นที่ที่พบเหยื่ออาชญากรรมน้อยที่สุดคือพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 6 โดยพบเหตุอาชญากรรมทั้งหมดเพียง 33 ครั้ง

3) ลักษณะของเหตุอาชญากรรม พบว่า ลักษณะของอาชญากรรมที่กลุ่มตัวอย่างประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่อมากที่สุดคือ ความผิดต่อชีวิตร่างกายซึ่งนับรวมอุบัติเหตุจราจร (ร้อยละ 32.69) โอกาสตกเป็นเหยื่ออยู่ที่ร้อยละ 3.49 รองลงมาคือ ความผิดฉ้อโกงหลอกหลวง (ร้อยละ 32.15) โอกาสตกเป็นเหยื่ออยู่ที่ 3.43 และความผิดต่อทรัพย์ (ร้อยละ 17.78) โอกาสตกเป็นเหยื่ออยู่ที่ 1.90 นอกจากนี้ ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น (ร้อยละ 10.40) โอกาสตกเป็นเหยื่ออยู่ที่ 1.11 ความผิดทางเพศ (ร้อยละ 3.56) โอกาสตกเป็นเหยื่ออยู่ที่ 0.38 และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 2.33) โอกาสตกเป็นเหยื่ออยู่ที่ร้อยละ 0.25 และการเลือกปฏิบัติ (ร้อยละ 1.09) โอกาสตกเป็นเหยื่ออยู่ที่ร้อยละ 0.12 โดยการสำรวจลักษณะของเหตุอาชญากรรมในปีที่พบประเด็นที่น่าสนใจว่าการฉ้อโกงหลอกหลวงมีรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้น ทั้งยังสร้างความเสียหายที่รุนแรงมากยิ่งขึ้นให้กับเหยื่ออาชญากรรม

4) ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อและผู้ก่อเหตุ พบว่า ผู้ก่อเหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้องกับเหยื่อ (ร้อยละ 61.70) เนื่องจากเหตุอาชญากรรมที่สำรวจพบจำนวนมากเป็นพฤติกรรมเกี่ยวกับหลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณาและอุบัติเหตุจราจร รองลงมา ได้แก่ เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง (ร้อยละ 11.63) และไม่รู้ตัวผู้กระทำผิด (ขณะเกิดเหตุไม่ได้พบเจอหรือพบเห็นผู้กระทำผิด) (ร้อยละ 10.13)

5) ผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม พบว่า ผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ร้อยละ 63.47 ไม่ถูกทำอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจ อย่างไรก็ตามการสำรวจในปีที่พบเหยื่อที่ได้รับอันตรายทางจิตใจจนถึงขั้นเข้ารับการรักษาจิตมากถึง 26 ราย (ร้อยละ 3.56) ในส่วนของความเสียหายต่อทรัพย์สินนั้น เหยื่อส่วนใหญ่ร้อยละ 33.38 ไม่มีทรัพย์สินเสียหาย ทั้งนี้ พบว่ามูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่อยู่ที่ 1 - 1,000 บาท (ร้อยละ 25.30) รองลงมาคือ เสียหายตั้งแต่ 1,001 - 5,000 บาท (ร้อยละ 17.24) นอกจากนี้การสำรวจในปีที่พบเหตุซึ่งเหยื่อได้รับความเสียหายตั้งแต่ 100,001 บาท ขึ้นไป จำนวนมากถึง 27 ครั้ง (ร้อยละ 3.69) และพบว่ามูลค่าความเสียหายสูงสุดที่สำรวจพบในปีที่เพิ่มสูงขึ้นถึง 800,000 บาท โดยเป็นการหลอกให้ลงทุนทำธุรกิจ

6) การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม พบว่า ผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ จากผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมด 731 ครั้ง มีการแจ้งเหตุทั้งสิ้น 434 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.37 ซึ่งพบว่าเหตุความผิดต่อชีวิตร่างกายมีจำนวนการแจ้งเหตุสูงที่สุด

จำนวนถึง 180 ครั้ง จากเหตุทั้งหมด 239 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 75.31 ส่วนเหตุฉ้อโกงหลอกลวงพบว่า มีการแจ้งเหตุจำนวน 115 ครั้ง และไม่แจ้งเหตุจำนวน 120 ครั้ง ซึ่งพบประเด็นที่น่าสนใจว่าสัดส่วน การแจ้งความในลักษณะความผิดฉ้อโกงหลอกลวงมีสัดส่วนเพิ่มสูงขึ้นอย่างมากเมื่อเทียบกับในปีก่อนหน้า โดยอาจเป็นผลสำเร็จจากการพัฒนาระบบรับแจ้งความออนไลน์ในคดีฉ้อโกงหลอกลวงของทางสำนักงาน ตำรวจแห่งชาติ

การแจ้งเหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่จะเป็นการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ รองลงมา คือ การแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่นที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ โดยพบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการไม่แจ้ง เหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ คือ เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย ร้อยละ 27.25 และมองว่าการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล ร้อยละ 14.47 และคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้ ร้อยละ 10.48 ซึ่งประเด็นเจ้าหน้าที่ ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้นั้นเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในการเข้าแจ้ง ความต่อเจ้าหน้าที่ด้วย

ทั้งนี้ ในส่วนของความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ผู้รับแจ้งเหตุ พบว่าผู้ที่ตกเป็น เหยื่ออาชญากรรมและเข้าแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการรับแจ้งเหตุของเจ้าหน้าที่ หรือผู้แทนชุมชนในระดับพอใจค่อนข้างมาก ร้อยละ 40.78 รองลงมาคือ พอใจมาก ร้อยละ 27.19 โดยมีเพียง ร้อยละ 7.83 ที่รู้สึกไม่พอใจ อย่างไรก็ตาม สาเหตุที่ประชาชนรู้สึกไม่พอใจส่วนใหญ่เกี่ยวกับความล่าช้าใน การดำเนินคดีของเจ้าหน้าที่ นอกจากนี้ ยังมีประเด็นความไม่พอใจเกี่ยวกับความสามารถในการสืบเสาะหาตัว ผู้กระทำผิดของเจ้าหน้าที่ ความใส่ใจในความทุกข์ของเหยื่อ และไม่มีการแจ้งความคืบหน้าของคดี โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรพัฒนาระบบการติดตามและแจ้งความคืบหน้าของคดีต่อผู้ที่เข้าแจ้งความร้องทุกข์ ต่อไป

6) ความรู้สึกปลอดภัยและความรู้สึกกังวลต่อการเกิดเหตุอาชญากรรม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืน จำนวน 1,456 คน คิด เป็นร้อยละ 48.53 และรู้สึกปลอดภัยมากเมื่อเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืน จำนวน 543 คน คิดเป็นร้อยละ 18.10 เมื่อนำมาคำนวณเป็นระดับความรู้สึกปลอดภัยจะมีค่าเท่ากับร้อยละ 66.63

ทั้งนี้ ผลการสำรวจข้อมูลความความรู้สึกกังวลภัยอาชญากรรมของประชาชน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามรู้สึกกังวลต่อภัยอาชญากรรมในภาพรวม ร้อยละ 54.40 โดยระดับความกังวลต่อภัย อาชญากรรมการบุกรุกเคสสถานมีค่ามากที่สุด เท่ากับร้อยละ 55.63 รองลงมาคือถูกจี้หรือถูกปล้น เท่ากับร้อย ละ 55.40

5.1.2 การวิเคราะห์พฤติกรรมแห่งคดี

การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ นอกจากการจัดเก็บข้อมูลประเภทความผิดแล้ว ได้มีการบันทึกข้อมูลพฤติกรรมโดยย่อของเหตุอาชญากรรมทุกเหตุการณ์เอาไว้ เพื่อทำการวิเคราะห์ให้เห็น

ถึงพฤติกรรมอาชญากรรมที่น่าสนใจในความผิดแต่ละประเภท ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมในการกระทำผิดแยกความผิดเป็นรายละเอียดประเภทมีประเด็นที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

1) พฤติกรรมแห่งคดีในความผิดต่อชีวิตร่างกาย จากข้อมูลพฤติกรรมแห่งคดี ความผิดชีวิตร่างกายเป็นประเภทความผิดที่สำรวจพบมากที่สุด โดยส่วนใหญ่พฤติกรรมที่พบเป็นอุบัติเหตุจราจรจำนวน 126 ครั้ง รองลงมา คือ ทะเลาะวิวาท จำนวน 60 ครั้ง ซึ่งเพิ่มขึ้นจากการสำรวจครั้งก่อนเป็นอย่างมาก โดยลักษณะพฤติกรรมที่พบส่วนใหญ่เป็นการทำร้ายร่างกายด้วยการตบหรือต่อย จำนวน 29 ครั้ง นอกจากนั้นเป็นการขว้างปาของแข็งใส่ ทบตีด้วย หมัด ของแข็งหรือถูกเตะ และชู้ทำร้ายร่างกายด้วยอาวุธ (เศษไม้, มีด, อาวุธปืน ฯลฯ) เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ในการสำรวจครั้งนี้ยังคงพบพฤติกรรมความผิดซึ่งเป็นการใช้อาวุธในการฆ่าหรือพยายามฆ่าอยู่พอสมควร ได้แก่ การยิงด้วยอาวุธปืน จำนวน 8 ครั้ง และการแทงด้วยอาวุธมีดจำนวน 13 ครั้ง

ทั้งยังพบว่าสาเหตุของการกระทำผิดเกิดจากคู่กรณีมีปากเสียงกันในขณะมีเมามา โดยสถานที่เกิดเหตุส่วนใหญ่เป็นที่สาธารณะ งานวัด งานเลี้ยงสังสรรค์ หรืองานประเพณี และเป็นการก่อเหตุโดยคนหรือกลุ่มคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ทั้งนี้ อาจเป็นผลจากการคลายความเข้มงวดของมาตรการควบคุมการระบาดของ โรค Covid – 19 ช่วงปี พ.ศ. 2566 ประชาชนสามารถใช้ชีวิตได้อย่างปกติ ส่งผลให้มีการจัดงานรื่นเริง งานประเพณีเป็นจำนวนมากทั่วทั้งประเทศ ทำให้เกิดการรวมตัวของประชาชนและนำไปสู่การทะเลาะวิวาทที่เพิ่มมากขึ้น

นอกจากนี้ ยังพบประเด็นที่น่าสนใจ คือ กรณีฆ่าหรือพยายามฆ่าหลายกรณีผู้ก่อเหตุมีอาการทางจิต ซึ่งสะท้อนปัญหาการเพิ่มจำนวนของผู้มีอาการทางจิตที่ขาดการดูแลอย่างเหมาะสม หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรพิจารณาแนวทางการแก้ปัญหาและการดูแลผู้มีอาการทางจิตในชุมชนอย่างจริงจัง

2) พฤติกรรมแห่งคดีในความผิดต่อทรัพย์สิน จากข้อมูลพฤติกรรมแห่งคดี ความผิดต่อทรัพย์สินมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากการสำรวจครั้งก่อนอย่างมาก โดยในปีนี้คดีความผิดต่อทรัพย์สินที่พบส่วนใหญ่เป็นกรณีลักทรัพย์ จำนวน 88 ครั้ง เป็นที่น่าสนใจว่าส่วนใหญ่เป็นการลักทรัพย์สินภายในบ้านพักอาศัย จำนวนมากถึง 49 ครั้ง ซึ่งเพิ่มขึ้นจากการสำรวจปีที่แล้วมากกว่าเท่าตัว รองลงมา ได้แก่ การลักทรัพย์รูปแบบอื่น ๆ จำนวน 11 ครั้ง โดยส่วนใหญ่เป็นการลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตร

คดีความผิดต่อทรัพย์สินอื่น ๆ ที่สำรวจพบ ได้แก่ การบุกรุกทรัพย์สิน จำนวน 14 ครั้ง ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมของการบุกรุกเข้ามาในบริเวณบ้านเพื่อลักทรัพย์แต่เจ้าของบ้านพบเห็นเสียก่อน และทำให้เสียทรัพย์สิน จำนวน 11 ครั้ง ซึ่งมีทั้งพฤติกรรมบุคคลมีเมามาเสพติดและอาละวาดทำลายข้าวของและวัยรุ่นนอกรีตบุกเข้ามาทำลายข้าวของในบริเวณบ้าน โดยผู้ก่อเหตุจำนวนมากไม่มีความสัมพันธ์หรือรู้จักเกี่ยวข้องกับเหยื่อ บางเหตุพบว่าผู้ก่อเหตุเป็นผู้มีอาการทางจิตในชุมชน ซึ่งเน้นย้ำปัญหาการดูแลผู้มีอาการทางจิตของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

นอกจากนี้ ยังพบประเด็นที่น่าสนใจ คือ เหตุปล้น จี้ ชิงทรัพย์ในที่สาธารณะ และวิ่งราวทรัพย์นับรวมกันแล้วมีจำนวนมากถึง 16 ครั้ง และมีลักษณะเป็นการก่อเหตุโดยมีอาชีวะ เช่นเดียวกับการลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัยหลายกรณี มีลักษณะเป็นการยกเค้โดยมีอาชีวะเช่นกัน ซึ่งเหตุลักษณะดังกล่าวพบว่าเหยื่อได้รับความเสียหายเป็นจำนวนมาก ซึ่งความเสียหายสูงสุดอยู่ที่ 500,000 บาท

อย่างไรก็ตาม พบว่าคดีในความผิดต่อทรัพย์ส่วนใหญ่เหยื่อมีการเข้าแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ แม้ว่าอาจจะไม่ได้คาดหวังจะให้จับกุมผู้ก่อเหตุแต่ประสงค์ให้เจ้าหน้าที่เพิ่มความเข้มงวดในการตรวจตราพื้นที่ เพื่อป้องกันเหตุให้มากขึ้น

3) พฤติการณ์แห่งคดีในความผิดทางเพศ จากข้อมูลพฤติการณ์แห่งคดี ความผิดทางเพศ ที่สำรวจพบมากที่สุด ได้แก่ กระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว กอด จูบ ลูบ คลำ) จำนวน 10 ครั้ง ซึ่งพฤติการณ์ทั้งหมดเกี่ยวกับการถูกลวนลามทางวาจา กอด จูบ พยายามจับอวัยวะเพศ รองลงมา ได้แก่ พุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง จำนวน 6 ครั้ง โดยมี 1 ครั้ง เป็นการพุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน) โดยทั้งหมดเป็นพฤติการณ์ที่มีผู้วิพากษ์วิจารณ์หรือแสดงความคิดเห็นในทางเพศเกี่ยวกับรูปร่าง หน้าตาหรือร่างกายของเหยื่อ และหากพิจารณาลักษณะความผิดที่เกี่ยวกับการข่มขืน ได้แก่ ข่มขืนหรือ ถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ พยายามบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ ข่มขืนขณะมีเมามา และมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ต้องการ พบว่ามีจำนวนรวมกันมากถึง 7 ครั้ง

โดยเหตุกระทำอนาจารและวิพากษ์วิจารณ์หรือแสดงความคิดเห็นในทางเพศเกี่ยวกับรูปร่าง หน้าตาหรือร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ผู้ก่อเหตุไม่มีความสัมพันธ์หรือรู้จักกับเหยื่อก่อน โดยพฤติการณ์ที่เกิดขึ้น นั้นประกอบด้วยกรณีถูกแตะเนื้อต้องตัวและถูกวิจารณ์หรือแสดงความคิดเห็นในทางเพศในที่สาธารณะ งานรื่นเริง และสถานบันเทิง ตรงกันข้ามกับความผิดที่เกี่ยวกับการข่มขืนซึ่งส่วนมากคนร้ายมีความสัมพันธ์หรือ รู้จักกันมาก่อนกับเหยื่อและเหยื่อให้ความไว้วางใจ เช่น สามี เพื่อนร่วมงาน เพื่อน หรือคู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงาน หรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน นอกจากนี้ ยังพบประเด็นที่น่าสนใจว่าเหยื่อจำนวนมากไม่ประสงค์ให้ข้อมูลผู้ก่อเหตุ โดยอาจมีสาเหตุจากผู้ก่อเหตุเป็นบุคคลซึ่งมีความใกล้ชิดสนิทสนมหรือเป็นคนในครอบครัว สอดคล้องกับ ข้อมูลสถานที่เกิดเหตุซึ่งพบว่าเหตุส่วนใหญ่เกิดขึ้นที่บ้านของเหยื่อ

นอกจากนี้ ในประเด็นการแจ้งความมีประเด็นที่น่าสนใจว่าเหยื่อในกรณีถูกวิพากษ์วิจารณ์ หรือแสดงความคิดเห็นในทางเพศเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาหรือร่างกายทั้ง 6 ตัวอย่าง ไม่มีรายใดเข้าแจ้งเหตุต่อ เจ้าหน้าที่ ผู้นำชุมชน หรือหน่วยงานอื่น ๆ เลย เนื่องด้วยเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทราบว่ากรณีใดบ้างที่สามารถแจ้งความ ต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดการดำเนินคดีหรือลงโทษผู้ก่อเหตุ

4) พฤติการณ์แห่งคดีในความผิดฉ้อโกงหลอกลวง จากข้อมูลพฤติการณ์แห่งคดี ความผิดฉ้อโกง หลอกลวงเป็นประเภทความผิดที่สำรวจพบมากที่สุด รองลงมาจากความผิดชีวิตร่างกาย โดยส่วนใหญ่ พฤติการณ์ที่พบเป็นการฉ้อโกงหลอกลวง จำนวน 164 ครั้ง พฤติการณ์ที่สำรวจพบมากที่สุดยังคงเป็น

การหลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณาไว้ จำนวนมากถึง 96 ครั้ง รองลงมาเป็นกรณีหลอกให้หลงเชื่อให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของคนร้าย เช่น แก๊งคอลเซ็นเตอร์ หลอกลวงว่าเป็นบุคคลอื่นและขอยืมเงิน จำนวน 30 ครั้ง และหลอกลวงให้ร่วมลงทุน ซื้อหุ้น/หน่วยลงทุน หรือซื้อขายสินค้าในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริง จำนวน 20 ครั้ง จากข้อมูลพฤติการณ์การก่อเหตุในปัจจุบัน พบว่าผู้ก่อเหตุมีลักษณะเป็นองค์กรซึ่งพัฒนาวิธีการหลอกลวงแบบใหม่อยู่ตลอดเวลา และยังมีการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ในการหลอกลวงเหยื่อทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องยากต่อการวางมาตรการป้องกัน

ความผิดหลอกลวงฉ้อโกงที่พบมากที่สุดเป็นกรณีหลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณาซึ่งพบว่าความเสียหายต่อรายไม่มากนักประมาณ 100 – 1,000 บาท แต่มีเหยื่อที่ได้รับความเสียหายเป็นจำนวนมาก ต่างกับกรณีหลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้ายและหลอกลวงโดยส่งลิงค์ให้เข้าบัญชีการเงินหรือส่งรหัสผ่านเพื่อถอนเงินจากบัญชี หรือลักลอบเบิกเงินสดจากบัญชีธนาคารโดยที่เจ้าของบัญชีไม่ทราบ/ไม่ยินยอม ซึ่งใช้วิธีการที่แยบยลกว่าในอดีตและสามารถหลอกลวงเหยื่อหรือโอนเงินจากบัญชีของเหยื่อได้ตั้งแต่ 10,000 บาท ไปจนถึงมากกว่า 300,000 บาท จากการสำรวจพบว่าเหยื่อที่เสียหายส่วนใหญ่หลงเชื่อ เนื่องจากผู้ก่อเหตุปลอมเป็นคนที่รู้จักได้อย่างแนบเนียนแล้วขอยืมเงินโดยเหยื่อไม่ทันสงสัยและส่วนใหญ่เชื่อว่าเป็นการใช้เทคโนโลยีเพื่อปลอมแปลงเสียง

นอกจากนี้ ลักษณะความผิดที่พบและน่าสนใจในการสำรวจครั้งนี้ เป็นลักษณะของการหลอกลวงให้ร่วมลงทุน ซื้อหุ้น/หน่วยลงทุน หรือซื้อขายสินค้าในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริง ซึ่งพบว่าเหยื่อในกรณีดังกล่าวได้รับความเสียหายสูงถึง 800,000 บาทและพบเหยื่อที่เสียหายมากกว่า 100,000 บาท ในกรณีดังกล่าวมากถึง 6 ราย นอกจากนี้ ยังพบลักษณะเงินกู้ธนาคารซึ่งเหยื่อถูกคิดดอกเบี้ยเกินอัตราที่กฎหมายกำหนดและเสียค่าธรรมเนียมจำนวนมาก โดยในปีนี้สำรวจพบเหตุดังกล่าวมากถึง 17 ครั้ง ซึ่งเพิ่มสูงขึ้นจากการสำรวจในปีที่แล้วเป็นจำนวนมาก

5) พฤติการณ์แห่งคดีในอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

จากข้อมูลพฤติการณ์แห่งคดี พบว่า เหตุความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์จำนวน 17 ครั้งนั้น โดยส่วนใหญ่เป็นการถูกขโมยพาสเวิร์ดหรือมีผู้ลวงรู้พาสเวิร์ดสำหรับเข้าบัญชีเครือข่ายสังคมออนไลน์ (เช่น Facebook Line X-Twitter) แล้วนำไปใช้ก่ออาชญากรรมอื่น เช่น ไปหลอกลวงคนรู้จัก นำข้อมูลความลับมารีดทรัพย์ หลอกลวงไปเล่นพนัน จำนวน 11 ครั้ง นอกจากนี้ เป็นเหตุถูกเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ หรือถูกทำให้เสียหายจากการนำข้อมูลทางคอมพิวเตอร์มาเผยแพร่หรือใช้ประโยชน์โดยมิชอบ ในกรณีอื่น ๆ เช่น ถูกนำรูปภาพใน Facebook ไปใช้กลั่นแกล้งหรือหาประโยชน์ในการหลอกลวงทรัพย์สินเงินทองหรือเกี่ยวกับเพศ จำนวน 5 ครั้ง นอกจากนี้ ยังพบกรณีเป็นเจ้าของบริษัท ห้างร้าน องค์กร หรือผู้รับผิดชอบระบบข้อมูลคอมพิวเตอร์ แล้วมีผู้ลักลอบแอบเข้าระบบโดยมิชอบ จำนวน 1 ครั้ง ซึ่งอาจเกี่ยวเนื่องกับการนำข้อมูลไปจำหน่ายให้กับกลุ่มอาชญากรรมข้ามชาติเพื่อนำไปก่อเหตุฉ้อโกงหลอกลวง ซึ่งหน่วยงาน

ที่เกี่ยวข้องอาจต้องพิจารณาช่วยเหลือภาคเอกชนในการวางมาตรการคุ้มครองข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือร่วมมือกันแจ้งเบาะแสเส้นทางการลักลอบเข้าถึงข้อมูลเพื่อป้องกันและปราบปรามการฉ้อโกงหลอกลวงในอีกมิติหนึ่ง

ทั้งนี้ ยังมีประเด็นที่น่าสนใจว่ากรณีความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์นั้น เหยื่อส่วนใหญ่ไม่เข้าแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่โดยส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อยและคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้ ดังนั้น หน่วยงาน เช่น ตำรวจหรือกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม ควรมุ่งสร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชนว่าเป็นหน่วยงานที่มีความทันสมัยบุคลากรมีความเชี่ยวชาญทางเทคโนโลยี และสามารถติดตามผู้กระทำผิดหรือแก้ไขปัญหาให้กับประชาชนได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

6) พฤติการณ์แห่งคดีในความผิดรูปแบบอื่น ๆ

จากข้อมูลพฤติการณ์แห่งคดี พบว่าคดีกลุ่มความผิดรูปแบบอื่น ๆ จำนวน 84 ครั้ง ซึ่งเป็นความผิดเกี่ยวกับการถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐ โดยส่วนใหญ่เป็นพฤติการณ์เกี่ยวกับการถูกเจ้าหน้าที่รัฐเรียกรับสินบนเพื่อแลกกับการไม่จับกุมคดีหรือกวดขันการกระทำผิด จำนวน 21 ครั้ง ถูกเจ้าหน้าที่รัฐเรียกรับสินบนเพื่ออำนวยความสะดวกหรือเร่งรัดการพิจารณา เช่น การพิจารณาอนุญาตต่าง ๆ จำนวน 20 ครั้ง และกรณีถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐอื่น ๆ นอกจากนั้น ในการสำรวจครั้งนี้ยังพบความผิดเกี่ยวกับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย ซึ่งพฤติการณ์ส่วนใหญ่เป็นการเผาในที่โล่ง เผาวัสดุเหลือทิ้งทางการเกษตร จำนวน 15 ครั้ง ซึ่งสำรวจพบมากกว่าสำรวจครั้งก่อนเป็นจำนวนมาก

จากพฤติการณ์แห่งคดีส่วนใหญ่ การถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายจราจรและเจ้าหน้าที่รับค่าปรับโดยไม่ได้ออกไปส่งให้กับผู้เสียหายและการผ่อนปรนให้กระทำการบางอย่าง เช่น จอดรถในที่ห้ามจอด หรือไม่จับกุมกรณีขายลอตเตอรี่เกินราคา ทั้งนี้ ยังพบกรณีที่น่าสนใจหลายกรณี เช่น ผู้ใหญ่บ้านหรือกำนันเรียกรับค่าดำเนินการในการรับเงินช่วยเหลือของทางภาครัฐ ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดการทุจริตเพื่อรับผลประโยชน์จากภาครัฐและสร้างความเสียหายที่รุนแรงได้หากร่วมมือกันทุจริตเป็นขบวนการใหญ่ หรือเจ้าหน้าที่เรียกรับค่าตอบแทนในการออกเอกสารอนุญาตครอบครองอาวุธปืน ซึ่งอาจส่งผลให้ผู้ที่ไม่สมควรมีสิทธิในการครอบครองอาวุธปืนหาใช้ช่องทางนี้เพื่อนำอาวุธไปใช้ในการก่อเหตุได้ นอกจากนี้ ยังพบว่าเหยื่อส่วนใหญ่ไม่ได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ เนื่องจากเห็นว่าการให้สินบนเป็นเรื่องปกติในสังคมและตนได้รับประโยชน์ อย่างไรก็ตาม การสำรวจครั้งนี้พบเหตุเรียกรับสินบนเป็นจำนวนมากและพบพฤติการณ์ที่หลากหลายและบางพฤติการณ์อาจส่งผลกระทบต่อวงกว้าง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรให้ความสำคัญกับการป้องกันปราบปรามการเรียกรับสินบนดังกล่าว โดยอาจต้องดำเนินการเชิงรุกมากกว่า เนื่องจากประชาชนส่วนใหญ่ไม่ได้เข้าแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่

นอกจากนั้น ในกลุ่มคดีความผิดการเลือกปฏิบัติโดยมิชอบสำรวจพบพฤติการณ์ที่น่าสนใจได้แก่ ได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เท่าเทียมหรือถูกปฏิเสธการเข้าถึงหรือใช้บริการของรัฐอย่างไม่เป็นธรรมด้วยความแตกต่างทางเพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ ชนกลุ่มน้อย เป็นต้น จำนวน 4 ครั้ง รองลงมาคือ

ถูกดูหมิ่น ต่ำท้อ หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่างทางเพศ ความพิการ ศาสนา และ เชื้อชาติ ชนกลุ่มน้อย เป็นต้น จำนวน 2 ครั้ง เมื่อพิจารณาอาชญากรรมการเลือกปฏิบัติจำแนกตามสถานที่ ที่ถูกเลือกปฏิบัติหรือถูกคุกคามที่พบ ได้แก่ ที่ทำงาน จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.00 รองลงมา ได้แก่ สมัยครงาน, ร้านค้า ร้านสะดวกซื้อ ธนาคาร ร้านอาหาร ไนท์คลับ หรือโรงแรม, ระบบขนส่งสาธารณะ ถนน หรือสถานที่สาธารณะอื่น ๆ, ที่พักอาศัยของตนเอง, บริการทางสุขภาพ เช่น โรงพยาบาล คลินิก ศูนย์ ให้คำปรึกษาทางสุขภาพ และช่องทางโซเชียลมีเดีย มีจำนวนเท่ากัน คือ 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.50

จากพฤติการณ์คดีเป็นที่น่าสังเกตว่าสำรวจพบในหลายภูมิภาคทั่วประเทศ มูลเหตุของการเลือกปฏิบัติที่พบว่าเป็นการถูกเลือกปฏิบัติหรือดูหมิ่นเนื่องจากฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม แตกต่างจากการสำรวจในปีที่แล้วที่พบว่ามี การเลือกปฏิบัติที่มีสาเหตุจากความเชื่อและศาสนาเท่านั้น

5.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

การเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นประเด็นสำคัญสำหรับการรายงานอาชญากรรมข้อมูลสถานการณ์อาชญากรรมที่ไม่ได้รับแจ้งเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม (Dark Figure of Crime) โดยในการสำรวจ พ.ศ. 2566 พบว่ามีอาชญากรรมที่เกิดขึ้นแต่ไม่ได้มีการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ถึงร้อยละ 40 ดังนั้น การเปรียบเทียบข้อมูลสถิติทางการของสำนักงานตำรวจแห่งชาติกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนสามารถส่งผลให้การคาดการณ์สถานการณ์อาชญากรรมใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากยิ่งขึ้น

การเปรียบเทียบข้อมูลจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของตำรวจเป็นการนำเอาข้อมูลสถิติคดีในความผิด 6 กลุ่มหลัก ได้แก่ ความผิดต่อชีวิตร่างกาย ความผิดทางเพศ ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ และความผิดในรูปแบบอื่น ๆ มาเปรียบเทียบกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน มีการจัดเก็บโดยมีลักษณะความผิดซึ่งอ้างอิงจากมาตรฐานระหว่างประเทศว่าด้วยการจำแนกประเภทอาชญากรรมเพื่อประโยชน์ทางสถิติ (International Classification of Crime for Statistical Purposes: ICCS) ซึ่งลักษณะความผิดไม่ตรงกับสถิติคดีอาญา 6 กลุ่มของตำรวจ ดังนั้น เมื่อเปรียบเทียบสถิติคดีอาญา 6 กลุ่มกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนจึงสามารถเปรียบเทียบได้แค่บางส่วนและจำเป็นต้องมีการจัดหมวดหมู่ให้สอดคล้องกัน นอกจากนี้ การรายงานของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นการรายงานอัตราการตกเป็นเหยื่อต่อประชากร 100,000 คน ในส่วนของสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนจึงได้จัดทำข้อมูลอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คนเช่นเดียวกัน อีกทั้งการเปรียบเทียบต่อประชากร 100,000 คน เป็นวิธีการรายงานซึ่งเป็นมาตรฐานสากลขององค์การสหประชาชาติซึ่งสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ดังจะเห็นได้จากตัวชี้วัด 16.1.1 จำนวนเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน จำแนกตามเพศและอายุ ตัวชี้วัด 16.1.2 การเสียชีวิตที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งต่อประชากร 100,000 คน จำแนก

ตามอายุ เพศ และคดี และตัวชี้วัด 16.2.2 จำนวนเหยื่อการค้ำมนุษย์ต่อประชากร 100,000 คน จำแนกตาม เพศ อายุ และรูปแบบการแสวงหาประโยชน์ เป็นต้น

การคำนวณข้อมูลอัตราการรับแจ้งคดีต่อประชากร 100,000 คน คำนวณจากจำนวนสถิติการรับแจ้งคดีจากระบบสารสนเทศสถานีตำรวจ (CRIMES) หารด้วยจำนวนประชากรในปี พ.ศ. 2566 แล้วจึงนำมาคูณ 100,000 โดยมีสูตรการคำนวณดังนี้

$$\text{อัตราการรับแจ้งคดีต่อประชากร 100,000 คน} = \frac{\text{จำนวนสถิติการรับแจ้งคดี}}{\text{จำนวนประชากร พ.ศ. 2566 (คน)}} \times 100,000$$

หมายเหตุ: ใช้จำนวนประชากรวันที่ 31 ธันวาคม 2566 ซึ่งเท่ากับ 66,052,615 คน อ้างอิงจากสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง

ในขณะที่สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนนำเอาข้อมูลสัดส่วนจำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อสมาชิกครัวเรือนทั้งหมดที่ทำการสำรวจมาคูณด้วย 100,000 โดยมีสูตรการคำนวณดังนี้

$$\text{อัตราการตกเป็นเหยื่อต่อประชากร 100,000 คน} = \frac{\text{จำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม}}{\text{สมาชิกครัวเรือนทั้งหมด (คน)}} \times 100,000$$

หมายเหตุ: จำนวนสมาชิกครัวเรือนทั้งหมด 6,843 คน

ดังนั้น เมื่อข้อมูลจากทั้ง 2 หน่วยงาน เป็นการคำนวณอัตราต่อประชากร 100,000 คนแล้ว จึงสามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบรายละเอียดของข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติจำแนกตามลักษณะความผิดได้ ดังนี้

ตาราง 5.1 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ		
ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกายและเพศ	จำนวนครั้ง ในการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน	ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกายและเพศ	จำนวนคดี	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย					
1. ฆ่า/พยายามฆ่า	24	350.72	1. ฆ่า/พยายามฆ่า	8,200	12.41
2. ทะเลาะวิวาท	60	876.81	2. ทำร้ายร่างกาย	21,057	31.88
3. ความรุนแรงในครอบครัว	7	102.29			

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ		
ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกายและเพศ	จำนวนครั้ง ในการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน	ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกายและเพศ	จำนวนคดี	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน
ความผิดทางเพศ					
1. ข่มขืน	6	87.68	1. ข่มขืน	4,035	6.11
ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศอื่น ๆ					
1. ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกายอื่น ๆ	18	263.04	1. ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศอื่น ๆ	4,891	7.40
2. ความผิดเกี่ยวกับเพศอื่น ๆ	20	292.27			
รวม	135	1,972.82	รวม	38,183	57.81

หมายเหตุ: * ลักษณะความผิดชีวิตร่างกาย สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนประกอบด้วย ฆ่า/พยายามฆ่า ทะเลาะวิวาท และความรุนแรงในครอบครัว ส่วนสถิติการรับแจ้งคดีประกอบด้วย ฆ่า ทำร้ายผู้อื่นถึงแก่ความตาย พยายามฆ่า และทำร้ายร่างกาย

** ลักษณะความผิดทางเพศ สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนประกอบด้วย ข่มขืนโดยใช้กำลัง บังคับ ข่มขืนขณะมีเมามา ข่มขืนโดยการบังคับด้วยวิธีอื่น (ไม่ได้ใช้กำลังบังคับโดยตรง) และถูกรุมโทรม ส่วนสถิติการรับแจ้งคดีนับรวมเป็นข่มขืนเพียงลักษณะเดียว

*** ลักษณะความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายอื่น ๆ ประกอบด้วย ก่อการร้าย วางระเบิด ชุมนุมต่อสู้ ทำแท้งผิดกฎหมาย ปลอมปนอาหาร ปลอมปนยาพิษ หน่วงเหนี่ยวกักขัง ข่มขู่คุกคามว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย ข่มขู่คุกคามให้ตกใจกลัว ความผิดต่อเสรีภาพ ข่มเหงรังแกให้ได้รับความอับอาย ส่วนลักษณะความผิดเกี่ยวกับชีวิตเพศอื่น ๆ ประกอบด้วย ทารุณทางเพศ กระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว กอด จูบ ลูบ คลำ) พุดจาฉนวนลาม/ลอบแอบมอง พุดจาฉนวนลาม/ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน) สะกดรอย/ลอบติดตาม คุกคามทางเพศ และลักษณะความผิดทางเพศอื่น ๆ ส่วนสถิติการรับแจ้งคดีนับรวมเป็นความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศอื่น เพียงลักษณะเดียว

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน กับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติในความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ นับในกลุ่มที่สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้ ในปี พ.ศ. 2566 พบว่า และในส่วนของสถิติภาคประชาชนสำรวจพบ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศลดลงเล็กน้อยจากการสำรวจ ในปีที่แล้ว ในส่วนของการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนความผิดที่พบมากที่สุดคือ ทะเลาะวิวาท

อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากรแสนคนเท่ากับ 876.81 ครั้ง รองลงมา คือ ฆ่า/พยายามฆ่า อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากรแสนคนเท่ากับ 350.72 ในขณะที่สถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พบว่าการรับแจ้งคดีความผิดชีวิต ร่างกาย และเพศเพิ่มสูงขึ้นจากการสำรวจในปีที่แล้วเป็นอย่างมากโดยพบการแจ้งเหตุทำร้ายร่างกายมากที่สุด เท่ากับ 31.88 ครั้งต่อประชากรหนึ่งแสนคน รองลงมา ได้แก่ ฆ่า/พยายามฆ่า เท่ากับ 12.41 ครั้งต่อประชากรหนึ่งแสนคน อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน สำหรับสถิติความผิดต่อชีวิตร่างกายของสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปีนี่ยังคงมากกว่าสถิติของตำรวจอยู่ประมาณ 34 เท่า

ตาราง 5.2 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ		
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	จำนวนครั้ง ในการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน	ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	จำนวนคดี	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน
1. ปล้น จี้ ซิงทรัพย์สิน	7	102.29	1. ปล้น จี้ ซิงทรัพย์สิน	1,231	1.86
2. ปล้น รถยนต์/ รถจักรยานยนต์	1	14.61	2. โจรกรรมรถยนต์/ รถจักรยานยนต์	2,105	3.19
3. วิ่งราวทรัพย์สิน	8	116.91	3. วิ่งราวทรัพย์สิน	1,590	2.41
4. กรรโชกทรัพย์สิน	1	14.61	4. กรรโชกทรัพย์สิน	517	0.78
5. ทำให้เสียทรัพย์สิน	11	160.75	5. ทำให้เสียทรัพย์สิน	7,250	10.98
6. ลักทรัพย์สิน	88	1,285.99	6. ลักทรัพย์สิน	58,324	88.30
7. วางเพลิง	0	0.00	7. วางเพลิง	1,063	1.61
8. ลักพาตัว	0	0.00	8. ลักพาตัว	22	0.03
9. ยักยอกทรัพย์สิน	2	29.23	9. ยักยอกทรัพย์สิน	12,129	18.36
10. อื่น ๆ	14	204.59	10. อื่น ๆ	13,636	20.64
รวม	132	1,928.98	รวม	97,867	148.16

หมายเหตุ: * ลักษณะความผิดลักทรัพย์สิน สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ประกอบด้วย ลักทรัพย์สิน สถานประกอบการ ลักพาหนะ (รวมถึงทรัพย์สินสินในพาหนะ) ลักโคกระบี่หรือเครื่องมือการเกษตร ลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัย และลักทรัพย์สินรูปแบบอื่น ส่วนสถิติการรับแจ้งคดีนี้บรวมนับรวมเป็นลักทรัพย์สินเพียงลักษณะเดียว

** ลักษณะความผิดอื่น ๆ สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนประกอบด้วย ล้วงกระเป๋า บุกรุก ทรัพย์สิน และข่มขู่ว่าจะเปิดเผยความลับ ส่วนสถิติการรับแจ้งคดีประกอบด้วย ยักยอกทรัพย์สิน รับของโจร และ คดีทรัพย์สินอื่น ๆ

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน กับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่พบมากที่สุด คือ การลักทรัพย์ ซึ่งในการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนเท่ากับ 1,285.99 ครั้งต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในขณะที่สถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเท่ากับ 88.30 ครั้งต่อประชากรหนึ่งแสนคน รองลงมาในส่วนการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินอื่น ๆ เท่ากับ 204.59 ครั้งต่อประชากรหนึ่งแสนคน และปล้น จี้ชิงทรัพย์เท่ากับ 102.29 ครั้งต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในขณะที่สถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติพบการรับแจ้งคดีที่มีจำนวนรองลงมา ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินอื่น ๆ เท่ากับ 20.64 ครั้งต่อประชากรหนึ่งแสนคน และทำให้เสียทรัพย์สิน คิดเป็น 10.98 ครั้งต่อประชากรหนึ่งแสนคน สำหรับสถิติความผิดต่อทรัพย์สินของสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปีนี้อย่างคงมากกว่าสถิติของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ อยู่ประมาณ 13 เท่า

ตาราง 5.3 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ		
ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	จำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน	ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	จำนวนคดี	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน
1. แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว	7	102.29	1. ฉ้อโกง (รวมการฉ้อโกงผ่านระบบคอมพิวเตอร์)	36,716	55.59
2. ถูกหลอกลวงด้วยการใช้เงินปลอม	3	43.84			
3. ถูกหลอกลวงทำธุรกรรมที่มีผลต่อแทนจำนวนมากที่สุดที่ไม่มีอยู่จริง	4	58.45			

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ		
ความผิดฉ้อโกง หลอกลวง	จำนวนครั้ง ในการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน	ความผิดฉ้อโกง หลอกลวง	จำนวนคดี	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน
4. หลอกลวงให้ร่วมลงทุน ซื้อหุ้น/หน่วยลงทุน หรือ ซื้อขายสินค้าในธุรกิจที่ไม่ มีอยู่จริง	20	292.28			
5. หลอกลวงให้จ่ายเงิน เป็นสมาชิกธุรกิจโดยให้ ช่วยหาสมาชิกธุรกิจแล้ว ปิดบริษัทหลบหนีไป (แชร์ลูกโซ่)	10	146.13			
6. ถูกหลอกลวง ด้วยกล ฉ้อฉลหรือคนร้าย ล่อหลอกให้ออนเงินเข้า บัญชีคนร้าย	30	438.41			
7. หลอกลวงโดยส่งลิงค์ ให้เข้าบัญชีการเงินหรือส่ง รหัสผ่านเพื่อถอนเงินจาก บัญชี หรือลักลอบเบิกเงิน สดจากบัญชีธนาคารโดย ที่เจ้าของบัญชีไม่ทราบ/ ไม่ยินยอม	5	73.07			
8. หลอกประกาศขาย สินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่ โฆษณา	96	1,402.90			

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ		
ความผิดฉ้อโกง หลอกลวง	จำนวนครั้ง ในการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน	ความผิดฉ้อโกง หลอกลวง	จำนวนคดี	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน
9. หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้าย โดยมี การแสดงเอกสารเท็จให้ หลงเชื่อ	8	116.91			
10. หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สิน เช่น ตกของ หลอกขายสลากกินแบ่ง ถูกรางวัลปลอม	1	14.61			
11. หลอกลวงให้ทำงาน ให้หรือให้ส่งสินค้าให้โดย เจตนาไม่จ่ายค่าจ้างหรือ ชำระเงิน	7	102.29			
12. โกงแชร์วงใหญ่เกิน กฎหมายกำหนด	0	0.00			
13. เชิญชวนเล่นการพนัน	1	14.61			
14. หลอกลวงว่าเป็น เจ้าหน้าที่แล้วมาข่มขู่ เรียกร่องเงิน หรือเรียไร เงิน	1	14.61			
15. แอบอ้างเป็นบุคคลที่ รู้จักเพื่อขอยืมเงิน	6	87.68			
16. หลอกลวงว่าจะช่วย ให้เข้าทำงานได้/สอบเข้า ได้	1	14.61			

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ		
ความผิดฉ้อโกง หลอกลวง	จำนวนครั้ง ในการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน	ความผิดฉ้อโกง หลอกลวง	จำนวนคดี	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน
17. ถูกขูดรีดโดยแก๊งเงินกู้ นอกระบบให้กู้เงินโดยคิด ดอกเบี้ยในราคาสูงมาก (เกินกว่าร้อยละ 3 ต่อ เดือน) หลอกให้ทำสัญญา เงินกู้เกินจริง โดยข่มขู่ หรือทำอันตรายจากการ ทวงหนี้	14	204.60			
18. มีผู้หลอกลวงหรือ ว่าจ้างให้เปิดบัญชี ธนาคารหรือบัญชีทาง การเงินแล้วนำไปใช้ใน การก่ออาชญากรรมหรือ ใช้ในทางมิชอบ (บัญชีม้า)	10	146.13			
19. หลอกลวงให้สูญเสีย ทรัพย์สินให้คนร้ายด้วย วิธีการอื่น ๆ นอกจากที่ กล่าวไว้	9	131.52			
รวม	233	3,404.94	รวม	36,716	55.59

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน กับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติในความผิดฉ้อโกงหลอกลวง พบว่า ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงที่พบมากที่สุดจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน คือ หลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณาเท่ากับ 1,402.90 ครั้งต่อประชากรหนึ่งแสนคน รองลงมา คือ หลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้ายเท่ากับ 438.41 ครั้งต่อประชากร

หนึ่งแสนคน และหลอกลวงให้ร่วมลงทุน ชื้อหุ้น/หน่วยลงทุน หรือซื้อขายสินค้าในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริง เท่ากับ 292.28 ครั้งต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในขณะที่รายงานสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เกี่ยวกับเหตุอาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงที่ได้รับแจ้ง เป็นการรายงานจำนวนคดีฉ้อโกงโดยรวม มีการแยก รายละเอียดของลักษณะของคดีฉ้อโกงแค่ฉ้อโกงกับฉ้อโกงผ่านระบบคอมพิวเตอร์เท่านั้น โดยมีอัตราคดีเท่ากับ 55.59 ครั้งต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในปีนี้แม้ว่าสถิติความผิดต่อฉ้อโกงหลอกลวงของตำรวจเพิ่มสูงขึ้นเกือบเท่าตัว แต่เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนพบว่าจำนวนเหตุยังคงมากกว่าสถิติของตำรวจอยู่ประมาณ 61 เท่า

ตาราง 5.4 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ		
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	จำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน	ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	จำนวนคดี	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน
1. ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์	5	73.07	1. ความผิดตาม พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์	13,690	20.73
2. ถูกลวงรู้รหัสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์ และนำไปก่อให้เกิดความเสียหาย	11	160.75			
3. ถูกลวงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์	0	0.00			
4. ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์กรณีอื่น ๆ	1	14.61			
รวม	17	248.43	รวม	13,690	20.73

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน กับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พบว่า ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่พบมากที่สุดจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ครั้งนี้ คือ ถูกลวงรู้รหัสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์ และนำไปก่อให้เกิดความเสียหายเท่ากับ 160.75 ครั้งต่อประชากรหนึ่งแสนคน รองลงมา คือ ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ 73.07 ครั้งต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในขณะที่รายงานสถิติอาชญากรรม ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์มีเพียงความผิดตาม พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ลักษณะเดียว คิดเป็น 20.73 ครั้งต่อประชากรหนึ่งแสนคน สำหรับสถิติความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ของสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปีนี้ยังคงมากกว่าสถิติของตำรวจอยู่ประมาณ 12 เท่า

ตาราง 5.5 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามประเภทความผิด

ประเภทความผิด	สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน		สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ	
	จำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน	จำนวนคดี	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน
ความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และเพศ	135	1,972.82	38,183	57.81
ความผิดต่อทรัพย์สิน	132	1,928.96	97,867	148.17
ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	233	3,404.94	36,716	55.59
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	17	248.43	13,690	20.73
รวม	517	7,555.15	186,456	282.30

หมายเหตุ: สามารถเปรียบเทียบได้เฉพาะกลุ่มความผิดที่มีข้อมูลและสามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้ ซึ่งสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจไม่ได้มีการแยกลักษณะความผิดตามลักษณะความผิดอื่น ๆ ลักษณะเดียวกับสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนไว้โดยเฉพาะ จึงไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบได้

ผลการเปรียบเทียบพบว่าการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในภาพรวม พบว่าจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเฉพาะกลุ่มความผิดที่สามารถเปรียบเทียบกันได้ทั้งหมดจำนวน 517 ครั้ง คิดเป็น 7,555.15 ครั้งต่อประชากรหนึ่งแสนคน และสถิติคดีของตำรวจพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดประเภทเดียวกันจำนวน 186,456 ครั้ง คิดเป็น 282.30 ครั้งต่อประชากรหนึ่งแสนคน หรือกล่าวได้ว่าการสำรวจ

อาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2566 พบเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าสถิติอาชญากรรมของตำรวจประมาณ 27 เท่า

5.3 ความสัมพันธ์หรือความเชื่อมโยงของข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกับข้อมูลหรือปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

5.3.1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับการสำรวจครั้งก่อนหน้า

ในการศึกษาครั้งนี้มีการเปรียบเทียบข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2566 กับการสำรวจในครั้งก่อนหน้า โดยเปรียบเทียบย้อนหลังเป็นเวลา 5 ปี นับตั้งแต่ พ.ศ. 2561 ถึง พ.ศ. 2566 และรายงานเปรียบเทียบแยกตามประเภทความผิด 6 กลุ่ม ปรากฏรายละเอียดดังนี้

1) ความผิดชีวิตร่างกาย

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและร่างกาย จากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ. 2566 พบว่า จำนวนผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและร่างกายมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเมื่อพิจารณาผลการสำรวจย้อนหลัง 5 ครั้งที่ผ่านมา แม้ว่าจำนวนผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจะลดลงจากการสำรวจเมื่อ พ.ศ. 2565 เล็กน้อย โดยเมื่อพิจารณาสัดส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในเหตุอาชญากรรมแต่ละรูปแบบ พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ พ.ศ. 2566 คือ ถูกทำร้าย/พยายามทำร้ายร่างกาย จำนวน 73 ครั้ง เช่นเดียวกับการสำรวจในปี พ.ศ. 2565 ซึ่งสำรวจพบ 61 ครั้ง ในขณะที่ผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2561 และ พ.ศ. 2563 พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกรณีถูกทำร้าย/พยายามทำร้ายร่างกายเพียง 2 ครั้งและ 13 ครั้ง ตามลำดับ นอกจากนี้ พบว่าในการสำรวจครั้งนี้สำรวจพบกรณีฆ่า/พยายามฆ่าลดลงจากการสำรวจครั้งที่แล้วทั้งนี้ อย่างไรก็ตาม ยังคงมีประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับการที่ประชาชนกลับมาใช้ชีวิตปกติหลังจากการแพร่ระบาดของโควิด - 19 ส่งผลให้พบกรณีทะเลาะวิวาทเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก โดยส่วนใหญ่พบว่ามีสาเหตุจากความมีเมมาและเหตุเกิดในงานรื่นเริง งานประเพณี งานวัด เป็นต้น

ตาราง 5.6 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2561 - 2566 กลุ่มความผิดต่อชีวิตและร่างกาย

กลุ่มประเภทความผิด	พ.ศ. 2561		พ.ศ. 2563		พ.ศ. 2564		พ.ศ. 2565		พ.ศ. 2566	
	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	อัตราต่อประชากรแสนคน
1. ฆ่า/พยายามฆ่า	0	0.0	0	0.0	232	4,047.5	49	610.0	24	350.72

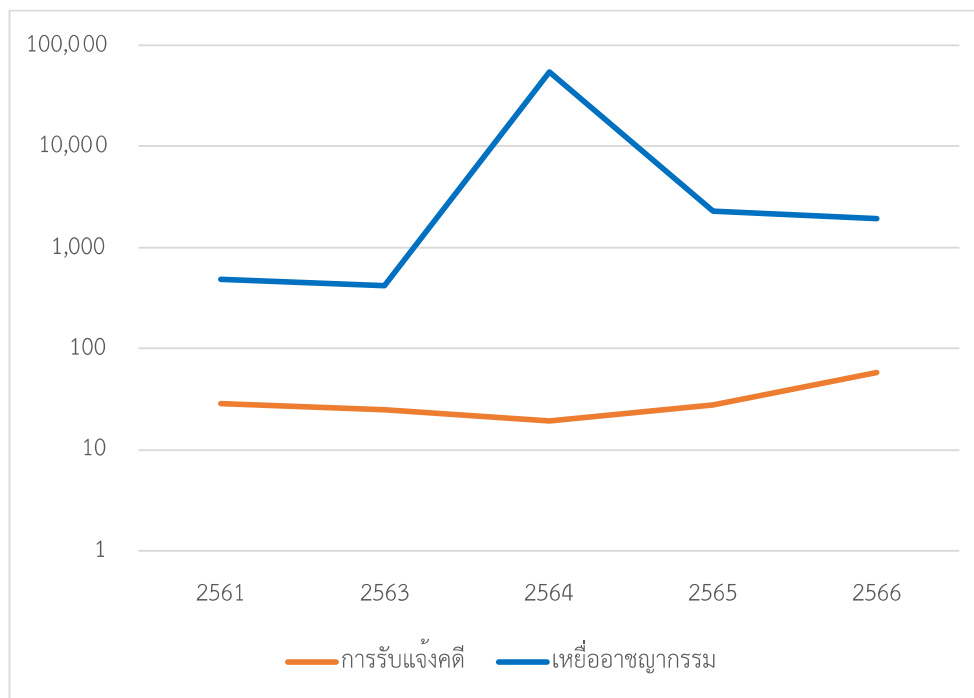
กลุ่มประเภท ความผิด	พ.ศ. 2561		พ.ศ. 2563		พ.ศ. 2564		พ.ศ. 2565		พ.ศ. 2566	
	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน
2. ถูกทำร้าย/ พยายาม ทำร้าย ร่างกาย	2	44.0	13	109.9	789	13,764.8	61	759.5	73	1,066.78
3. คุกคาม ลอบติดตาม ข่มขู่ว่าจะ ทำร้าย ร่างกาย/ฆ่า*	19	395.7	25	211.3	270	4,710.4	23	286.4	10	146.13
4. หน่วง เหนี่ยวกักขัง	0	0.0	0	0.0	60	1,046.8	2	24.9	0	0
5. ลักพาตัว	0	0.0	0	0.0	77	1,343.3	0	0.0	0	0
รวม	21	439.7	38	321.2	1,428	24,912.8	133	1,680.8	107	1,563.63

หมายเหตุ: * รวมความผิดทะเลาะวิวาท ชุลมุนต่อสู้ และความรุนแรงในครอบครัว เป็นความผิดถูกทำร้าย/
พยายามทำร้ายร่างกาย

** รวมความผิดข่มขู่คุกคามว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกายและข่มขู่คุกคามให้ตกใจกลัวเป็นความผิด
คุกคามลอบติดตาม ข่มขู่ว่าจะทำร้ายร่างกาย/ฆ่า

*** ไม่นับรวมความผิดอื่นที่ไม่มีการสำรวจในปี พ.ศ. 2561 เช่น ก่อการร้าย วางเพลิง อุบัติเหตุจราจร
 เป็นต้น

แผนภาพ 5.1 เปรียบเทียบอัตราการรับแจ้งคดีและอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิดชีวิต ร่างกายและเพศ ระหว่างปี พ.ศ. 2561 - 2566 (ต่อประชากรแสนคน)

2) ความผิดต่อทรัพย์

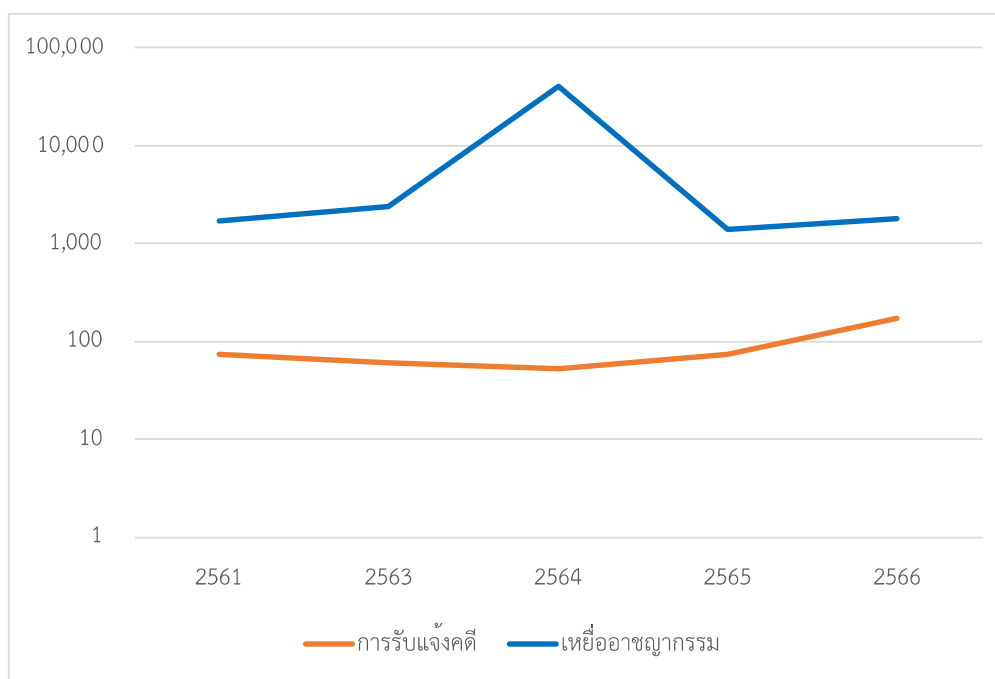
เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์ จากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ. 2566 พบว่า จำนวนผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์ มีแนวโน้มลดลงเมื่อพิจารณาผลการสำรวจย้อนหลัง 5 ครั้งที่ผ่านมา แม้ว่าจำนวนผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจะเพิ่มขึ้นจากการสำรวจเมื่อ พ.ศ. 2565 เล็กน้อย โดยเมื่อพิจารณาสัดส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในเหตุอาชญากรรมแต่ละรูปแบบ พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์ ในปี พ.ศ. 2566 ส่วนใหญ่แล้ว ได้แก่ ความผิดลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัย ซึ่งพบมากถึง 49 ครั้ง มากกว่าที่สำรวจพบเมื่อปี พ.ศ. 2565 ถึง 29 ครั้ง เป็นที่น่าสังเกตว่าปัจจุบันผู้ก่อเหตุจี้ดงแยะหรือยกเค้าทรัพย์สินในบ้านเรือน อาจเห็นช่องทางกระทำความผิดมากขึ้น หลังจากประชาชนกลับมาทำงานที่สำนักงานหรือออกเดินทางต่างจังหวัดตามปกติในช่วงเทศกาล จึงส่งผลให้อาชญากรรมลักษณะดังกล่าวเพิ่มมากขึ้น เช่นเดียวกับเหตุบุกรุกทรัพย์สิน เช่น บ้าน ที่ดิน ซึ่งพบมากถึง 14 ครั้งในปีพ.ศ. 2566 และเพิ่มจากปี พ.ศ. 2565 เป็นเท่าตัว

ตาราง 5.7 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติ
อาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2561 - 2566 กลุ่มความผิดต่อทรัพย์สิน

กลุ่มประเภท ความผิด	พ.ศ. 2561		พ.ศ. 2563		พ.ศ. 2564		พ.ศ. 2565		พ.ศ. 2566	
	จำนวนการ ตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน
1. ปล้น จี้ ชิงทรัพย์	2	44.0	5	42.4	538	9,385.9	10	124.5	8	116.91
2. รังราวทรัพย์	0	0.0	14	118.3	143	2,494.8	8	99.6	8	116.91
3. ล้วงกระเป๋า	1	22.0	8	67.7	157	2,739.0	8	99.6	5	73.07
4. ขโมย พาหนะและ ทรัพย์สิน ในพาหนะ	6	131.9	12	101.4	300	5,233.8	6	74.7	7	102.29
5. ลักโค กระบือหรือ เครื่องมือ การเกษตร	21	461.6	16	135.2	77	1,343.3	6	74.7	9	131.52
6. ลักทรัพย์สิ้น ในบ้าน/ที่พัก อาศัย	43	945.3	82	692.9	196	8.5	20	249.0	49	716.06
7. ช่มชู้ว่าจะ เปิดเผย ความลับ เช่น แบล็กเมล์ ภาพลับ/คลิป ลับ เป็นต้น	1	22.0	1	8.5	79	1,378.2	3	37.4	0	0.00
8. กรรโชก ทรัพย์ (ขู่เช็ญ ว่าจะทำ อันตรายต่อ ชีวิต/ร่างกาย ทรัพย์สินเพื่อ แลกกับการ เอาทรัพย์สิน)	0	0.0	7	59.2	79	1,378.2	2	24.9	1	14.61
9. ทำให้เสีย ทรัพย์สิน (เช่น ทำลาย)	0	0.0	4	33.8	117	2,041.2	18	224.1	11	106.75

กลุ่มประเภท ความผิด	พ.ศ. 2561		พ.ศ. 2563		พ.ศ. 2564		พ.ศ. 2565		พ.ศ. 2566	
	จำนวนการ ตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน
ทรัพย์สิน ยานพาหนะ)										
10. บุกรุก ทรัพย์สิน เช่น บ้าน ที่ดิน	3	66.0	16	135.2	145	2,529.7	7	87.2	14	204.59
11. ขโมย ทรัพย์รูปแบบ อื่น ๆ	0	0.0	120	1,014.0	471	8,217.0	23	286.4	11	160.75
รวม	77	1,692.7	285	2,408.6	2,302	36,749.6	111	1,382.1	123	1,743.46

แผนภาพ 5.2 เปรียบเทียบอัตราการรับแจ้งคดีและอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ระหว่างปี พ.ศ. 2561 - 2566 (ต่อประชากรแสนคน)

3) ความผิดทางเพศ

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศ จากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ. 2566 พบว่า จำนวนผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเมื่อพิจารณาผลการสำรวจย้อนหลัง 5 ครั้งที่ผ่านมา แม้ว่าจำนวนผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจะลดลงจากการสำรวจเมื่อ พ.ศ. 2565 ราวครึ่งหนึ่ง โดยเมื่อพิจารณาสัดส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ในเหตุอาชญากรรมแต่ละรูปแบบ พบว่าในปี พ.ศ. 2566 พบเหตุข่มขืน/พยายามข่มขืนน้อยกว่าการสำรวจในปี พ.ศ. 2565 เป็นอย่างมาก เหตุที่พบส่วนใหญ่เป็นเหตุกระทำอนาจาร/ลวนลามทางเพศ จำนวน 12 ครั้ง ทั้งนี้ ยังพบว่าเหตุส่วนใหญ่เกิดขึ้นที่ร้านอาหาร งานรื่นเริง งานวัด เป็นต้น อาจมีสาเหตุจากการที่ประชาชนกลับมาท่องเที่ยวสถานบันเทิงและงานรื่นเริงต่าง ๆ มากขึ้น

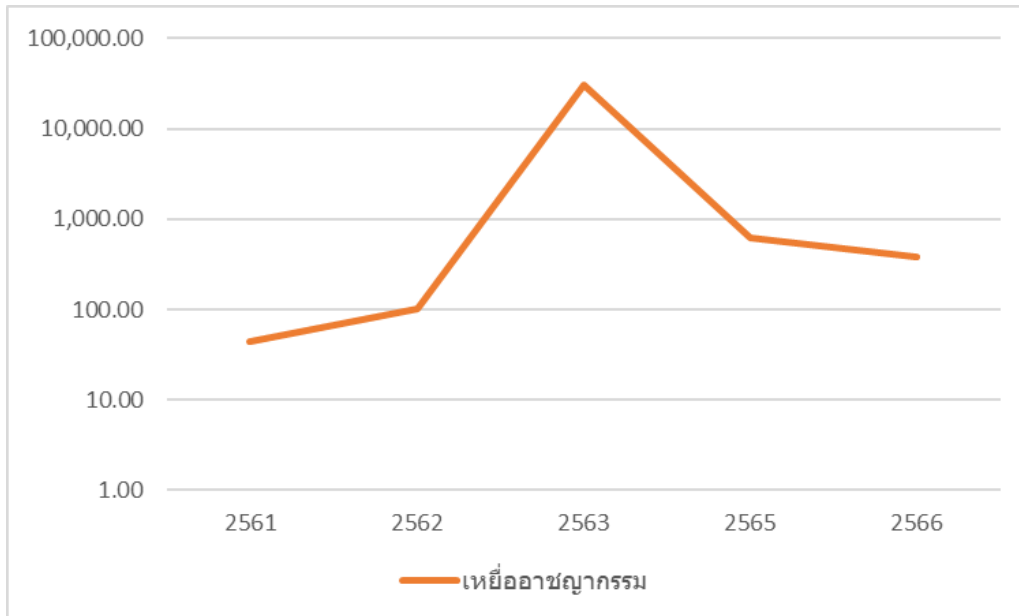
ตาราง 5.8 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติ อาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2561 - 2566 กลุ่มความผิดทางเพศ

กลุ่มประเภท ความผิด	พ.ศ. 2561		พ.ศ. 2563		พ.ศ. 2564		พ.ศ. 2565		พ.ศ. 2566	
	จำนวนการ ตกเป็น เหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน
1. ข่มขืน/ พยายามข่มขืน	0	0.0	0	0.0	644	11,235.2	17	211.7	7	102.29
2. กระทำ อนาจาร/ ลวนลาม ทางเพศ	0	0.0	1	8.4	221	3,855.5	15	186.8	12	175.37
3. ข่มขู่/ คุกคามทางเพศ	2	44.0	11	93.0	876	15,282.6	18	224.1	7	102.29
รวม	2	44.0	12	101.4	1,741	30,373.3	50	622.6	26	379.95

หมายเหตุ: * รวมความผิดข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับ ข่มขืนขณะมีเมามา รุมโทรม และมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ต้องการ เพราะกลัวสิ่งที่จะเกิดขึ้นหากปฏิเสธ เป็นความผิดข่มขืน/พยายามข่มขืน

****** รวมความผิดสะกดรอย /ลอบติดตาม พุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง และพุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน) วิชาภักษ์วิจารณ์หรือแสดงความคิดเห็นในทางเพศเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตา หรือร่างกาย เป็นความผิดข่มขู่/คุกคามทางเพศ

แผนภาพ 5.3 อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิดเกี่ยวกับเพศ
ระหว่างปี พ.ศ. 2561 - 2566 (ต่อประชากรแสนคน)

4) ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงหลอกลวง จากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ. 2566 พบว่า มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเมื่อพิจารณาผลการสำรวจย้อนหลัง 5 ครั้งที่ผ่านมา แม้ว่าจำนวนผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจะลดลงจากการสำรวจเมื่อ พ.ศ. 2565 เล็กน้อย โดยเมื่อพิจารณาสัดส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในเหตุอาชญากรรมแต่ละรูปแบบ พบว่าในปี พ.ศ. 2566 ยังคงพบการหลอกลวงให้สูญเสียชีวิตทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่นมากที่สุด เช่นเดียวกับการสำรวจเมื่อปี พ.ศ. 2565 โดยเหตุที่สำรวจพบส่วนใหญ่เป็นการหลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา มากถึง 96 ครั้ง นอกจากนี้ยังพบว่าสำรวจพบเหตุหลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้ายน้อยกว่าปีที่แล้วจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม จากการสำรวจพบว่าผู้ก่อเหตุฉ้อโกงหลอกลวงมีวิธีการที่แตกต่างหลากหลายเพื่อใช้ในการหลอกลวงทรัพย์สินของเหยื่อ เช่น การหลอกลวงว่าเป็นคนรู้จักเพื่อขอยืมเงิน การหลอกให้ลงทุนทำธุรกิจ และการหลอกลวงโดยส่งลิงค์ให้เข้าบัญชีการเงินหรือส่งรหัสผ่านเพื่อถอนเงินจากบัญชี หรือลักลอบเบิกเงินสดจากบัญชีธนาคารโดยที่เจ้าของบัญชีไม่ทราบ/ไม่ยินยอม เป็นต้น

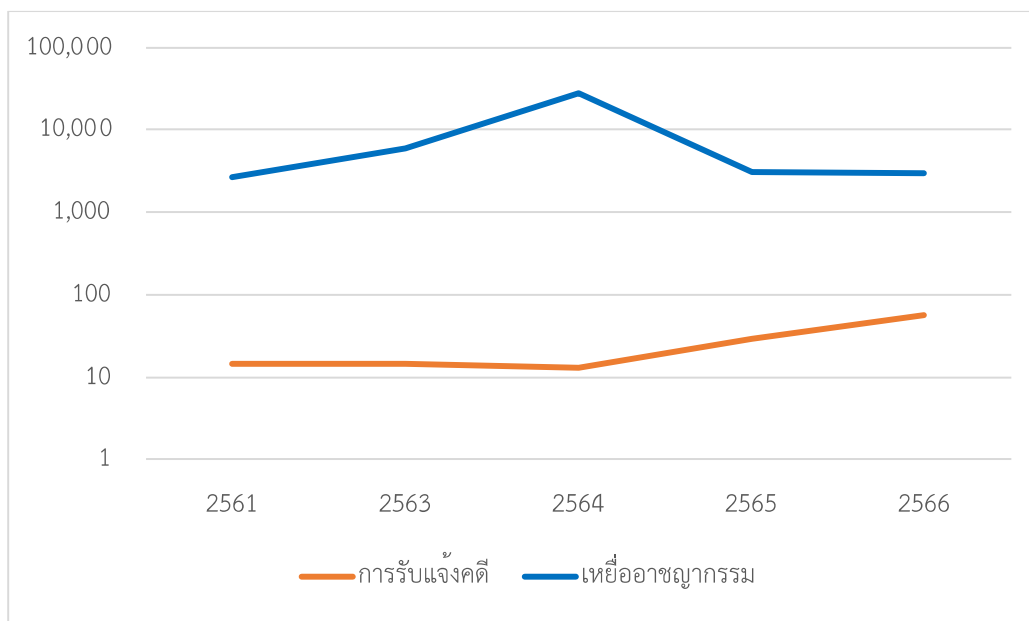
ตาราง 5.9 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติ
อาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2561 - 2566 กลุ่มความผิดฉ้อโกงหลอกหลวง

กลุ่มประเภท ความผิด	พ.ศ. 2561		พ.ศ. 2563		พ.ศ. 2564		พ.ศ. 2565		พ.ศ. 2566	
	จำนวนการ ตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน
1. แอบอ้างใช้ ข้อมูล/เอกสาร ส่วนตัว	15	329.7	36	304.2	347	6,053.7	18	224.2	7	102.29
2. แชร่ลูกโซ่	4	87.9	52	439.4	433	7,554.1	18	224.2	34	496.86
3. หลอกหลวง จัดหางานหรือ ให้ไปทำงาน ในประเทศหรือ ต่างประเทศ	0	0.0	3	25.4	166	2,896.0	0	0.0	0	0.00
4. หลอกหลวง ด้วยกลฉ้อฉล ให้โอนเงินเข้า บัญชีธนาคาร คนร้าย	59	1,297.0	63	532.4	229	3,995.1	56	697.2	30	438.40
5. หลอกหลวงให้ สูญเสีย ทรัพย์สินให้ คนร้าย โดยมี การแสดง เอกสารเท็จ ให้หลงเชื่อ	14	307.8	1	8.5	199	3,471.7	6	74.7	8	116.91
6. หลอกหลวงให้ สูญเสีย ทรัพย์สิน ให้คนร้าย ด้วยวิธีการอื่น	29	637.5	557	4,708.8	232	4,047.5	147	1,830.2	153	2,235.86
รวม	121	2,659.9	712	6,018.7	1,606	28,018.1	245	3,050.5	232	3,390.32

หมายเหตุ: * รวมความผิดที่เกี่ยวข้องกับการฉ้อโกงหลอกลวงรูปแบบต่าง ๆ ที่ไม่ได้มีการแยกรายการไว้ เป็นความผิดหลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น

** ไม่นับรวมความผิดอื่นที่ไม่มีการสำรวจในปี พ.ศ.2561 เช่น หลอกขายสินค้าปลอม และหลอกลวง ด้วยการใช้เงินปลอม เป็นต้น

แผนภาพ 5.4 เปรียบเทียบอัตราการรับแจ้งคดีและอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิด ฉ้อโกงหลอกลวง ระหว่างปี พ.ศ. 2561 - 2566 (ต่อประชากรแสนคน)

5) ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

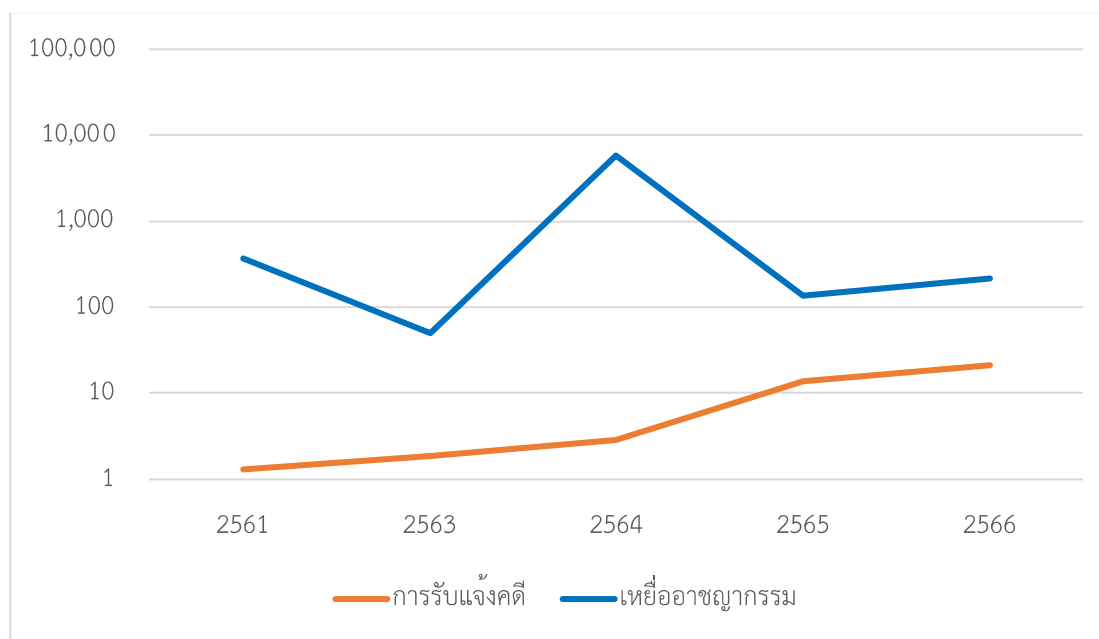
เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จากการสำรวจ สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ. 2566 พบจำนวนผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ เพิ่มขึ้นจาก 11 ครั้ง ในปี พ.ศ. 2565 เป็น 16 ครั้ง ในปี พ.ศ. 2566 โดยเหตุที่สำรวจพบส่วนใหญ่เป็นการถูกขโมยพาสเวิร์ดหรือมีผู้ลวงรู้พาสเวิร์ดสำหรับเข้าบัญชีเครือข่ายสังคมออนไลน์ (เช่น Facebook Line X-Twitter) แล้วนำไปใช้ก่ออาชญากรรมอื่น เช่น ไปหลอกลวงคนรู้จัก นำข้อมูลความลับมารีดทรัพย์ หลอกลวง ไปเล่นพนัน

ตาราง 5.10 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2561 - 2566 กลุ่มความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

กลุ่มประเภทความผิด	พ.ศ. 2561		พ.ศ. 2563		พ.ศ. 2564		พ.ศ. 2565		พ.ศ. 2566	
	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	อัตราต่อประชากรแสนคน
1. ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	17	373.7	6	50.7	337	5,879.3	11	137.0	16	233.82
รวม	17	373.7	6	50.7	337	5,879.3	11	137.0	16	219.20

หมายเหตุ: * ไม่นับรวมความผิดอื่นที่ไม่มีการสำรวจในปี พ.ศ. 2561 เช่น ลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์และล้างรู้รหัสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์และนำไปเปิดเผย เป็นต้น

แผนภาพ 5.5 เปรียบเทียบอัตราการรับแจ้งคดีและอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ระหว่างปี พ.ศ. 2561 - 2566 (ต่อประชากรแสนคน)

6) ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น จากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ. 2566 สํารวจพบเหยื่ออาชญากรรมถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐจํานวนมากถึง 54 ครั้ง ซึ่งมากกว่าที่สำรวจพบในปี พ.ศ. 2565 เกือบ 5 เท่าตัว นอกจากนี้ ยัง

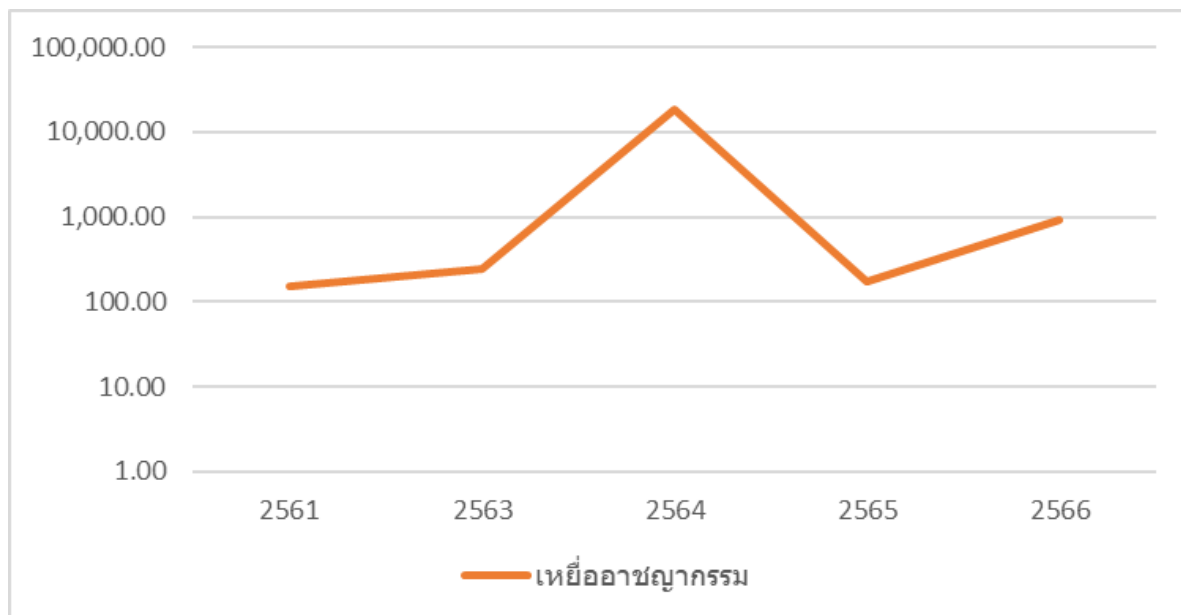
พบเหตุอาชญากรรมจากการถูกเลือกปฏิบัติโดยมิชอบอันเนื่องมาจาก เพศ ความพิการศาสนา และเชื้อชาติ เป็นต้น อีกจำนวน 8 ครั้ง ซึ่งมากกว่าที่สำรวจพบใน ปี พ.ศ. 2565 ถึง 4 เท่าตัวเช่นกัน

ตาราง 5.11 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหตุอาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2561 - 2566 กลุ่มความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น

กลุ่มประเภทความผิด	พ.ศ. 2561		พ.ศ. 2563		พ.ศ. 2564		พ.ศ. 2565		พ.ศ. 2566	
	จำนวนการตกเป็นเหตุ	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหตุ	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหตุ	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหตุ	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหตุ	อัตราต่อประชากรแสนคน
1. ถูกเรียกสืบชนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ	4	87.9	26	219.7	310	5,408.2	12	149.4	54	789.13
2. ตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม	0	0.0	2	16.9	616	10,746.7	0	0.0	0	0
3. ถูกเลือกปฏิบัติโดยมิชอบอันเนื่องมาจากเพศ ความพิการศาสนา และเชื้อชาติ เป็นต้น	3	66.0	1	8.5	151	2,634.3	2	24.9	8	116.91
รวม	7	153.9	29	245.1	1,077	18,789.2	14	174.3	62	906.04

หมายเหตุ: * ไม่นับรวมความผิดอื่นที่ไม่มีการสำรวจในปี พ.ศ. 2561 เช่น ถูกเรียกสืบชนจากภาคธุรกิจ ถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัวและได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย เป็นต้น

แผนภาพ 5.6 อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น ๆ ระหว่างปี พ.ศ. 2561 - 2566 (ต่อประชากรแสนคน)

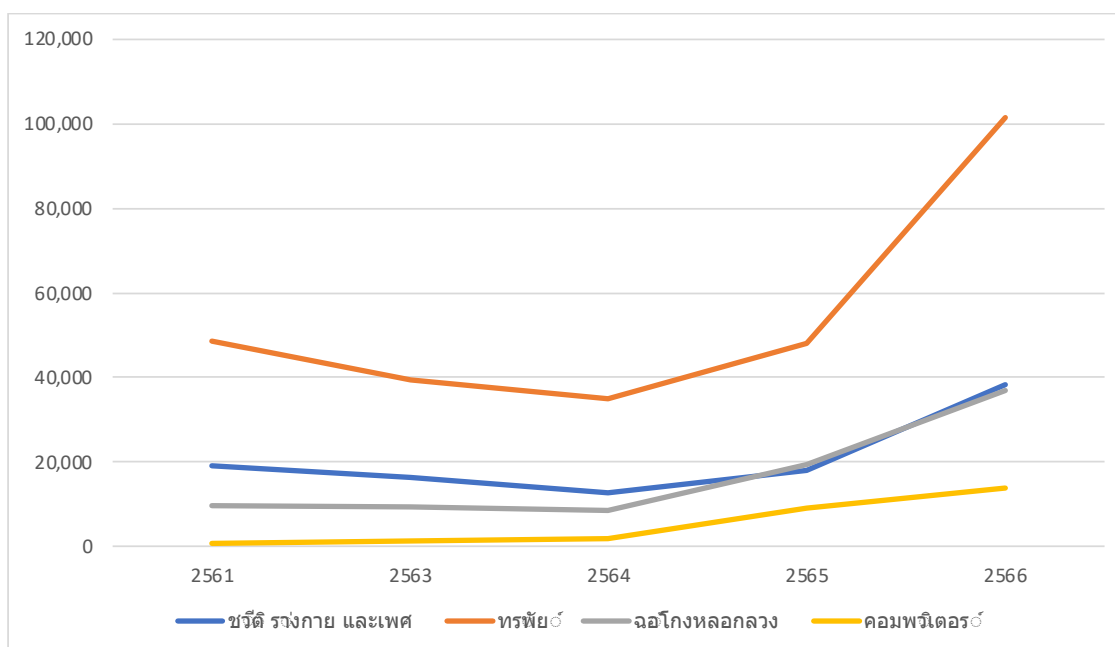
เมื่อทำการเปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจระหว่างปี พ.ศ. 2561 - 2566 ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมเฉพาะในความผิดที่มีลักษณะตรงกันเป็นหลัก ในภาพรวมพบว่าสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2566 มีจำนวนลดน้อยลงจากการสำรวจในปี พ.ศ. 2565 เล็กน้อย และเมื่อพิจารณาแยกตามประเภทความผิด พบว่าในประเภทความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และเพศและฉ้อโกงหลอกลวงสำรวจพบเหยื่ออาชญากรรมลดลง ในขณะที่ประเภทความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินและคอมพิวเตอร์มีจำนวนเหยื่ออาชญากรรมเพิ่มมากขึ้น อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ พบว่า จำนวนการรับแจ้งคดีสูงขึ้นเกือบเท่าตัวในทุกประเภทความผิด โดยอาจเป็นผลมาจากนโยบายแก้ไขปัญหาคriminalไม่รับแจ้งความและการพัฒนาระบบรับแจ้งความออนไลน์ในคดีความผิดทางเทคโนโลยีของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ตาราง 5.12 เปรียบเทียบข้อมูลสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจและสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2561 - 2566 จำแนกตามลักษณะความผิด (ต่อประชากรแสนคน)

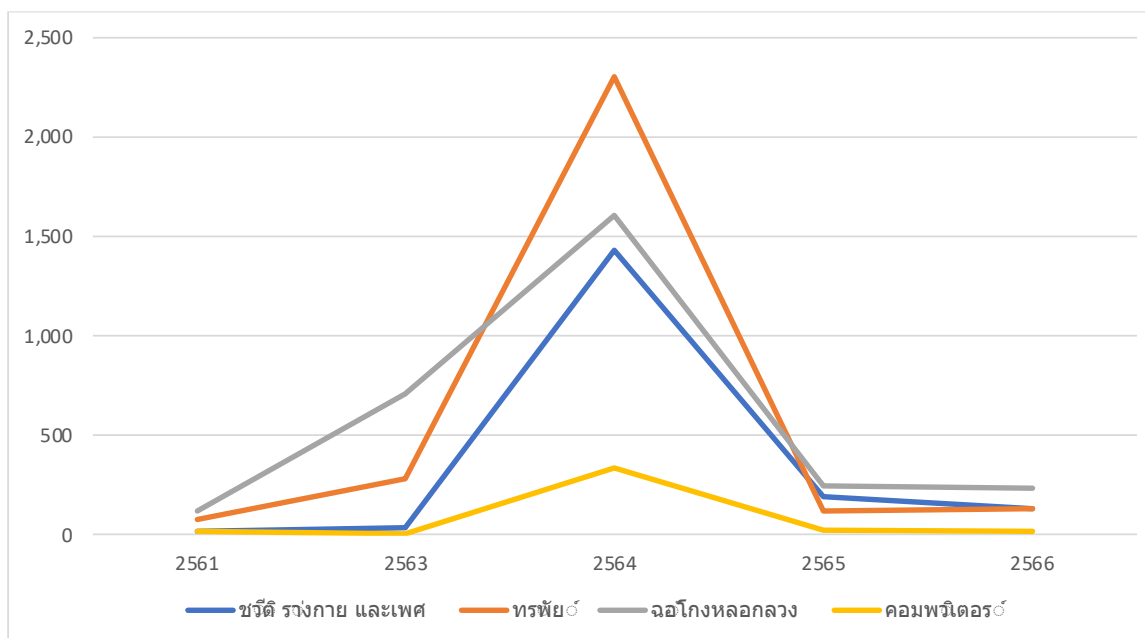
ประเภทความผิด		อัตราต่อประชากรแสนคน				
		2561	2563	2564	2565	2566
ความผิดต่อชีวิต	สถิติการรับแจ้งคดี	28.92	24.63	19.30	27.35	57.81
ร่างกาย และเพศ	สถิติภาคประชาชน	483.70	422.60	55,286.10	2,303.40	1,972.82
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	สถิติการรับแจ้งคดี	73.11	59.75	52.73	72.66	148.17
ทรัพย์สิน	สถิติภาคประชาชน	1,692.70	2,408.30	40,160.50	1,382.10	1,928.96

ประเภทความผิด		อัตราต่อประชากรแสนคน				
		2561	2563	2564	2565	2566
ความผิดฉ้อโกง หลอกลวง	สถิติการรับแจ้งคดี	14.57	14.37	13.19	29.28	55.59
	สถิติภาคประชาชน	2,659.90	6,018.70	28,018.10	3,050.50	3,404.94
ความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์	สถิติการรับแจ้งคดี	1.31	1.89	2.89	14.00	20.73
	สถิติภาคประชาชน	373.70	50.70	5,879.30	137.00	248.43

แผนภาพ 5.7 แผนภาพเปรียบเทียบข้อมูลอัตราสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ พ.ศ. 2561 – 2566
แยกตามลักษณะความผิด (ต่อประชากรแสนคน)

แผนภาพ 5.8 แผนภาพเปรียบเทียบข้อมูลอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม
ภาคประชาชน พ.ศ. 2561 – 2566 แยกตามลักษณะความผิด

5.4 ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16

ในการศึกษาข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2566 สามารถนำมาวิเคราะห์ตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 การสร้างสังคมสงบสุข ยุติธรรม ไม่แบ่งแยก เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยมีการกำหนดเป้าหมาย (Target) และกลไกปฏิบัติ ที่เกี่ยวข้องกับสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน อย่างไรก็ตาม ในการรายงานข้อมูลทางการในปัจจุบัน ทางสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเลือกใช้สถิติทางการ (Administrative Data) ในการรายงานข้อมูล ทั้งนี้ ในการศึกษาคั้งนี้จึงได้มีการเปรียบเทียบผลการสำรวจกับตัวชี้วัดในส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไปศึกษา วิเคราะห์ และเปรียบเทียบการรายงานข้อมูลสถานการณ์อาชญากรรมตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมถึงจัดทำข้อเสนอแนะสำหรับการจัดเก็บข้อมูลครั้งต่อไป

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 ได้นำแบบสอบถาม SDG16 Survey Initiative Questionnaire ที่พัฒนาโดยองค์กรสหประชาชาติมาปรับใช้ในข้อคำถามข้อมูลประชากรศาสตร์ของผู้แทนครัวเรือนและผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ความรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม ความรู้สึกกังวลภัยอาชญากรรม ความรุนแรงทางด้านร่างกายและจิตใจ การติดสินบน การถูกเลือกปฏิบัติ และการค้ำมนุษย์เพื่อใช้แรงงาน ซึ่งทำให้การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนเป็นไปตามมาตรฐานการจัดเก็บข้อมูลเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนมากขึ้น

ตาราง 5.13 ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน
เป้าหมายที่ 16

ตัวชี้วัด	เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน	ผลการสำรวจ
16.1.3	สัดส่วนของประชากรที่ได้รับความรุนแรง (ก) ทางร่างกาย (ข) จิตใจ และ (ค) ทางเพศในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา	(ก) ร้อยละ 1.42 (ข) ร้อยละ 9.12 (ค) ร้อยละ 0.23
16.1.4	สัดส่วนประชากรที่รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพังในเวลากลางคืน	ร้อยละ 66.63
16.2.2	จำนวนเหยื่อการค้ามนุษย์ต่อประชากร 100,000 คน จำแนกตามเพศ อายุ และรูปแบบการแสวงหาประโยชน์	- 5,233.33 คนต่อประชากร 1 แสนคน - เพศชาย 65 คน หญิง 87 คน - เพศทางเลือก 5 คน - รูปแบบการแสวงหาประโยชน์ รายละเอียดตามตารางที่ 5.18 และ 5.20
16.2.3	สัดส่วนของผู้หญิงและผู้ชาย อายุ 18-29 ปี ที่เคยถูกระงับความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี	ร้อยละ 1.42
16.3.1	สัดส่วนของเหยื่อความรุนแรงในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา ซึ่งได้รายงานการกระทำอันรุนแรงนั้นต่อหน่วยงานที่มีอำนาจหรือกลไกทางการในการยุติข้อขัดแย้ง	ร้อยละ 69.90
16.5.1	สัดส่วนของบุคคลที่เคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างน้อย 1 ครั้ง และมีการให้สินบนหรือถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐในช่วงระยะเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา	ร้อยละ 1.87
16.b.1	สัดส่วนของประชากรที่รายงานว่ารู้สึกถูกเลือกปฏิบัติหรือถูกล่วงละเมิดใน 12 เดือนที่ผ่านมา ตามข้อบัญญัติพื้นฐานของการห้ามเลือกปฏิบัติภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ	ร้อยละ 0.17

ผลการสำรวจในปีนี้ครอบคลุมตัวชี้วัดความเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 (Sustainable Development Goals: SDGs) จำนวน 7 ตัวชี้วัด รายละเอียดดังนี้ ตัวชี้วัดที่ 16.1.3 สัดส่วนของประชากรที่ได้รับความรุนแรง (ก) ทางร่างกาย (ข) จิตใจ และ (ค) ทางเพศ ในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมาเท่ากับร้อยละ 1.42 9.12 และ 0.23 ตามลำดับ ในตัวชี้วัดที่ 16.1.4 สัดส่วนประชากรที่รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพังในเวลากลางคืนอยู่ที่ร้อยละ 66.63 จากประชากรทั้งหมด 3,000 คน ส่วนตัวชี้วัด 16.2.2 เมื่อคำนวณแล้วพบว่าจำนวนเหยื่อการค้ามนุษย์เท่ากับ 5,233.33 คนต่อประชากร 1 แสนคน ตัวชี้วัดที่ 16.2.3 พบกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 18 - 29 ปี ซึ่งเคยถูกระงับความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี จำนวน 5 คน ตัวชี้วัดที่ 16.3.1 พบว่าเหยื่อความรุนแรงร้อยละ 69.90 มีการแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่หรือกลไกทางการในการยุติข้อขัดแย้ง ตัวชี้วัดที่ 16.5.1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างจำนวน 56 คน จาก 3,000 คน เคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐและมีการให้สินบนหรือถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ คิดเป็นร้อยละ 1.87 และตัวชี้วัดที่ 16.b.1 พบประชากรตกเป็นเหยื่อการถูกเลือกปฏิบัติจำนวน 8 คน จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 6,843 คน รายละเอียดปรากฏดังตารางข้างต้น

5.4.1 ข้อมูลผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

1) สัดส่วนของประชากรที่ได้รับความรุนแรง (ก) ทางร่างกาย (ข) จิตใจ และ (ค) ทางเพศ ในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา (SDGs 16.1.3)

ผลการสำรวจสมาชิกครัวเรือนจำนวน 6,843 คน พบประชากรที่ได้รับความรุนแรงทางร่างกาย ซึ่งหมายถึง ประชากรที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมความผิดชีวิตร่างกาย 11 ประเภท ได้แก่ ฆ่า พยายามฆ่า ก่อการร้าย วางเพลิง วางระเบิด ซูลมุนต่อสู้อื่นๆ ทะเลาะวิวาท ความรุนแรงในครอบครัว ทำแท้งผิดกฎหมาย ลักพาตัว และ หน่วงเหนี่ยวกักขัง ตามตาราง 4.8 จำนวน 97 คน พบประชากรที่ได้รับความรุนแรงทางจิตใจ ซึ่งหมายถึงประชากรที่ตกเป็นเหยื่อการทำร้ายรังแกทางจิตใจ รายละเอียดตามตาราง 5.14 จำนวน 272 คน จากประชากร 2,982 คน และประชากรที่ได้รับความรุนแรงทางเพศ ซึ่งหมายถึง ประชากรที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมความผิดทางเพศ 6 ประเภท ได้แก่ ช่มชู้โดยใช้กำลัง บังคับ ช่มชู้ขณะมีเมามา ช่มชู้โดยการบังคับด้วยวิธีอื่น (ไม่ได้ใช้กำลังบังคับโดยตรง) ถูกรุมโทรม ทารุณทางเพศ และอนาจาร ตามตาราง 4.10 จำนวน 16 คนจากประชากร 6,843 คน คิดเป็นร้อยละ 1.42 ร้อยละ 9.12 และร้อยละ 0.23 ตามลำดับ

2) การทำร้ายรังแกทางจิตใจ (SDG 16.1.3b)

จากการสำรวจผู้แทนครัวเรือนจำนวน 3,000 คน พบว่ามีจำนวน 12 คน ให้ข้อมูลไม่ครบถ้วน ดังนั้นข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่สามารถนำมาวิเคราะห์ได้จึงเท่ากับ 2,982 คน ผลการสำรวจพบว่าจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีผู้ที่ไม่เคยตกเป็นเหยื่อความผิดการทำร้ายรังแกทางจิตใจ จำนวน 2,710 คน คิดเป็นร้อยละ 90.88 และผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่อการทำร้ายรังแกทางจิตใจ จำนวน 272 คน คิดเป็นร้อยละ 9.12 เมื่อพิจารณาแยกรายลักษณะความผิด พบว่า ลักษณะความผิดที่มีผู้ตกเป็นเหยื่อมากที่สุด คือ ถูกทำให้ตกใจหรือกลัวโดยเจตนา เช่น ตะโกน ทูบสิ่งของ จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 3.15 รองลงมาคือ บุคคลใกล้ชิดขู่ทำร้าย

หรือถูกข่มขู่ว่าจะถูกทำร้ายจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 1.58 และถูกคนในครอบครัวหรือคนใกล้ชิดทำลายทรัพย์สินหรือสัตว์เลี้ยงของท่านถูกทำให้เสียหายหรือถูกทำลายเพื่อทำให้ท่านตกใจหรือเสียใจ จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 1.41 ทั้งนี้ ลักษณะความผิดที่ไม่พบผู้ตกเป็นเหยื่อความผิดการทำร้ายรังแกทางจิตใจ คือ สมาชิกในครอบครัวหรือคนรักบังคับหรือไม่ยินยอมหากท่านจะขออนุญาตไปพบแพทย์

ตาราง 5.14 จำนวนและร้อยละการตกเป็นเหยื่อจำแนกตามลักษณะการทำร้ายรังแกทางจิตใจ

ลำดับ	ลักษณะการทำร้ายรังแกทางจิตใจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	สมาชิกในครอบครัวหรือคนรัก ทำร้าย ขู่ว่าจะทำร้าย หรือขู่ว่าจะพรากลูกของท่าน	25	9.19
2	สมาชิกในครอบครัวหรือคนรัก จำกัดทางเลือกในการวางแผนครอบครัว เช่น ห้ามท่านใช้การคุมกำเนิด หรือทำให้ท่านเข้าใจผิดกับการคุมกำเนิด	5	1.84
3	สมาชิกในครอบครัวหรือคนรักบังคับหรือไม่ยินยอมหากท่านจะขออนุญาตไปพบแพทย์	0	0.00
4	สมาชิกในครอบครัวหรือคนรัก พยายามจำกัดไม่让您พูดคุยกับบุคคลอื่นด้วยความหึงหวง หรือ ระเบิดที่จะทราบว่าท่านอยู่ที่ไหนตลอดเวลา	9	3.31
5	สมาชิกในครอบครัวหรือคนรักบังคับควบคุมในเรื่องการแต่งกายของท่าน	23	8.46
6	ถูกทำให้ตกใจหรือกลัวโดยเจตนา เช่น ตะโกน ทูบสิ่งของ	94	34.56
7	ถูกคนในครอบครัวหรือคนใกล้ชิดทำลายทรัพย์สินหรือสัตว์เลี้ยงของท่านถูกทำให้เสียหายหรือถูกทำลายเพื่อทำให้ท่านตกใจหรือเสียใจ	42	15.43
8	บุคคลใกล้ชิดท่านถูกทำร้ายหรือถูกข่มขู่ว่าจะถูกทำร้าย	47	17.28
9	ถูกจำกัดเสรีภาพในการเดินทาง เช่น กักขัง ยึดบัตรประจำตัว หรือหนังสือเดินทาง	1	0.37
10	พยายามจำกัดการติดต่อกับครอบครัวหรือเพื่อน หรือจำกัดการใช้สื่อสังคมออนไลน์ เช่น Facebook, Instagram, Twitter	26	9.56
รวม		272	100.00

การสำรวจผู้ตกเป็นเหยื่อความผิดการทำร้ายร่างกายทางจิตใจจำนวน 272 คน เมื่อพิจารณาผู้ตกเป็นเหยื่อจำแนกตามความสัมพันธ์กับผู้ก่อเหตุ ซึ่งสามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า ในจำนวนของการตกเป็นเหยื่อทั้งหมด 325 ครั้ง ความสัมพันธ์ที่พบมากที่สุด คือ เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง จำนวน 65 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.00 รองลงมาคือ เครือญาติ จำนวน 54 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.62 และสามี จำนวน 35 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.77 ทั้งนี้ มีผู้ที่ไม่ประสงค์จะตอบข้อความนี้ จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 8.31

ตาราง 5.15 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

ลำดับ	ความสัมพันธ์กับผู้ก่อเหตุ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1	บิดา/มารดา	20	6.15
2	ผู้ปกครอง	15	4.62
3	สามี	35	10.77
4	ภรรยา	16	4.92
5	คู่วิถีรูปแบบอื่น	12	3.69
6	คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน	14	4.31
7	ลูกหลาน	23	7.08
8	พี่น้อง	24	7.38
9	เครือญาติ	54	16.61
10	เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง	65	20.00
11	เพื่อน	19	5.85
12	ความสัมพันธ์อื่น ๆ	1	0.31
13	ไม่ประสงค์จะตอบ	27	8.31
รวม		325	100.00

จากการสอบถามผู้ตกเป็นเหยื่อเกี่ยวกับผลกระทบจากการทำร้ายร่างกายทางจิตใจ จำนวน 272 คน ผลการสำรวจ พบว่า ผู้ตกเป็นเหยื่อส่วนใหญ่รู้สึกเครียดหรือหวาดกลัวจนไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ จำนวน 235 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.88 และมีความผิดปกติทางจิตใจจนไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ (เช่น นอนไม่หลับ หวาดระแวง เห็นภาพหลอน) จำนวน 27 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.91

ตาราง 5.16 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามระดับการได้รับอันตรายทางจิตใจ

ลำดับ	ระดับการได้รับอันตรายทางจิตใจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	รู้สึกเครียดหรือหวาดกลัวจนไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ	235	86.40
2	มีความผิดปกติทางจิตใจจนไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ (เช่น นอนไม่หลับ หวาดระแวง เห็นภาพหลอน)	27	9.93
3	ได้รับการวินิจฉัยทางแพทย์ว่ามีอาการทางจิตหรือได้รับอันตรายทางจิตใจ	10	3.67
รวม		272	100.00

3) สัตสวนประชากรที่รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพังในเวลากลางคืน (SDGs 16.1.4)

ผลการสำรวจซึ่งแสดงในบทที่ 4 พบประชาชนที่รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืน จำนวน 1,456 คน คิดเป็นร้อยละ 48.53 และรู้สึกปลอดภัยมากเมื่อเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืน จำนวน 543 คน คิดเป็นร้อยละ 18.10 ดังนั้น สัตสวนประชากรที่รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพังในเวลากลางคืนจึงเท่ากับ 66.63

4) ความรุนแรงและการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็ก (SDG 16.2)

จากการสำรวจจากผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้แทนครัวเรือนที่มีอายุ 18 – 29 ปี จำนวนทั้งสิ้น 352 คน พบว่า มีผู้ที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการข่มเหง การแสวงหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ และความรุนแรงและการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็กจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.42 โดยผู้ตกเป็นเหยื่อความรุนแรงและการทรมาน อายุ 9 ปี จำนวน 1 คน 14 ปี จำนวน 2 คน 16 ปี จำนวน 1 คน และ 17 ปี จำนวน 1 คน ดังรายละเอียดในตารางที่ 5.16

ตาราง 5.17 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามอายุ 18 – 29 ปี ที่เคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี

ลำดับ	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	ใช่	5	1.42
2	ไม่ใช่	347	98.58
รวม		352	100.00

จากการสำรวจพบว่า จำนวนการตกเป็นเหยื่อของผู้ที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับความรุนแรงทางเพศ หรือกิจกรรมทางเพศที่พบมากที่สุดคือ การทำอนาจาร (กอด จูบ ลูบ คล้ำ สัมผัสร่างกายในลักษณะไม่สมควรทางเพศ) จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 57.13 อีกทั้งในเรื่องของการบังคับ ชักจูงเด็ก ให้มีกิจกรรมทางเพศโดยไม่ยินยอม การถูกบังคับแต่งงาน (ในขณะที่ยังมีอายุไม่ถึง 18 ปี) และการถูกล่อลวงให้เป็นผู้ให้บริการในธุรกิจทางเพศแต่ไม่ถึงกับให้บริการเป็นโสเภณี เช่น เป็นเด็กเสิร์ฟในสถานบริการที่ใช้เรื่องเพศชักจูงลูกค้า เป็นเด็กนั่งตริ๊งค์ PR พบผู้ตกเป็นเหยื่อเท่ากันคือ 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.29

ตาราง 5.18 จำนวนและร้อยละผู้ที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการข่มเหง การแสวงหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ และความรุนแรงและการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็ก

ลำดับ	ความรุนแรงทางเพศหรือกิจกรรมทางเพศ	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ (ครั้ง)	ร้อยละ
ความรุนแรงทางเพศ			
1	การบังคับ ชักจูงเด็ก ให้มีกิจกรรมทางเพศโดยไม่ยินยอม	1	14.29
2	การผลิตหรือจำหน่ายสื่อลามกโดยใช้เด็กเป็นเครื่องมือ	0	0.00
3	ล่อลวง ชักจูง หรือ บังคับให้เป็นโสเภณีเด็ก ทั้งนี้รวมถึงการชักจูงล่อลวงผ่านผู้ปกครอง	0	0.00
4	ถูกนำตัวมาขาย เอาตัวเป็นทาสด้วยวัตถุประสงค์ทางเพศ	0	0.00
5	บังคับแต่งงาน (ในขณะที่ยังมีอายุไม่ถึง 18 ปี)	1	14.29
6	ถูกบังคับหรือทรมานในลักษณะอื่น ๆ เพื่อวัตถุประสงค์ทางเพศ	0	0.00
กิจกรรมทางเพศ			
1	ร่วมประเวณีด้วยความยินยอม	0	0.00
2	ร่วมประเวณีโดยไม่ยินยอม	0	0.00
3	ให้สำเร็จความใคร่	0	0.00
4	การทำอนาจาร (กอด จูบ ลูบ คล้ำ สัมผัสร่างกายในลักษณะไม่สมควรทางเพศ)	4	57.13
5	การบันทึกภาพลามกอนาจาร	0	0.00
6	จัดทำสื่อโฆษณาที่มีลักษณะลามกอนาจารหรือไม่สมควรในทางเพศ (เช่น เปิดเผยร่างกายมากเกินไปจนสมควร)	0	0.00

ลำดับ	ความรุนแรงทางเพศหรือกิจกรรมทางเพศ	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ (ครั้ง)	ร้อยละ
7	ล่อลวงให้เป็นผู้ให้บริการในธุรกิจทางเพศแต่ไม่ถึงกับให้บริการเป็นโสเภณี เช่น เป็นเด็กเสิร์ฟในสถานบริการที่ใช้เรื่องเพศชักจูงลูกค้า เป็นเด็กนั่งตริ๊งค์ PR	1	14.29
รวมทั้งสิ้น		7	100.00

5) การค้ามนุษย์เพื่อบังคับใช้แรงงาน (SDG 16.2.2)

จากการสำรวจผู้แทนครัวเรือนจำนวน 3,000 คน พบว่ามีจำนวน 64 คน ให้ข้อมูลไม่ครบถ้วน ดังนั้นข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่สามารถนำมาวิเคราะห์ได้จึงเท่ากับ 2,936 คน ผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่อเกี่ยวกับการจ้างแรงงานอันมีลักษณะเป็นการเอารัดเอาเปรียบ พบว่า ผู้แทนครัวเรือนจำนวน 2,936 คน เคยตกเป็นเหยื่อเกี่ยวกับการจ้างแรงงานอันมีลักษณะเป็นการเอารัดเอาเปรียบจำนวน 252 ครั้ง โอกาสการตกเป็นเหยื่อเท่ากับร้อยละ 8.59 ทั้งนี้ ลักษณะการกระทำผิดที่ผู้ตอบแบบสอบถามเคยประสบมากที่สุดคือ ชั่วโมงการทำงานเกินกว่าที่ได้ตกลงทำสัญญา จำนวนทั้งสิ้น 80 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 31.75 โอกาสการตกเป็นเหยื่อเท่ากับร้อยละ 2.72 รองลงมา คือ ได้รับค่าจ้างน้อยกว่าที่ได้ตกลงทำสัญญา จำนวนทั้งสิ้น 63 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25 โอกาสการตกเป็นเหยื่อเท่ากับร้อยละ 2.15 ลำดับถัดมาคือการมอบหมายประเภทของงานที่แตกต่างจากที่ได้ตกลงทำสัญญา จำนวนทั้งสิ้น 46 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.26 โอกาสการตกเป็นเหยื่อเท่ากับร้อยละ 1.57

ตาราง 5.19 จำนวนครั้ง ร้อยละลักษณะการตกเป็นเหยื่อและโอกาสการตกเป็นเหยื่อเกี่ยวกับการจ้างแรงงานอันมีลักษณะเป็นการเอารัดเอาเปรียบ

ลำดับ	ลักษณะการจ้างแรงงานอันมีลักษณะเป็นการเอารัดเอาเปรียบ	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	ลักษณะการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	โอกาสการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)
1	ได้รับค่าจ้างน้อยกว่าที่ได้ตกลงทำสัญญา	63	25.00	2.15
2	ประเภทของงานแตกต่างจากที่ได้ตกลงทำสัญญา	46	18.26	1.57
3	ชั่วโมงการทำงานเกินกว่าที่ได้ตกลงทำสัญญา	80	31.75	2.72
4	ที่พักอาศัยในที่ทำงานมีสภาพแย่มากเกินกว่าที่ได้ตกลงทำสัญญา	6	2.38	0.20
5	ได้รับข้อมูลอันเป็นเท็จเกี่ยวกับข้อมูลของนายจ้าง	15	5.95	0.51

ลำดับ	ลักษณะการจ้างแรงงาน อันมีลักษณะเป็นการเอารัดเอาเปรียบ	จำนวนการ ตกเป็นเหยื่อ	ลักษณะการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	โอกาสการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)
6	ได้รับข้อมูลอันเป็นเท็จเกี่ยวกับลักษณะงานที่ทำ หรือการจ้างงาน	21	8.33	0.72
7	ไม่ได้รับค่าจ้างส่วนหนึ่งหรือค่าจ้างรายวันโดยไม่มี เหตุผลอันสมควร	21	8.33	0.72
รวม		252	100.00	8.59

จากผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่อเกี่ยวกับการจ้างแรงงานอันมีลักษณะเป็นการเอารัดเอาเปรียบในรอบ 3 ปี และในรอบ 1 ปี พบว่า ลักษณะการกระทำผิดที่ผู้ตอบแบบสอบถามเคยประสบมากที่สุดคือ ชั่วโมงการทำงานเกินกว่าที่ได้ตกลงทำสัญญา จำนวนทั้งสิ้น 181 ครั้ง และ 108 ครั้ง ตามลำดับ รองลงมาคือ ได้รับค่าจ้างน้อยกว่าที่ได้ตกลงทำสัญญา จำนวนทั้งสิ้น 123 ครั้ง และ 41 ครั้ง ตามลำดับ และลักษณะการกระทำผิดที่พบน้อยที่สุดคือ ที่พักอาศัยในที่ทำงานมีสภาพแย่เกินกว่าที่ได้ตกลงทำสัญญา จำนวนทั้งสิ้น 11 ครั้ง และ 1 ครั้ง ตามลำดับ

ตาราง 5.20 จำนวนครั้งของประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่อเกี่ยวกับการจ้างแรงงานอันมีลักษณะเป็นการเอารัดเอาเปรียบในรอบ 3 ปี และในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา

ลำดับ	ลักษณะการจ้างแรงงาน อันมีลักษณะเป็นการเอารัดเอาเปรียบ	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ (ครั้ง)	
		รอบ 3 ปี	รอบ 1 ปี
1	ได้รับค่าจ้างน้อยกว่าที่ได้ตกลงทำสัญญา	123	41
2	ประเภทของงานแตกต่างจากที่ได้ตกลงทำสัญญา	50	27
3	ชั่วโมงการทำงานเกินกว่าที่ได้ตกลงทำสัญญา	181	108
4	ที่พักอาศัยในที่ทำงานมีสภาพแย่เกินกว่าที่ได้ตกลงทำสัญญา	11	1
5	ได้รับข้อมูลอันเป็นเท็จเกี่ยวกับข้อมูลของนายจ้าง	66	18
6	ได้รับข้อมูลอันเป็นเท็จเกี่ยวกับลักษณะงานที่ทำหรือการจ้างงาน	70	21
7	ไม่ได้รับค่าจ้างส่วนหนึ่งหรือค่าจ้างรายวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร	28	11
รวม		529	227

จากผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่อเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ในลักษณะของการบังคับแรงงานจากผู้แทนครัวเรือน 2,936 คน พบว่า ลักษณะการกระทำผิดที่ผู้ตอบแบบสอบถามเคยประสบมากที่สุดคือ การถูกคุกคามทางร่างกายหรือจิตใจขณะทำงาน จำนวนทั้งสิ้น 34 ครั้ง คิดเป็นโอกาสการตกเป็นเหยื่อเท่ากับร้อยละ 1.16 ถัดมาคือ การถูกบังคับใช้แรงงานหรือบังคับให้ทำงานโดยสิ้นเชิงโดยไม่จ่ายค่าจ้าง (หรือจ่ายน้อยมาก จำนวนทั้งสิ้น 10 คน โอกาสการตกเป็นเหยื่อเท่ากับร้อยละ 0.34 ลักษณะการกระทำผิดที่พบน้อยที่สุด คือ ถูกยึดเอกสารประจำตัว เช่น หนังสือเดินทาง วีซ่า สูติบัตร และถูกขัดขวางหรือจำกัดไม่ให้ติดต่อกับครอบครัว หรือการใช้โทรศัพท์ แม้จะอยู่นอกเวลาทำงาน จำนวน 1 ครั้งเท่ากับโอกาสการตกเป็นเหยื่อเท่ากับร้อยละ 0.03

ตาราง 5.21 จำนวนครั้งของประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ในลักษณะของการบังคับแรงงาน

ลำดับ	ลักษณะการบังคับแรงงานหรือการเอาคนเป็นทาส	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	ลักษณะการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	โอกาสการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)
1	ถูกยึดเอกสารประจำตัว เช่น หนังสือเดินทาง วีซ่า สูติบัตร	1	1.89	0.03
2	ถูกขัดขวางหรือจำกัดไม่ให้ติดต่อกับครอบครัว หรือการใช้โทรศัพท์ แม้จะอยู่นอกเวลาทำงาน	1	1.89	0.03
3	ถูกขัดขวางหรือจำกัดไม่ให้ติดต่อกับบุคคลอื่น แม้จะอยู่นอกสถานที่ทำงานและนอกเวลาทำงาน	0	0.00	0.00
4	ถูกกักขังสถานที่ที่สามารถไปได้ในช่วงนอกเวลาทำงาน	4	7.55	0.14
5	ทำนรู้สึถูกคุกคามทางร่างกายหรือจิตใจขณะทำงาน	34	64.14	1.16
6	ทำนไม่สามารถลาออกจากงานโดยสมัครใจได้	3	5.66	0.10
7	ถูกบังคับใช้แรงงานหรือบังคับให้ทำงานโดยสิ้นเชิงโดยไม่จ่ายค่าจ้าง (หรือจ่ายน้อยมาก)	10	18.87	0.34
8	ถูกกักขังจำกัดเสรีภาพออกไปไหนมาไหนไม่ได้โดยถูกบังคับใช้แรงงานหรือบังคับให้ทำงานโดยสิ้นเชิงโดยไม่จ่ายค่าจ้างหรือจ่ายค่าจ้างน้อยมาก (เอาคนเป็นทาส)	0	0.00	0.00
รวม		53	100.00	1.80

จากผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่อเกี่ยวกับการจ้างแรงงานอันมีลักษณะเป็นการเอารัดเอาเปรียบในรอบ 5 ปี ในรอบ 3 ปี และ ในรอบ 1 ปี พบว่า ลักษณะการกระทำผิดที่ผู้ตอบแบบสอบถามเคยประสบมากที่สุดคือ การถูกคุกคามทางร่างกายหรือจิตใจขณะทำงานจำนวนทั้งสิ้น 15 ครั้ง 17 ครั้งและ 15 ครั้งตามลำดับ รองลงมา คือ ถูกบังคับใช้แรงงานหรือบังคับให้ทำงานโดยสิ้นเชิงโดยไม่จ่ายค่าจ้าง (หรือจ่ายน้อยมาก) จำนวนทั้งสิ้น 7 ครั้ง 5 ครั้ง และ 4 ครั้งตามลำดับ

ตาราง 5.22 จำนวนครั้งของประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ในลักษณะของการบังคับแรงงานในรอบ 5 ปี ในรอบ 3 ปี และในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา

ลำดับ	ลักษณะการบังคับแรงงานหรือการเอาคนเป็นทาส	การตกเป็นเหยื่อ(ครั้ง)		
		รอบ 5 ปี	รอบ 3 ปี	รอบ 1 ปี
1	ถูกยึดเอกสารประจำตัว เช่น หนังสือเดินทาง วีซ่า สูติบัตร	1	0	0
2	ถูกขัดขวางหรือจำกัดไม่ให้ติดต่อกับครอบครัว หรือการใช้โทรศัพท์ แม้จะอยู่นอกเวลาทำงาน	0	1	0
3	ท่านรู้สึกถูกคุกคามทางร่างกายหรือจิตใจขณะทำงาน	0	0	0
4	ท่านไม่สามารถลาออกจากงานโดยสมัครใจได้	0	4	0
5	ท่านรู้สึกถูกคุกคามทางร่างกายหรือจิตใจขณะทำงาน	15	17	15
6	ท่านไม่สามารถลาออกจากงานโดยสมัครใจได้	2	1	1
7	ถูกบังคับใช้แรงงานหรือบังคับให้ทำงานโดยสิ้นเชิงโดยไม่จ่ายค่าจ้าง (หรือจ่ายน้อยมาก)	7	5	4
8	ถูกกักขังจำกัดเสรีภาพออกไปไหนมาไหนไม่ได้โดยถูกบังคับใช้แรงงานหรือบังคับให้ทำงานโดยสิ้นเชิงโดยไม่จ่ายค่าจ้างหรือจ่ายค่าจ้างน้อยมาก (เอาคนเป็นทาส)	0	0	0
รวม		25	28	20

จากการสำรวจกลุ่มตัวอย่างว่าการจ้างแรงงานอันมีลักษณะเป็นการเอารัดเอาเปรียบและการบังคับแรงงานเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในงานปัจจุบันหรือไม่ พบว่า ไม่ได้เกิดขึ้นในงานปัจจุบันของเหยื่อ จำนวนทั้งสิ้น 78 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 49.68 และเกิดขึ้นในงานปัจจุบันของเหยื่อ 59 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.58

ตาราง 5.23 แสดงจำนวนและร้อยละของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในงานปัจจุบัน

ลำดับ	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในงานปัจจุบัน	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1	ใช่	59	37.58
2	ไม่ใช่	78	49.68

ลำดับ	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในงานปัจจุบัน	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
3	ไม่ประสงค์จะตอบ	20	12.74
รวม		157	100.00

ประเด็นถัดมาเป็นการสำรวจผลลัพธ์หากตัดสินใจลาออกจากการงานปัจจุบัน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ตอบว่าจะถูกยึดเงิน ค่าจ้าง เงินออม หรือสิ่งของมีค่าอื่น ๆ จำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.19 ถูกกระทำความรุนแรงทางร่างกาย จำนวน 11 ครั้ง และถูกแสดงความรุนแรงทางอารมณ์ ตูถูก หรือขับไล่ท่านต่อหน้าเพื่อนร่วมงาน จำนวน 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.01 และ 6.37 ตามลำดับ ทั้งนี้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าไม่ทราบและไม่ประสงค์ที่จะตอบ จำนวนทั้งสิ้น 63 ครั้ง 51 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.13 และ ร้อยละ 32.48 ตามลำดับ

ตาราง 5.24 แสดงจำนวนและร้อยละของผลลัพธ์หากตัดสินใจลาออกจากการงานปัจจุบัน

ลำดับ	ผลลัพธ์หากตัดสินใจลาออกจากการงานปัจจุบัน	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1	ถูกกระทำความรุนแรงทางร่างกายรวมถึงการถูกต่อย เตะ ลาก ทุบตี ช่มชู้ด้วยปืน มีด หรืออาวุธอื่น ๆ	11	7.01
2	ถูกควบคุมตัว ถูกมัดหรือขังอยู่ในห้อง	1	0.64
3	ถูกกีดกันอาหาร น้ำ หรือการนอนหลับ	1	0.64
4	การล่วงละเมิดทางเพศหรือความรุนแรงทางเพศ	0	0.00
5	ความรุนแรงทางอารมณ์ การตู่ถูกหรือขับไล่ท่านต่อหน้าเพื่อนร่วมงาน	10	6.37
6	ครอบครัวหรือคนที่ท่านห่วงใยได้รับอันตราย	2	1.27
7	การดำเนินคดีทางกฎหมายหมาย การถูกจับกุม	2	1.27
8	การยึดหนังสือเดินทาง หรือเอกสารอื่น ๆ	0	0.00
9	การยึดเงิน ค่าจ้าง เงินออม หรือสิ่งของมีค่าอื่น ๆ	16	10.19
10	ถูกขับไล่ออกจากประเทศ	0	0.00
11	ไม่ทราบ	63	40.13
12	ไม่ประสงค์จะตอบ	51	32.48
รวม		157	100.00

เมื่อพิจารณาสถานที่เกิดเหตุ พบว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในประเทศไทย จำนวน 132 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 84.08 เกิดขึ้นในต่างประเทศจำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.82 ทั้งนี้ มีผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่ประสงค์จะตอบ จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.46

ตาราง 5.25 แสดงจำนวนและร้อยละของสถานที่เกิดเหตุ

ลำดับ	เหตุเกิดในประเทศไทย	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1	ใช่	132	84.08
2	ไม่ใช่	6	3.82
3	อื่น ๆ	0	0.00
4	ไม่ทราบ	1	0.64
5	ไม่ประสงค์จะตอบ	18	11.46
รวม		157	100.00

เมื่อพิจารณาบุคคลที่ติดต่อและเสนองานให้กับเหยื่อ พบว่า เป็นคนรู้จัก จำนวน 112 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.28 รองลงมา คือ เพื่อนหรือสมาชิกในครอบครัว จำนวน 52 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.74 ทั้งนี้ มีผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่ประสงค์จะตอบว่าใครเป็นผู้ติดต่อหรือจัดหางานให้จำนวนมากถึง 162 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 36.57

ตาราง 5.26 แสดงจำนวนและร้อยละของบุคคลที่ติดต่อและเสนองานให้กับเหยื่อ

ลำดับ	บุคคลที่ติดต่อและเสนองานให้กับเหยื่อ	การติดต่อและเสนองาน	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1	เพื่อนหรือสมาชิกในครอบครัว	52	11.74
2	คนรู้จัก	112	25.28
3	หน่วยงานจัดหางานที่เป็นการ เช่น กรมการจัดหางาน สำนักงานจัดหางานจังหวัด	11	2.48
4	บุคคลธรรมดาที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งงาน	42	9.48
5	อื่น ๆ	19	4.29
6	ไม่ทราบ	45	10.16
7	ไม่ประสงค์จะตอบ	162	36.57
รวม		443	100.00

ส่วนสุดท้ายเป็นการสำรวจลักษณะงานที่ถูกติดต่อและเสนอให้ทำ พบว่า เยื่อส่วนใหญ่ถูกติดต่อและเสนอให้ทำงานฝ่ายขาย ขายปลีก และเป็นคนขายของข้างทาง จำนวน 60 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.13 รองลงมา คือ เกษตรกรรม/ ประมง จำนวน 33 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.22 ทั้งนี้ มีผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่ประสงค์จะตอบว่าลักษณะงานที่ถูกติดต่อและเสนอให้ทำเป็นงานลักษณะใดจำนวนมากถึง 182 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 39.82

ตาราง 5.27 แสดงจำนวนและร้อยละของลักษณะงานที่เยื่อถูกติดต่อและเสนอให้ทำ

ลำดับ	ลักษณะงานที่เยื่อถูกติดต่อและเสนอให้ทำ	การติดต่อและเสนองาน	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1	งานธุรการ เช่น พนักงานต้อนรับ ผู้ช่วย	28	6.13
2	เกษตรกรรม/ ประมง	33	7.22
3	ขอทาน	0	0.00
4	การก่อสร้าง/ จัดสวน/ ประปา/ ช่างเชื่อม/ ช่างไฟฟ้า	30	6.56
5	การจัดส่ง/ บรรจุ/ เคลื่อนย้าย/ ขับขี่	26	5.69
6	การศึกษาและการดูแลเด็ก	2	0.44
7	ธุรกิจบริการด้านอาหาร	25	5.47
8	ผู้เชี่ยวชาญ เช่น การดูแลสุขภาพ เจ้าหน้าที่ทางการ	4	0.88
9	การดูแลทำความสะอาด/ แม่บ้าน	27	5.91
10	องค์กรทางศาสนาหรือจิตวิญญาณ	0	0.00
11	ฝ่ายขาย/ ขายปลีก/ คนขายของข้างทาง	60	13.13
12	ผู้ค้าบริการทางเพศ	1	0.22
13	อื่น ๆ	8	1.75
14	ไม่ทราบ	31	6.78
15	ไม่ประสงค์จะตอบ	182	39.82
รวม		457	100.00

6) สัดส่วนของเหยื่อความรุนแรงใน 12 เดือนที่ผ่านมา ซึ่งได้แจ้งการกระทำอันรุนแรงนั้นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่ หรือกลไกทางการในการยุติข้อขัดแย้ง (SDG 16.3.1)

เมื่อพิจารณาผลการสำรวจโดยกำหนดให้เหยื่อของความรุนแรง คือ เหยื่ออาชญากรรมความผิดชีวิตร่างกาย 11 ประเภทและความผิดทางเพศ 6 ประเภท ตามตัวชี้วัดที่ 16.1.3 ผลการสำรวจพบเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิดที่มีการใช้ความรุนแรง จำนวน 103 ครั้ง มีการเข้าแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 69.90 และไม่ได้เข้าแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่จำนวน 31 คน คิดร้อยละ 30.10

ตาราง 5.28 แสดงจำนวนและร้อยละของการแจ้งความการกระทำอันรุนแรงใน 12 เดือนที่ผ่านมา ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่ หรือกลไกทางการในการยุติข้อขัดแย้ง

ลำดับ	การแจ้งความการกระทำอันรุนแรงใน 12 เดือนที่ผ่านมา ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่ หรือกลไกทางการในการยุติข้อขัดแย้ง	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1	ใช่	72	69.90
2	ไม่ใช่	31	30.10
รวม		103	100.00

7) การให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบนจากหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐ (SDG 16.5.1)

จากการสำรวจผู้แทนครัวเรือน จำนวน 3,000 คน ในประเด็นเรื่องการให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบนจากหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการติดต่อกับกำนันผู้ใหญ่บ้านบ่อยครั้งที่สุด จำนวน 1,311 ครั้ง รองลงมาและมีจำนวนใกล้เคียงกัน คือ ติดต่อกับเจ้าหน้าที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อบต. เทศบาล อบจ. กรุงเทพมหานคร หรือเมืองพัทยา) จำนวน 1,198 ครั้ง ที่ว่าการอำเภอ ที่ว่าการจังหวัด หรือติดต่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง จำนวน 1,179 ครั้ง ทั้งนี้ในประเด็นหน่วยงานที่มีการเรียกรับสินบนบ่อยครั้งที่สุด พบว่า หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ผู้แทนครัวเรือนถูกเรียกรับสินบนมากที่สุดคือ ตำรวจ จำนวน 40 ครั้ง จากการติดต่อทั้งสิ้น 982 ครั้ง โอกาสการตกเป็นเหยื่อเท่ากับร้อยละ 4.07 รองลงมา ได้แก่ สำนักงานที่ดิน จำนวน 8 ครั้ง จากการติดต่อทั้งสิ้น 590 ครั้ง โอกาสการตกเป็นเหยื่อเท่ากับร้อยละ 1.36

ตาราง 5.29 แสดงจำนวนและร้อยละของการติดต่อหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐที่เคยใช้บริการ

ลำดับ	หน่วยงาน	การติดต่อและถูกเรียกรับสินบน		
		การติดต่อ	ถูกเรียกรับสินบน	โอกาสตกเป็นเหยื่อ
1	เจ้าหน้าที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อบต. เทศบาล อบจ. กรุงเทพมหานคร หรือเมืองพัทยา)	1,198	3	0.25
2	ที่ว่าการอำเภอ ที่ว่าการจังหวัด หรือติดต่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง (ปลัดอำเภอ นายอำเภอ ผู้ว่าราชการจังหวัด ข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ในที่ว่าการอำเภอ ที่ว่าการจังหวัด หรือศูนย์ดำรงธรรม เป็นต้น)	1,179	1	0.08
3	กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน	1,311	3	0.23
4	สำนักงานประกันสังคม	521	0	0.00
5	สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ บ้านพัก สถานสงเคราะห์	182	0	0.00
6	การเคหะแห่งชาติ	88	0	0.00
7	ครู อาจารย์ในโรงเรียน เจ้าหน้าที่ในสถานศึกษาหรือโรงเรียนของรัฐ	739	0	0.00
8	อาจารย์มหาวิทยาลัย เจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัยในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ	394	0	0.00
9	หน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ด้านการแพทย์หรือสาธารณสุข (รวมถึงโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล)	1,029	0	0.00
10	ตำรวจ	982	40	4.07
11	ทหาร	150	0	0.00
12	อัยการ	152	0	0.00
13	ศาล	201	0	0.00
14	สรรพากร	236	0	0.00
15	ศุลกากร	37	0	0.00
16	หน่วยงานขนส่งและทะเบียนรถ	747	1	0.13
17	สำนักงานที่ดิน	590	8	1.36

ลำดับ	หน่วยงาน	การติดต่อและถูกเรียกรับสินบน		
		การติดต่อ	ถูกเรียกรับสินบน	โอกาสตกเป็นเหยื่อ
18	กรมการกงสุลหรือสำนักงานหนังสือเดินทาง (passport)	117	0	0.00
19	หน่วยงานตรวจคนเข้าเมือง	72	0	0.00
20	หน่วยงานด้านแรงงาน สวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน	106	0	0.00
21	หน่วยงานของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจด้านสาธารณูปโภค (ไฟฟ้า น้ำประปา สุขาภิบาล ฯลฯ)	830	0	0.00
22	หน่วยงานรัฐอื่น	610	0	0.00
รวม		11,471	56	0.49

ในประเด็นเรื่องการให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบนจากหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐจำแนกตามประเภทความผิด พบว่า ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐแลกกับการอำนวยความสะดวกหรือไม่จับกุม จำนวน 38 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 67.86 รองลงมาคือ ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐแลกกับการอำนวยความสะดวกหรือเร่งรัดเกี่ยวกับขออนุญาต หรือการพิจารณาต่าง ๆ ของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ จำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.79

ตาราง 5.30 จำนวนและร้อยละของประเภทความผิดการให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบน

ลำดับ	ประเภทความผิด	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1	ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐแลกกับการอำนวยความสะดวกหรือไม่จับกุม	38	67.86
2	ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐแลกกับการรับโครงการภาครัฐหรือการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐ	2	3.56
3	ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐแลกกับการอำนวยความสะดวกหรือเร่งรัดเกี่ยวกับขออนุญาต หรือการพิจารณาต่าง ๆ ของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ	15	26.79

ลำดับ	ประเภทความผิด	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
4	การให้ของขวัญหรือของกำนัล หรือการให้ตอบแทนในรูปแบบอื่นๆ เช่น การเชิญไปรับประทานอาหาร ให้ของขวัญซึ่งเป็นการพยายามสร้างความสัมพันธ์อันใกล้ชิดเพื่อเอื้อประโยชน์จากการใช้อำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ	1	1.79
รวม		56	100.00

เมื่อจำแนกตามประเภทสินบนหรือของกำนัลที่ให้ พบว่า ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ติดสินบนด้วยการมอบเงินให้กับเจ้าหน้าที่ จำนวน 53 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 94.46 รองลงมาคือ มอบอาหารหรือเครื่องดื่ม จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.57

ตาราง 5.31 จำนวนและร้อยละของประเภทสินบนหรือของกำนัลที่ให้

ลำดับ	ประเภทสินบนหรือของกำนัลที่ให้	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1	เงิน	53	94.64
2	อาหารหรือเครื่องดื่ม	2	3.57
3	สิ่งของมีค่า (อาทิเช่น เครื่องประดับ รถยนต์ ฯลฯ)	0	0.00
4	การแลกเปลี่ยนกับบริการหรือความช่วยเหลืออื่น	0	0.00
5	อื่น ๆ	1	1.79
รวม		56	100.00

เมื่อจำแนกตามการรับรู้ในการให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบน พบว่า ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ทราบว่าจะต้องมีการจ่ายเงินหรือมอบของขวัญ จากคำร้องขอโดยตรงจากเจ้าหน้าที่ จำนวน 28 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคือ เจ้าหน้าที่ร้องขอทางอ้อม จำนวน 19 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.93 และบุคคลที่สามร้องขอ จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.93

ตาราง 5.32 จำนวนและร้อยละของการรับรู้ในการให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบน

ลำดับ	การรับรู้ในการให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบน	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1	คำร้องขอโดยตรงจากเจ้าหน้าที่	28	50.00
2	เจ้าหน้าที่ร้องขอทางอ้อม	19	33.93
3	บุคคลที่สามร้องขอ	5	8.93

ลำดับ	การรับรู้ในการให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบน	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
4	ความต้องการส่วนตัวของตนเอง เพื่ออำนวยความสะดวก/เร่งกระบวนการ	4	7.14
5	อื่น ๆ	0	0.00
รวม		56	100.00

จำแนกตามมูลค่าของสิ่งของที่ให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ พบว่า ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบนมูลค่าตั้งแต่ 1-1,000 บาท จำนวน 26 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 46.43 รองลงมา คือ ให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบนมูลค่าตั้งแต่ 1,001-5,000 บาท จำนวน 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.64

ตาราง 5.33 จำนวนและร้อยละของมูลค่าของสิ่งของที่ให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ

ลำดับ	มูลค่าของสิ่งของที่ให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1	มูลค่าตั้งแต่ 1-1,000 บาท	26	46.43
2	มูลค่าตั้งแต่ 1,001-5,000 บาท	11	19.64
3	มูลค่าตั้งแต่ 5,001-20,000 บาท	7	12.50
4	มูลค่าตั้งแต่ 20,001-50,000 บาท	4	7.14
5	มูลค่าตั้งแต่ 50,001 ขึ้นไป บาท	2	3.57
6	ไม่ระบุมูลค่า	6	10.72
รวม		56	100.00

สำหรับการร้องเรียนหรือรายงานต่อหน่วยงานของรัฐ (เช่น ตำรวจ อัยการ หน่วยงานต่อต้านการทุจริต ฯลฯ) หรือหน่วยงานที่ไม่เป็นทางการใด ๆ (เช่น สื่อและช่องทางโซเชียลมีเดีย) พบว่า ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่ได้ร้องเรียนหรือรายงานการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 52 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 92.86 และมีการร้องเรียนหรือรายงานการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.14 เมื่อพิจารณาช่องทางร้องเรียนหรือรายงานต่อหน่วยงานทางการของรัฐ พบว่า ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่จะร้องเรียนกับตำรวจ จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 75.00 รองลงมาคือ หน่วยงานราชการอื่น ๆ จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.00 ขณะที่ไม่พบการร้องเรียนหรือรายงานต่อหน่วยงานที่ไม่เป็นทางการ

ตาราง 5.34 จำนวนและร้อยละของการร้องเรียนหรือรายงานต่อหน่วยงานของรัฐ (เช่น ตำรวจ อัยการ หน่วยงานต่อต้านการทุจริต ฯลฯ) หรือหน่วยงานที่ไม่เป็นทางการ (เช่น สื่อและช่องทางโซเชียลมีเดีย)

ลำดับ	การร้องเรียนหรือรายงาน	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1	ใช่	4	7.14
2	ไม่ใช่	52	92.86
รวม		56	100.00
ช่องทางการร้องเรียนหรือรายงานต่อหน่วยงานทางการของรัฐ			
1	ตำรวจ	3	75.00
2	สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.)	0	0.00
3	สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (ป.ป.ท.)	0	0.00
4	หน่วยงาน/สถาบันเดียวกันกับเจ้าหน้าที่ที่ร้องขอสินบน	0	0.00
5	กรมสอบสวนคดีพิเศษ	0	0.00
6	ช่องทางร้องเรียนของรัฐ (ศูนย์ดำรงธรรม)	0	0.00
7	หน่วยงานราชการอื่น ๆ	1	25.00
ช่องทางการร้องเรียนหรือรายงานไปยังหน่วยงานที่ไม่เป็นทางการ			
1	สื่อมวลชน	0	0.00
2	องค์การระหว่างประเทศ	0	0.00
3	องค์กรพัฒนาเอกชน (NGO)	0	0.00
4	โซเชียลมีเดีย (Facebook, Twitter, Line, Instagram)	0	0.00
5	หน่วยงานที่ไม่เป็นทางการอื่น ๆ	0	0.00
รวม		4	100.00

เมื่อพิจารณาสาเหตุที่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่ได้ร้องเรียนหรือรายงานถึงเหตุการณ์การให้สินบน หรือถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ พบว่า ผู้ตกเป็นเหยื่อส่วนใหญ่มองว่าตนเองได้รับผลประโยชน์ จำนวน 22 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 42.31 รองลงมา คือ คิดว่าไม่มีประโยชน์ ไม่มีหน่วยงานให้ความสนใจ จำนวน 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.15 และคิดว่าเป็นเรื่องปกติในการจ่ายหรือให้ของขวัญ จำนวน 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.23

ตาราง 5.35 จำนวนและร้อยละเหตุผลที่ไม่ได้ร้องเรียนหรือรายงาน

ลำดับ	สาเหตุที่ไม่ได้ร้องเรียนหรือรายงาน	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1	คิดว่าเป็นเรื่องปกติในการจ่ายหรือให้ของขวัญ	10	19.23
2	คิดว่าไม่มีประโยชน์ ไม่มีหน่วยงานให้ความสนใจ	11	21.15
3	ไม่ทราบว่าจะต้องร้องเรียนกับหน่วยงานใด	1	1.92
4	กลัวส่งผลเสียต่อตัวเอง	7	13.46
5	ตนเองได้รับผลประโยชน์	22	42.31
6	เหตุผลอื่น ๆ	1	1.93
รวม		52	100.00

7) สัดส่วนของประชากรที่รายงานว่ารู้สึกถูกเลือกปฏิบัติ หรือถูกล่วงละเมิดใน 12 เดือนที่ผ่านมา ตามข้อบัญญัติพื้นฐานของการห้ามเลือกปฏิบัติภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ (SDG 16.b.1)

ผลการสำรวจซึ่งแสดงในบทที่ 4 พบประชาชนตกเป็นเหยื่อการถูกเลือกปฏิบัติจำนวน 8 คน โดยเป็นเหตุการณ์เลือกปฏิบัติเนื่องจากฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นส่วนมาก เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 6,843 คน สัดส่วนของประชากรจึงเท่ากับร้อยละ 0.12

5.5 การวิเคราะห์และสรุปสาระสำคัญจากการประชุมวิพากษ์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2566

เมื่อเสร็จสิ้นการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2566 ทางคณะผู้วิจัยได้จัดการประชุมวิพากษ์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2566 ในวันพฤหัสบดีที่ 18 กรกฎาคม 2567 เวลา 13.00 - 16.00 น. ผ่านการประชุมออนไลน์ด้วยระบบ Cisco Webex Meeting เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้แทนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรม ผู้ใช้ข้อมูล นักวิชาการ และผู้ที่สนใจร่วมรับฟังกระบวนการจัดเก็บข้อมูล ระเบียบวิธีวิจัย และผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ประจำปี พ.ศ. 2566 รวมถึงนำเสนอประเด็นวิพากษ์และเสนอแนะแนวทางเพื่อนำไปพัฒนาการสำรวจในครั้งต่อไป โดยมีผู้เข้าร่วมประชุม จำนวนทั้งสิ้น 33 คน (รายละเอียดใน ผผนวก ข.) ทั้งนี้ สามารถสรุปผลที่ได้จากการสัมมนา ดังนี้

5.5.1 สรุปสาระสำคัญของการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2566

คณะผู้วิจัยดำเนินการนำเสนอข้อมูลการสำรวจแก่ผู้เข้าร่วมการประชุม รายละเอียดดังนี้

1) นำเสนอความเป็นมาของโครงการ วัตถุประสงค์ ระเบียบวิธีวิจัย และการดำเนินการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน รวมถึงรายละเอียดเครื่องมือแบบสอบถาม การพัฒนาแอปพลิเคชัน

จัดเก็บข้อมูล วิธีการสุ่มพื้นที่และตัวอย่าง ขอบเขตการสำรวจ วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

2) นำเสนอผลการสำรวจ ดังนี้

- ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ
- ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ประกอบด้วย ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ลักษณะของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม พฤติการณ์แห่งคดี การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ ข้อมูลอาชญากรรมเชิงพื้นที่ การเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติคดีตำรวจและสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนจากการสำรวจที่ผ่านมา

- ความรู้สึกปลอดภัยต่อเหตุอาชญากรรม
- ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 ซึ่งประกอบด้วย ตัวชี้วัดที่ 16.1.3 สัดส่วนของประชากรที่ได้รับความรุนแรง (ก) ทางร่างกาย (ข) จิตใจ และ (ค) ทางเพศ ในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา ตัวชี้วัดที่ 16.1.4 สัดส่วนประชากรที่รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพังในเวลากลางคืน ตัวชี้วัด 16.2.2 จำนวนเหยื่อการค้ามนุษย์ต่อประชากร 100,000 คน จำแนกตามเพศ อายุ และรูปแบบการแสวงหาประโยชน์ ตัวชี้วัดที่ 16.2.3 สัดส่วนของผู้หญิง และผู้ชาย อายุ 18-29 ปี ที่เคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี ตัวชี้วัดที่ 16.3.1 สัดส่วนของเหยื่อความรุนแรงในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา ซึ่งได้รายงานการกระทำอันรุนแรงนั้นต่อหน่วยงานที่มีอำนาจ หรือกลไกทางการในการยุติข้อขัดแย้ง ตัวชี้วัดที่ 16.5.1 สัดส่วนของบุคคลที่เคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างน้อย 1 ครั้ง และมีการให้สินบนหรือถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐในช่วงระยะเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา และตัวชี้วัดที่ 16.b.1 สัดส่วนของประชากรที่รายงานว่ารู้สึกถูกเลือกปฏิบัติหรือ ถูกลวงลวงลเมิดใน 12 เดือนที่ผ่านมา ตามข้อบัญญัติพื้นฐานของการห้ามเลือกปฏิบัติภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ

- สรุปผลการวิจัย ข้อเสนอแนะ และการนำไปใช้ประโยชน์

5.5.2 สรุปสาระสำคัญของการวิพากษ์และข้อเสนอแนะ

1) ควรนำข้อมูลการก่อเหตุสำเร็จและไม่สำเร็จไปวิเคราะห์หาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันอาชญากรรม

โดยเฉพาะในลักษณะความผิดฉ้อโกงหลอกลวงซึ่งผู้กระทำผิดคิดหาวิธีการใหม่ ๆ รวมทั้งเทคโนโลยีสมัยใหม่ในการหลอกลวงเหยื่อให้แนบเนียนยิ่งขึ้นอยู่เสมอ หากการสำรวจสามารถจัดเก็บข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อนำไปวิเคราะห์หาปัจจัยหรือมาตรการใด ๆ ที่อาจส่งผลต่อการรอดพ้นจากการเป็นเหยื่อของการหลอกลวง ย่อมนำไปสู่แนวทางการดำเนินงานที่เหมาะสมของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมสอบสวนคดีพิเศษ ฯลฯ

2) ควรมีการจัดเก็บข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิดอื่น ๆ ที่พบเหตุและเหยื่ออาชญากรรมเป็นจำนวนมาก และอยู่นอกเหนือจากการสำรวจในปัจจุบัน

ควรมีการสำรวจเพิ่มเติมในลักษณะความผิดซึ่งเป็นคดีพิเศษซึ่งพบเหตุและเหยื่อเป็นจำนวนมากในสถานการณ์ปัจจุบัน เช่น คดีเกี่ยวกับสิ่งแวล้อม คดีการเงินการธนาคาร คดีทรัพย์สินทางปัญญา ฯลฯ นอกจากนั้น ยังมีคดียาเสพติดซึ่งเป็นลักษณะความผิดที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมมากที่สุดและเกี่ยวเนื่องกับอาชญากรรมรูปแบบอื่น ๆ รวมทั้งเป็นสาเหตุหนึ่งของผู้ก่อเหตุซึ่งเป็นผู้มีอาชญากรรมทางจิต รวมทั้งการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มผู้เปราะบาง ซึ่งหากในอนาคตสามารถสร้างกระบวนการที่เหมาะสมเพื่อสำรวจลักษณะความผิดหรือกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวเพิ่มเติม หรือสามารถแยกสำรวจเป็นโครงการเฉพาะกลุ่มได้ ย่อมเป็นประโยชน์ในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

3) ข้อจำกัดบางประการในการจัดเก็บข้อมูลอาจส่งผลกระทบต่อผลการสำรวจ

การสำรวจกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้แทนครัวเรือนอาจส่งผลให้ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้แทนครัวเรือนบิดบังข้อมูลหรือไม่ให้ข้อมูลตามความเป็นจริง โดยเฉพาะในกรณีลักษณะความผิดทางเพศ ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้จัดเก็บข้อมูลอาจขาดทักษะในการสอบถามข้อมูลที่มีความอ่อนไหว หรือในประเด็นการทำร้ายร่างกายทางจิตใจ (SDG 16.1.3b) และความรุนแรงและการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็ก (SDG 16.2) ซึ่งมีความเป็นไปได้ที่ผู้ก่อเหตุจะเป็นผู้แทนครัวเรือนเสียเอง อย่างไรก็ตาม การสอบถามผู้แทนครัวเรือนนี้เริ่มต้นใช้นับตั้งแต่การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศ ในปี พ.ศ. 2559 ทั้งนี้ ทางคณะผู้วิจัยเห็นว่าการสอบถามผู้แทนครัวเรือนนั้นเป็นวิธีการที่สามารถสะท้อนสถานการณ์อาชญากรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุดภายใต้ข้อจำกัดด้านงบประมาณและระเบียบวิธีการสำรวจข้อมูลในปัจจุบัน ทั้งนี้ ในประเด็นที่น่าสนใจหรือประเด็นที่มีความสำคัญเชิงยุทธศาสตร์ของกระบวนการยุติธรรมโดยเฉพาะ ทางคณะผู้วิจัยเห็นควรให้มีการสำรวจเป็นอีกโครงการหนึ่ง โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างและเครื่องมือให้เหมาะสมกับแต่ละประเด็นสำรวจ ย่อมส่งผลให้ข้อมูลที่ได้รับมีความครบถ้วนสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

4) ขอบเขตการสำรวจควรพิจารณาตามความเหมาะสมภายในประเทศและสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ด้านกระบวนการยุติธรรม

โดยเฉพาะในประเด็นข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 ซึ่งในการสำรวจครั้งนี้พัฒนาเครื่องมือแบบสอบถามโดยอาศัยข้อมูลจากแบบสอบถาม SDG16 Survey Initiative Questionnaire ของสำนักงานสหประชาชาติ ซึ่งคณะผู้วิจัยเห็นว่ายังคงต้องพัฒนาระเบียบวิธีสำรวจและเครื่องมือแบบสอบถามอย่างต่อเนื่องในการสำรวจครั้งต่อไป อย่างไรก็ตาม มีข้อเสนอแนะว่าแบบสำรวจควรพิจารณาให้เป็นไปตามความต้องการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยอาจพิจารณาตามประเด็นสำคัญหรือประเด็นที่เป็นยุทธศาสตร์ของประเทศ ทั้งนี้ เพื่อให้หน่วยงานสามารถนำข้อมูลจากการสำรวจสามารถไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้จริง

5) การพัฒนากระบวนการจัดเก็บข้อมูลและเครื่องมือแบบสอบถามยังคงมีความจำเป็น

โดยเฉพาะข้อมูลการก่อเหตุสำเร็จและไม่สำเร็จซึ่งต้องออกแบบให้ข้อมูลที่จัดเก็บสามารถนำไปวิเคราะห์ได้ว่าการก่อเหตุที่ไม่สำเร็จนั้นเกิดจากสาเหตุใด เพื่อนำไปพัฒนามาตรการป้องกันปราบปรามของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อไป นอกจากนี้ การปรับปรุงแบบสอบถามในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 นั้นยังคงมีประเด็นที่ต้องพัฒนาโดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์กระบวนการยุติธรรมของประเทศ เพื่อให้ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจสามารถนำไปใช้ประโยชน์โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นอกเหนือจากการนำไปรายงานผลแต่เพียงอย่างเดียว

6) ควรพัฒนาแผนการสำรวจเฉพาะด้านในประเด็นที่เป็นยุทธศาสตร์ของกระบวนการยุติธรรม

จากข้อเสนอแนะให้เพิ่มเติมการสำรวจในลักษณะความผิดและประเด็นต่าง ๆ นอกเหนือจากที่มีการสำรวจในปัจจุบัน เช่น คดีเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม คดีการเงินการธนาคาร คดียาเสพติด ฯลฯ รวมถึงการสำรวจเชิงลึกในลักษณะความผิดที่มีความอ่อนไหวเป็นพิเศษ เช่น ลักษณะความผิดทางเพศ และกลุ่มตัวอย่างที่มีความเปราะบาง เช่น เด็กและเยาวชน แรงงานต่างด้าว คนชายขอบ ฯลฯ ดังนั้น เพื่อให้ข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนมีความครบถ้วนสมบูรณ์และได้รับข้อมูลเชิงลึกในประเด็นที่มีความสำคัญหรือเป็นยุทธศาสตร์การพัฒนากระบวนการยุติธรรม สำนักงานกิจการยุติธรรมอาจพิจารณากำหนดแผนการสำรวจข้อมูลเฉพาะด้านแยกเป็นแต่ละโครงการ ซึ่งในแต่ละโครงการควรมีการออกแบบระเบียบวิธีสำรวจและเครื่องมือแบบสอบถามให้เหมาะสมตามแต่ละประเด็นอีกด้วย

บทที่ 6

ข้อเสนอแนะโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2566

รายงานส่วนนี้ว่าด้วยข้อเสนอแนะซึ่งได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ข้อค้นพบสำคัญ ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ รวมถึงประเด็นวิพากษ์ที่ได้จากการประชุมวิพากษ์ผลการสำรวจ ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยข้อเสนอแนะดังกล่าวจะรายงานแบ่งออกเป็น 3 ส่วนด้วยกัน ได้แก่ ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย และข้อเสนอเชิงวิชาการ โดยข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ ประกอบด้วยประเด็นสำคัญซึ่งนำมาสู่การพัฒนาการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจ หน่วยงาน ยุติธรรมชุมชน หน่วยงานฝ่ายปกครอง ฯลฯ ในส่วนของข้อเสนอแนะเชิงนโยบายจะมุ่งเน้นรายงานประเด็นสำคัญที่สามารถนำไปศึกษาต่อยอดและจัดทำเป็น Policy Brief เสนอต่อผู้บริหารหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไปพัฒนาและปรับปรุงนโยบาย และสุดท้ายข้อเสนอแนะทางวิชาการจะเป็นการวิเคราะห์ระเบียบวิธีวิจัย เครื่องมือจัดเก็บข้อมูล ขอบเขตการสำรวจ ฯลฯ เพื่อนำไปปรับปรุงกระบวนการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมครั้งต่อไปให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

6.1 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1) เจ้าหน้าที่ควรให้ความสนใจอาชญากรรมที่สำรวจพบเพิ่มมากขึ้นอย่างมากในปีพ.ศ. 2566 เป็นพิเศษ

ในการสำรวจครั้งนี้พบพฤติกรรมอาชญากรรมบางประเภทเพิ่มมากขึ้นเป็นพิเศษเนื่องจากบริบทที่เปลี่ยนไปของสภาพสังคมและเศรษฐกิจ ได้แก่ การทะเลาะวิวาทซึ่งสำรวจพบมากกว่าในปีที่แล้วกว่าเท่าตัว โดยอาจมีสาเหตุจากการที่ประชาชนออกท่องเที่ยวดื่มกินตามสถานบันเทิงและงานรื่นเริงตามปกติ หลังจาการระบาดของโควิด - 19 ทำให้มีโอกาสกระทบกระทั่งกับคู่กรณีมากกว่าในช่วง 2 - 3 ปีที่ผ่านมา เช่นเดียวกับการกลับไปทำงานที่สำนักงานอย่างเต็มรูปแบบ และการออกเดินทางท่องเที่ยวช่วงวันหยุด/ช่วงเทศกาล อาจเปิดโอกาสให้ผู้ก่อเหตุสามารถเข้าไปลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัยได้ง่ายกว่าในช่วงที่ประชาชนยัง Work From Home หรือหลีกเลี่ยงการเดินทาง ส่งผลให้สำรวจพบพฤติกรรมการลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัยเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก ดังนั้น เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจึงควรกำหนดมาตรการเชิงรุกเพื่อป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในกลุ่มดังกล่าวข้างต้นอย่างเร่งด่วน เช่น ในเหตุทะเลาะวิวาทอาจมีการเพิ่มกำลังตำรวจอาสาหรือเครือข่ายผู้นำชุมชน เพื่อดูแลความเรียบร้อย และวางมาตรการที่เข้มงวดในการป้องกันเหตุทะเลาะวิวาทในสถานที่ที่มีความเสี่ยง เช่น สถานบันเทิง งานรื่นเริง ฯลฯ ในเหตุลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัยอาจตรวจตราย่านที่พักอาศัยของประชาชนอย่างเข้มข้นในช่วงวันหยุด/เทศกาล รวมถึงพัฒนาโครงการฝากบ้านกับตำรวจให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นโดยอาจมีการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เพิ่มเติมจากวิธีการในปัจจุบัน

2) การป้องกันอาชญากรรมหลอกให้ลงทุนต้องเน้นสร้างความเข้าใจเรื่องการลงทุนกับประชาชน

ในการสำรวจครั้งนี้พบว่าความเสียหายด้านทรัพย์สินที่มีมูลค่าสูงที่สุดคือ 800,000 บาท โดยเป็นการหลอกลวงให้ร่วมลงทุน ซื้อหุ้น/หน่วยลงทุน หรือซื้อขายสินค้าในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริงซึ่งผลสำรวจในปีนี้แสดงให้เห็นว่าเหตุลักษณะดังกล่าวเพิ่มสูงขึ้นทั้งในแง่จำนวนเหยื่อและมูลค่าความเสียหาย โดยอาจเกี่ยวเนื่องกับประชาชนในปัจจุบันนิยมลงทุนการเกิดขึ้นของช่องทางการลงทุนแบบใหม่จำนวนมากในช่วงหลายปีหลัง เช่น การลงทุนสินทรัพย์ดิจิทัล (Cryptocurrency) การลงทุนตลาดซื้อขายแลกเปลี่ยนสกุลเงินต่างประเทศ (Forex) เป็นต้น แต่ทว่าประชาชนส่วนใหญ่ยังคงขาดความรู้ความเข้าใจในการลงทุนลักษณะข้างต้น อาศัยเลือกลงทุนโดยพิจารณาจากผลตอบแทนที่ได้รับและเชื่อว่ามีนักลงทุน/ผู้มีชื่อเสียงร่วมลงทุนอยู่ด้วยเป็นจำนวนมาก ทำให้หลงเชื่อและตกเป็นเหยื่อได้โดยง่าย ทั้งนี้ การป้องกันเหตุลักษณะดังกล่าว นอกจากการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดอย่างจริงจังแล้ว ยังต้องมีการสร้างความรู้ความเข้าใจเรื่องการลงทุนให้กับประชาชนเกี่ยวกับการประเมินความเสี่ยงและการระมัดระวังการลงทุนที่อ้างว่าผลตอบแทนสูงเกินไป โดยอาจพัฒนาความร่วมมือกับผู้เชี่ยวชาญด้านการลงทุนเพื่อผลิตคอนเทนต์หรือสื่อรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้ความรู้ด้านการลงทุนและนำไปเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ในช่องทางที่หลากหลายและสามารถเข้าถึงได้ทุกกลุ่มทุกวัย

3) การพัฒนาองค์ความรู้ในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยีร่วมกันในทุกภาคส่วนมีความสำคัญอย่างมาก

เนื่องจากในปัจจุบันผู้ก่อเหตุฉ้อโกงหลอกลวงมีการพัฒนาวิธีการใหม่ ๆ รวมทั้งประยุกต์ใช้เทคโนโลยีรูปแบบใหม่อยู่ตลอดเวลา ดังนั้นเจ้าหน้าที่จึงจำเป็นต้องพัฒนาองค์ความรู้และศึกษาเทคโนโลยีสมัยใหม่ซึ่งใช้ในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยีเช่นกัน นอกจากนี้ การบูรณาการความร่วมมือกับภาครัฐ ภาคการศึกษา และภาคเอกชนทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังอาชญากรรมทางเทคโนโลยี และสร้างความร่วมมือในการพัฒนาหรือถ่ายทอดเทคโนโลยีป้องกันปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยีระหว่างกันย่อมเป็นกุญแจสำคัญในการลดจำนวนเหตุอาชญากรรมทางเทคโนโลยีได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากในปัจจุบันพบว่าข้อมูลส่วนตัวของประชาชนจำนวนมากถูกโจรกรรมไปจากฐานข้อมูลของหน่วยงานภาครัฐและบริษัทเอกชน และถูกกลุ่มมิจฉาชีพนำไปใช้ในการหลอกลวงประชาชน ซึ่งหากว่าหน่วยงานข้างต้นมีความสามารถในการป้องกันการโจรกรรมข้อมูลย่อมเป็นการป้องกันเหตุอาชญากรรมได้ในอีกช่องทางหนึ่ง

4) หน่วยงานควรให้ความสำคัญกับการดูแลผู้มีอาการทางจิตในพื้นที่

จากการสำรวจครั้งนี้พบว่าในลักษณะความผิดชีวิตร่างกายและความผิดต่อทรัพย์สินจำนวนไม่น้อยซึ่งผู้ก่อเหตุเป็นผู้มีอาการทางจิต ซึ่งจากการสอบถามกลุ่มตัวอย่างพบว่าผู้มีอาการทางจิตจำนวนมากนั้นเกิดจากการใช้ยาเสพติดต่อเนื่องมาเป็นเวลานาน เมื่ออยู่อาศัยในชุมชนโดยไม่มีผู้ดูแล รักษาพยาบาล หรือกินยาตามที่แพทย์สั่ง ก็มักจะมีอาการคลุ้มคลั่งและสร้างปัญหาให้กับชุมชนอยู่เสมอ กรณีดังกล่าวยังส่งผลกระทบต่อความรู้สึกปลอดภัยต่อเหตุอาชญากรรมของประชาชนอีกด้วย ดังนั้น เพื่อลดเหตุอาชญากรรมซึ่งเกิดจาก

ผู้มีอาการทางจิตและสร้างความมั่นใจในความปลอดภัยให้กับประชาชน เจ้าหน้าที่จึงควรมีการจัดทำข้อมูลผู้มีอาการทางจิต กำหนดมาตรการในการดูแลผู้มีอาการทางจิตในพื้นที่ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และสร้างเครือข่ายประชาชนที่มีความรู้ความเข้าใจวิธีการดูแลและปฏิบัติต่อผู้มีอาการทางจิตอย่างเหมาะสม

6.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1) ภาครัฐควรขับเคลื่อนนโยบายขยายขอบเขตคีความที่สามารถรับแจ้งความออนไลน์

ในการสำรวจครั้งนี้พบว่าสถิติคดีรับแจ้งความของสำนักงานตำรวจแห่งชาติยังคงน้อยกว่าสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนประมาณ 25 เท่า โดยเมื่อเปรียบเทียบกับผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2565 พบว่าน้อยกว่าประมาณ 50.74 เท่า ย่อมแสดงให้เห็นว่าทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติมีนโยบายปรับปรุงระบบการรับแจ้งความของเจ้าหน้าที่ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือการพัฒนากระบวนการรับแจ้งความออนไลน์สำหรับอาชญากรรมทางเทคโนโลยีซึ่งเริ่มใช้งานนับตั้งแต่พ.ศ. 2564 อย่างไรก็ตามสำนักงานตำรวจแห่งชาติและหน่วยงานที่มีภารกิจรับเรื่องคดีความหรือคำร้องทุกข์ต่าง ๆ ควรผลักดันประเด็นนี้ในระยะต่อไป โดยอาจมุ่งเน้นขยายขอบเขตลักษณะอาชญากรรมที่สามารถแจ้งความออนไลน์นอกเหนือจากอาชญากรรมทางเทคโนโลยี โดยเริ่มจากคดีที่ไม่ยุ่งยากซับซ้อน ควบคู่ไปกับการพัฒนาระบบการสอบปากคำทำสำนวน ส่งฟ้อง และพิพากษาคดีให้สิ้นและกระชับลงโดยประยุกต์ใช้ระบบบริหารจัดการแบบอิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงพิจารณาปรับแก้กฎหมายหรือระเบียบที่เป็นอุปสรรคในการพัฒนาดังกล่าว ทั้งนี้ เพื่อลดภาระให้กับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน และเพื่อให้ประชาชนเกิดความเชื่อมั่นต่อกระบวนการยุติธรรม ทั้งยังส่งเสริมการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมของประชาชนอีกด้วย

2) การดูแลผู้มีอาการทางจิตไร้ผู้ดูแลควรเป็นนโยบายเร่งด่วน

หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ เช่น กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กรมสุขภาพจิต ฯลฯ ควรกำหนดหน่วยงานผู้รับผิดชอบหลักและวางนโยบายร่วมกันในการดูแลผู้มีอาการทางจิตอย่างเป็นระบบ เช่น ระบบติดตามเพื่อการรักษาอย่างต่อเนื่อง เครือข่ายภาคประชาชนผู้มีทักษะในการดูแลผู้ป่วยจิตเวช และระบบส่งต่อสำหรับกรณีจำเป็นต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลจิตเวช เป็นต้น นอกจากนี้ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมควรร่วมกันผลักดันนโยบายติดตามผู้พ้นโทษหลังปล่อย (Aftercare Service) อย่างจริงจัง โดยมุ่งเน้นดูแลผู้พ้นโทษอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะในคดียาเสพติด ให้กลับมาใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างอย่างปกติ สามารถประกอบสัมมาอาชีพ และไม่กลับไปเสพยาเสพติดอีก ซึ่งหากบรรลุได้ตามวัตถุประสงค์ย่อมส่งผลให้จำนวนผู้มีอาการทางจิตลดลงและทำให้สังคมมีความปลอดภัยเพิ่มขึ้นอีกด้วย

6.3 ข้อเสนอแนะทางวิชาการ

1) การสำรวจด้วยแอปพลิเคชันและจัดเก็บโดยเจ้าหน้าที่สำนักงานยุติธรรมจังหวัดในแต่ละพื้นที่นั้นพบว่าสามารถจัดเก็บข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพสมควรดำเนินการอย่างต่อเนื่อง

คณะผู้วิจัยในการสำรวจครั้งต่อไปยังคงต้องพัฒนาแอปพลิเคชันให้สามารถจัดเก็บข้อมูลได้ตามความต้องการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและง่ายต่อการใช้งานโดยเจ้าหน้าที่ผู้จัดเก็บข้อมูลในแต่ละพื้นที่ เช่นเดียวกับในส่วนของแบบสอบถาม โดยเฉพาะการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อ การก่อเหตุที่สำเร็จและไม่สำเร็จในแต่ละเหตุอาชญากรรม เพื่อนำไปพัฒนามาตรการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมต่อไป นอกจากนี้ เพื่อให้ข้อมูลที่จัดเก็บมีความครบถ้วนสมบูรณ์และเจ้าหน้าที่ผู้จัดเก็บข้อมูลสามารถรายงานข้อมูลเชิงลึกและประเด็นที่มีความอ่อนไหวได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทางสำนักงานกิจการยุติธรรมควรจัดให้มีโครงการอบรมเจ้าหน้าที่ผู้จัดเก็บข้อมูลอย่างต่อเนื่องนอกเหนือจากการอบรมเพื่อสำรวจข้อมูลประจำปี เพื่อเพิ่มพูนทักษะในด้านต่าง ๆ เพิ่มเติม เนื่องจากเจ้าหน้าที่ผู้จัดเก็บข้อมูลนั้นอาจใช้การลงพื้นที่สำรวจข้อมูลเป็นโอกาสในการเข้าถึงประชาชน เพื่อสร้างความเชื่อมั่น ให้ความรู้ และประชาสัมพันธ์ นอกเหนือจากการลงไปสำรวจข้อมูลแต่เพียงอย่างเดียว

2) ควรพิจารณาจัดทำโครงการสำรวจเฉพาะด้านตามยุทธศาสตร์กระบวนการยุติธรรม

โดยการสำรวจเฉพาะด้านในประเด็นที่มีความสำคัญหรือประเด็นที่เป็นยุทธศาสตร์กระบวนการยุติธรรมของประเทศ เช่น การสำรวจเชิงลึกในลักษณะความผิดที่สำคัญและลักษณะความผิดที่มีความอ่อนไหวเป็นพิเศษ เช่น การฉ้อโกงหลอกลวง ความรุนแรงในครอบครัว ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ลักษณะความผิดทางเพศ ฯลฯ ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 เช่น การติดสินบน การทำร้ายรังแกทางจิตใจ ฯลฯ รวมไปถึงการสำรวจกลุ่มตัวอย่างที่มีความเปราะบาง เช่น เด็กและเยาวชน แรงงานต่างด้าว คนชายขอบ ฯลฯ ภายใต้วัตถุประสงค์เพื่อจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนให้ความครบถ้วนสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น รวมถึงเพื่อให้ได้รับข้อมูลเชิงลึกในประเด็นที่มีความสำคัญหรือเป็นยุทธศาสตร์ซึ่งสามารถนำข้อมูลที่จัดเก็บไปใช้ในการพัฒนากระบวนการยุติธรรม ทั้งนี้ ในแต่ละโครงการสำรวจเฉพาะด้านควรมีการออกแบบระเบียบวิธีสำรวจและเครื่องมือแบบสอบถามให้เหมาะสมตามแต่ละประเด็น เช่น การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมเกี่ยวกับยาเสพติดควรใช้เครื่องมือแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นแบบประเมินด้วยตนเอง (Self - Assessment) และไม่เปิดเผยตัวตนเพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความไว้วางใจและประสงค์ที่จะเปิดเผยข้อมูลโดยไม่ต้องกังวลว่าตนจะมีความผิดหรือมีผลที่ตามมา การสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัวหรือการทำร้ายรังแกทางจิตใจควรกำหนดกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนและเป็นการสอบถามกลุ่มตัวอย่างโดยตรง ไม่ใช่การสอบถามกับผู้แทนหรือผู้ปกครอง เป็นต้น

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- จอมเดช ตรีเมฆ (2558). ความเป็นไปได้ในการจัดทำโครงการสำรวจสถานภาพอาชญากรรมโดยมหาวิทยาลัย
รังสิต, *วารสารกระบวนการยุติธรรม*, 8(1), 67-85.
- ชวน์สัถ์ เจนการ และคณะ (2564). *โครงการจ้างเหมาบริการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน
ปี พ.ศ. 2563*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- ชวน์สัถ์ เจนการ และคณะ (2565). *อาชญากรรมในกระบวนการยุติธรรมไทยวันนี้ Updating Thai Criminal
Justice*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- เทวินทร์ อินทรจำนงค์, จิรศักดิ์ สมบัติ และ ณัฐพัชร์ วงศ์ธรรมมา (2557). *โครงการทบทวนและเตรียม
ความพร้อมเพื่อการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2557*. กรุงเทพฯ:
สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- ฉันทพร สุนทรธรรม และคณะ (2562). *โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Crime
Victimization Survey) ปี พ.ศ. 2561*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- ฉันทพร สุนทรธรรม และคณะ (2563). *โครงการพัฒนากระบวนการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติ
อาชญากรรมภาคประชาชน*. กรุงเทพฯ: สำนักงานศูนย์วิจัยและให้คำปรึกษาแห่ง
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปรีชญา นักฟ่อน และคณะ (2565). *โครงการจ้างเหมาบริการเพื่อสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน
ปี พ.ศ. 2564*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- สมบุญรณ์ สุขสำราญ และคณะ (2560). *โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Crime
Victimization Survey) ปี พ.ศ. 2559*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- สำนักงานกิจการยุติธรรม (2550). *รายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2548 (สำรวจภายใต้โครงการนำร่อง ปี พ.ศ. 2549)*. นนทบุรี: สำนักงานกิจการยุติธรรม.
- สำนักงานกิจการยุติธรรม (2551). *รายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในจังหวัดนครศรีธรรมราช
พ.ศ. 2549 (สำรวจภายใต้โครงการนำร่อง ปี พ.ศ. 2550)*. นนทบุรี: สำนักงานกิจการยุติธรรม
กระทรวงยุติธรรม.
- สำนักงานกิจการยุติธรรม (2552). *รายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศ พ.ศ. 2550
(โครงการสำรวจ ปี พ.ศ. 2551)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- สำนักงานกิจการยุติธรรม (2565). *รายงานผลการดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป้าหมายที่ 16
ประจำปี 2565*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.

ทวิวัฒน์ เหลืองวิริยะ และคณะ (2566). *โครงการจ้างเหมาบริการเพื่อสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2565*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.

อาภาสรี สุวรรณานนท์ (2556). *รายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศ พ.ศ. 2555 (โครงการสำรวจ ปี พ.ศ. 2556)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.

ภาษาอังกฤษ

Australian Bureau of Statistics (2024). *Crime Victimization, Australia, 2022-23 financial year*. [Online]: <https://www.abs.gov.au/statistics/people/crime-and-justice/crime-victimisation-australia/2022-23>

Australian Bureau of Statistics (2024). *Crime Victimization, Australia methodology, 2022-23 financial year*. [Online]: <https://www.abs.gov.au/methodologies/crime-victimisation-australia-methodology/2022-23>

Bureau of Justice Statistics (2022). *National Crime Victimization Survey (NCVS)*. [Online]: <https://bjs.ojp.gov/data-collection/ncvs#6-0>

Bureau of Justice Statistics (2023). *Criminal Victimization, 2022*. [Online]: <https://bjs.ojp.gov/library/publications/criminal-victimization-2022>

Bureau of Justice Statistics (2024). *National Crime Victimization Survey: Prevalence Estimation Methods*. [Online]: <https://bjs.ojp.gov/library/publications/national-crime-victimization-survey-prevalence-estimation-methods>

EU ICS Consortium (2007). *Methodology of the European Crime and Safety Survey*. [Online]: https://www2.unil.ch/icvs/files/2012/11/WP_methodology.pdf

Janld, M. (n.d). *The role and importance of crime victimization surveys in a system of crime statistics and their role in reporting on SDG 16*. [Online]: https://www.unodc.org/documents/data-and-analysis/statistics/ICCS/Korea_Module_8_victimization_surveys.pdf

Korean Institute of Criminology and Justice (2023). *Korean Crime Victim Survey in 2022*. [Online]: https://www.kicj.re.kr/board.es?mid=a20201000000&bid=0029&list_no=14279&act=view

Office for National Statistics (2023). *Crime in England and Wales: year ending June 2023*. [Online]: <https://www.ons.gov.uk/peoplepopulationandcommunity/crimeandjustice/bulletins/crimeinenglandandwales/yearendingjune2023#main-points>

- Office for National Statistics (n.d.). *About the Crime Survey for England and Wales*. [Online]:
<https://www.crimesurvey.co.uk/en/AboutTheSurvey.html>
- Office for National Statistics (n.d.). *Crime Survey for England & Wales*. [Online]:
<https://www.crimesurvey.co.uk/en/index.html>
- Truman, J. L. and Brotsos, H. (2023). *Update on the NCVS Instrument Redesign: Operational Pilot Test and Split Sample*. BJS publication: Department of Justice.
- UNDP, UNODC, OHCHR (2022). *SDG16 Survey Initiative Questionnaire*. [Online]:
<https://www.undp.org/publications/sdg16-survey-initiative>
- UNECE-UNODC Task Force on Victim Surveys (2010). *Manual on Victimization Surveys*.
[Online]: https://www.unodc.org/documents/data-and-analysis/Crime-statistics/Manual_on_Victimization_surveys_2009_web.pdf
- UNICRI (n.d.). *ICVS - International Crime Victims Survey*. [Online]:
https://unicri.it/services/library_documentation/publications/icvs
- University of Lausanne (n.d.). *About the ICVS*. [Online]: <https://www2.unil.ch/icvs/index.html>
- University of Lausanne (n.d.). *Sources for the ICVS*. [Online]:
<https://www2.unil.ch/icvs/sources-for-the-icvs/index.html>
- UNODC (n.d.). *Crime Victim Surveys*. [Online]: <https://www.unodc.org/unodc/en/data-and-analysis/Crime-Victims-Survey.html>
- UNODC (n.d.). *UNODC-UNECE Manual on Victimization Surveys*. [Online]:
<https://www.unodc.org/unodc/en/data-and-analysis/Manual-on-victim-surveys.html>

ภาคผนวก

ผนวก ก.

การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง

ตาราง ก การแบ่งกลุ่มจังหวัดตามระดับรายได้โดยพิจารณาจากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน (Gross Province Product per Capita) (หน่วย: บาท)

รายได้สูง		รายได้ค่อนข้างสูง		รายได้ค่อนข้างต่ำ		กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ	
จังหวัด	GPP per Capita	จังหวัด	GPP per Capita	จังหวัด	GPP per Capita	จังหวัด	GPP per Capita
ระยอง	904,857	ภูเก็ต	165,343	พิษณุโลก	113,013	สุรินทร์	81,675
กรุงเทพ	593,927	สมุทรสงคราม	160,089	ตรัง	109,656	พัทลุง	81,529
ชลบุรี	524,002	ตราด	160,025	สุพรรณบุรี	107,792	น่าน	81,233
ปราจีนบุรี	490,499	สุราษฎร์ธานี	154,835	ยะลา	105,453	บุรีรัมย์	80,684
พระนครศรีอยุธยา	468,579	สงขลา	145,123	ระนอง	105,256	สุโขทัย	80,170
ฉะเชิงเทรา	457,736	เพชรบุรี	144,370	เลย	105,205	บึงกาฬ	80,159
สมุทรสาคร	391,442	สิงห์บุรี	142,428	ลำปาง	104,754	ร้อยเอ็ด	78,688
สระบุรี	323,556	ลพบุรี	142,287	อุดรดิตถ์	103,567	อุบลราชธานี	78,275
นครปฐม	297,901	กำแพงเพชร	141,987	อุทัยธานี	101,640	ปัตตานี	78,131
สมุทรปราการ	283,160	ชัยนาท	135,664	หนองคาย	97,617	กาฬสินธุ์	77,397
ชุมพร	259,853	เชียงใหม่	133,306	พะเยา	96,550	อำนาจเจริญ	77,048
จันทบุรี	243,317	กาญจนบุรี	127,365	พิจิตร	93,950	สระแก้ว	73,744
ปทุมธานี	230,401	นครราชสีมา	126,119	อุดรธานี	90,818	ชัยภูมิ	73,134
ลำพูน	226,464	ขอนแก่น	124,489	เชียงราย	90,203	สกลนคร	72,117
ราชบุรี	221,383	อ่างทอง	124,180	เพชรบูรณ์	88,485	ยโสธร	70,327
พังงา	194,282	นครศรีธรรมราช	122,494	นครพนม	87,122	มุกดาหาร	67,203
นนทบุรี	193,641	นครสวรรค์	119,856	มหาสารคาม	85,228	แม่ฮ่องสอน	65,653
ประจวบคีรีขันธ์	192,326	นครนายก	115,666	ศรีสะเกษ	83,332	หนองบัวลำภู	63,568
กระบี่	168,552	ตาก	114,952	แพร่	82,755	นราธิวาส	61,787
		สตูล	113,481				

ที่มา: ผลิตภัณฑ์ภาคและจังหวัด แบบปริมาณลูกโซ่ พ.ศ. 2564 (สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2566)

ตาราง ข ผลการคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง

ผลการคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง				
พื้นที่ภาค/ จังหวัด	จังหวัด	GPP per Capita	ระดับรายได้	การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง
ภาค 1	พระนครศรีอยุธยา	468,579	สูง	เนื่องจากพื้นที่ภาค 1 มีเพียงจังหวัดที่มีรายได้อยู่ในกลุ่มสูงและค่อนข้างสูงจึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูง 2 จังหวัด (เนื่องจากมีจำนวนมากกว่า) คือ สมุทรปราการและนนทบุรี - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง 1 จังหวัด คือ ชัยนาท
	สระบุรี	323,556	สูง	
	สมุทรปราการ	283,160	สูง	
	ปทุมธานี	230,401	สูง	
	นนทบุรี	193,641	สูง	
	สิงห์บุรี	142,428	ค่อนข้างสูง	
	ลพบุรี	142,287	ค่อนข้างสูง	
	ชัยนาท	135,664	ค่อนข้างสูง	
	อ่างทอง	124,180	ค่อนข้างสูง	
ภาค 2	ระยอง	904,857	สูง	เนื่องจากพื้นที่ภาค 2 มีจังหวัดที่มีรายได้ อยู่ในกลุ่มสูง ค่อนข้างสูง และต่ำ จึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างมากกลุ่มละ 1 จังหวัดด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูง คือ ระยอง - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง คือ นครนายก - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ คือ สระแก้ว
	ชลบุรี	524,002	สูง	
	ปราจีนบุรี	490,499	สูง	
	ฉะเชิงเทรา	457,736	สูง	
	จันทบุรี	243,317	สูง	
	ตราด	160,025	ค่อนข้างสูง	
	นครนายก	115,666	ค่อนข้างสูง	
	สระแก้ว	73,744	ต่ำ	
ภาค 3	นครราชสีมา	126,119	ค่อนข้างสูง	เนื่องจากพื้นที่ภาค 3 มีจังหวัดที่มีรายได้ อยู่ในกลุ่มค่อนข้างสูง ค่อนข้างต่ำ และต่ำ
	ศรีสะเกษ	83,332	ค่อนข้างต่ำ	

ผลการคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง				
พื้นที่ภาค/ จังหวัด	จังหวัด	GPP per Capita	ระดับรายได้	การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง
	สุรินทร์	81,675	ต่ำ	<p>จึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างมากกลุ่มละ 1 จังหวัดด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง คือ นครราชสีมา - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ คือ ศรีสะเกษ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ คือ ยโสธร
	บุรีรัมย์	80,684	ต่ำ	
	อุบลราชธานี	78,275	ต่ำ	
	อำนาจเจริญ	77,048	ต่ำ	
	ชัยภูมิ	73,134	ต่ำ	
	ยโสธร	70,327	ต่ำ	
ภาค 4	ขอนแก่น	124,489	ค่อนข้างสูง	<p>เนื่องจากพื้นที่ภาค 4 มีจังหวัดที่มีรายได้ อยู่ในกลุ่มค่อนข้างสูง ค่อนข้างต่ำ และต่ำ จึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างมากกลุ่มละ 1 จังหวัดด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง คือ ขอนแก่น - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ คือ นครพนม - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ คือ มุกดาหาร
	เลย	105,205	ค่อนข้างต่ำ	
	หนองคาย	97,617	ค่อนข้างต่ำ	
	อุดรธานี	90,818	ค่อนข้างต่ำ	
	นครพนม	87,122	ค่อนข้างต่ำ	
	มหาสารคาม	85,228	ค่อนข้างต่ำ	
	บึงกาฬ	80,159	ต่ำ	
	ร้อยเอ็ด	78,688	ต่ำ	
	กาฬสินธุ์	77,397	ต่ำ	
	สกลนคร	72,117	ต่ำ	
	มุกดาหาร	67,203	ต่ำ	
หนองบัวลำภู	63,568	ต่ำ		
ภาค 5	ลำพูน	226,464	สูง	

ผลการคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง				
พื้นที่ภาค/ จังหวัด	จังหวัด	GPP per Capita	ระดับรายได้	การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง
	เชียงใหม่	133,306	ค่อนข้างสูง	เนื่องจากพื้นที่ภาค 5 มีจังหวัดที่มีรายได้ อยู่ในทุกกลุ่มรายได้ จึงคัดเลือกจังหวัด ตัวอย่างในกลุ่มสูงและค่อนข้างสูงมา 1 จังหวัด และกลุ่มอื่นๆ กลุ่มละ 1 จังหวัด ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูงและค่อนข้างสูง คือ ลำพูน - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ คือ เชียงราย - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ คือ แม่ฮ่องสอน
	ลำปาง	104,754	ค่อนข้างต่ำ	
	พะเยา	96,550	ค่อนข้างต่ำ	
	เชียงราย	90,203	ค่อนข้างต่ำ	
	แพร่	82,755	ค่อนข้างต่ำ	
	น่าน	81,233	ต่ำ	
	แม่ฮ่องสอน	65,653	ต่ำ	
ภาค 6	กำแพงเพชร	141,987	ค่อนข้างสูง	เนื่องจากพื้นที่ภาค 6 มีจังหวัดที่มีรายได้ อยู่ในกลุ่มค่อนข้างสูง ค่อนข้างต่ำ และต่ำ จึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างมากกลุ่มละ 1 จังหวัดด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง คือ นครสวรรค์ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ คือ อุตรดิตถ์ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ คือ สุโขทัย
	นครสวรรค์	119,856	ค่อนข้างสูง	
	ตาก	114,952	ค่อนข้างสูง	
	พิจิตร	113,013	ค่อนข้างต่ำ	
	อุตรดิตถ์	103,567	ค่อนข้างต่ำ	
	อุทัยธานี	101,640	ค่อนข้างต่ำ	
	พิจิตร	93,950	ค่อนข้างต่ำ	
	เพชรบูรณ์	88,485	ค่อนข้างต่ำ	
	สุโขทัย	80,170	ต่ำ	
ภาค 7	สมุทรสาคร	391,442	สูง	เนื่องจากพื้นที่ภาค 7 มีจังหวัดที่มีรายได้ อยู่ในกลุ่มสูง ค่อนข้างสูง และค่อนข้างต่ำ จึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างมากกลุ่มละ 1 จังหวัดด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้
	นครปฐม	297,901	สูง	
	ราชบุรี	221,383	สูง	

ผลการคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง				
พื้นที่ภาค/ จังหวัด	จังหวัด	GPP per Capita	ระดับรายได้	การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง
	ประจวบคีรีขันธ์	192,326	สูง	<ul style="list-style-type: none"> - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูง คือ ราชบุรี - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง คือ เพชรบุรี - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ คือ สุพรรณบุรี
	สมุทรสงคราม	160,089	ค่อนข้างสูง	
	เพชรบุรี	144,370	ค่อนข้างสูง	
	กาญจนบุรี	127,365	ค่อนข้างสูง	
	สุพรรณบุรี	107,792	ค่อนข้างต่ำ	
ภาค 8	ชุมพร	259,853	สูง	<p>เนื่องจากพื้นที่ภาค 8 มีจังหวัดที่มีรายได้ อยู่ในในกลุ่มสูง ค่อนข้างสูง และค่อนข้างต่ำ จึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างมากกลุ่มละ 1 จังหวัดด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูง คือ กระบี่ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง คือ นครศรีธรรมราช - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ คือ ระนอง
	พังงา	194,282	สูง	
	กระบี่	168,552	สูง	
	ภูเก็ต	165,343	ค่อนข้างสูง	
	สุราษฎร์ธานี	154,835	ค่อนข้างสูง	
	นครศรีธรรมราช	122,494	ค่อนข้างสูง	
	ระนอง	105,256	ค่อนข้างต่ำ	
ภาค 9	สงขลา	145,123	ค่อนข้างสูง	<p>เนื่องจากพื้นที่ภาค 9 มีจังหวัดที่มีรายได้ ค่อนข้างสูง ค่อนข้างต่ำ และต่ำ จึง คัดเลือกจังหวัดตัวอย่างมากกลุ่มละ 1 จังหวัดด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง คือ สงขลา - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ คือ ยะลา - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ 1 จังหวัด คือ ปัตตานี
	สตูล	113,481	ค่อนข้างสูง	
	ตรัง	109,656	ค่อนข้างต่ำ	
	ยะลา	105,453	ค่อนข้างต่ำ	
	พัทลุง	81,529	ต่ำ	
	ปัตตานี	78,131	ต่ำ	
	นราธิวาส	61,787	ต่ำ	

ผลการคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง				
พื้นที่ภาค/ จังหวัด	จังหวัด	GPP per Capita	ระดับรายได้	การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง
กอง บัญชาการ ตำรวจ นครบาล	<p>เนื่องจากพื้นที่ กองบัญชาการตำรวจนครบาลไม่มีจัดเก็บข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อคนบ่งชี้ การจึงคัดเลือกพื้นที่ตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. บก.น. 2 2. บก.น. 5 3. บก.น. 7 			

ตาราง ค สรุปพื้นที่สำรวจข้อมูล

กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า
กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 1 (300 ตัวอย่าง)	ภ.จว. สมุทรปราการ 100 ตัวอย่าง	อำเภอบางเสาธง 2 ตัวอย่าง	ต.บางเสาธง
		อำเภอเมืองสมุทรปราการ 27 ตัวอย่าง	ต.บางเมืองใหม่
		อำเภอพระประแดง 71 ตัวอย่าง	ต.สำโรง
	ภ.จว. นนทบุรี 100 ตัวอย่าง	อำเภอเมืองนนทบุรี 43 ตัวอย่าง	ต.ท่าทราย
			ต.บึงกระสอน
			ต.บางศรีเมือง
		อำเภอบางบัวทอง 32 ตัวอย่าง	ต.บางคูรัด
			ต.พิมลราช
			ต.บางบัวทอง
		อำเภอไทรน้อย 25 ตัวอย่าง	ต.ไทรน้อย
			ต.ไทรใหญ่
			ต.ทวีวัฒนา
	ภ.จว. ชัยนาท 100 ตัวอย่าง	อำเภอเมืองชัยนาท 41 ตัวอย่าง	ต.บ้านกล้วย
			ต.ท่าชัย
			ต.นางลือ
		อำเภอสรรพยา 39 ตัวอย่าง	ต.บางหลวง
	ต.โพนางดำตก		
	ต.สรรพยา		
อำเภอหนองมะโมง	ต.วังท่าเคียน		

กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า
กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 2 (300 ตัวอย่าง)		20 ตัวอย่าง	ต.หนองมะโมง
			ต.ไร่พัฒนา
	ภ.จว. ระยอง 100 ตัวอย่าง	อำเภอเมืองระยอง 50 ตัวอย่าง	ต.ทับมา
			ต.เชิงเนิน
			ต.เนินพระ
		อำเภอบ้านค่าย 25 ตัวอย่าง	ต.หนองละลอก
			ต.บ้านค่าย
			ต.ชากบก
		อำเภอนิคมพัฒนา 25 ตัวอย่าง	ต.นิคมพัฒนา
			ต.มาบข่า
			ต.มะขามคู่
	ภ.จว. นครนายก 100 ตัวอย่าง	อำเภอเมืองนครนายก 48 ตัวอย่าง	ต.สาริกา
			ต.ท่าช้าง
			ต.ศรีนาวา
		อำเภอปากพลี 27 ตัวอย่าง	ต.นาหินลาด
			ต.เกาะหวาย
			ต.ปากพลี
		อำเภอบ้านนา 25 ตัวอย่าง	ต.บ้านนา
			ต.เขาเพิ่ม
			ต.ป่าชะ
ภ.จว. สระแก้ว 100 ตัวอย่าง	อำเภอเมืองสระแก้ว 46 ตัวอย่าง	ต.โคกปี่ฆ้อง	
		ต.หนองบอน	
		ต.ท่าแยก	

กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า
		อำเภอวัฒนานคร 30 ตัวอย่าง	ต.หนองหมากฝ้าย
			ต.ตะเคียนบอน
			ต.โนนหมากเค็ง
		อำเภอเขาฉกรรจ์ 24 ตัวอย่าง	ต.หนองหัว
			ต.เขาฉกรรจ์
			ต.สามสิบ
กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 3 (300 ตัวอย่าง)	ภ.จว. นครราชสีมา 100 ตัวอย่าง	อำเภอเมืองนครราชสีมา 28 ตัวอย่าง	ต.ในเมือง
			ต.โคกสูง
			ต.หนองไผ่ล้อม
		อำเภอดง 37 ตัวอย่าง	ต.โนนเต็ง
			ต.หนองบัว
			ต.เมืองดง
	อำเภอขามสะแกแสง 35 ตัวอย่าง	ต.เมืองเกษตร	
		ต.หนองหัวฟาน	
		ต.ขามสะแกแสง	
	ภ.จว. ศรีสะเกษ 100 ตัวอย่าง	อำเภอเมืองศรีสะเกษ 47 ตัวอย่าง	ต.หนองแก้ว
			ต.โพธิ์
			ต.หนองครก
อำเภอวังหิน 33 ตัวอย่าง		ต.ธาตุ	
		ต.บุสูง	
		ต.โพนยาง	
อำเภอกันทรลักษณ์ 20 ตัวอย่าง	ต.บึงมะลู		
	ต.เมือง		

กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า
	ภ.จว. ยโสธร 100 ตัวอย่าง	อำเภอเมืองยโสธร 34 ตัวอย่าง	ต.เสาชิงชัย
			ต.ในเมือง
			ต.ตลาดทอง
		อำเภอทรายมูล 33 ตัวอย่าง	ต.ชุมเงิน
			ต.ทรายมูล
			ต.ไผ่
		อำเภอกุตุชุม 33 ตัวอย่าง	ต.คูลาด
			ต.กุตุชุม
			ต.โนนเปือย
			ต.ห้วยแก้ง
กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 4 (300 ตัวอย่าง)	ภ.จว. ขอนแก่น 100 ตัวอย่าง	อำเภอเมืองขอนแก่น 50 ตัวอย่าง	ต.ในเมือง
			ต.สำราญ
			ต.ท่าพระ
		อำเภอน้ำพอง 31 ตัวอย่าง	ต.บัวใหญ่
			ต.บ้านขาม
			ต.เมืองเพี้ย
	อำเภอกระนวน 19 ตัวอย่าง	ต.หนองโก	
		ต.หนองกงใหญ่	
		ต.หัวท่ง	
		ต.บ้านฝ้าง	
	ภ.จว. นครพนม 100 ตัวอย่าง	อำเภอเมืองนครพนม 47 ตัวอย่าง	ต.ท่าค้อ
			ต.นาราชควาย
		อำเภอนาแก	ต.สีชมพู

กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า
		31 ตัวอย่าง	ต.นาแก
		อำเภอศรีสงคราม 22 ตัวอย่าง	ต.ก้านเหลือง
			ต.บ้านเดื่อ
			ต.ศรีสงคราม
			ต.โพนสว่าง
			ต.มุกดาหาร
	ภ.จว. มุกดาหาร 100 ตัวอย่าง	อำเภอเมืองมุกดาหาร 32 ตัวอย่าง	ต.คำอาฮวน
			ต.บางทรายใหญ่
			ต.ดอนตาล
		อำเภอดอนตาล 35 ตัวอย่าง	ต.นาสะเม็ง
			ต.โพธิ์ไทร
			ต.คำชะอี
		อำเภอคำชะอี 33 ตัวอย่าง	ต.บ้านเหล่า
			ต.โพนงาม
กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 5 (300 ตัวอย่าง)	ภ.จว. ลำพูน	อำเภอเมืองลำพูน 37 ตัวอย่าง	ต.มะเขือแจ้
			ต.ในเมือง
			ต.บ้านกลาง
	อำเภอป่าซาง 30 ตัวอย่าง	ต.ป่าซาง	
		ต.มะกอก	
		ต.ม่วงน้อย	
	อำเภอแม่ทา 33 ตัวอย่าง	ต.ทาสบเส้า	
		ต.ทาบลาดุก	
		ต.ทาชุมเงิน	
	ภ.จว. เชียงราย	อำเภอเมืองเชียงราย	ต.ท่าสาย

กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า
	100 ตัวอย่าง	34 ตัวอย่าง	ต.บ้านคู
			ต.ริมกก
		อำเภอแม่จัน 37 ตัวอย่าง	ต.ป่าซาง
			ต.ศรีค้ำ
			ต.แม่จัน
		อำเภอแม่ลาว 29 ตัวอย่าง	ต.ป่าก่อดำ
	ต.ดงมะดะ		
	ต.จอมหมอกแก้ว		
	ภ.จว. แม่ฮ่องสอน 100 ตัวอย่าง	อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน 74 ตัวอย่าง	ต.จองคำ
			ต.ห้วยผา
			ต.ผาบ่อง
		อำเภอแม่สะเรียง 14 ตัวอย่าง	ต.แม่สะเรียง
			ต.บ้านกาศ
			ต.แม่คง
		อำเภอแม่ลาน้อย 12 ตัวอย่าง	ต.แม่ลาน้อย
ต.แม่ลาหลวง			
ต.แม่โถ			
กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 6 (300 ตัวอย่าง)	ภ.จว. นครสวรรค์ 100 ตัวอย่าง	อำเภอเมืองนครสวรรค์ 33 ตัวอย่าง	ต.นครสวรรค์ตก
			ต.ปากน้ำโพ
			ต.หนองปลิง
	อำเภอท่าตะโก 33 ตัวอย่าง	ต.ท่าตะโก	
		ต.พนมรอก	
		ต.หัวถนน	

กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า
	ภ.จว. อุตรดิตถ์ 100 ตัวอย่าง	อำเภอบรรพตพิสัย 34 ตัวอย่าง	ต.หนองตาสูง
			ต.ท่าจั่ว
			ต.บางตาหงาย
		อำเภอเมืองอุตรดิตถ์ 37 ตัวอย่าง	ต.วังกะพี้
			ต.ป่าเซ่า
			ต.บ้านเกาะ
		อำเภอลับแล 34 ตัวอย่าง	ต.ไผ่ล้อม
			ต.ฝายหลวง
			ต.แม่พูล
	อำเภอบ้านโคก 29 ตัวอย่าง	ต.บ้านโคก	
		ต.นาขุม	
		ต.ม่วงเจ็ดต้น	
	ภ.จว. สุโขทัย 100 ตัวอย่าง	อำเภอเมืองสุโขทัย 56 ตัวอย่าง	ต.ธานี
			ต.ยางว้าย
			ต.บ้านกล้วย
		อำเภอศรีสำโรง 25 ตัวอย่าง	ต.สามเรือน
			ต.วังทอง
			ต.เกาะตาเลี้ยง
อำเภอคีรีมาศ 19 ตัวอย่าง		ต.คีรีมาศ	
		ต.นาเชิงคีรี	
		ต.ทุ่งยางเมือง	
กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 7	ภ.จว. ราชบุรี 100 ตัวอย่าง	อำเภอจอมบึง 28 ตัวอย่าง	ต.รางบัว
			ต.ด่านทับตะโก

กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า	
(300 ตัวอย่าง)		อำเภอโพธาราม 35 ตัวอย่าง	ต.จอมบึง	
			ต.บ้านเลือก	
			ต.บ้านฆ้อง	
		อำเภอบางแพ 37 ตัวอย่าง	ต.หนองโพน	
			ต.วัดแก้ว	
			ต.วังเย็น	
		ภ.จว. เพชรบุรี 102 ตัวอย่าง	อำเภอเมืองเพชรบุรี 35 ตัวอย่าง	ต.คลองกระแชง
				ต.ต้นมะม่วง
				ต.บ้านหม้อ
	อำเภอชะอำ 31 ตัวอย่าง		เทศบาลเมืองชะอำ	
			ต.นายาง	
			ต.บางเก่า	
	อำเภอเขาย้อย 34 ตัวอย่าง		ต.ห้วยท่าช้าง	
			ต.เขาย้อย	
			ต.หนองปรัง	
	ภ.จว. สุพรรณบุรี 100 ตัวอย่าง	อำเภอเมืองสุพรรณบุรี 62 ตัวอย่าง	ต.สระแก้ว	
			ต.บ้านโพธิ์	
			ต.ทัพตีเหล็ก	
		อำเภอศรีประจันต์ 20 ตัวอย่าง	ต.ศรีประจันต์	
			ต.ดอนเปรุ	
			ต.ปลายนา	
อำเภอบางปลาม้า	ต.บางปลาม้า			

กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า	
กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 8 (300 ตัวอย่าง)		18 ตัวอย่าง	ต.วัดดาว	
			ต.ต้นคราม	
	ภ.จว. กระบี่ 100 ตัวอย่าง	อำเภอเมืองกระบี่ 33 ตัวอย่าง	ต.ปากน้ำ	
			ต.กระบี่ใหญ่	
			ต.ไสไทย	
		อำเภออ่าวลึก 34 ตัวอย่าง	ต.คลองหิน	
			ต.คลองยา	
			ต.อ่าวลึกละน้อย	
		อำเภอคลองท่อม 33 ตัวอย่าง	ต.ห้วยน้ำขาว	
			ต.คลองพนพัฒนา	
			ต.ทรายขาว	
		ภ.จว. นครศรีธรรมราช 100 ตัวอย่าง	อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช 51 ตัวอย่าง	ต.ในเมือง
				ต.ท่าเรือ
				ต.ปากพูน
	อำเภอลานสกา 24 ตัวอย่าง		ต.กำโลน	
			ต.ขุนทะเล	
			ต.ท่าดี	
	อำเภอพระพรหม 25 ตัวอย่าง		ต.นาสาร	
			ต.ท้ายสำเภา	
			ต.นาพรุ	
ภ.จว. ระนอง	อำเภอเมืองระนอง 46 ตัวอย่าง	ต.บางนอน		
		ต.บางริ้น		
		ต.เขานิเวศน์		

กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า
		อำเภอกระบุรี 30 ตัวอย่าง	ต.มะมุ
			ต.ปากจั่น
			ต.น้ำจืด
		อำเภอละอุ่น 24 ตัวอย่าง	ต.บางแก้ว
			ต.บางพระใต้
			ต.บางพระเหนือ
กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 9 (300 ตัวอย่าง)	ภ.จว. สงขลา 100 ตัวอย่าง	อำเภอเมืองสงขลา 37 ตัวอย่าง	ต.บ่อยาง
			ต.เขารูปช้าง
			ต.ทุ่งหวัง
		อำเภอหาดใหญ่ 29 ตัวอย่าง	ต.หาดใหญ่
			ต.คอหงส์
			ต.คลองแห
		อำเภอจะนะ 34 ตัวอย่าง	ต.นาทับ
			ต.สะกอม
			ต.ตลิ่งชัน
	ภ.จว. ยะลา 100 ตัวอย่าง	อำเภอเมืองยะลา 35 ตัวอย่าง	ต.สะเตง
			ต.สะเตงนอก
			ต.ลำใหม่
		อำเภอรามัน 29 ตัวอย่าง	ต.กายูบอเกาะ
			ต.อาซ่อง
			ต.บาลอ
อำเภอยะหา 36 ตัวอย่าง	ต.ยะหา		
	ต.ปะแต		

กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า		
ภ.จว. ปัตตานี 100 ตัวอย่าง		อำเภอเมืองปัตตานี 43 ตัวอย่าง	ต.บาไร่ะ		
			ต.สะบารัง		
			ต.รูสะมิแล		
		อำเภอยะหริ่ง 30 ตัวอย่าง		ต.บางนา	
				ต.ยามู	
				ต.ราตาป็นยัง	
		อำเภอสายบุรี 27 ตัวอย่าง		ต.บางปู	
				ต.มะนังดาลำ	
				ต.ละหาร	
		กองบัญชาการตำรวจนครบาล (300 ตัวอย่าง)		บก.น. 2 100 ตัวอย่าง	ต.ปะเสยะวอ
					ดอนเมือง
				บก.น. 5 100 ตัวอย่าง	สายไหม
พระโขนง					
บก.น. 7 100 ตัวอย่าง	บางนา				
	ตลิ่งชัน				
		บางแค			

ผนวก ข.

แบบสอบถาม

แบบสอบถาม ก.

สำนักงานกิจการยุติธรรม

แบบสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

รหัสแบบสอบถาม

รหัสผู้เก็บ

แบบสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมีวัตถุประสงค์เพื่อนำข้อมูลมาใช้กำหนดยุทธศาสตร์ นโยบาย และแนวทางการแก้ปัญหาาร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้จะรายงานผล โดยภาพรวม ไม่ระบุผลเป็นรายบุคคลหรือบ่งบอกว่าผู้ตอบนั้นเป็นใคร และจะเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบ เป็นความลับสูงสุดตามจรรยาบรรณของนักวิจัย โดยข้อมูลส่วนบุคคลของท่านจะถูกเข้ารหัสด้วยโปรแกรม คอมพิวเตอร์ โดยคณะผู้วิจัยจะไม่นำข้อมูลส่วนบุคคลของท่านไปเผยแพร่แก่บุคคลภายนอก ผู้มีสิทธิเข้าถึง ข้อมูลที่เข้ารหัสไว้จะจำกัดการเข้าถึงเฉพาะสำนักงานกิจการยุติธรรมและผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลตามที่สำนักงานฯ กำหนด อย่างไรก็ตาม สำหรับข้อมูลที่เผยแพร่แก่สาธารณชนจะไม่มีการแสดงข้อมูลส่วนบุคคลเอาไว้ จะแสดง เพียงรหัสของแบบสอบถามเท่านั้น

คำชี้แจง:

- 1) ผู้ตอบคำถามชุดนี้ จะต้องเป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนหัวหน้าครัวเรือนซึ่งมีอายุ 18 ปีขึ้นไปและ อยู่อาศัยในบ้านที่ทำการสำรวจในห้วง พ.ศ. 2566 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไป โดยนับทั้งชาวต่างชาติและคนไทย ซึ่งพักอาศัยอยู่ในครัวเรือน
- 2) “สมาชิกครัวเรือน” ในที่นี้ หมายถึง บุคคลที่อาศัยอยู่ในบ้านหรือที่พักอาศัยแห่งเดียวกันที่มีความ เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน และเป็นสมาชิกครัวเรือนที่อยู่อาศัยในบ้านแห่งนี้ในห้วง พ.ศ. 2566 มากกว่า 6 เดือน ขึ้นไปเท่านั้น โดยนับทั้งชาวต่างชาติและคนไทยซึ่งพักอาศัยอยู่ในครัวเรือน
- 3) แบบสอบถามชุดนี้เป็นการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยเป็นการสุ่มสำรวจ ประชาชนเกี่ยวกับการประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2566 (1 มกราคม 2566 ถึง 31 ธันวาคม 2566)

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

A1 ข้อมูลส่วนบุคคล

A2 บ้านเลขที่

A3 พิกัดบ้าน (NS) พิกัดบ้าน (EW)

หมายเหตุ: ข้อมูลที่จัดเก็บจากการสำรวจครั้งนี้จะถูกเก็บไว้เป็นความลับ และถูกนำมาใช้วิเคราะห์ในภาพรวมเท่านั้นเพื่อประโยชน์สำหรับการดำเนินงานของสำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม โดยพนักงานผู้เก็บข้อมูลเป็นผู้จัดเก็บจะไม่มีเปิดเผยรายละเอียดในส่วนนี้และมีการเข้ารหัสข้อมูลให้เฉพาะผู้กำกับดูแลการเก็บข้อมูลใช้สำหรับการตรวจสอบเท่านั้น

ข้อมูลบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม (ผู้แทนครัวเรือน)

1. เพศ (1) ชาย (2) หญิง (3) เพศทางเลือก

2. อายุ ปี (เต็มปีบริบูรณ์ บันทึกเป็นจำนวนนับ)

ไม่ทราบ ไม่ประสงค์จะตอบ

กลุ่มช่วงอายุ (ใช้แอปพลิเคชันคำนวณโดยผู้เก็บไม่ต้องถามซ้ำ)

18-19 ปี 60-64 ปี

20-24 ปี 65-69 ปี

25-29 ปี 70-74 ปี

30-34 ปี 75-79 ปี

35-39 ปี 80-89 ปี

40-44 ปี 90 ปีขึ้นไป

45-49 ปี ไม่ทราบ

50-54 ปี ไม่ประสงค์จะตอบ

55-59 ปี

3. รายได้ครัวเรือน

(1) ต่ำกว่า 15,000 บาท (2) 15,001-25,000 บาท (3) 25,001-35,000 บาท

(4) 35,001-45,000 บาท (5) 45,001-55,000 บาท (6) 55,001-65,000 บาท

(7) 65,001-75,000 บาท (8) มากกว่า 75,000 บาท ไม่ประสงค์จะตอบ

4. ครัวเรือนของท่านมีระดับรายได้เพียงพอต่อการดำรงชีวิตและค่าใช้จ่ายพื้นฐานอย่างน้อยเพียงใด

(1) มีฐานะร่ำรวย (สามารถใช้จ่ายใช้สอย โดยมีเงินเหลือเก็บจำนวนมาก)

(2) สามารถใช้จ่ายใช้สอยได้อย่างสบาย มีเงินเหลือเก็บ

(3) พอกินพอใช้ แต่ไม่มีเงินเหลือเก็บ

(4) รายได้ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่าย โดยยังขาดเหลืออยู่บ้าง

- (5) ซัดสน มีชีวิตอยู่อย่างยากลำบาก
- (6) ลำบากยากจน มีรายได้ในระดับที่ต้องใช้ชีวิตอย่างยากลำบากมาก
- (7) ไม่ทราบ
- (8) ไม่ประสงค์จะตอบ

- 5. อาชีพ**
- (1) ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ
 - (2) พนักงานเอกชน
 - (3) นักเรียน/นักศึกษา
 - (4) รับจ้างทั่วไป
 - (5) เกษตรกรรม
 - (6) ประกอบธุรกิจ
 - (7) ไม่ได้ประกอบอาชีพ
 - (8) อื่น ๆ โปรดระบุ
 - (9) ไม่ประสงค์จะตอบ

6. การศึกษาระดับสูงสุด

- (1) ไม่เคยเข้ารับการศึกษาก่อน
- (2) การศึกษาทางเลือกนอกโรงเรียน (อาทิ Home School)
- (3) ประถมศึกษา
- (4) มัธยมศึกษาตอนต้น
- (5) มัธยมศึกษาตอนปลาย
- (6) ปวช.
- (7) ปวส.
- (8)ปริญญาตรี
- (9)ปริญญาโท
- (10) สูงกว่าปริญญาโท
- (11) การศึกษาในรูปแบบอื่น โปรดระบุ
- (12) ไม่ทราบ
- (13) ไม่ประสงค์จะตอบ

(กรณีศึกษาในระบบการศึกษานอกโรงเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ (กศน.) ให้ระบุระดับการศึกษาสูงสุด

ที่สอบวัดระดับผ่าน)

7. สถานภาพสมรส

- (1) โสด
- (2) แต่งงานแล้ว
- (3) อยู่ร่วมกัน
- (4) แยกกันอยู่
- (5) หย่าร้าง
- (6) หม้าย
- (7) อื่น ๆ โปรดระบุ
- (8) ไม่ทราบ
- (9) ไม่ประสงค์จะตอบ

8. สัญชาติ

- ไทย
- อื่น ๆ โปรดระบุ

เหตุผลที่ท่านอาศัยอยู่ในประเทศไทย

- แรงงานต่างด้าว
- นักศึกษาต่างชาติ ฝึกอบรม
- ได้รับการจ้างงานในประเทศไทย (ตามสัญญาจ้างตั้งแต่ก่อนเข้ามาในประเทศไทย)

- ได้รับการจ้างงานในประเทศไทย (เพิ่งหางานได้หลังจากเข้าประเทศ)
- ติดตามคู่สมรส ครอบครัว (รวมถึงความสัมพันธ์คู่รักในรูปแบบอื่น)
- ติดตามบิดามารดา หรือผู้ปกครอง
- เกิดและพำนักในประเทศไทยตั้งแต่เกิด แต่ไม่ได้สัญชาติไทย
- นักท่องเที่ยวระยะยาวต่อเนื่องในช่วงเวลาที่เก็บแบบสอบถาม
- ผู้ลี้ภัยจากสงคราม ความขัดแย้งภายในประเทศ
- อื่น ๆ
- ไม่ทราบ
- ไม่ประสงค์จะตอบ

9. ความพิการ

- (1) ไม่พิการ
- (2) บกพร่องทางการเห็น
- (3) บกพร่องทางการได้ยิน
- (4) บกพร่องทางสติปัญญา
- (5) บกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ
- (6) บกพร่องทางการเรียนรู้
- (8) บกพร่องทางการพูดและภาษา
- (9) บกพร่องทางพฤติกรรมและอารมณ์
- (10) ออทิสติก
- (11) พิการซ้อน

10. ศาสนา

- (1) ไม่มีศาสนา
- (2) คริสต์
- (3) อิสลาม
- (4) พราหมณ์-ฮินดู
- (5) พุทธ
- (7) อื่น ๆ โปรดระบุ
- (8) ไม่ประสงค์จะตอบ

11. ท่านเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรม เช่น เจ้าหน้าที่คุมประพฤติ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ เจ้าหน้าที่ยุติธรรมจังหวัด เจ้าหน้าที่ยุติธรรมชุมชน เป็นต้น ในการปฏิบัติงานในพื้นที่ชุมชนของท่านมากน้อยเพียงใด

- (1) สัปดาห์ละครั้ง (2) เดือนละครั้ง (3) ปีละครั้ง (4) น้อยกว่า 1 ครั้ง/ปี (5) ไม่เคยพบ

12. สถานะของท่านในครัวเรือน (ท่านมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับเจ้าของบ้านอย่างไร)

- (1) เจ้าของบ้าน (2) คู่สมรส (3) บิดามารดา (4) บุตร
 (5) ปู่/ย่า/ตา/ยาย (6) หลาน (7) พี่/น้อง (8) ลูก/ป้า/น้า/อา
 (9) อื่น ๆ โปรดระบุ

13. พื้นที่

☐ (1.2.1) กรุงเทพมหานคร	☐ (1.2.2) จังหวัดอื่นๆ (ระบุ).....
เขต.....	อำเภอ.....
แขวง.....	ตำบล.....
เขตสถานีตำรวจ.....	เขตสถานีตำรวจ.....
	อบต./ท.ตำบล/ท.เมือง/ท.นคร.....

14. ลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัย

- (1) เขตที่พักอาศัยทั่วไป เช่น หมู่บ้านจัดสรร บ้านเดี่ยว
 (2) เขตธุรกิจ เช่น เขตที่มีบริษัท ห้าง ร้าน อยู่รวมกันเป็นบริเวณกว้าง
 (3) เขตชุมชนแออัด หรือชุมชนที่มีลักษณะบ้านเรือนหนาแน่น และประชากรอยู่อย่างแออัด
 (4) เขตอุตสาหกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณที่มีโรงงานอุตสาหกรรมจำนวนมาก
หรือนิคมอุตสาหกรรมตั้งอยู่
 (5) เขตเกษตรกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณพื้นที่เกษตรกรรม
 (6) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

15. ในรอบปี พ.ศ. 2566 ที่ผ่านมา (1 มกราคม 2566 ถึง 31 ธันวาคม 2566) ท่านเคยติดต่อหรือรับบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมต่อไปนี้หรือไม่ (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- (1) ศาล
 (2) อัยการ
 (3) ตำรวจ
 (4) ป.ป.ช. (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติหรือหน่วยงานในสังกัด)
 (5) ปปง. (สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน หรือหน่วยงานในสังกัด)

- (6) สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม หรือหน่วยงานยุติธรรมจังหวัด
 - (7) กรมสอบสวนคดีพิเศษ หรือหน่วยงานในสังกัด
 - (8) สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ หรือหน่วยงานในสังกัด
 - (9) กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ หรือหน่วยงานในสังกัด
 - (10) สำนักงานคุมประพฤติ
 - (11) สถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรือศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชน
 - (12) กรมราชทัณฑ์ หรือเรือนจำต่าง ๆ
 - (13) ป.ป.ส. (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด หรือหน่วยงานในสังกัด)
- หมายเหตุ: กรณีตอบข้อใดข้อหนึ่งให้นับเป็นเคยใช้บริการหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

แบบสอบถาม ข.
สำนักงานกิจการยุติธรรม
แบบเจงนับข้อมูลสถิติอาชญากรรม

รหัสแบบสอบถาม
รหัสผู้เก็บ

แบบสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนี้ เป็นการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมในลักษณะต่าง ๆ ที่ท่านหรือสมาชิกในครัวเรือนของท่านประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2566 ที่ผ่านมา (1 มกราคม 2566 ถึง 31 ธันวาคม 2566) ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้จะรายงานผลโดยภาพรวม ไม่ระบุผลเป็นรายบุคคลหรือบ่งบอกว่าผู้ตอบนั้นเป็นใคร และจะเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบเป็นความลับสูงสุดตามจรรยาบรรณของนักวิจัย โดยข้อมูลส่วนบุคคลของท่านจะถูกเข้ารหัสด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยคณะผู้วิจัยจะไม่นำข้อมูลส่วนบุคคลของท่านไปเผยแพร่แก่บุคคลภายนอก ผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลที่เข้ารหัสไว้จะจำกัดการเข้าถึงเฉพาะสำนักงานกิจการยุติธรรมและผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลตามที่สำนักงานฯ กำหนด อย่างไรก็ตาม สำหรับข้อมูลที่เผยแพร่แก่สาธารณชนจะไม่มีการแสดงข้อมูลส่วนบุคคลเอาไว้ จะแสดงเพียงรหัสของแบบสอบถามเท่านั้น

คำชี้แจง:

- 1) ผู้ตอบคำถามชุดนี้ จะต้องเป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนหัวหน้าครัวเรือนซึ่งมีอายุ 18 ปีขึ้นไป และอยู่อาศัยในบ้านที่ทำการสำรวจในห้วง พ.ศ. 2566 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไป โดยนับทั้งชาวต่างชาติและคนไทยซึ่งพักอาศัยอยู่ในครัวเรือน
- 2) “สมาชิกครัวเรือน” ในที่นี้ หมายถึง บุคคลที่อาศัยอยู่ในบ้านหรือที่พักอาศัยแห่งเดียวกันที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน และเป็นสมาชิกครัวเรือนที่อยู่อาศัยในบ้านแห่งนี้ในห้วง พ.ศ. 2566 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไปเท่านั้น โดยนับทั้งชาวต่างชาติและคนไทยซึ่งพักอาศัยอยู่ในครัวเรือน
- 3) แบบสอบถามชุดนี้เป็นการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยเป็นการสุ่มสำรวจประชาชนเกี่ยวกับการประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2566 (1 มกราคม 2566 ถึง 31 ธันวาคม 2566)

ส่วนที่ 1 ข้อมูลสมาชิกในครัวเรือน

รหัสครัวเรือน รหัสผู้เก็บ

(รหัสครัวเรือนและรหัสผู้เก็บออกโดยระบบไม่ต้องบันทึกซ้ำ)

จำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่อยู่อาศัยในห้วง พ.ศ. 2566 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไป รวมทั้งสิ้น คน

(นับรวมผู้ตอบและสมาชิกทุกคน (ทุกช่วงอายุ) ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา)

ลำดับที่สมาชิก ในครัวเรือน	เพศ	อายุ	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (1 ม.ค. – 31 ธ.ค. 66)	หมายเหตุ (กรณีไม่ระบุคำตอบ)
1. (ตัวผู้ตอบ)	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
2.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
3.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
4.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
5.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
6.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
7.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
8.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
9.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
10.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
11.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
12.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
13.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
14.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
15.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	

- 1) กรณีมีผู้ตอบแบบสอบถามหรือสมาชิกในครัวเรือนของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมให้บันทึกข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดอาชญากรรมใน ส่วนที่ 2 ต่อไป
- 2) สำหรับผู้ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทุกคน โดยนับทั้งคดีที่มีการติดต่อหรือพยายามกระทำความผิดแต่ไม่สำเร็จ และคดีที่กระทำความผิดสำเร็จทั้งที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของ ผู้ประสบเหตุ และไม่ก่อให้เกิดความเสียหาย

ส่วนที่ 2 การสำรวจเจตนาในการประทุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ให้ระบุจำนวนครั้งการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรอบปีเป็นรายประเภทนับตั้งแต่ 1 มกราคม 2566 จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2566)

ลักษณะความผิด	ก่อเหตุไม่สำเร็จ (ครั้ง)	ก่อเหตุสำเร็จ (ครั้ง)	หมายเหตุ
กลุ่ม 1 ชีวิตร่างกาย			
1.1 ความรุนแรงต่อชีวิตร่างกาย (Physical Violence)			
ถูกฆ่า			SDGs 16.1.3a แบบ ข-1
พยายามฆ่า			SDGs 16.1.3a แบบ ข-1
ก่อการร้าย			SDGs 16.1.3a แบบ ข-1
วางเพลิง			SDGs 16.1.3a แบบ ข-1
วางระเบิด			SDGs 16.1.3a แบบ ข-1
ข่มขืนต่อผู้			SDGs 16.1.3a แบบ ข-1
ทะเลาะวิวาท			SDGs 16.1.3a แบบ ข-1
ความรุนแรงในครอบครัว			SDGs 16.1.3a แบบ ข-1
ทำแท้งผิดกฎหมาย			SDGs 16.1.3a แบบ ข-1
ปลอมปนอาหาร			แบบ ข-1
ปล่อยสารพิษ			แบบ ข-1
ลักพาตัว			SDGs 16.1.3a แบบ ข-1
หน่วงเหนี่ยวกักขัง			SDGs 16.1.3a แบบ ข-1
1.2 อุบัติเหตุ			
อุบัติเหตุจราจร			แบบ ข-1
อุบัติเหตุอื่น ๆ			แบบ ข-1
1.3 ข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแก (Physical Harassment)			
ข่มขู่คุกคามว่าจะทำอันตราย			SDGs 11.7.2a แบบ ข-1
ข่มขู่คุกคามให้ตกใจกลัว			SDGs 11.7.2a แบบ ข-1
ความผิดต่อเสรีภาพ			SDGs 11.7.2a แบบ ข-1
ข่มเหงรังแกให้ได้รับความ อับอาย			SDGs 11.7.2a แบบ ข-1
กลุ่ม 2 ความผิดต่อทรัพย์สิน			
ปล้น จี้ ชิงทรัพย์			แบบ ข-2

ลักษณะความผิด	ก่อเหตุไม่สำเร็จ (ครั้ง)	ก่อเหตุสำเร็จ (ครั้ง)	หมายเหตุ
วิงวาททรัพย์			แบบ ข-2
ลักทรัพย์			แบบ ข-2
ริดเอาทรัพย์			แบบ ข-2
กรรโชกทรัพย์			แบบ ข-2
ทำให้เสียทรัพย์			แบบ ข-2
บุกรุก			แบบ ข-2
กลุ่ม 3 ความผิดทางเพศ			
3.1 ความรุนแรงทางเพศ (Sexual Violence)			
ข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับ			SDGs 16.1.3c แบบ ข-3
ข่มขืนขณะมีนเมา			SDGs 16.1.3c แบบ ข-3
ข่มขืนโดยการบังคับด้วยวิธีอื่น (ไม่ได้ใช้กำลังบังคับโดยตรง)			SDGs 16.1.3c แบบ ข-3
ถูกรุมโทรม			SDGs 16.1.3c แบบ ข-3
ทารุณทางเพศ			SDGs 16.1.3c แบบ ข-3
อนาจาร			SDGs 16.1.3c แบบ ข-3
3.2 คุกคามทางเพศ (Sexual Harassment)			
พูดจาถนลาม แอบมอง			SDGs 11.7.2b แบบ ข-3
สะกดรอย/ลอบติดตาม			SDGs 11.7.2b แบบ ข-3
คุกคามทางเพศ			SDGs 11.7.2b แบบ ข-3
กลุ่ม 4 ฉ้อโกง หลอกหลวง			
แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสาร ส่วนตัว			แบบ ข-4
ใช้เงินปลอม			แบบ ข-4
แชร์ลูกโซ่			แบบ ข-4
หลอกหลวงฉ้อโกง			แบบ ข-4
ยักยอกทรัพย์			แบบ ข-4
เงินกู้นอกระบบ			แบบ ข-4
เรียกเก็บค่าคุ้มครอง			แบบ ข-4

ลักษณะความผิด	ก่อเหตุไม่สำเร็จ (ครั้ง)	ก่อเหตุสำเร็จ (ครั้ง)	หมายเหตุ
หลอกให้เปิดบัญชีธนาคาร			แบบ ข-4
กลุ่ม 5 อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์			
ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบ คอมพิวเตอร์			แบบ ข-5
ถูกล้วงรหัสพาสเวิร์ดสำหรับ ระบบคอมพิวเตอร์แล้วนำไป ก่อให้เกิดความเสียหาย			แบบ ข-5
ถูกล้วงข้อมูลในระบบ คอมพิวเตอร์			แบบ ข-5
ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทาง คอมพิวเตอร์			แบบ ข-5
กลุ่ม 6 ความผิดอื่น ๆ			
ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ ของรัฐ			แบบ ข-6.1
ถูกเรียกสินบนโดยธุรกิจ			แบบ ข-6.1
ได้รับเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐ โดยมิชอบ			แบบ ข-6.1
ตกเป็นเหยื่อกระบวนการ ยุติธรรม			แบบ ข-6.1
การเลือกปฏิบัติ			SDGs 16.b.1/10.3.1 แบบ ข-6.2
ได้รับอันตรายจากการปล่อย มลภาวะตามเขตที่พักอาศัย			แบบ ข-6.1
ล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว			แบบ ข-6.1

คำแนะนำในการบันทึกข้อมูล

1. ในการบันทึกข้อมูลให้ผู้เก็บข้อมูลสอบถามผู้ตอบแบบสอบถามถึงประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของสมาชิกในครัวเรือนทุกคน เมื่อทราบว่าสมาชิกคนหนึ่งคนใดเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งที่ก่อเหตุสำเร็จและก่อเหตุไม่สำเร็จให้บันทึกข้อมูลในส่วนที่ 2 เป็นรายคนว่าตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในประเภทใดคนละกี่ครั้ง ทั้งที่ก่อเหตุสำเร็จและก่อเหตุไม่สำเร็จ โดยนับจำนวนแยกการก่อเหตุสำเร็จกับก่อเหตุไม่สำเร็จในหัวข้อ ‘ก่อเหตุสำเร็จ’ กับ ‘ก่อเหตุไม่สำเร็จ’ โดยให้บันทึกเป็นจำนวนนับ
2. ในกรณีก่อเหตุสำเร็จ ให้บันทึกข้อมูลรายละเอียดตามผนวก ข-1 ถึง ข-6 ตามประเภทความผิดที่พบ
3. ความผิดต่อชีวิตร่างกายการก่อเหตุสำเร็จหมายถึงได้มีการลงมือทำร้ายเหยื่อแล้ว
4. ความผิดต่อทรัพย์สินกรณีก่อเหตุสำเร็จหมายความว่าผู้ก่อเหตุได้ทรัพย์สินจากเหยื่อ หรือได้บุกรุกเข้าไปในบ้านของเหยื่อแล้วแม้ยังไม่ได้ทรัพย์สิน หรือในกรณีปล้น จี้ ชิงทรัพย์ เมื่อได้มีการลงมือทำร้ายเหยื่อจนได้รับอันตรายแม้จะไม่ทันได้ทรัพย์สินไปก็ตาม
5. ความผิดทางเพศกรณีก่อเหตุสำเร็จหมายความว่าผู้ก่อเหตุได้ลงมือล่วงละเมิดทางเพศอย่างใดอย่างหนึ่งกับเหยื่อกับเหยื่อแล้วแม้จะยังไม่ทันได้ร่วมประเวณีหรือแตะเนื้อต้องตัวก็ตาม
6. ความผิดหลอกลวงฉ้อโกงกรณีก่อเหตุสำเร็จหมายความว่าผู้ก่อเหตุได้ลงมือหลอกลวงเหยื่อจนหลงเชื่อหรือมีการส่งมอบทรัพย์สินให้ หากเป็นกรณีการส่งข้อความหรือหลอกลวงทางโทรศัพท์แต่เหยื่อไม่หลงเชื่อถือว่ามีการก่อเหตุแล้วให้นับเป็นจำนวนนับกรณีก่อเหตุไม่สำเร็จ
7. ความผิดอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์กรณีก่อเหตุสำเร็จหมายความว่าผู้ก่อเหตุได้ลงมือเข้าถึงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์ของเหยื่อเป็นที่เรียบร้อยและนำไปก่อให้เกิดความเสียหาย เช่น มีการลักลอบนำข้อมูลไปจำหน่ายต่อ มีการเข้าถึงบัญชีไปหลอกลวงผู้อื่นหรือนำไปก่ออาชญากรรม มีการเรียกค่าไถ่ข้อมูล
8. กรณีการก่อเหตุคาบเกี่ยวต่อเนื่องให้พิจารณาว่าเป็นเหตุการณ์เดียวกันหรือไม่ หากเป็นเหตุที่เกี่ยวข้องเป็นเหตุการณ์เดียวกัน (กรรมเดียว) ให้บันทึกเหตุในความผิดหลัก แต่หากเป็นคนละเหตุการณ์ (ต่างกรรมต่างวาระ) ให้แยกบันทึกเหตุเป็นคนละเหตุการณ์ ยกตัวอย่างเช่น
 - เหตุชิงทรัพย์หากมีการทำอันตรายต่อเหยื่อให้บันทึกจำแนกและบันทึกรายละเอียดในกลุ่มความผิดต่อทรัพย์สินไม่ใช่กลุ่มความผิดต่อชีวิตร่างกาย
 - เหตุทะเลาะวิวาทไม่ได้มีเจตนาทำร้ายเพื่อเอาทรัพย์สินโดยตรงแต่ภายหลังจากทะเลาะวิวาทแล้วมีการเอาทรัพย์สินไปด้วยให้แยกเป็นเหตุทำร้ายร่างกายและความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินเป็นสองคดี (ต่างกรรมต่างวาระ)
 - เหตุข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับทำให้ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บเป็นความผิดทางเพศไม่ใช่กลุ่มความผิดต่อชีวิตร่างกาย

- เหตุลัทธิลอบเข้าบัญชีคอมพิวเตอร์ แล้วนำไปใช้หลอกลวงผู้อื่นหรือส่งภาพลามกอนาจารให้แยกเป็นความผิดอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์เป็นเหตุการณ์หนึ่ง แล้วแยกกรณีที่น่าบัญชีไปใช้หลอกลวงผู้อื่นหรือก่อความผิดทางเพศเป็นอีกเหตุการณ์หนึ่ง (ต่างกรรมต่างวาระ)

อธิบายลักษณะความผิด

ลักษณะความผิด	คำอธิบาย
กลุ่ม 1 ชีวิตร่างกาย	
1.1 ความรุนแรงต่อชีวิตร่างกาย (Physical Violence)	
ถูกฆ่า	มีบุคคลในครอบครัวเสียชีวิตจากการถูกผู้อื่นฆ่าโดยมุ่งจะเอาชีวิต เช่น ถูกยิง ถูกแทง
พยายามฆ่า	ถูกทำร้ายจากผู้อื่นในลักษณะมุ่งจะเอาชีวิต (เช่น ถูกยิง ถูกแทง) แต่ไม่เสียชีวิต
ก่อการร้าย	ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุที่ทำให้เกิดความสะพรึงกลัวโดยหวังผลการเมือง เช่น วางระเบิดสถานที่สาธารณะ (เป็นได้ทั้งกรณีข่มขู่ไม่มีผู้ได้รับอันตราย และมีเจตนาทำอันตรายแก่คนหมู่มาก) ลอบฆ่าคนโดยไม่รู้จักกันมาก่อน (เช่น กรณีลอบยิงเจ้าหน้าที่หรือผู้ให้ข้อมูลกับเจ้าหน้าที่) หรือก่อเหตุทำอันตรายคนจำนวนมากพร้อม ๆ กันโดยหวังผลทางการเมือง
วางเพลิง	ตกเป็นเหยื่อในเหตุเพลิงไหม้ที่มีผู้ก่อเหตุโดยตั้งใจทำให้เกิดเพลิงไหม้ ไม่ใช่อุบัติเหตุเพลิงไหม้
วางระเบิด	ตกเป็นเหยื่อเหตุวางระเบิดเพื่อทำร้ายบุคคล ในลักษณะของการก่อเหตุต่อบุคคลไม่ใช่การก่อการร้าย ต้องเป็นการก่อเหตุโดยตั้งใจหรือวางแผนล่วงหน้าไม่นับรวมกรณีทะเลาะวิวาทแล้วมีการใช้วัตถุระเบิด
ชุลมุนต่อสู้อ	ได้รับอันตรายจากเหตุทะเลาะวิวาท ต่อสู้กันในลักษณะเป็นกลุ่ม จนเกิดความวุ่นวายไม่รู้ว่ใครทำร้ายใคร
ทะเลาะวิวาท	ตกเป็นเหยื่อจากเหตุทำร้ายกันด้วยความโกรธเคืองหรือทะเลาะมีปากเสียงกัน จนถึงกับลงไม้ลงมือ (ต้องถึงกับลงมือทำร้าย แคมีปากเสียงกัน ยังไม่นับเป็นเหตุทะเลาะวิวาทในความหมายนี้)
ความรุนแรงในครอบครัว	ตกเป็นเหยื่อเหตุทะเลาะวิวาทที่ก่อเหตุโดยบุคคลในครอบครัวหรือคนที่อยู่บ้านเดียวกัน
ทำแท้งผิดกฎหมาย	ไปทำแท้งเถื่อนนอกโรงพยาบาลหรือกับคลินิกนอกระบบ
ลักพาตัว	ถูกเอาตัวเด็กไปจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง อาจเป็นได้ทั้งเรียกค่าไถ่หรือโดยญาติหรือพ่อแม่อีกฝั่ง (กรณีเลิกราหรือทะเลาะกัน)
หน่วงเหนี่ยวกักขัง	ถูกเอาตัวไปขัง หรือถูกล่ามไว้ไม่สามารถออกไปไหนได้

ลักษณะความผิด	คำอธิบาย
ปลอมปนอาหาร	ตกเป็นเหยื่อมีผู้ก่อเหตุเอาสารพิษหรือสารที่ไม่ปลอดภัยใส่ในอาหาร เช่น ผสมสีใส่สารกันบูด
ปล่อยสารพิษ	มีผู้ตั้งใจทิ้งวัตถุมีพิษหรือปล่อยสารพิษอันตรายไว้ในชุมชนจนมีคนในชุมชนได้รับอันตราย (นับเฉพาะกรณีตั้งใจทิ้งสารพิษในชุมชน กรณีโรงงานปล่อยมลภาวะเป็นความผิดกลุ่ม 5)
1.2 อุบัติเหตุ	
อุบัติเหตุจราจร	ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุที่เกิดจากความประมาทเลินเล่อของผู้อื่นจากอุบัติเหตุที่เกี่ยวกับการขับขี่ยานพาหนะ
อุบัติเหตุอื่น ๆ	ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุที่เกิดจากความประมาทเลินเล่อของผู้อื่นจากอุบัติเหตุอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับการขับขี่ยานพาหนะ (เช่น อุบัติเหตุในที่ทำงาน ประมาทเลินเล่อในการดูแลเด็กเล็กจนเกิดอันตราย)
1.3 ช่มชู้คุกคามหรือช่มเหงรังแก (Physical Harassment)	
ช่มชู้คุกคามว่าจะทำอันตราย	ถูกชู่ว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกาย อาจเป็นแค่การชู่ไม่จำเป็นต้องบังคับให้ยอมตาม
ช่มชู้คุกคามให้ตกใจกลัว	ถูกชู่ให้ตกใจกลัวโดยคำชู่เป็นเรื่องอื่น (ไม่ได้ชู่จะทำร้าย หากชู่ว่าจะทำร้ายจะเป็น ‘ช่มชู้คุกคามว่าจะทำอันตราย’)
ช่มเหงรังแกให้ได้รับความอับอาย	การกระทำใด ๆ ที่ใช้ความก้าวร้าวรุนแรง ด่าทอ หรือทำให้ได้รับความอับอาย แต่ไม่ถึงกับมีการทำร้ายร่างกาย และไม่ใช้ลักษณะคุกคามทางเพศ (หากเป็นการคุกคามทางเพศจะเป็นความผิดทางเพศในกลุ่มที่ 3)
ความผิดต่อเสรีภาพ	ถูกบังคับให้จำยอมทำตามผู้ก่อเหตุในกรณีอื่น ๆ หากบังคับโดยช่มชู่ถือเป็นกรณี ‘ช่มชู้คุกคาม’ แต่ถ้าใช้วิธีอื่นให้ยอมตามโดยไม่สมัครใจจึงเข้าความผิดต่อเสรีภาพ (แต่หากเป็นกรณีช่มชู่ว่าจะทำอันตรายเพื่อแลกกับเงินหรือประโยชน์ทางทรัพย์สินเป็น ‘กรรโชกทรัพย์’ หรือช่มชู่ว่าเปิดเผยความลับแลกกับเงินเป็น ‘รีดเอาทรัพย์’ ถือเป็นความผิดต่อทรัพย์สิน)
กลุ่ม 2 ความผิดต่อทรัพย์สิน	
ปล้น จี้ ชิงทรัพย์	ถูกทำร้ายเพื่อให้ได้เอาทรัพย์ หรือช่มชู่ต่อหน้าว่าทำอันตรายให้ส่งมอบทรัพย์ให้ เช่น ถูกปืนจี้ ถูกมีดจี้ จะรุมทำร้ายหากไม่ได้ทรัพย์ มีลักษณะต่าง ๆ เช่น ปล้นจี้ ในท้องถนน โจรเข้ามามีปล้นบ้าน ปล้นชิงเอารถ ปล้นคนขับแท็กซี่ นักเรียน ถูกนักเลงช่มชู่ให้จ่ายเงิน (ปล้นหมายความว่าผู้ก่อเหตุ 3 คน ขึ้นไป)

ลักษณะความผิด	คำอธิบาย
วิ่งราวทรัพย์	ถูกเอาทรัพย์ไปโดยฉกฉวยซึ่งหน้าหมายถึงต่อหน้าต่อตา (เอาไปด้วย ความรวดเร็วจนไม่ทันขัดขืน ไม่ได้ข่มขู่ ถ้าข่มขู่จะเข้าปล้น จี้ ชิงทรัพย์)
ล้วงกระเป๋า	ตกเป็นเหยื่อแอบลักทรัพย์ในกระเป๋าที่พกติดตัวโดยเจ้าทรัพย์ไม่รู้ตัว กรีดกระเป๋า
ลักทรัพย์	ตกเป็นเหยื่อถูกขโมย ย่องเบา หรือตกเป็นเหยื่อแอบลักทรัพย์ที่พกติดตัวโดยเจ้าทรัพย์ไม่รู้ตัว หรือ การลักทรัพย์มีลักษณะต่างๆ เช่น ลักทรัพย์ในบ้านเรือนที่พักอาศัย ลักทรัพย์ในสถานที่ราชการ ลักเครื่องมือเกษตร ลักรถ ล้วงกระเป๋า
ริดเอาทรัพย์	ถูกข่มขู่ว่าจะเปิดเผยความลับ เช่น แบล็กเมล ภาพลับ/คลิปลับ เป็นต้น (ต้องแลกกับทรัพย์ ไม่งั้นจะเป็นข่มขู่คุกคามหรือความผิดต่อเสรีภาพ)
กรรโชกทรัพย์	ถูกขู่เชี่ยว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต/ร่างกายทรัพย์สินเพื่อแลกกับการเอาทรัพย์ (ต้องแลกกับทรัพย์ ไม่งั้นจะเป็นข่มขู่คุกคามหรือความผิดต่อเสรีภาพ)
ทำให้เสียทรัพย์	ถูกผู้อื่นทำลายทรัพย์สินโดยเจตนา
บุกรุก	มีผู้บุกรุกเข้ามาในบ้านโดยมีเจตนาร้าย หรือมีผู้เข้าครอบครองที่ดินของตน โดยไม่ได้รับอนุญาต (รวมกรณีบุกรุกเข้ามาโดยไม่ทราบสาเหตุหรือไม่ทราบเจตนา รวมถึงกรณีเข้ามาเพื่อลักทรัพย์หรือทำร้ายแต่ยังไม่ได้ลงมือ)
กลุ่ม 3 ความผิดทางเพศ	
ข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับ	ตกเป็นเหยื่อถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์โดยผู้ก่อเหตุใช้กำลังบังคับ
ข่มขืนขณะมีนเมา	ตกเป็นเหยื่อมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยินยอมเนื่องจากอยู่ในภาวะมีนเมา จนไม่สามารถขัดขืนได้
ข่มขืนโดยการบังคับด้วยวิธีอื่น (ไม่ได้ใช้กำลังบังคับโดยตรง)	ตกเป็นเหยื่อถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์โดยผู้ก่อเหตุไม่ได้ใช้กำลังบังคับแต่บังคับด้วยวิธีอื่น เช่น ข่มขู่แบล็กเมล บังคับให้มีเพศสัมพันธ์โดยแลกกับความช่วยเหลือ ข่มขู่ว่าจะทำอันตรายต่อตนหรือครอบครัว เป็นต้น
ถูกรุมโทรม	ตกเป็นเหยื่อถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยินยอมโดยผู้ก่อเหตุมีตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป
ทารุณทางเพศ	ตกเป็นเหยื่อมีเพศสัมพันธ์โดยบังคับขึ้นใจในลักษณะใช้ความรุนแรงหรือทำอันตราย
อนาจาร	ถูกเนื้อต้องตัวในทางเพศโดยเหยื่อไม่ยินยอม (กอด จูบ ลูบ คลำ เปลื้องผ้า)
พุดจาโลวลาม แอบมอง	มีผู้ใช้วาจาโดยมีเนื้อหาทางเพศต่อเหยื่อ หรือลอบแอบมองจนเหยื่อรู้สึกไม่สบายใจ
สะกดรอย/ลอบติดตาม	ถูกสะกดรอย หรือลอบติดตาม แม้โดยไม่ทราบเจตนา จนเหยื่อรู้สึกไม่สบายใจ

ลักษณะความผิด	คำอธิบาย
คุกคามทางเพศ	มีผู้กระทำการใด ๆ อันเป็นการคุกคามทางเพศอันทำให้เกิดความอับอาย เกรงกลัวหรือไม่สบายใจ เช่น ส่งข้อความหรือภาพลามกอนาจารหรือข้อเสนอทางเพศ เผยแพร่ภาพลามกอนาจารของเหยื่อ วิกิพจนานุกรมเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาหรือร่างกาย ช่มชู้ว่าจะล่วงละเมิดทางเพศแต่ไม่ได้กระทำ ให้ของกำนัลทางเพศที่ไม่ต้องการ แก้วผ้าต่อหน้า เป็นต้น
กลุ่ม 4 ฉ้อโกง หลอกหลวง	
แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว	ถูกนำข้อมูลส่วนตัวไปใช้ในทางมิชอบ เช่น ลักลอบเอาข้อมูลบัตรเครดิตไปซื้อสินค้า เอาสำเนาบัตรประชาชนไปเปิดโทรศัพท์
ใช้เงินปลอม	ตกเป็นเหยื่อมีผู้ใช้เงินปลอมมาชำระหนี้/ซื้อขายสินค้า
แชร์ลูกโซ่	ถูกหลอกหลวงทำธุรกิจที่มีผลตอบแทนจำนวนมากที่ไม่มีอยู่จริง (อาจมีการเชิญชวนให้สมัครสมาชิก)
หลอกหลวงฉ้อโกง	ถูกทำให้หลงเชื่อให้ทรัพย์สินคนร้ายโดยวิธีการต่างๆ
ยักยอกทรัพย์สิน	มีผู้เบียดบังเอาทรัพย์สินที่อนุญาตให้อยู่ในครอบครองไปโดยมิชอบ เช่น ลูกจ้างยักยอกอุปกรณ์/เครื่องมือ/พาหนะ ที่ใช้ในการทำงาน ลูกจ้างยักยอกเงินที่ได้จากการค้าขายหรือเก็บเงินจากลูกค้า เอาของที่ยืมไปขายหรือไปจำหน่าย
เงินกู้ยืมนอกระบบ	ถูกขูดรีดโดยแก๊งเงินกู้ยืมนอกระบบให้กู้เงินโดยคิดดอกเบี้ยในราคาสูงมาก (เกินกว่าร้อยละ 3 ต่อเดือน) หลอกให้ทำสัญญาเงินกู้เกินจริง โดยข่มขู่หรือทำอันตรายจากการทวงหนี้
เรียกเก็บค่าคุ้มครอง	ถูกเรียกเก็บเงินหรือทรัพย์สินเป็นค่าคุ้มครองโดยขู่ว่าจะทำอันตราย หรือไม่ให้ประกอบการค้าขายหรือประกอบอาชีพ
หลอกให้เปิดบัญชีธนาคาร	มีผู้หลอกหลวงหรือว่าจ้างให้เปิดบัญชีธนาคารหรือบัญชีทางการเงินแล้วนำไปใช้ในการก่ออาชญากรรมหรือใช้ในทางมิชอบ (บัญชีม้า)
กลุ่ม 5 อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	
ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์	เป็นเจ้าของบริษัท ห้างร้าน องค์กร หรือผู้รับผิดชอบระบบข้อมูลคอมพิวเตอร์ แล้วมีผู้ลักลอบแอบเข้าระบบโดยมิชอบ
ถูกล้วงรหัสพาสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์แล้วนำไปก่อให้เกิดความเสียหาย	ถูกขโมยพาสเวิร์ดหรือมีผู้ล้วงรหัสพาสเวิร์ดสำหรับเข้าบัญชีคอมพิวเตอร์ในทางมิชอบ แล้วมีการนำข้อมูลไปใช้ในทางมิชอบให้ได้รับความเสียหาย หรือมีการนำไปแอบอ้างบัญชีในทางมิชอบ

ลักษณะความผิด	คำอธิบาย
ถูกล้วงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์	เป็นเจ้าของบริษัท ห้างร้าน องค์กร หรือผู้รับผิดชอบระบบข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือเป็นบุคคลผู้มีบัญชีข้อมูลคอมพิวเตอร์แล้วถูกผู้อื่นลักลอบเจาะข้อมูลเข้าระบบ (Hacker) เข้ามานำข้อมูลสำคัญไปใช้ให้เกิดความเสียหาย
ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	ถูกเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ หรือถูกทำให้เสียหายจากการนำข้อมูลทางคอมพิวเตอร์มาเผยแพร่หรือใช้ประโยชน์โดยมิชอบในกรณีอื่น ๆ
กลุ่ม 6 อาชญากรรมอื่น ๆ	
ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ	ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกหรือไม่จับกุม การรับโครงการภาครัฐ หรือการขออนุญาตต่าง ๆ
ถูกเรียกสินบนโดยธุรกิจ	ถูกเรียกสินบนโดยพนักงานธุรกิจเกี่ยวกับการซื้อสินค้าหรือบริการของเหยื่อ หรือการจัดซื้อจัดจ้างหรือว่าจ้างเหยื่อให้กับองค์กรธุรกิจของผู้เรียกรับสินบน
ได้รับเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐโดยมิชอบ	ถูกข่มขู่หรือบังคับโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐโดยใช้อำนาจมิชอบ หรือถูกใช้อำนาจเกินขอบเขต
ตกเป็นเหยื่อกระบวนการยุติธรรม	ถูกข่มขู่ให้ยอมตามว่าจะจับกุม ถูกกระทำรุนแรงจากเจ้าหน้าที่เกินกว่าเหตุในขั้นตอนการจับกุม ตกเป็นแพะ (ถูกจับกุมคุมขังโดยไม่ได้กระทำผิด)
การเลือกปฏิบัติ	ถูกเลือกปฏิบัติจากเจ้านาย คนที่ในที่งาน การให้บริการต่าง ๆ หรือถูกดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยามโดยผู้อื่นหรือคนไม่รู้จักเนื่องจากความแตกต่างอันเนื่องมาจาก เพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ ชนกลุ่มน้อย เป็นต้น
ได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย	ได้รับอันตรายจากการปล่อยสารพิษ น้ำเสีย อากาศเสีย กลิ่น จากโรงงาน หรือธุรกิจที่อาจเป็นอันตราย เช่น อุโมงค์รถ
ล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว	ถูกนำข้อมูลส่วนตัวไปใช้ในทางมิชอบหรือโดยไม่ได้รับอนุญาต (เว้นแต่การดำเนินการโดยเจ้าพนักงานตามกฎหมาย)

แบบสอบถาม ข.-1
สำนักงานกิจการยุติธรรม
แบบเก็บข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมความผิดชีวิตร่างกาย

รหัสแบบสอบถาม
รหัสคดี
รหัสผู้เก็บ

แบบสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนนี้เป็นการเก็บข้อมูลรายละเอียดการกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย (ถ้ามี) โดยเก็บจากเหยื่อหรือผู้ประสบเหตุทุกคนในทุกครั้งที่ก่อเหตุสำเร็จ

ส่วนที่ 1 แบบบันทึกรายละเอียดความผิด

1. พฤติกรรมโดยย่อพอสังเขป

.....

.....

.....

2. ประเภทความผิด

2.1 ความรุนแรงต่อชีวิตร่างกาย (Physical Violence)

☐ (1) ฆ่า	☐ (2) พยายามฆ่า	☐ (3) ก่อการร้าย
☐ (4) วางเพลิง	☐ (5) วางระเบิด	☐ (6) ชุมนุนต่อสู้
☐ (7) ทะเลาะวิวาท	☐ (8) ความรุนแรงในครอบครัว	☐ (9) ทำแท้งผิดกฎหมาย
☐ (10) ปลอมปนอาหาร	☐ (11) ปลอ่ยสารพิษ	☐ (12) ลักพาตัว
☐ (13) หน่วงเหนี่ยวกักขัง		

2.2 อุบัติเหตุ

☐ (14) อุบัติเหตุจราจร	☐ (15) อุบัติเหตุอื่น ๆ

2.3 ข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแก (Physical Harassment)

☐ (16) ข่มขู่คุกคามว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกาย
☐ (17) ข่มขู่คุกคามให้ตกใจกลัว
☐ (18) ความผิดต่อเสรีภาพ
☐ (19) ข่มเหงรังแกให้ได้รับความอับอาย

(ระบบบันทึกข้อมูลอัตโนมัติจากข้อมูลแบบจำแนกข้อมูลในผนวก ข ไม่ต้องการกรอกซ้ำ)

3. ลักษณะการกระทำผิด

- (1) ผลักอย่างรุนแรง
- (2) ตบหรือต่อย
- (3) ขว้างปาของแข็งใส่
- (4) ดึง ลากหรือ กระทบ
- (5) พุบตีด้วย หมัด ของแข็งหรือถูกเตะ
- (6) ทำร้ายโดยการจุดไฟเผาหรือวางเพลิง
- (7) บีบคอ รัดคอ หรือทำให้หายใจไม่ออก
- (8) จับหัวกระแทกกับบางสิ่ง
- (9) ถูกแทง
- (10) ถูกยิง
- (11) วางระเบิด
- (12) วางยาพิษ
- (13) ปลอมมลภาวะหรือสารพิษจนเป็นอันตรายต่อชุมชน
- (14) ปลอมมลภาวะหรือสารพิษจนเป็นอันตรายต่อชุมชน
- (15) ชูทำร้ายร่างกายด้วยอาวุธ (เศษไม้, มีด, อาวุธปืน ฯลฯ)
- (16) ชูทำร้ายร่างกายโดยปราศจากอาวุธ แต่ในลักษณะที่ทำให้ท่านรู้สึกหวาดกลัว
- (17) ช่มชู้ในลักษณะของความรุนแรงในครอบครัวหรือความรุนแรงจากความสัมพันธ์ของคู่รัก/ คู่ชีวิตในรูปแบบอื่นแต่ไม่ถึงกับมีการทำร้ายร่างกาย (เช่น ช่มชู้จะพรากบุตร ช่มชู้ให้ไปทำแท้ง ก้าว ภัยชีวิตส่วนตัว หึงหวงเกินขอบเขต ฯลฯ)
- (18) ส่งข้อความ อีเมล โทรศัพท์ อันมีลักษณะคุกคาม ก้าวร้าว หรือทำให้ได้รับความอับอาย แต่ไม่ได้มีการทำร้ายร่างกายและไม่ใช้ลักษณะคุกคามทางเพศ
- (19) แสดงท่าทางที่ทำให้ขุ่นเคือง คุกคาม ก้าวร้าว ด่าทอ หรือทำให้ได้รับความอับอายโดยเป็นการกระทำต่อหน้าโดยตรง
- (20) มีการแสดงความคิดเห็นทั้งต่อส่วนตัวหรือช่องทางสาธารณะที่ทำให้ขุ่นเคือง คุกคาม หรือทำให้ อับอาย เช่น ตูถูก เรียกด้วยคำหยาบคาย
- (21) การเผยแพร่ข้อความ รูปภาพ วิดีโอของท่านที่ทำให้ขุ่นเคือง คุกคาม หรือทำให้ อับอาย ผ่านทางอินเทอร์เน็ต
- (22) ลอบติดตามจนทำให้เกิดความไม่สบายใจหรือหวาดกลัวภัยทั้งการลอบติดตามโดยตรงหรือ ลอบติดตามความเคลื่อนไหวในช่องทางออนไลน์ แต่ไม่ถึงกับทำร้ายร่างกายและไม่ใช้ลักษณะ คุกคามทางเพศ

(23) ทำร้ายร่างกายหรือก่อให้เกิดความรุนแรงในรูปแบบอื่น แต่ไม่นับรวมการล่วงละเมิดทางเพศ
โปรดระบุ

4. ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

- (1) บิดา/มารดา (2) ผู้ปกครอง (3) สามี (4) ภรรยา (5) คู่ชีวิตรูปแบบอื่น
 (6) คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน (7) ลูกหลาน
 (8) พี่น้อง (9) เครือญาติ
 (10) เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง (11) เพื่อน
 (12) หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน (13) เพื่อนร่วมงาน
 (14) ความสัมพันธ์อื่นๆ (ระบุ)..... (15) ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง
 (16) ไม่รู้ตัวผู้กระทำผิด (ขณะเกิดเหตุไม่ได้พบเจอหรือพบเห็นผู้กระทำผิด)
 (17) ไม่ประสงค์จะตอบ

หมายเหตุ: สามี/ภรรยา หมายความว่ารวมถึงทั้งคู่สมรสที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียนสมรส

5. สถานที่เกิดเหตุ

- (1) บ้าน/ที่อยู่อาศัยส่วนตัว
 (2) สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ฯลฯ
 (3) สถานที่ประกอบธุรกิจที่สงวนเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โกดัง ฯลฯ
 (4) สถานศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย ฯลฯ
 (5) สถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก บ้านพักคนชรา ฯลฯ
 (6) สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ ขนส่งสาธารณะ ฯลฯ
 (7) ช่องทางออนไลน์/อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่
 (8) สถานที่อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ส่วนที่ 2 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

2.1 มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือไม่

- (1) ไม่มี (2) มี

2.2 กรณีมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ใดบ้าง (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- (1) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
 (2) แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ
แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

- แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ เช่น สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, ยุติธรรมชุมชน, ยุติธรรมจังหวัด, ศูนย์ดำรงธรรม, ศูนย์บริการข้อมูลภาครัฐเพื่อประชาชน สายด่วน 1111 หรือศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์
- (4) อื่นๆ โปรดระบุ

2.3 กรณีไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ เนื่องจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- (1) ไม่เกิดความเสียหาย
- (2) เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย
- (3) เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด
- (4) ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน
- (5) มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้
- (6) ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- (7) กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- (8) เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด
- (9) เป็นเหตุการณ์ที่น่าอับอาย กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง
- (10) สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)
- (11) ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล
- (12) ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่
- (13) ขาดพยานหลักฐาน
- (14) คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้
- (15) มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่
- (16) ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่
- (17) ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)
- (18) อื่นๆ (ระบุ)

2.4 (เฉพาะกรณีที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่) ท่านมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุของท่านมากน้อยเพียงใด

- (4) พอใจมาก
 - (3) พอใจค่อนข้างมาก
 - (2) พอใจค่อนข้างน้อย
 - (1) พอใจน้อย
- โปรดระบุเหตุผล.....

ส่วนที่ 3 ความเสียหายต่อชีวิตร่างกาย ทรัพย์สิน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหี่ยวอาชญากรรมหรือไม่

- (1) ใช่ (2) ไม่ใช่

คำแนะนำ ให้ผู้เก็บข้อมูลอธิบายกับผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความหมายของความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ให้กับผู้ตอบแบบสอบถาม ดังนี้

- (1) ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิตร่างกาย หมายความว่าได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกายซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการทำร้ายของผู้ก่อเหตุ เช่น ได้รับบาดเจ็บ เกิดรอยฟกช้ำ เสียชีวิต (กรณีเหี่ยวเสียชีวิตผู้ตอบเป็นผู้ตอบคำถามแทนเหยื่อซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว) โดยนับรวมทั้งกรณีได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยและถึงกับต้องเข้ารักษาตัวในสถานบริการ
- (2) ความเสียหายหรืออันตรายต่อจิตใจ หมายความว่าได้รับการวินิจฉัยทางการแพทย์ว่ามีอาการป่วยทางจิตเวชหรือมีอาการทางจิตซึ่งเป็นผลมาจากเหตุอาชญากรรมที่ประสบ
- (3) ความเสียหายหรืออันตรายต่อทรัพย์สิน หมายความว่าได้สูญเสียทรัพย์สินหรือถูกเอาทรัพย์สินไปจากการก่อเหตุ และรวมถึงทรัพย์สินเสียหายจากการก่อเหตุ (เช่น ในคดีทำให้เสียทรัพย์)
- (4) ในบางความผิดตามปกติแล้วหากมีความเสียหายจะเป็นความเสียหายต่อทรัพย์สินอาจไม่ได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกาย (เช่น เรียกรับสินบน หลอกหลวงฉ้อโกง) แต่ก็อาจมีผลให้เกิดอันตรายแก่จิตใจได้ให้ผู้เก็บข้อมูลสอบถามให้ครบถ้วน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหี่ยวอาชญากรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้สอบถามในส่วนแบบบันทึกความเสียหายในหน้าจอต่ไป

แบบบันทึกความเสียหาย

1.1 ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิต ร่างกาย (เลือกตอบกรณีที่หนักที่สุดตัวเลือกเดียว)

- (1) ไม่มี
- (2) ไม่ได้รับบาดเจ็บ
- (3) ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ไม่ถึงกับต้องรักษาตัว
- (4) รักษาตัวไม่เกิน 7 วัน
- (5) รักษาตัว 8-20 วัน
- (6) รักษาตัวเกินกว่า 20 วัน (สาหัส)
- (7) เสียโฉม พิการ หรือทุพพลภาพเป็นการถาวร
- (9) ได้รับอันตรายต่อสุขภาพ เจ็บป่วย

(10) เสียชีวิต

1.2 ความเสียหายหรืออันตรายทางจิตใจ

(1) ไม่มี

(2) ได้รับความเสียหายหรืออันตรายทางจิตใจจนถึงขั้นเข้ารับการรักษาทางจิต

1.3 ความเสียหายต่อทรัพย์สิน

(1) ไม่มี

(2) มี เป็นมูลค่า.....บาท

1.4 ความเสียหายอื่น ๆ (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

ค่ารักษาพยาบาล จำนวน บาท

ต้องหยุดงานหรือขาดรายได้ (จำนวนวันที่หยุดงาน x รายได้เฉลี่ยโดยประมาณ) บาท

ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานกระบวนการยุติธรรม (เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล ศูนย์ดำรงธรรม ฯลฯ) จำนวน บาท

ค่าใช้จ่ายในการติดต่อทนายความ จำนวน บาท

ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานเอกชน (เช่น บริษัทประกันภัย NGOs) จำนวน บาท

ค่าใช้จ่ายในการแสวงหาพยานหลักฐาน จำนวน บาท

ค่าใช้จ่ายด้านค่าเดินทาง ที่พักและอื่น ๆ ในการติดต่อทางคดี จำนวน บาท

ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

แบบสอบถาม ข.-2
สำนักงานกิจการยุติธรรม
แบบเก็บข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมความผิดต่อทรัพย์

รหัสแบบสอบถาม
รหัสคดี
รหัสผู้เก็บ

แบบสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนนี้เป็นการเก็บข้อมูลรายละเอียดการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ (ถ้ามี) โดยเก็บจากเหยื่อหรือผู้ประสบเหตุทุกคนในทุกครั้งที่ก่อเหตุสำเร็จ

ส่วนที่ 1 แบบบันทึกรายละเอียดความผิด

1. พฤติกรรมโดยย่อพอสังเขป

.....

.....

.....

2. ประเภทความผิด

☐ (1) ปล้น จี้ ชิงทรัพย์	☐ (2) วิ่งราวทรัพย์	☐ (3) ลักทรัพย์
☐ (4) รีดเอาทรัพย์	☐ (5) กรรโชกทรัพย์	☐ (6) ทำให้เสียทรัพย์
☐ (7) บุกรุก		

(ระบบบันทึกข้อมูลอัตโนมัติจากข้อมูลแบบจำแนกข้อมูลในผนวก ข ไม่ต้องกรอกซ้ำ)

หมายเหตุ: ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ในกลุ่มนี้ไม่นับหลอกลวงฉ้อโกงซึ่งแยกเก็บรายละเอียดเป็นอีกกลุ่มหนึ่งต่างหาก

3. ลักษณะการก่อเหตุ

☐ (1) ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ในที่สาธารณะ	☐ (2) ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ในพื้นที่ส่วนบุคคล
☐ (3) ปล้นชิงสินค้า	☐ (4) ปล้นชิงรถยนต์/รถจักรยานยนต์
☐ (5) ปล้นชิงโคกระบือหรือเครื่องมือเกษตร	☐ (6) วิ่งราวทรัพย์
☐ (7) ล้วงกระเป๋า	☐ (8) ลักทรัพย์สถานประกอบการ
☐ (9) ลักพาหนะ (รวมถึงทรัพย์สินในพาหนะ)	☐ (10) ลักโคกระบือหรือเครื่องมือการเกษตร
☐ (11) ลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัย	☐ (12) ลักทรัพย์รูปแบบอื่น ๆ
☐ (13) ช่มชู้ว่าจะเปิดเผยความลับ เช่น แบล็กเมล ภาพลับ/คลิปลับ เป็นต้น	
☐ (14) กรรโชกทรัพย์ (ผู้เชื่อกว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต/ร่างกายทรัพย์สินเพื่อแลกกับการเอาทรัพย์)	

- (15) ทำให้เสียทรัพย์สิน (เช่น ทำลายทรัพย์สิน ยานพาหนะ)
- (16) บุกกรุทรัพย์สิน เช่น บ้าน ที่ดิน
- (17) อื่น ๆ โปรดระบุ

4. ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

- (1) บิดา/มารดา (2) ผู้ปกครอง (3) สามี (4) ภรรยา (5) คู่ชีวิตรูปแบบอื่น
- (6) คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน (7) ลูกหลาน
- (8) พี่น้อง (9) เครือญาติ
- (10) เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง (11) เพื่อน
- (12) หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน (13) เพื่อนร่วมงาน
- (14) ความสัมพันธ์อื่นๆ (ระบุ)..... (15) ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง
- (16) ไม่รู้ตัวผู้กระทำผิด (ขณะเกิดเหตุไม่ได้พบเจอหรือพบเห็นผู้กระทำผิด)
- (17) ไม่ประสงค์จะตอบ

หมายเหตุ: สามี/ภรรยา หมายความว่ารวมถึงทั้งคู่สมรสที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียนสมรส

5. สถานที่เกิดเหตุ

- (1) บ้าน/ที่อยู่อาศัยส่วนตัว
- (2) สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ฯลฯ
- (3) สถานที่ประกอบธุรกิจที่สงวนเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โกดัง ฯลฯ
- (4) สถานศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย ฯลฯ
- (5) สถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก บ้านพักคนชรา ฯลฯ
- (6) สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ ขนส่งสาธารณะ ฯลฯ
- (7) ช่องทางออนไลน์/อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่
- (8) สถานที่อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ส่วนที่ 2 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

2.1 มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือไม่

- (1) ไม่มี (2) มี

2.2 กรณีมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ใดบ้าง (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- (1) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- (2) แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

- แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ เช่น สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, ยุติธรรมชุมชน, ยุติธรรมจังหวัด, ศูนย์ดำรงธรรม, ศูนย์บริการข้อมูลภาครัฐเพื่อประชาชน สายด่วน 1111 หรือศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์
- (4) อื่นๆ โปรดระบุ

2.3 กรณีไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ เนื่องจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- (1) ไม่เกิดความเสียหาย
- (2) เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย
- (3) เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด
- (4) ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน
- (5) มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้
- (6) ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- (7) กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- (8) เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด
- (9) เป็นเหตุการณ์ที่น่าอับอาย กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง
- (10) สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)
- (11) ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล
- (12) ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่
- (13) ขาดพยานหลักฐาน
- (14) คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้
- (15) มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่
- (16) ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่
- (17) ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)
- (18) อื่นๆ (ระบุ)

2.4 (เฉพาะกรณีที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่) ท่านมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุของท่านมากน้อยเพียงใด

- (4) พอใจมาก
 - (3) พอใจค่อนข้างมาก
 - (2) พอใจค่อนข้างน้อย
 - (1) พอใจน้อย
- โปรดระบุเหตุผล.....

ส่วนที่ 3 ความเสียหายต่อชีวิตร่างกาย ทรัพย์สิน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหตุอาชญากรรมหรือไม่

- (1) ใช่ (2) ไม่ใช่

คำแนะนำ ให้ผู้เก็บข้อมูลอธิบายกับผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความหมายของความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ให้กับผู้ตอบแบบสอบถาม ดังนี้

(1) ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิตร่างกาย หมายความว่า ได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกายซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการทำร้ายของผู้ก่อเหตุ เช่น ได้รับบาดเจ็บ เกิดรอยฟกช้ำ เสียชีวิต (กรณีเหยื่อเสียชีวิตผู้ตอบเป็นผู้ตอบคำถามแทนเหยื่อซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว) โดยนับรวมทั้งกรณีได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยและถึงกับต้องเข้ารักษาตัวในสถานบริการ

(2) ความเสียหายหรืออันตรายต่อจิตใจ หมายความว่า ได้รับการวินิจฉัยทางการแพทย์ว่ามีอาการป่วยทางจิตเวชหรือมีอาการทางจิตซึ่งเป็นผลมาจากเหตุอาชญากรรมที่ประสบ

(3) ความเสียหายหรืออันตรายต่อทรัพย์สิน หมายความว่า ได้สูญเสียทรัพย์สินหรือถูกเอาทรัพย์สินไปจากการก่อเหตุ และรวมถึงทรัพย์สินเสียหายจากการก่อเหตุ (เช่น ในคดีทำให้เสียทรัพย์)

(4) ในบางความผิดตามปกติแล้วหากมีความเสียหายจะเป็นความเสียหายต่อทรัพย์สินอาจไม่ได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกาย (เช่น เรียกทรัพย์สินบน หลอกหลวงฉ้อโกง) แต่ก็อาจมีผลให้เกิดอันตรายแก่จิตใจได้ให้ผู้เก็บข้อมูลสอบถามให้ครบถ้วน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหตุอาชญากรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้สอบถามในส่วนแบบบันทึกความเสียหายในหน้าจอต่ไป

แบบบันทึกความเสียหาย

1.1 ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิต ร่างกาย (เลือกตอบกรณีที่หนักที่สุดตัวเลือกเดียว)

- (1) ไม่มี
- (2) ไม่ได้รับบาดเจ็บ
- (3) ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ไม่ถึงกับต้องรักษาตัว
- (4) รักษาตัวไม่เกิน 7 วัน
- (5) รักษาตัว 8-20 วัน
- (6) รักษาตัวเกินกว่า 20 วัน (สาหัส)
- (7) เสียโฉม พิการ หรือทุพพลภาพเป็นการถาวร
- (9) ได้รับอันตรายต่อสุขภาพ เจ็บป่วย
- (10) เสียชีวิต

1.2 ความเสียหายหรืออันตรายทางจิตใจ

- (1) ไม่มี
- (2) ได้รับความเสียหายหรืออันตรายทางจิตใจจนถึงขั้นเข้ารับการรักษาทางจิต

1.3 ความเสียหายต่อทรัพย์สิน

- (1) ไม่มี
- (2) มี เป็นมูลค่า.....บาท

1.4 ความเสียหายอื่น ๆ (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- ค่ารักษาพยาบาล จำนวน บาท
- ต้องหยุดงานหรือขาดรายได้ (จำนวนวันที่หยุดงาน x รายได้เฉลี่ยโดยประมาณ) บาท
- ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานกระบวนการยุติธรรม (เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล ศูนย์ดำรงธรรม ฯลฯ) จำนวน บาท
- ค่าใช้จ่ายในการติดต่อทนายความ จำนวน บาท
- ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานเอกชน (เช่น บริษัทประกันภัย NGOs) จำนวน บาท
- ค่าใช้จ่ายในการแสวงหาพยานหลักฐาน จำนวน บาท
- ค่าใช้จ่ายด้านค่าเดินทาง ที่พักและอื่น ๆ ในการติดต่อทางคดี จำนวน บาท
- ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

แบบสอบถาม ข.-3
สำนักงานกิจการยุติธรรม
แบบเก็บข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมความผิดทางเพศ

รหัสแบบสอบถาม

รหัสคดี

รหัสผู้เก็บ

แบบสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนนี้เป็นการเก็บข้อมูลรายละเอียดการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ (ถ้ามี) โดยเก็บจากเหยื่อหรือผู้ประสบเหตุทุกคนในทุกครั้งที่ก่อเหตุสำเร็จ

ส่วนที่ 1 แบบบันทึกรายละเอียดความผิด

1. พฤติกรรมโดยย่อพอสังเขป

.....

.....

.....

2. ประเภทความผิด

2.1 ความรุนแรงทางเพศ (Sexual Violence)

- (1) ช่มชู้โดยใช้กำลังบังคับ (2) ช่มชู้ขณะมีนเมา
- (3) ช่มชู้โดยการบังคับด้วยวิธีอื่น (ไม่ได้ใช้กำลังบังคับโดยตรง)
- (4) ถูกรุมโทรม (5) ทารุณทางเพศ
- (6) กระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว กอด จูบ ลูบ คลำ)

2.2 คุกคามทางเพศ (Sexual Harassment)

- (7) พุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง (8) พุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน)
- (9) สะกดรอย/ลอบติดตาม (10) คุกคามทางเพศ
- (11) ลักษณะความผิดทางเพศอื่น ๆ ระบุ

(ระบบบันทึกข้อมูลอัตโนมัติจากข้อมูลแบบจำแนกข้อมูลในผนวก ข ไม่ต้องกรอกซ้ำ)

3. ลักษณะการกระทำผิด

- (1) ช่มชู้หรือถูกรุมบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ โดยช่มชู้ กักขัง หรือทำร้ายร่างกาย
- (2) พยายามบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ โดยช่มชู้ กักขัง ทำร้ายร่างกาย แต่ไม่เกิดเหตุการณ์ขึ้น
- (3) ช่มชู้ขณะมีนเมา
- (4) ถูกรุมโทรม
- (5) ถูกรุมบังคับ ช่มชู้ หรือแบล็กเมลล์ให้มีเพศสัมพันธ์กับบุคคลอื่น หรือเพื่อแลกกับเงิน สิ่งของ หรือความช่วยเหลือ

- (6) มีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ต้องการ เพราะกลัวสิ่งที่อาจเกิดขึ้นหากปฏิเสธ
- (7) กระทบอำนาจ (มีการแตะเนื้อต้องตัว กอด จูบ ลูบ คลำ หรือเปลื้องผ้าเหยื่อ)
- (8) มีคนทำหรือบังคับให้ท่านกระทำในลักษณะทางเพศที่ทำให้เสื่อมเสียหรืออับอาย
- (9) ได้รับข้อเสนอทางเพศหรือขอมีความสัมพันธ์ทางเพศที่ไม่ต้องการ
- (10) ได้รับข้อความ อีเมล หรือการโทรศัพท์ ในทางเพศ
- (11) ข้อความ รูปภาพ หรือวิดีโอทางเพศของท่านถูกเผยแพร่ผ่านอินเทอร์เน็ตหรือถูกส่งต่อโดยไม่ได้รับความยินยอม
- (12) มีผู้วิพากษ์วิจารณ์หรือแสดงความคิดเห็นในทางเพศเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาหรือร่างกาย
- (13) มีผู้ข่มขู่ว่าจะล่วงละเมิดทางเพศ (แต่ไม่ได้ลงมือ) เช่น ข่มขู่ว่าจะข่มขืน หรือขู่ว่าจะทำให้ตั้งครรภ์
- (14) สะกดรอย/ ลอบติดตาม
- (15) มีผู้เปลือยกายหรือเปิดเผยร่างกายในทางเพศต่อหน้าท่าน
- (16) ได้รับของกำนัลในทางเพศที่ไม่ต้องการ เช่น ของเล่น เครื่องประดับ หรือชุดชั้นใน

4. ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

- (1) บิดา/มารดา (2) ผู้ปกครอง (3) สามี (4) ภรรยา (5) คู่ชีวิตรูปแบบอื่น
- (6) คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน (7) ลูกหลาน
- (8) พี่น้อง (9) เครือญาติ
- (10) เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง (11) เพื่อน
- (12) หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน (13) เพื่อนร่วมงาน
- (14) ความสัมพันธ์อื่นๆ (ระบุ)..... (15) ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง
- (16) ไม่รู้ตัวผู้กระทำผิด (ขณะเกิดเหตุไม่ได้พบเจอหรือพบเห็นผู้กระทำผิด)
- (17) ไม่ประสงค์จะตอบ

หมายเหตุ: สามี/ภรรยา หมายความว่ารวมถึงทั้งคู่สมรสที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียนสมรส

5. สถานที่เกิดเหตุ

- (1) บ้าน/ที่อยู่อาศัยส่วนตัว
- (2) สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ฯลฯ
- (3) สถานที่ประกอบธุรกิจที่สงวนเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โกดัง ฯลฯ
- (4) สถานศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย ฯลฯ
- (5) สถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก บ้านพักคนชรา ฯลฯ
- (6) สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ ขนส่งสาธารณะ ฯลฯ

- (7) ช่องทางออนไลน์/อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่
- (8) สถานที่อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ส่วนที่ 2 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

2.1 มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือไม่

- (1) ไม่มี
- (2) มี

2.2 กรณีมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ใดบ้าง (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- (1) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- (2) แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ เช่น สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, ยุติธรรมชุมชน, ยุติธรรมจังหวัด, ศูนย์ดำรงธรรม, ศูนย์บริการข้อมูลภาครัฐเพื่อประชาชน สายด่วน 1111 หรือศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์
- (4) อื่นๆ โปรดระบุ

2.3 กรณีไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ เนื่องจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- (1) ไม่เกิดความเสียหาย
- (2) เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย
- (3) เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด
- (4) ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน
- (5) มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้
- (6) ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- (7) กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- (8) เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด
- (9) เป็นเหตุการณ์ที่น่าอับอาย กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง
- (10) สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)
- (11) ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล
- (12) ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่
- (13) ขาดพยานหลักฐาน
- (14) คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้
- (15) มีความรู้สึกไม่ศรัทธากับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่

- (16) ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่
- (17) ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)
- (18) อื่นๆ (ระบุ)

2.4 (เฉพาะกรณีที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่) ท่านมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุของท่านมากน้อยเพียงใด

- (4) พอใจมาก
 - (3) พอใจค่อนข้างมาก
 - (2) พอใจค่อนข้างน้อย
 - (1) พอใจน้อย
- โปรดระบุเหตุผล.....

ส่วนที่ 3 ความเสียหายต่อชีวิตร่างกาย ทรัพย์สิน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่

- (1) ใช่
- (2) ไม่ใช่

คำแนะนำ ให้ผู้เก็บข้อมูลอธิบายกับผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความหมายของความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ให้กับผู้ตอบแบบสอบถาม ดังนี้

(1) ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิตร่างกาย หมายความว่า ได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกายซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการทำร้ายของผู้ก่อเหตุ เช่น ได้รับบาดเจ็บ เกิดรอยฟกช้ำ เสียชีวิต (กรณีเหยื่อเสียชีวิตผู้ตอบเป็นผู้ตอบคำถามแทนเหยื่อซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว) โดยนับรวมทั้งกรณีได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยและถึงกับต้องเข้ารับการรักษาตัวในสถานบริการ

(2) ความเสียหายหรืออันตรายต่อจิตใจ หมายความว่า ได้รับการวินิจฉัยทางการแพทย์ว่ามีอาการป่วยทางจิตเวชหรือมีอาการทางจิตซึ่งเป็นผลมาจากเหตุอาชญากรรมที่ประสบ

(3) ความเสียหายหรืออันตรายต่อทรัพย์สิน หมายความว่า ได้สูญเสียทรัพย์สินหรือถูกเอาทรัพย์สินไปจากการก่อเหตุ และรวมถึงทรัพย์สินเสียหายจากการก่อเหตุ (เช่น ในคดีทำให้เสียทรัพย์)

(4) ในบางความผิดตามปกติแล้วหากมีความเสียหายจะเป็นความเสียหายต่อทรัพย์สินอาจไม่ได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกาย (เช่น เรียกรับสินบน หลอกหลวงฉ้อโกง) แต่ก็อาจมีผลให้เกิดอันตรายแก่จิตใจได้ให้ผู้เก็บข้อมูลสอบถามให้ครบถ้วน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหยื่ออาชญากรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้สอบถามในส่วนแบบบันทึกความเสียหายในหน้าจอต่ไป

แบบบันทึกความเสียหาย

1.1 ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิต ร่างกาย (เลือกตอบกรณีที่หนักที่สุดตัวเลือกเดียว)

- (1) ไม่มี
- (2) ไม่ได้รับบาดเจ็บ
- (3) ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ไม่ถึงกับต้องรักษาตัว
- (4) รักษาตัวไม่เกิน 7 วัน
- (5) รักษาตัว 8-20 วัน
- (6) รักษาตัวเกินกว่า 20 วัน (สาหัส)
- (7) เสียโฉม พิการ หรือทุพพลภาพเป็นการถาวร
- (9) ได้รับอันตรายต่อสุขภาพ เจ็บป่วย
- (10) เสียชีวิต

1.2 ความเสียหายหรืออันตรายทางจิตใจ

- (1) ไม่มี
- (2) ได้รับอันตรายทางจิตใจจนถึงขั้นเข้ารับการรักษาทางจิต

1.3 ความเสียหายต่อทรัพย์สิน

- (1) ไม่มี
- (2) มี เป็นมูลค่า.....บาท

1.4 ความเสียหายอื่น ๆ (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- ค่ารักษาพยาบาล จำนวน บาท
- ต้องหยุดงานหรือขาดรายได้ (จำนวนวันที่หยุดงาน x รายได้เฉลี่ยโดยประมาณ) บาท
- ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานกระบวนการยุติธรรม (เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล ศูนย์ดำรงธรรม ฯลฯ) จำนวน บาท
- ค่าใช้จ่ายในการติดต่อทนายความ จำนวน บาท
- ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานเอกชน (เช่น บริษัทประกันภัย NGOs) จำนวน บาท
- ค่าใช้จ่ายในการแสวงหาพยานหลักฐาน จำนวน บาท
- ค่าใช้จ่ายด้านค่าเดินทาง ที่พักและอื่น ๆ ในการติดต่อทางคดี จำนวน บาท
- ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

แบบสอบถาม ข.-4
สำนักงานกิจการยุติธรรม
แบบเก็บข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมการฉ้อโกงหลอกหลวง

รหัสแบบสอบถาม
รหัสคดี
รหัสผู้เก็บ

แบบสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนนี้เป็นการเก็บข้อมูลรายละเอียดการกระทำผิดเกี่ยวกับฉ้อโกง หลอกหลวง (ถ้ามี) โดยเก็บจากเหยื่อหรือผู้ประสบเหตุทุกคนในทุกครั้งที่ก่อเหตุสำเร็จ (ผู้ก่อเหตุได้รับทรัพย์สินไปจากเหยื่อ)

ส่วนที่ 1 แบบบันทึกรายละเอียดความผิด

1. พฤติกรรมโดยย่อพอสังเขป

.....

.....

.....

2. ประเภทความผิด

- (1) แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว
- (2) ถูกหลอกหลวงด้วยการใช้เงินปลอม
- (3) แชร้ลูกโซ่
- (4) หลอกหลวงฉ้อโกง
- (5) ยักยอกทรัพย์สิน
- (6) เงินกู้ยืมออกระบบ
- (8) เรียกเก็บค่าคุ้มครอง
- (9) หลอกให้เปิดบัญชีธนาคาร

(ระบบบันทึกข้อมูลอัตโนมัติจากข้อมูลแบบจำแนกข้อมูลในผนวก ข ไม่ต้องกรอกซ้ำ)

3. ลักษณะความผิด

- (1) แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัวไปใช้ในทางมิชอบ เช่น ลักลอบเอาข้อมูลบัตรเครดิตไปซื้อสินค้า นำสำเนาบัตรประชาชนไปเปิดโทรศัพท์หรือบัญชีธนาคารนำไปขอกู้เงิน
- (2) ตกเป็นเหยื่อ มีผู้ใช้เงินปลอมมาชำระหนี้/ซื้อขายสินค้า
- (3) ถูกหลอกหลวงทำธุรกิจที่มีผลตอบแทนจำนวนมากที่ไม่มีอยู่จริง
- (4) หลอกหลวงให้ร่วมลงทุน ชื้อหุ้น/หน่วยลงทุน หรือซื้อขายสินค้าในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริง

- (5) หลอกหลวงให้จ่ายเงินเป็นสมาชิกธุรกิจโดยให้ช่วยหาสมาชิกธุรกิจแล้วปิดบริษัทหลบหนีไป (แชร์ลูกโซ่)
- (6) ถูกหลอกไปทำงานต่างประเทศโดยเรียกเก็บค่าบริการแล้วเอาเงินหนีไปโดยไม่ส่งไปทำงาน
- (7) ถูกหลอกหลวง ด้วยกลฉ้อฉลหรือคนร้ายล่อหลอกให้ออนเงินเข้าบัญชีคนร้าย เช่น แก๊ง Call

Centre

- (8) หลอกหลวงโดยส่งสิ่งให้เข้าบัญชีการเงินหรือส่งรหัสผ่านเพื่อถอนเงินจากบัญชี หรือลักลอบเบิกเงินสดจากบัญชีธนาคารโดยที่เจ้าของบัญชีไม่ทราบ/ไม่ยินยอม
- (9) หลอกหลวงว่าถูกรางวัลโดยขอเก็บค่าดำเนินการล่วงหน้า
- (10) หลอกหลวงโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่น สร้างความชอบพอ และหลอกหลวงว่าจะส่งทรัพย์สินมาให้หรือกระทำการอื่นใดในลักษณะเดียวโดยจะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ เช่น แก๊ง โรแมนซ์ สแกม
- (11) หลอกขายสินค้าปลอม
- (12) หลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา
- (13) หลอกหลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้าย โดยมีการแสดงเอกสารเท็จให้หลงเชื่อ
- (14) หลอกเข้าร่วมโครงการรัฐ หรือสวัสดิการของรัฐ แล้วโกงเงินหรือเรียกเก็บค่าบริการ
- (15) หลอกหลวงให้สูญเสียทรัพย์สิน เช่น ตกทอง หลอกขายสลากกินแบ่งถูกรางวัลปลอม
- (16) หลอกหลวงให้ทำงานให้หรือให้ส่งสินค้าให้โดยเจตนาไม่จ่ายค่าจ้างหรือชำระเงิน
- (17) แอบอ้างเป็นหน่วยงานหรือองค์กรการกุศล มาเรียไรเงินบริจาค
- (18) โกงแชร์วงใหญ่เกินกฎหมายกำหนด
- (19) เชิญชวนเล่นการพนัน
- (20) หลอกหลวงว่าเป็นเจ้าหน้าที่แล้วมาข่มขู่เรียกขังเงิน หรือเรียไรเงิน
- (21) แอบอ้างเป็นบุคคลที่รู้จักเพื่อขอยืมเงิน
- (22) หลอกหลวงว่าจะช่วยให้เข้าทำงานได้/สอบเข้าได้
- (23) หลอกหลวงให้จ่ายเงินเพื่อแลกกับการอำนวยความสะดวกหรือได้รับสิทธิพิเศษ
- (24) มีผู้เบียดบังเอาทรัพย์สินที่อนุญาตให้อยู่ในครอบครองไปโดยมิชอบ เช่น ลูกจ้างยกยอกอุปกรณ์/เครื่องมือ/พาหนะ ที่ใช้ในการทำงาน ลูกจ้างยกยอกเงินที่ได้จากการค้าขายหรือเก็บเงินจากลูกค้า เอาของที่ให้ยืมไปขายหรือไปจำหน่าย
- (25) ถูกขูดรีดโดยแก๊งเงินกู้เกินระบบให้กู้เงินโดยคิดดอกเบี้ยในราคาสูงมาก (เกินกว่าร้อยละ 3 ต่อเดือน) หลอกให้ทำสัญญาเงินกู้เกินจริง โดยข่มขู่หรือทำอันตรายจากการทวงหนี้

- (26) ถูกเรียกเก็บเงินหรือทรัพย์สินเป็นค่าคุ้มครองโดยชู้ว่าหากไม่ให้จะทำอันตราย หรือไม่ให้ประกอบการค้าขายหรือประกอบอาชีพ
- (27) มีผู้หลอกลวงหรือว่าจ้างให้เปิดบัญชีธนาคารหรือบัญชีทางการเงินแล้วนำไปใช้ในการก่ออาชญากรรมหรือใช้ในทางมิชอบ (บัญชีม้า)
- (28) หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น ๆ นอกจากที่กล่าวไว้ โปรดระบุ.....

4. ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

- (1) บิดา/มารดา (2) ผู้ปกครอง (3) สามี (4) ภรรยา (5) คู่ชีวิตรูปแบบอื่น
- (6) คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน (7) ลูกหลาน
- (8) พี่น้อง (9) เครือญาติ
- (10) เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง (11) เพื่อน
- (12) หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน (13) เพื่อนร่วมงาน
- (14) ความสัมพันธ์อื่นๆ (ระบุ)..... (15) ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง
- (16) ไม่รู้ตัวผู้กระทำผิด (ขณะเกิดเหตุไม่ได้พบเจอหรือพบเห็นผู้กระทำผิด)
- (17) ไม่ประสงค์จะตอบ

หมายเหตุ: สามี/ภรรยา หมายความว่ารวมถึงทั้งคู่สมรสที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียนสมรส

5. สถานที่เกิดเหตุ

- (1) บ้าน/ที่อยู่อาศัยส่วนตัว
- (2) สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ฯลฯ
- (3) สถานที่ประกอบธุรกิจที่สงวนเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โกดัง ฯลฯ
- (4) สถานศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย ฯลฯ
- (5) สถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก บ้านพักคนชรา ฯลฯ
- (6) สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะขนส่งสาธารณะ ฯลฯ
- (7) ช่องทางออนไลน์/อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่
- (8) สถานที่อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ส่วนที่ 2 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

2.1 มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือไม่

- (1) ไม่มี (2) มี

2.2 กรณีมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ใดบ้าง (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- (1) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

- (2) แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ เช่น สำนักงานพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์, ยุติธรรมชุมชน, ยุติธรรมจังหวัด, ศูนย์ดำรงธรรม, ศูนย์บริการข้อมูลภาครัฐเพื่อประชาชน สายด่วน 1111 หรือศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์
- (4) อื่นๆ โปรดระบุ

2.3 กรณีไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ เนื่องจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- (1) ไม่เกิดความเสียหาย
- (2) เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย
- (3) เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด
- (4) ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน
- (5) มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้
- (6) ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- (7) กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- (8) เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด
- (9) เป็นเหตุการณ์ที่น่าอับอาย กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง
- (10) สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)
- (11) ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล
- (12) ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่
- (13) ขาดพยานหลักฐาน
- (14) คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้
- (15) มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่
- (16) ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่
- (17) ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)
- (18) อื่น ๆ (ระบุ)

2.4 (เฉพาะกรณีที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่) ท่านมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุของท่านมากน้อยเพียงใด

- (4) พอใจมาก
- (3) พอใจค่อนข้างมาก
- (2) พอใจค่อนข้างน้อย
- (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

ส่วนที่ 3 ความเสียหายต่อชีวิตร่างกาย ทรัพย์สิน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่

- (1) ใช่ (2) ไม่ใช่

คำแนะนำ ให้ผู้เก็บข้อมูลอธิบายกับผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความหมายของความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ให้กับผู้ตอบแบบสอบถาม ดังนี้

(1) ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิตร่างกาย หมายความว่า ได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกายซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการทำร้ายของผู้ก่อเหตุ เช่น ได้รับบาดเจ็บ เกิดรอยฟกช้ำ เสียชีวิต (กรณีเหยื่อเสียชีวิตผู้ตอบเป็นผู้ตอบคำถามแทนเหยื่อซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว) โดยนับรวมทั้งกรณีได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยและถึงกับต้องเข้ารักษาตัวในสถานบริการ

(2) ความเสียหายหรืออันตรายต่อจิตใจ หมายความว่า ได้รับการวินิจฉัยทางการแพทย์ว่ามีอาการป่วยทางจิตเวชหรือมีอาการทางจิตซึ่งเป็นผลมาจากเหตุอาชญากรรมที่ประสบ

(3) ความเสียหายหรืออันตรายต่อทรัพย์สิน หมายความว่า ได้สูญเสียทรัพย์สินหรือถูกเอาทรัพย์สินไปจากการก่อเหตุ และรวมถึงทรัพย์สินเสียหายจากการก่อเหตุ (เช่น ในคดีทำให้เสียทรัพย์)

(4) ในบางความผิดตามปกติแล้วหากมีความเสียหายจะเป็นความเสียหายต่อทรัพย์สินอาจไม่ได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกาย (เช่น เรียกปรับสินบน หลอกหลวงฉ้อโกง) แต่ก็อาจมีผลให้เกิดอันตรายแก่จิตใจได้ให้ผู้เก็บข้อมูลสอบถามให้ครบถ้วน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหยื่ออาชญากรรม อย่างไรก็ตามหนึ่งให้สอบถามในส่วนแบบบันทึกความเสียหายในหน้าจ่อต่อไป

แบบบันทึกความเสียหาย

1.1 ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิต ร่างกาย (เลือกตอบกรณีที่หนักที่สุดตัวเลือกเดียว)

- (1) ไม่มี
 (2) ไม่ได้รับบาดเจ็บ
 (3) ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ไม่ถึงกับต้องรักษาตัว
 (4) รักษาตัวไม่เกิน 7 วัน
 (5) รักษาตัว 8-20 วัน
 (6) รักษาตัวเกินกว่า 20 วัน (สาหัส)
 (7) เสียโฉม พิการ หรือทุพพลภาพเป็นการถาวร
 (9) ได้รับอันตรายต่อสุขภาพ เจ็บป่วย

(10) เสียชีวิต

1.2 ความเสียหายหรืออันตรายทางจิตใจ

(1) ไม่มี

(2) ได้รับความเสียหายหรืออันตรายทางจิตใจจนถึงขั้นเข้ารับการรักษาทางจิต

1.3 ความเสียหายต่อทรัพย์สิน

(1) ไม่มี

(2) มี เป็นมูลค่า.....บาท

1.4 ความเสียหายอื่น ๆ (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

ค่ารักษาพยาบาล จำนวน บาท

ต้องหยุดงานหรือขาดรายได้ (จำนวนวันที่หยุดงาน x รายได้เฉลี่ยโดยประมาณ) บาท

ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานกระบวนการยุติธรรม (เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล ศูนย์ดำรงธรรม ฯลฯ) จำนวน บาท

ค่าใช้จ่ายในการติดต่อทนายความ จำนวน บาท

ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานเอกชน (เช่น บริษัทประกันภัย NGOs) จำนวน บาท

ค่าใช้จ่ายในการแสวงหาพยานหลักฐาน จำนวน บาท

ค่าใช้จ่ายด้านค่าเดินทาง ที่พักและอื่น ๆ ในการติดต่อทางคดี จำนวน บาท

ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

แบบสอบถาม ข.-5
สำนักงานกิจการยุติธรรม
แบบเก็บข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรม
การกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

รหัสแบบสอบถาม
รหัสคดี
รหัสผู้เก็บ

แบบสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนนี้เป็นการเก็บข้อมูลรายละเอียดการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ถ้ามี) โดยเก็บจากเหยื่อหรือผู้ประสบเหตุทุกคนในทุกครั้งที่ก่อเหตุสำเร็จ

ส่วนที่ 1 แบบบันทึกรายละเอียดความผิด

1. พฤติกรรมโดยย่อพอสังเขป

.....

.....

.....

2. ประเภทความผิด

- (1) ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์
- (2) ถูกลวงรู้พาสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์ และนำไปก่อให้เกิดความเสียหาย
- (3) ถูกลวงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์
- (4) ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์กรณีอื่น ๆ โปรดระบุ.....

3. ลักษณะความผิด

- (1) เป็นเจ้าของบริษัท ห้างร้าน องค์กร หรือผู้รับผิดชอบระบบข้อมูลคอมพิวเตอร์ แล้วมีผู้ลักลอบแอบเข้าระบบโดยมิชอบ
- (2) ถูกขโมยพาสเวิร์ดหรือมีผู้ลวงรู้พาสเวิร์ดสำหรับเข้าบัญชีเครือข่ายสังคมออนไลน์ (เช่น Facebook Line X-Twitter) แล้วนำไปใช้ก่ออาชญากรรมอื่น เช่น ไปหลอกลวงคนรู้จัก นำข้อมูลความลับมาตีพิมพ์ หลอกลวงไปเล่นพนัน
- (3) ถูกขโมยพาสเวิร์ดหรือมีผู้ลวงรู้พาสเวิร์ดสำหรับเข้าบัญชีทางการเงิน (เช่น บัญชีหุ้น บัญชีธนาคาร) แล้วถอนหรือโอนทรัพย์สินออกจากบัญชี
- (4) เป็นเจ้าของบริษัท ห้างร้าน องค์กร หรือผู้รับผิดชอบระบบข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือเป็นบุคคลผู้มีบัญชีข้อมูลคอมพิวเตอร์แล้วถูกผู้อื่นลักลอบเจาะข้อมูลเข้าระบบ (Hacker) เข้ามานำข้อมูลสำคัญไปใช้ให้เกิดความเสียหาย
- (5) ถูกเรียกค่าไถ่ข้อมูล
- (6) ถูกเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ หรือถูกทำให้เสียหายจากการนำข้อมูลทางคอมพิวเตอร์มาเผยแพร่หรือใช้ประโยชน์โดยมิชอบในกรณีอื่น ๆ

4. ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

- (1) บิดา/มารดา (2) ผู้ปกครอง (3) สามี (4) ภรรยา (5) คู่ชีวิตรูปแบบอื่น
- (6) คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน (7) ลูกหลาน
- (8) พี่น้อง (9) เครือญาติ
- (10) เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง (11) เพื่อน
- (12) หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน (13) เพื่อนร่วมงาน
- (14) ความสัมพันธ์อื่นๆ (ระบุ)..... (15) ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง
- (16) ไม่รู้ตัวผู้กระทำผิด (ขณะเกิดเหตุไม่ได้พบเจอหรือพบเห็นผู้กระทำผิด)
- (17) ไม่ประสงค์จะตอบ

หมายเหตุ: สามี/ภรรยา หมายถึงรวมถึงทั้งคู่สมรสที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียนสมรส

5. สถานที่เกิดเหตุ

- (1) บ้าน/ที่อยู่อาศัยส่วนตัว
- (2) สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ฯลฯ
- (3) สถานที่ประกอบธุรกิจที่สงวนเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โกดัง ฯลฯ
- (4) สถานศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย ฯลฯ
- (5) สถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก บ้านพักคนชรา ฯลฯ
- (6) สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ ขนส่งสาธารณะ ฯลฯ
- (7) ช่องทางออนไลน์/อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่
- (8) สถานที่อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ส่วนที่ 2 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

2.1 มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือไม่

- (1) ไม่มี (2) มี

2.2 กรณีมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ใดบ้าง (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- (1) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- (2) แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ เช่น สำนักงานพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์, ยุติธรรมชุมชน, ยุติธรรมจังหวัด, ศูนย์ดำรงธรรม, ศูนย์บริการข้อมูลภาครัฐเพื่อประชาชน สายด่วน 1111 หรือศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์
- (4) อื่นๆ โปรดระบุ

2.3 กรณีไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ เนื่องจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- (1) ไม่เกิดความเสียหาย
- (2) เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย
- (3) เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด
- (4) ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน
- (5) มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้
- (6) ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- (7) กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- (8) เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด
- (9) เป็นเหตุการณ์ที่น่าอับอาย กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง
- (10) สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)
- (11) ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล
- (12) ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่
- (13) ขาดพยานหลักฐาน
- (14) คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้
- (15) มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่
- (16) ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่
- (17) ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)
- (18) อื่นๆ (ระบุ)

2.4 (เฉพาะกรณีที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่) ท่านมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุของท่านมากน้อยเพียงใด

- (4) พอใจมาก
 - (3) พอใจค่อนข้างมาก
 - (2) พอใจค่อนข้างน้อย
 - (1) พอใจน้อย
- โปรดระบุเหตุผล.....

ส่วนที่ 3 ความเสียหายต่อชีวิตร่างกาย ทรัพย์สิน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่

- (1) ใช่
- (2) ไม่ใช่

คำแนะนำ ให้ผู้เก็บข้อมูลอธิบายกับผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความหมายของความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ให้กับผู้ตอบแบบสอบถาม ดังนี้

(1) ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิตร่างกาย หมายความว่า ได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกายซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการทำร้ายของผู้ก่อเหตุ เช่น ได้รับบาดเจ็บ เกิดรอยฟกช้ำ เสียชีวิต (กรณีเหยื่อเสียชีวิตผู้ตอบเป็นผู้ตอบคำถามแทนเหยื่อซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว) โดยนับรวมทั้งกรณีได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยและถึงกับต้องเข้ารักษาตัวในสถานบริการ

(2) ความเสียหายหรืออันตรายต่อจิตใจ หมายความว่า ได้รับการวินิจฉัยทางการแพทย์ว่ามีอาการป่วยทางจิตเวชหรือมีอาการทางจิตซึ่งเป็นผลมาจากเหตุอาชญากรรมที่ประสบ

(3) ความเสียหายหรืออันตรายต่อทรัพย์สิน หมายความว่า ได้สูญเสียทรัพย์สินหรือถูกเอาทรัพย์สินไปจากการก่อเหตุ และรวมถึงทรัพย์สินเสียหายจากการก่อเหตุ (เช่น ในคดีทำให้เสียทรัพย์)

(4) ในบางความผิดตามปกติแล้วหากมีความเสียหายจะเป็นความเสียหายต่อทรัพย์สินอาจไม่ได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกาย (เช่น เรียกรับสินบน หลอกหลวงฉ้อโกง) แต่ก็อาจมีผลให้เกิดอันตรายแก่จิตใจได้ให้ผู้เก็บข้อมูลสอบถามให้ครบถ้วน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหยื่ออาชญากรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้สอบถามในส่วนแบบบันทึกความเสียหายในหน้าจ่อต่อไป

แบบบันทึกความเสียหาย

1.1 ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิต ร่างกาย (เลือกตอบกรณีที่หนักที่สุดตัวเลือกเดียว)

- (1) ไม่มี
- (2) ไม่ได้รับบาดเจ็บ
- (3) ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ไม่ถึงกับต้องรักษาตัว
- (4) รักษาตัวไม่เกิน 7 วัน
- (5) รักษาตัว 8-20 วัน
- (6) รักษาตัวเกินกว่า 20 วัน (สาหัส)
- (7) เสียโฉม พิการ หรือทุพพลภาพเป็นการถาวร
- (9) ได้รับอันตรายต่อสุขภาพ เจ็บป่วย
- (10) เสียชีวิต

1.2 ความเสียหายหรืออันตรายทางจิตใจ

- (1) ไม่มี
- (2) ได้รับอันตรายทางจิตใจจนถึงขั้นเข้ารับการรักษาทางจิต

1.3 ความเสียหายต่อทรัพย์สิน

- (1) ไม่มี (2) มี เป็นมูลค่า.....บาท

1.4 ความเสียหายอื่น ๆ (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- ค่ารักษาพยาบาล จำนวน บาท
- ต้องหยุดงานหรือขาดรายได้ (จำนวนวันที่หยุดงาน x รายได้เฉลี่ยโดยประมาณ) บาท
- ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานกระบวนการยุติธรรม (เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล ศูนย์ดำรงธรรม ฯลฯ) จำนวน บาท
- ค่าใช้จ่ายในการติดต่อทนายความ จำนวน บาท
- ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานเอกชน (เช่น บริษัทประกันภัย NGOs) จำนวน บาท
- ค่าใช้จ่ายในการแสวงหาพยานหลักฐาน จำนวน บาท
- ค่าใช้จ่ายด้านค่าเดินทาง ที่พักและอื่น ๆ ในการติดต่อทางคดี จำนวน บาท
- ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

แบบสอบถาม ข.-6.1
สำนักงานกิจการยุติธรรม
แบบเก็บข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมความผิด
ในรูปแบบอื่น ๆ

รหัสแบบสอบถาม
รหัสคดี
รหัสผู้เก็บ

แบบสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนนี้เป็นการเก็บข้อมูลรายละเอียดการกระทำผิดเกี่ยวกับความผิดในรูปแบบอื่น ๆ โดยเก็บจากเหยื่อหรือผู้ประสบเหตุทุกคนในทุกครั้งที่ก่อเหตุสำเร็จ

ส่วนที่ 1 แบบบันทึกรายละเอียดความผิด

1. พฤติกรรมโดยย่อพอสังเขป

.....

.....

.....

2. ประเภทความผิด

- (1) ถูกเรียกสืบชนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ
- (2) ถูกเรียกรับสืบชนโดยภาคธุรกิจ
- (3) ได้รับความเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ
- (4) ตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม
- (5) ได้รับความอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย
- (6) ถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว

3. ลักษณะความผิด

3.1 ถูกเรียกสืบชนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ

- (1) ถูกเจ้าหน้าที่รัฐเรียกรับสืบชนเพื่อแลกกับการไม่จับกุมคดีหรือกวดขันการกระทำผิด (เช่น ตำรวจจราจรไม่ออกใบสั่ง เจ้าหน้าที่เทศกิจไม่จับกุมหาบเร่แผงลอย เป็นต้น)
- (2) ถูกเจ้าหน้าที่รัฐเรียกรับสืบชนเพื่อแลกกับการพ้นผิดหรือเป็นการตอบแทนเพื่อไม่ให้มีการฟ้องร้อง
- (3) ถูกเจ้าหน้าที่รัฐเรียกรับสืบชน หากขัดขืนจะหาเรื่องให้ถูกลงโทษ
- (4) ถูกเจ้าหน้าที่รัฐเรียกรับสืบชนเพื่อแลกกับการอำนวยความสะดวก เช่น การเลื่อนหรือโยกย้ายตำแหน่งหน้าที่ หรือการได้รับโครงการจัดซื้อจัดจ้างต่าง ๆ
- (5) ถูกเจ้าหน้าที่รัฐเรียกรับสืบชนเพื่ออำนวยความสะดวกหรือเร่งรัดการพิจารณา เช่น การพิจารณาอนุญาตต่าง ๆ

3.2 ถูกเรียกรับสินบนโดยภาคธุรกิจ

- (6) ถูกเรียกรับสินบนโดยพนักงานธุรกิจแล้กับการซื้อสินค้าหรือบริการของเหยื่อ หรือได้รับการจัดซื้อจัดจ้างทางธุรกิจ
- (7) การเรียกรับสินบนในภาคธุรกิจ เช่น เพื่อเอื้อประโยชน์ทางการค้า การตกแต่งบัญชี

3.3 ได้รับความเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ

- (8) ถูกกลั่นแกล้งโดยใช้อำนาจอันไม่เป็นธรรมจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ
- (9) ถูกเจ้าหน้าที่รัฐบังคับให้ยอมตาม หากขัดขืนจะหาเรื่องให้ถูกลงโทษ (โดยไม่ได้เรียกรับสินบน)
- (10) เจ้าหน้าที่ของรัฐใช้อำนาจเกินขอบเขตหรือเกินจำเป็นในการบังคับใช้กฎหมายหรือปฏิบัติการตามอำนาจหน้าที่
- (11) ตกเป็นเหยื่อการใช้ความรุนแรงหรือถูกทำร้ายจากเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ (เว้นแต่การป้องกันโดยชอบตามกฎหมาย)

3.4 ตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม

- (12) ตกเป็นแพะรับบาปในคดีที่ตนไม่ใช่ผู้กระทำความผิด
- (13) ถูกเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมกระทำเกินกว่าเหตุในการตรวจค้น จับกุม หรือบังคับใช้กฎหมาย
- (14) ถูกเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมละเมิดสิทธิ หรือกีดกันไม่ให้เข้าถึงสิทธิตามกฎหมาย เช่น สิทธิในการได้รับการปล่อยตัวชั่วคราว สิทธิในการพบและปรึกษาทนาย

3.5 ได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พิกอาศัย

- (15) โรงงานในละแวกที่พิกอาศัยปล่อยมลภาวะ (เช่น น้ำเสีย ควันพิษ มลภาวะทางกลิ่น ปล่อยสารพิษ)
- (16) การเผาในที่โล่ง เผาวัสดุเหลือทิ้งทางการเกษตร
- (17) ธุรกิจการค้าที่ก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพ (เช่น ทิ้งขยะ สกปรก เป็นแหล่งแพร่เชื้อโรคแก่ชุมชน)
- (18) ปัญหามลภาวะจากการก่อสร้าง
- (19) ปัญหาธุรกิจการค้าที่ก่อความเดือดร้อนหรือก่ออันตรายต่อชุมชน (เช่น อยู่ช่อมรดกส่งเสียงดัง ฝังบาร์ส่งเสียงดัง)
- (20) มลภาวะที่เกิดจากหน่วยงานของรัฐ

3.6 ถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว

- (21) แอบเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล (อาทิ เบอร์โทรศัพท์ อีเมล)
- (22) แอบนำภาพถ่าย ข้อความ ส่วนบุคคลไปใช้โดยไม่ขออนุญาต

(23) ถูกล้วงละเมิดความเป็นส่วนตัวในลักษณะอื่น ๆ

4. ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

- (1) บิดา/มารดา (2) ผู้ปกครอง (3) สามี (4) ภรรยา (5) คู่ชีวิตรูปแบบอื่น
- (6) คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน (7) ลูกหลาน
- (8) พี่น้อง (9) เครือญาติ
- (10) เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง (11) เพื่อน
- (12) หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน (13) เพื่อนร่วมงาน
- (14) ความสัมพันธ์อื่นๆ (ระบุ)..... (15) ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง
- (16) ไม่รู้ตัวผู้กระทำผิด (ขณะเกิดเหตุไม่ได้พบเจอหรือพบเห็นผู้กระทำผิด)
- (17) ไม่ประสงค์จะตอบ

หมายเหตุ: สามี/ภรรยา หมายความว่ารวมถึงทั้งคู่สมรสที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียนสมรส

5. สถานที่เกิดเหตุ

- (1) บ้าน/ที่อยู่อาศัยส่วนตัว
- (2) สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ฯลฯ
- (3) สถานที่ประกอบธุรกิจที่สงวนเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โกดัง ฯลฯ
- (4) สถานศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย ฯลฯ
- (5) สถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก บ้านพักคนชรา ฯลฯ
- (6) สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ ขนส่งสาธารณะ ฯลฯ
- (7) ช่องทางออนไลน์/อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่
- (8) สถานที่อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ส่วนที่ 2 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

2.1 มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือไม่

- (1) ไม่มี (2) มี

2.2 กรณีมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ใดบ้าง (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- (1) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- (2) แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ เช่น สำนักงานพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์, ยุติธรรมชุมชน, ยุติธรรมจังหวัด, ศูนย์ดำรงธรรม, ศูนย์บริการข้อมูลภาครัฐเพื่อประชาชน สายด่วน 1111 หรือศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์

(4) อื่นๆ โปรดระบุ

2.3 กรณีไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ เนื่องจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- (1) ไม่เกิดความเสียหาย
- (2) เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย
- (3) เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด
- (4) ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน
- (5) มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้
- (6) ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- (7) กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- (8) เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด
- (9) เป็นเหตุการณ์ที่น่าอับอาย กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง
- (10) สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)
- (11) ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล
- (12) ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่
- (13) ขาดพยานหลักฐาน
- (14) คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้
- (15) มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่
- (16) ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่
- (17) ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)
- (18) อื่นๆ (ระบุ)

2.4 (เฉพาะกรณีที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่) ท่านมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุของท่านมากน้อยเพียงใด

- (4) พอใจมาก
- (3) พอใจค่อนข้างมาก
- (2) พอใจค่อนข้างน้อย
- (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

ส่วนที่ 3 ความเสียหายต่อชีวิตร่างกาย ทรัพย์สิน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหตุอาชญากรรมหรือไม่

- (1) ใช่ (2) ไม่ใช่

คำแนะนำ ให้ผู้เก็บข้อมูลอธิบายกับผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความหมายของความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ให้กับผู้ตอบแบบสอบถาม ดังนี้

(1) ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิตร่างกาย หมายความว่า ได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกายซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการทำร้ายของผู้ก่อเหตุ เช่น ได้รับบาดเจ็บ เกิดรอยฟกช้ำ เสียชีวิต (กรณีเหยื่อเสียชีวิตผู้ตอบเป็นผู้ตอบคำถามแทนเหยื่อซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว) โดยนับรวมทั้งกรณีได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยและถึงกับต้องเข้ารักษาตัวในสถานบริการ

(2) ความเสียหายหรืออันตรายต่อจิตใจ หมายความว่า ได้รับการวินิจฉัยทางการแพทย์ว่ามีอาการป่วยทางจิตเวชหรือมีอาการทางจิตซึ่งเป็นผลมาจากเหตุอาชญากรรมที่ประสบ

(3) ความเสียหายหรืออันตรายต่อทรัพย์สิน หมายความว่า ได้สูญเสียทรัพย์สินหรือถูกเอาทรัพย์สินไปจากการก่อเหตุ และรวมถึงทรัพย์สินเสียหายจากการก่อเหตุ (เช่น ในคดีทำให้เสียทรัพย์)

(4) ในบางความผิดตามปกติแล้วหากมีความเสียหายจะเป็นความเสียหายต่อทรัพย์สินอาจไม่ได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกาย (เช่น เรียกปรับสินบน หลอกหลวงฉ้อโกง) แต่ก็อาจมีผลให้เกิดอันตรายแก่จิตใจได้ให้ผู้เก็บข้อมูลสอบถามให้ครบถ้วน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหตุอาชญากรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้สอบถามในส่วนแบบบันทึกความเสียหายในหน้าจอต่ไป

แบบบันทึกความเสียหาย

1.1 ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิต ร่างกาย (เลือกตอบกรณีที่หนักที่สุดตัวเลือกเดียว)

- (1) ไม่มี
- (2) ไม่ได้รับบาดเจ็บ
- (3) ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ไม่ถึงกับต้องรักษาตัว
- (4) รักษาตัวไม่เกิน 7 วัน
- (5) รักษาตัว 8-20 วัน
- (6) รักษาตัวเกินกว่า 20 วัน (สาหัส)
- (7) เสียโฉม พิการ หรือทุพพลภาพเป็นการถาวร
- (9) ได้รับอันตรายต่อสุขภาพ เจ็บป่วย
- (10) เสียชีวิต

1.2 ความเสียหายหรืออันตรายทางจิตใจ

- (1) ไม่มี
- (2) ได้รับความเสียหายหรืออันตรายทางจิตใจจนถึงขั้นเข้ารับการรักษาทางจิต

1.3 ความเสียหายต่อทรัพย์สิน

- (1) ไม่มี
- (2) มี เป็นมูลค่า.....บาท

1.4 ความเสียหายอื่น ๆ (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- ค่ารักษาพยาบาล จำนวน บาท
- ต้องหยุดงานหรือขาดรายได้ (จำนวนวันที่หยุดงาน x รายได้เฉลี่ยโดยประมาณ) บาท
- ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานกระบวนการยุติธรรม (เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล ศูนย์ดำรงธรรม ฯลฯ) จำนวน บาท
- ค่าใช้จ่ายในการติดต่อทนายความ จำนวน บาท
- ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานเอกชน (เช่น บริษัทประกันภัย NGOs) จำนวน บาท
- ค่าใช้จ่ายในการแสวงหาพยานหลักฐาน จำนวน บาท
- ค่าใช้จ่ายด้านค่าเดินทาง ที่พักและอื่น ๆ ในการติดต่อทางคดี จำนวน บาท
- ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

แบบสอบถาม ข.-6.2
สำนักงานกิจการยุติธรรม
แบบเก็บข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมการเลือกปฏิบัติ

รหัสแบบสอบถาม

รหัสคดี

รหัสผู้เก็บ

แบบสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนนี้เป็นการเก็บข้อมูลรายละเอียดการกระทำผิดเกี่ยวกับประสบการณ์ในการเลือกปฏิบัติหรือถูกคุกคาม เก็บจากเหยื่อหรือผู้ประสบเหตุทุกคนในทุกครั้งที่ก่อเหตุสำเร็จ

ส่วนที่ 1 แบบบันทึกรายละเอียดความผิด

1. พฤติกรรมโดยย่อพอสังเขป

.....

.....

.....

2. ประเภทความผิด

(1) เลือกปฏิบัติโดยไม่ชอบ

3. ลักษณะความผิด

- (1) ได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เท่าเทียมหรือถูกปฏิเสธการเข้าถึงหรือใช้บริการของรัฐอย่างไม่เป็นธรรมด้วยความแตกต่างทางเพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ ชนกลุ่มน้อย เป็นต้น
- (2) ได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เท่าเทียมหรือไม่เป็นธรรมในที่ทำงานจากผู้บังคับบัญชาหรือเพื่อนร่วมงานด้วยความแตกต่างทางเพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ ชนกลุ่มน้อย เป็นต้น
- (3) ถูกดูหมิ่น ต่ำท้อ หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่างทางเพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ ชนกลุ่มน้อย เป็นต้น
- (4) มีการแสดงความเห็น แสดงท่าทางรังเกียจ หรือมีการแสดงออกที่ทำให้เหยื่อรู้สึกว่าคุณดูหมิ่นหรือถูกรังเกียจหรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่างทางเพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ ชนกลุ่มน้อย เป็นต้น

4. ลักษณะการถูกเลือกปฏิบัติหรือถูกคุกคาม

- (1) เพศ (เช่น ผู้หญิง)
- (2) อายุ (เช่น เด็ก หรือผู้สูงอายุ)
- (3) สภาพทางกาย ความทุพพลภาพหรือปัญหาสุขภาพ (เช่น ผู้พิการ)
- (4) เชื้อชาติ ชาติพันธุ์ สีผิว ภาษา

- (5) สถานะการย้ายถิ่นฐาน (เช่น ผู้ลี้ภัย หรือบุคคลไร้สัญชาติ)
- (6) สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม (เช่น อาชีพ ชั้นชั้นทางสังคม ระดับการศึกษา)
- (7) ศาสนาและความเชื่อ
- (8) สถานที่อยู่อาศัยหรือสภาพทางภูมิศาสตร์ (เช่น ที่พักอาศัยในเขตชนบท)
- (9) รสนิยมทางเพศ อัตลักษณ์ทางเพศหรือเพศวิถี (เช่น ชอบคนเพศเดียวกัน)
- (10) สถานะการสมรสและสถานะทางครอบครัว (เช่น หย่าร้าง เป็นหม้าย หรือเด็กนอกสมรส)
- (11) การแสดงความคิดเห็นทางการเมือง
- (13) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

5. การเลือกปฏิบัติหรือถูกคุกคามของท่าน เกิดขึ้นในสถานการณ์ใดบ้าง

- (1) ที่ทำงาน
- (2) การใช้บริการของรัฐ
- (3) สมัครงาน
- (4) ร้านค้า ร้านสะดวกซื้อ ธนาคาร ร้านอาหาร ไนท์คลับ หรือโรงแรม
- (5) ระบบขนส่งสาธารณะ ถนน หรือสถานที่สาธารณะอื่น ๆ
- (6) ที่พักอาศัยของตนเอง
- (7) บริการทางสุขภาพ เช่น โรงพยาบาล คลินิก ศูนย์ให้คำปรึกษาทางสุขภาพ
- (8) โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย
- (9) เมื่อต้องติดต่อกับตำรวจหรือศาล
- (10) ช่องทางโซเชียลมีเดีย
- (11) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

6. ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

- (1) บิดา/มารดา (2) ผู้ปกครอง (3) สามี (4) ภรรยา (5) คู่ชีวิตรูปแบบอื่น
- (6) คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน (7) ลูกหลาน
- (8) พี่น้อง (9) เครือญาติ
- (10) เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง (11) เพื่อน
- (12) หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน (13) เพื่อนร่วมงาน
- (14) ความสัมพันธ์อื่นๆ (ระบุ)..... (15) ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง
- (16) ไม่รู้ตัวผู้กระทำผิด (ขณะเกิดเหตุไม่ได้พบเจอหรือพบเห็นผู้กระทำผิด)

(17) ไม่ประสงค์จะตอบ

หมายเหตุ: สามี/ภรรยา หมายความว่ารวมถึงทั้งคู่สมรสที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียนสมรส

7. สถานที่เกิดเหตุ

- (1) บ้าน/ที่อยู่อาศัยส่วนตัว
- (2) สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ฯลฯ
- (3) สถานที่ประกอบธุรกิจที่สงวนเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โกดัง ฯลฯ
- (4) สถานศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย ฯลฯ
- (5) สถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก บ้านพักคนชรา ฯลฯ
- (6) สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ ขนส่งสาธารณะ ฯลฯ
- (7) ช่องทางออนไลน์/อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่
- (8) สถานที่อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ส่วนที่ 2 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

2.1 มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือไม่

- (1) ไม่มี (2) มี

2.2 กรณีมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ใดบ้าง (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- (1) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- (2) แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ เช่น สำนักงานพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์, ยุติธรรมชุมชน, ยุติธรรมจังหวัด, ศูนย์ดำรงธรรม, ศูนย์บริการข้อมูลภาครัฐเพื่อประชาชน สายด่วน 1111 หรือศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์
- (4) อื่นๆ โปรดระบุ

2.3 กรณีไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ เนื่องจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- (1) ไม่เกิดความเสียหาย
- (2) เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย
- (3) เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด
- (4) ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน
- (5) มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้
- (6) ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง

- (7) กลัวว่าจะถูกแค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- (8) เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด
- (9) เป็นเหตุการณ์ที่น่าอัปยศ กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง
- (10) สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)
- (11) ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล
- (12) ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่
- (13) ขาดพยานหลักฐาน
- (14) คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้
- (15) มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่
- (16) ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่
- (17) ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)
- (18) อื่นๆ (ระบุ)

2.4 (เฉพาะกรณีที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่) ท่านมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุของท่านมากน้อยเพียงใด

- (4) พอใจมาก
- (3) พอใจค่อนข้างมาก
- (2) พอใจค่อนข้างน้อย
- (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

ส่วนที่ 3 ความเสียหายต่อชีวิตร่างกาย ทรัพย์สิน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่

- (1) ใช่
- (2) ไม่ใช่

คำแนะนำ ให้ผู้เก็บข้อมูลอธิบายกับผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความหมายของความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ให้กับผู้ตอบแบบสอบถาม ดังนี้

(1) ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิตร่างกาย หมายความว่า ได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกายซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการทำร้ายของผู้ก่อเหตุ เช่น ได้รับบาดเจ็บ เกิดรอยฟกช้ำ เสียชีวิต (กรณีเหยื่อเสียชีวิตผู้ตอบเป็นผู้ตอบคำถามแทนเหยื่อซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว) โดยนับรวมทั้งกรณีได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยและถึงกับต้องเข้ารับการรักษาตัวในสถานบริการ

(2) ความเสียหายหรืออันตรายต่อจิตใจ หมายความว่า ได้รับการวินิจฉัยทางการแพทย์ว่ามีอาการป่วยทางจิตเวชหรือมีอาการทางจิตซึ่งเป็นผลมาจากเหตุอาชญากรรมที่ประสบ

(3) ความเสียหายหรืออันตรายต่อทรัพย์สิน หมายความว่าถึงได้สูญเสียทรัพย์สินหรือถูกเอาทรัพย์สินไปจากการก่อเหตุ และรวมถึงทรัพย์สินเสียหายจากการก่อเหตุ (เช่น ในคดีทำให้เสียทรัพย์สิน)

(4) ในบางความผิดตามปกติแล้วหากมีความเสียหายจะเป็นความเสียหายต่อทรัพย์สินอาจไม่ได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกาย (เช่น เรียกรับสินบน หลอกหลวงฉ้อโกง) แต่ก็อาจมีผลให้เกิดอันตรายแก่จิตใจได้ให้ผู้เก็บข้อมูลสอบถามให้ครบถ้วน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหยื่ออาชญากรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้สอบถามในส่วนแบบบันทึกความเสียหายในหน้าจอตต่อไป

แบบบันทึกความเสียหาย

1.1 ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิต ร่างกาย (เลือกตอบกรณีที่หนักที่สุดตัวเลือกเดียว)

- (1) ไม่มี
- (2) ไม่ได้รับบาดเจ็บ
- (3) ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยไม่ถึงกับต้องรักษาตัว
- (4) รักษาตัวไม่เกิน 7 วัน
- (5) รักษาตัว 8-20 วัน
- (6) รักษาตัวเกินกว่า 20 วัน (สาหัส)
- (7) เสียโฉม พิการ หรือทุพพลภาพเป็นการถาวร
- (9) ได้รับความเสียหายต่อสุขภาพ เจ็บป่วย
- (10) เสียชีวิต

1.2 ความเสียหายหรืออันตรายทางจิตใจ

- (1) ไม่มี
- (2) ได้รับความเสียหายทางจิตใจจนถึงขั้นเข้ารับการบำบัดทางจิต

1.3 ความเสียหายต่อทรัพย์สิน

- (1) ไม่มี
- (2) มี เป็นมูลค่า.....บาท

1.4 ความเสียหายอื่น ๆ (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- ค่ารักษาพยาบาล จำนวน บาท
- ต้องหยุดงานหรือขาดรายได้ (จำนวนวันที่หยุดงาน x รายได้เฉลี่ยโดยประมาณ) บาท
- ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานกระบวนการยุติธรรม (เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล ศูนย์ดำรงธรรม ฯลฯ) จำนวน บาท
- ค่าใช้จ่ายในการติดต่อทนายความ จำนวน บาท
- ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานเอกชน (เช่น บริษัทประกันภัย NGOs) จำนวน บาท

- ค่าใช้จ่ายในการแสวงหาพยานหลักฐาน จำนวน บาท
- ค่าใช้จ่ายด้านค่าเดินทาง ที่พักและอื่น ๆ ในการติดต่อทางคดี จำนวน บาท
- ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

แบบสอบถาม ค.

สำนักงานกิจการยุติธรรม

แบบสำรวจข้อมูลความรู้สึกลดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัย
เพียงลำพัง

รหัสแบบสอบถาม

รหัสผู้เก็บ

แบบสำรวจข้อมูลความรู้สึกลดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพังนี้ได้จัดทำขึ้นเพื่อนำข้อมูลมาใช้เป็นตัวชี้วัดในการติดตามการดำเนินการตามแผนแม่บทกระบวนการยุติธรรมแห่งชาติ และใช้เป็นตัวชี้วัดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) เป้าหมาย 16.1.4 ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้จะรายงานผลโดยภาพรวม ไม่ระบุผลเป็นรายบุคคลหรือบ่งบอกว่าผู้ตอบนั้นเป็นใคร และจะเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบเป็นความลับสูงสุดตามจรรยาบรรณของนักวิจัย โดยข้อมูลส่วนบุคคลของท่านจะถูกเข้ารหัสด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยคณะผู้วิจัยจะไม่นำข้อมูลส่วนบุคคลของท่านไปเผยแพร่แก่บุคคลภายนอก ผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลที่เข้ารหัสไว้จะจำกัดการเข้าถึงเฉพาะสำนักงานกิจการยุติธรรมและผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลตามที่สำนักงานฯ กำหนด อย่างไรก็ตาม สำหรับข้อมูลที่เผยแพร่แก่สาธารณชนจะไม่มีการแสดงข้อมูลส่วนบุคคลเอาไว้ จะแสดงเพียงรหัส

คำชี้แจง:

ผู้ตอบคำถามชุดนี้คือหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนหัวหน้าครัวเรือนซึ่งมีอายุ 18 ปีขึ้นไปและอยู่อาศัยในบ้านที่ทำการสำรวจในห้วง พ.ศ. 2566 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไป โดยนับทั้งชาวต่างชาติและคนไทยซึ่งพักอาศัยอยู่ในครัวเรือน ดำเนินการเก็บควบคู่กับการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณในความร่วมมือตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

สถานการณ์	ความรู้สึกปลอดภัย			
	(4) รู้สึกไม่ ปลอดภัย มาก	(3) รู้สึกไม่ ปลอดภัย	(2) รู้สึก ปลอดภัย	(1) รู้สึก ปลอดภัย มาก
ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม				
1. การเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยใน ตอนกลางคืน				
2. เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลา <u>กลางคืน</u>				
3. เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลา <u>กลางวัน</u>				

สถานการณ์	ความรู้สึกกังวล			
	(1) รู้สึกไม่ กังวลเลย	(2) รู้สึกไม่ กังวล	(3) รู้สึก กังวล	(4) รู้สึกกังวล มาก
ความรู้สึกกังวลภัยอาชญากรรม				
1. ถูกจี้หรือถูกปล้น				
2. บุกรุกเคหะสถาน				
3. ถูกขโมยหรือทำลายทรัพย์สินมีค่า				

แบบสอบถาม ง.

สำนักงานกิจการยุติธรรม

แบบสำรวจข้อมูลการให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบนจาก

หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐ (SDG 16.5.1)

รหัสแบบสอบถาม

รหัสผู้เก็บ

แบบสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนนี้เป็นการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐนอกเหนือจากค่าธรรมเนียมทางราชการใดๆ โดยเป็นการสำรวจจากประชาชนทั่วไปโดยเป็นการสำรวจการเรียกรับสินบนจากการติดต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐในรอบปีที่ผ่านมา (ตั้งแต่ 1 มกราคม – 31 ธันวาคม 2566)

1. ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมาท่านเคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐต่าง ๆ เหล่านี้หรือไม่ ไม่ว่าจะเป็นการเดินทางไปติดต่อหน่วยงานดังกล่าวด้วยตนเอง หรือผ่านบุคคลอื่น (เช่น นายหน้า ตัวแทนพนักงาน) หากเคยท่านเคยมีประสบการณ์ในการให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบนหรือมีความจำเป็นจะต้องให้สินบน ของขวัญ ของกำนัล หรือแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ต่าง ๆ เพื่อแลกกับการอำนวยความสะดวกหรือการไม่จับกุมจับกุมความผิด หรือการรับโครงการภาครัฐ หรืออำนวยความสะดวกในการขออนุญาตต่าง ๆ หรือเร่งรัดการพิจารณาต่าง ๆ หรือไม่

หน่วยงาน	การติดต่อ	การเรียกรับสินบน	จำนวนครั้ง (การเรียกรับสินบน)
เจ้าหน้าที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อบต. เทศบาล อบจ. กรุงเทพมหานคร หรือเมืองพัทยา)	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	
ที่ว่าการอำเภอ ที่ว่าการจังหวัด หรือติดต่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง (ปลัดอำเภอ นายอำเภอ ผู้ว่าราชการจังหวัด ข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ในที่ว่าการอำเภอ ที่ว่าการจังหวัด หรือศูนย์ดำรงธรรม เป็นต้น)	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	
กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	
สำนักงานประกันสังคม	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	
สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ บ้านพัก สถานสงเคราะห์	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	
การเคหะแห่งชาติ	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	

หน่วยงาน	การติดต่อ	การเรียกรับสินบน	จำนวนครั้ง (การเรียกรับสินบน)
ครู อาจารย์ในโรงเรียน เจ้าหน้าที่ใน สถานศึกษาหรือโรงเรียนของรัฐ	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	
อาจารย์มหาวิทยาลัย เจ้าหน้าที่ มหาวิทยาลัยในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	
หน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ด้านการแพทย์ หรือสาธารณสุข (รวมถึงโรงพยาบาล ส่งเสริมสุขภาพตำบล)	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	
ตำรวจ	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	
ทหาร	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	
อัยการ	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	
ศาล	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	
สรรพากร	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	
ศุลกากร	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	
หน่วยงานขนส่งและทะเบียนรถ	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	
สำนักงานที่ดิน	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	
กรมการกงสุลหรือสำนักงานหนังสือ เดินทาง (passport)	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	
หน่วยงานตรวจคนเข้าเมือง	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	
หน่วยงานด้านแรงงาน สวัสดิการและ คุ้มครองแรงงาน	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	
หน่วยงานของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจด้าน สาธารณูปโภค (ไฟฟ้า น้ำประปา สุขภาพิบาล ฯลฯ)	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	
หน่วยงานรัฐอื่น	(1) เคย (2) ไม่เคย	(1) เคย (2) ไม่เคย	

หมายเหตุ: กรณีเคยมีการถูกเรียกรับสินบนหรือจำเป็นจะต้องให้สินบน ของขวัญ ของกำนัล หรือแลกเปลี่ยน
ผลประโยชน์ต่าง ๆ ให้แยกตอบข้อมูลในส่วนที่ 2 เป็นรายการนี้

ส่วนที่ 2 แบบบันทึกข้อมูลการกระทำผิด

2.1 รหัสคดี

2.2 หน่วยงานของรัฐที่ติดต่อ

(ระบบบันทึกข้อมูลอัตโนมัติจากข้อมูลใน ส่วนที่ 1 ไม่ต้องกรอกซ้ำ)

2.3 พฤติกรรมโดยย่อพอสังเขป

.....
.....

2.4 ประเภทความผิด

- (1) ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐแลกับการอำนวยความสะดวกหรือไม่จับกุม
- (2) ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐแลกับการรับโครงการภาครัฐ หรือการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐ
- (3) ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐแลกับการอำนวยความสะดวกหรือเร่งรัดเกี่ยวกับขออนุญาต หรือการพิจารณาต่าง ๆ ของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ
- (4) การให้ของขวัญหรือของกำนัล หรือการให้ตอบแทนในรูปแบบอื่น ๆ เช่น การเชิญไปรับประทานอาหาร ให้ของขวัญซึ่งเป็นการพยายามสร้างความสัมพันธ์อันใกล้ชิดเพื่อเอื้อประโยชน์จากการใช้อำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ

2.5 ลักษณะความผิด

- (1) การเรียกรับสินบนเล็กน้อย (การรับเงินที่ไม่ชอบธรรม หรือไม่ถูกต้องของเจ้าหน้าที่ของรัฐ เป็นจำนวนเงินที่ไม่มากนัก เพื่อดำเนินการบางอย่างให้กับผู้ที่ให้เงิน)
- (2) การเรียกรับสินบนขนาดใหญ่ (การเรียกรับสินบนหรือค่าตอบแทนซึ่งมักเป็นการคอร์รัปชันของเจ้าหน้าที่ระดับสูงในหน่วยงานของรัฐที่รับเงินในรูปแบบของสินบนเป็นเงินจำนวนสูง ในโครงการใหญ่ ๆ ของรัฐ เป็นต้น)
- (3) การให้ของขวัญหรือของกำนัล (การคอร์รัปชันอีกประเภทหนึ่งเป็นการให้ตอบแทนในรูปแบบสิ่งของ หรือการให้ตอบแทนในรูปแบบอื่น ๆ เช่น การเชิญไปรับประทานอาหาร ให้ของขวัญซึ่งเป็นการพยายามสร้างความสัมพันธ์อันใกล้ชิด)
- (4) ผลประโยชน์ทับซ้อน (การคอร์รัปชันอีกประเภทหนึ่งในลักษณะที่ไม่ได้ให้ผลตอบแทนโดยตรง แต่เป็นการเอื้อประโยชน์ทางอ้อม เช่น การได้โครงการของรัฐแต่ต้องตอบแทนโดยจัดซื้อวัตถุดิบจากบริษัทห้างร้านที่เจ้าของโครงการกำหนด การให้ตำแหน่งที่ปรึกษาทางธุรกิจเพื่อแลกเปลี่ยนกับการชี้ช่องว่างทางกฎหมาย เป็นต้น)

2.6 สินบนหรือของกำนัลที่ให้คือสิ่งใด (ตอบได้มากกว่าหนึ่งอย่าง)

- (1) เงิน
- (2) อาหารหรือเครื่องดื่ม
- (3) สิ่งของมีค่า(อาทิเช่น เครื่องประดับ รถยนต์ ฯลฯ)
- (4) การแลกเปลี่ยนกับบริการหรือความช่วยเหลืออื่น
- (5) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

2.7 ท่านทราบได้อย่างไรว่าจะต้องมีการจ่ายเงินหรือมอบของขวัญ

- (1) คำร้องขอโดยตรงจากเจ้าหน้าที่
- (2) เจ้าหน้าที่ร้องขอทางอ้อม
- (3) บุคคลที่สามร้องขอ
- (4) ความต้องการส่วนตัวของตนเอง เพื่ออำนวยความสะดวก/เร่งกระบวนการ
- (5) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

2.8 มูลค่าของสิ่งที่ท่านให้สินบนหรือถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ

- (1) ไม่มี มี มูลค่าโดยรวมประมาณบาท
- กลุ่มมูลค่า (ใช้แอปพลิเคชันคำนวณโดยผู้เก็บไม่ต้องถามซ้ำ)
- (1) 0-5,000 บาท
 - (2) 5,000-0 - 50,000 บาท
 - (3) 50,001 - 300,000 บาท
 - (4) 300,001 - 600,000 บาท
 - (5) มากกว่า 600,000 บาท

2.9 ท่านได้ร้องเรียนหรือรายงานต่อหน่วยงานของรัฐ (เช่น ตำรวจ อัยการ หน่วยงานต่อต้านการทุจริต ฯลฯ) หรือหน่วยงานที่ไม่เป็นทางการใด ๆ (เช่น สื่อและช่องทางโซเชียลมีเดีย) หรือไม่

- (1) ใช่
- (2) ไม่ใช่
- (3) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

2.10 หากท่านเคยร้องเรียนหรือรายงานเหตุดังกล่าวไปยังหน่วยงานทางการของรัฐ ท่านได้แจ้งไปที่หน่วยงานใด

- (1) ตำรวจ
- (2) สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.)
- (3) สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (ป.ป.ท.)
- (4) หน่วยงาน/สถาบันเดียวกันกับเจ้าหน้าที่ที่ร้องขอสินบน
- (5) กรมสอบสวนคดีพิเศษ
- (6) ช่องทางร้องเรียนของรัฐ (ศูนย์ดำรงธรรม)
- (7) หน่วยงานราชการอื่น ๆ โปรดระบุ.....

2.11 หากท่านเคยร้องเรียนหรือรายงานเหตุการณ์ดังกล่าวไปยังหน่วยงานที่ไม่เป็นทางการ ท่านได้แจ้งไปที่หน่วยงานใด

- (1) สื่อมวลชน
- (2) องค์การระหว่างประเทศ
- (3) องค์กรพัฒนาเอกชน (NGO)
- (4) โซเชียลมีเดีย (Facebook, Twitter, Line, Instagram)
- (5) หน่วยงานที่ไม่เป็นทางการอื่น ๆ โปรดระบุ.....

2.12 หากท่านไม่ได้ร้องเรียนหรือรายงานถึงเหตุการณ์การให้สินบนหรือถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ เหตุใดท่านถึงไม่รายงาน

- (1) คิดว่าเป็นเรื่องปกติในการจ่ายหรือให้ของขวัญ
- (2) คิดว่าไม่มีประโยชน์ ไม่มีหน่วยงานให้ความสนใจ
- (3) ไม่ทราบว่าต้องร้องเรียนกับหน่วยงานใด
- (4) กลัวส่งผลเสียต่อตัวตนเอง
- (5) ตนเองได้รับผลประโยชน์
- (6) เหตุผลอื่นๆ โปรดระบุ.....

แบบสอบถาม จ.

สำนักงานกิจการยุติธรรม

แบบสำรวจข้อมูลการการค้ำมนุษย์เพื่อบังคับใช้แรงงาน (SDG

รหัสแบบสอบถาม

รหัสผู้เก็บ

16.2.2)

แบบสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนนี้เป็นการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่อค้ามนุษย์ในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา (ตั้งแต่ 1 มกราคม 2562 – 31 ธันวาคม 2566)

1. ในรอบ 3 ปีที่ผ่านมา (ตั้งแต่ 1 มกราคม 2564 – 31 ธันวาคม 2566) ท่านเคยมีประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อเกี่ยวกับการจ้างแรงงานอันมีลักษณะเป็นการเอารัดเอาเปรียบดังต่อไปนี้หรือไม่

ลักษณะการกระทำผิด	การตกเป็นเหยื่อ	กรณีเคย (นับจำนวนครั้ง)	
		รอบ 3 ปี	รอบ 1 ปี
ได้รับค่าจ้างน้อยกว่าที่ได้ตกลงทำสัญญา	(1) เคย (2) ไม่เคย		
ประเภทของงานแตกต่างจากที่ได้ตกลงทำสัญญา	(1) เคย (2) ไม่เคย		
ชั่วโมงการทำงานเกินกว่าที่ได้ตกลงทำสัญญา	(1) เคย (2) ไม่เคย		
ที่พักอาศัยในที่ทำงานมีสภาพแย่เกินกว่าที่ได้ตกลงทำสัญญา	(1) เคย (2) ไม่เคย		
ได้รับข้อมูลอันเป็นเท็จเกี่ยวกับข้อมูลของนายจ้าง	(1) เคย (2) ไม่เคย		
ได้รับข้อมูลอันเป็นเท็จเกี่ยวกับลักษณะงานที่ทำหรือการจ้างงาน	(1) เคย (2) ไม่เคย		
ไม่ได้รับค่าจ้างส่วนหนึ่งหรือค่าจ้างรายวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร	(1) เคย (2) ไม่เคย		

2. ในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา (ตั้งแต่ 1 มกราคม 2562 – 31 ธันวาคม 2566) ท่านเคยมีประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ในลักษณะของการบังคับแรงงานในลักษณะต่อไปนี้หรือไม่

ลักษณะการกระทำผิด	การตกเป็นเหยื่อ	กรณีเคย (นับจำนวนครั้ง)		
		รอบ 5 ปี	รอบ 3 ปี	รอบ 1 ปี
ถูกยึดเอกสารประจำตัว เช่น หนังสือเดินทาง วีซ่า สูติบัตร	(1) เคย (2) ไม่เคย			
ถูกขัดขวางหรือจำกัดไม่ให้ติดต่อกับครอบครัว หรือการใช้โทรศัพท์ แม้จะอยู่นอกเวลาทำงาน	(1) เคย (2) ไม่เคย			
ถูกขัดขวางหรือจำกัดไม่ให้ติดต่อกับบุคคลอื่น แม้จะอยู่นอกสถานที่ทำงานและนอกเวลาทำงาน	(1) เคย (2) ไม่เคย			
ถูกจำกัดสถานที่ที่สามารถไปได้ในช่วงนอกเวลาทำงาน	(1) เคย (2) ไม่เคย			
ท่านรู้สึกถูกคุกคามทางร่างกายหรือจิตใจขณะทำงาน	(1) เคย (2) ไม่เคย			
ท่านไม่สามารถลาออกจากงานโดยสมัครใจได้	(1) เคย (2) ไม่เคย			
ถูกบังคับใช้แรงงานหรือบังคับให้ทำงานโดยสิ้นเชิงโดยไม่จ่ายค่าจ้าง (หรือจ่ายน้อยมาก)	(1) เคย (2) ไม่เคย			
ถูกกักขังจำกัดเสรีภาพออกไปไหนมาไหนไม่ได้โดยถูกบังคับใช้แรงงานหรือบังคับให้ทำงานโดยสิ้นเชิงโดยไม่จ่ายค่าจ้างหรือจ่ายค่าจ้างน้อยมาก (เอาคนเป็นทาส)	(1) เคย (2) ไม่เคย			

หมายเหตุ: (1) กรณีเข้าข้อหนึ่งข้อใดในคำตอบดังกล่าวในรอบ 5 ปี ให้นับเป็นผู้ประสบเหตุ

(2) จำนวนครั้งนับที่รอบการเข้ารับงาน หมายความว่าถึงนับเมื่อเหยื่อถูกเลือกรับเข้าทำงานกับนายจ้าง/ผู้ประกอบการและได้เริ่มทำงานกับนายจ้าง/ผู้ประกอบการ ภายนั้น กรณีถูกบังคับแรงงานกับนายจ้าง/ผู้ประกอบการไปแล้ว ต่อมาถูกหลอกหรือเข้างานใหม่กับนายจ้าง/ผู้ประกอบการรายเดิมใหม่ให้นับเป็นอีกครั้ง

3. เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคืองานในปัจจุบันของท่านใช่หรือไม่

- (1) ใช่
- (2) ไม่ใช่
- (3) ไม่ประสงค์จะตอบ

4. หากท่านตัดสินใจลาออกจากร่างกายดังกล่าว เหตุการณ์ใดต่อไปนี้จะเกิดขึ้น

- (1) ถูกกระทำความรุนแรงทางร่างกายรวมถึงการถูกต่อย เตะ ลาก ทุบตี ข่มขู่ด้วยปืน มีด หรืออาวุธอื่น ๆ
- (2) ถูกควบคุมตัว ถูกมัดหรือขังอยู่ในห้อง
- (3) ถูกกีดกันอาหาร น้ำ หรือการนอนหลับ
- (4) การล่วงละเมิดทางเพศหรือความรุนแรงทางเพศ
- (5) ความรุนแรงทางอารมณ์ การดูถูกหรือขู่ไล่ท่านต่อหน้าเพื่อนร่วมงาน
- (6) ครอบครัวยุหรือคนที่ท่านห่วงใยได้รับอันตราย
- (7) การดำเนินคดีทางกฎหมายหมาย การถูกจับกุม
- (8) การยึดหนังสือเดินทาง หรือเอกสารอื่น ๆ
- (9) การยึดเงิน ค่าจ้าง เงินออม หรือสิ่งของมีค่าอื่น ๆ
- (10) ถูกขับไล่ออกจากประเทศ
- (11) ไม่ทราบ
- (12) ไม่ประสงค์จะตอบ

5. งานดังกล่าวเกิดขึ้นในประเทศไทยใช่หรือไม่

- (1) ใช่
- (2) ไม่ใช่
- (3) อื่น ๆ (โปรดระบุ)
- (4) ไม่ทราบ
- (5) ไม่ประสงค์จะตอบ

6. ใครติดต่อและเสนองานดังกล่าวให้ท่าน (เลือกตอบได้สูงสุด 3 ข้อ)

- (1) เพื่อนหรือสมาชิกในครอบครัว
- (2) คนรู้จัก
- (3) หน่วยงานจัดหางานที่เป็นทางการ เช่น กรมการจัดหางาน สำนักงานจัดหางานจังหวัด
- (4) บุคคลธรรมดาที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งงาน
- (5) อื่น ๆ (โปรดระบุ)
- (6) ไม่ทราบ

(7) ไม่ประสงค์จะตอบ

7. งานดังกล่าวเป็นงานประเภทใด (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

(1) งานธุรการ เช่น พนักงานต้อนรับ ผู้ช่วย

(2) เกษตรกรรม/ ประมง

(3) ขอทาน

(4) การก่อสร้าง/ จัดสวน/ ประปา/ ช่างเชื่อม/ ช่างไฟฟ้า

(5) การจัดส่ง/ บรรจุ/ เคลื่อนย้าย/ ขับขี่

(6) การศึกษาและการดูแลเด็ก

(7) ธุรกิจบริการด้านอาหาร

(8) ผู้เชี่ยวชาญ เช่น การดูแลสุขภาพ เจ้าหน้าที่ทางการ

(9) การดูแลทำความสะอาด/ แม่บ้าน

(10) องค์กรทางศาสนาหรือจิตวิญญาณ

(11) ฝ่ายขาย/ ขายปลีก/ คนขายของข้างทาง

(12) ผู้ค้าบริการทางเพศ

(13) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

(14) ไม่ทราบ

(15) ไม่ประสงค์จะตอบ

แบบสอบถาม ฉ.

สำนักงานกิจการยุติธรรม
แบบสำรวจข้อมูลการทำร้ายรังแกทางจิตใจ
(SDG 16.1.3b)

รหัสแบบสอบถาม
รหัสผู้เก็บ

แบบสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนนี้เป็นการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการถูกทำร้ายรังแกทางจิตใจ (Psychological Harassment) ในรอบปีที่ผ่านมา (ตั้งแต่ 1 มกราคม – 31 ธันวาคม 2566)

1. ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมาท่านเคยตกเป็นเหยื่อการถูกทำร้ายรังแกทางจิตใจจากคนในครอบครัวหรือคนใกล้ชิดในลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้หรือไม่

- (1) สมาชิกในครอบครัวหรือคนรัก ทำร้าย ชูว่าจะทำร้าย หรือชูว่าจะพรากลูกของท่าน
- (2) สมาชิกในครอบครัวหรือคนรัก จำกัดทางเลือกในการวางแผนครอบครัว เช่น ห้ามท่านใช้การคุมกำเนิด หรือทำให้ท่านเข้าใจผิดกับการคุมกำเนิดของเขา
- (3) สมาชิกในครอบครัวหรือคนรักบังคับหรือไม่ยินยอมหากท่านจะขออนุญาตไปพบแพทย์
- (4) สมาชิกในครอบครัวหรือคนรัก พยายามจำกัดไม่让您พูดคุยกับบุคคลอื่นด้วยความหึงหวง หรือรีบร้อนที่จะทราบว่าคุณอยู่ที่ไหนตลอดเวลา
- (5) สมาชิกในครอบครัวหรือคนรักบังคับควบคุมในเรื่องการแต่งกายของท่าน
- (6) ถูกทำให้ตกใจหรือกลัวโดยเจตนา เช่น ตะโกน หุบสิ่งของ
- (7) ถูกคนในครอบครัวหรือคนใกล้ชิดทำลายทรัพย์สินหรือสัตว์เลี้ยงของท่านถูกทำให้เสียหายหรือถูกทำลายเพื่อทำให้ท่านตกใจหรือเสียใจ
- (8) บุคคลใกล้ชิดของท่านถูกทำร้ายหรือถูกข่มขู่ว่าจะถูกทำร้าย
- (9) ถูกจำกัดเสรีภาพในการเดินทาง เช่น กักขัง ยึดบัตรประจำตัวหรือหนังสือเดินทาง
- (10) พยายามจำกัดการติดต่อกับครอบครัวหรือเพื่อน หรือจำกัดการใช้สื่อสังคมออนไลน์ เช่น

Facebook, Instagram, Twitter

2. ในกรณีที่เคยมีประสบการณ์ผู้ก่อเหตุเป็นบุคคลใด (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- (1) บิดา/มารดา (2) ผู้ปกครอง (3) สามี (4) ภรรยา (5) คู่ชีวิตรูปแบบอื่น
- (6) คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน (7) ลูกหลาน
- (8) พี่น้อง (9) เครือญาติ
- (10) เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง (11) เพื่อน
- (12) ความสัมพันธ์อื่นๆ (ระบุ).....
- (13) ไม่ประสงค์จะตอบ

หมายเหตุ: สามี/ภรรยา หมายถึงรวมถึงทั้งคู่สมรสที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียนสมรส

3. จากกรณีดังกล่าวเป็นสาเหตุให้ท่านได้รับอันตรายทางจิตใจในระดับใด

- (1) ยังสามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ
- (2) รู้สึกเครียดหรือหวาดกลัวจนไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ
- (3) มีความผิดปกติทางจิตใจจนไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ (เช่น นอนไม่หลับ หวาดระแวง เห็นภาพหลอน)
- (4) ได้รับการวินิจฉัยทางแพทย์ว่ามีอาการทางจิตหรือได้รับอันตรายทางจิตใจ

แบบสอบถาม ช.
สำนักงานกิจการยุติธรรม
แบบสำรวจข้อมูลความรุนแรงและการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็ก
(SDG 16.2)

รหัสพื้นที่.....
แบบสอบถามลำดับที่.....

แบบสำรวจเป้าหมายแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals :SDGs) มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทิศทางตามกรอบการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 ด้านการส่งเสริมสังคมที่สงบสุขและครอบคลุมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ให้ทุกคนเข้าถึงความยุติธรรม และสร้างสถาบันที่มีประสิทธิภาพ รับผิดชอบ และครอบคลุมในทุกระดับ โดยมีเป้าประสงค์ที่ครอบคลุมประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการยุติการข่มเหง การหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ และความรุนแรงและการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็ก (16.2) โดยพิจารณาจากสัดส่วนของผู้หญิงและผู้ชาย อายุ 18-29 ปีที่เคยถูกกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี

เพื่อนำข้อมูลมาใช้กำหนดยุทธศาสตร์ นโยบาย และแนวทางการแก้ปัญหาาร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้จะรายงานผลโดยภาพรวม ไม่ระบุผลเป็นรายบุคคลหรือบ่งบอกว่าผู้ตอบนั้นเป็นใคร และจะเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบเป็นความลับสูงสุดตามจรรยาบรรณของนักวิจัย โดยข้อมูลส่วนบุคคลของท่านจะถูกเข้ารหัสด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยคณะผู้วิจัยจะไม่นำข้อมูลส่วนบุคคลของท่านไปเผยแพร่แก่บุคคลภายนอก ผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลที่เข้ารหัสไว้จะจำกัดการเข้าถึงเฉพาะสำนักงานกิจการยุติธรรมและผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลตามที่สำนักงานฯ กำหนด อย่างไรก็ตาม สำหรับข้อมูลที่เผยแพร่แก่สาธารณชนจะไม่มี การแสดงข้อมูลส่วนบุคคลเอาไว้ จะแสดงเพียงรหัสของแบบสอบถามเท่านั้น

คำชี้แจง:

- 1) ผู้ตอบคำถามชุดนี้ ต้องมีอายุระหว่าง 18 – 29 ปี

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณในความร่วมมือตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

1. ท่านเคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศหรือมีกิจกรรมทางเพศ โดยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมก่อนอายุ 18 ปี

- (1) ใช่ (2) ไม่ใช่

2. ท่านตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมครั้งแรกในขณะที่มีอายุ ปี

3. เหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องอะไร (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

3.1 ความรุนแรงทางเพศ (ในที่นี้หมายถึง การข่มเหง การแสวงหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ และความรุนแรงและการทรมาณทุกรูปแบบที่มีต่อเด็ก)

- การบังคับ ชักจูงเด็ก ให้มีกิจกรรมทางเพศโดยไม่ยินยอม
- การผลิตหรือจำหน่ายสื่อลามกโดยใช้เด็กเป็นเครื่องมือ
- ล่อลวง ชักจูง หรือ บังคับให้เป็นโสเภณีเด็ก ทั้งนี้รวมถึงการชักจูงล่อลวงผ่านผู้ปกครอง
- ถูกนำตัวมาขาย เอาตัวเป็นทาสด้วยวัตถุประสงค์ทางเพศ
- บังคับแต่งงาน (ในขณะที่ยังมีอายุไม่ถึง 18 ปี)
- ถูกบังคับหรือทรมาณในลักษณะอื่น ๆ เพื่อวัตถุประสงค์ทางเพศ (ระบุ)

3.2 กิจกรรมทางเพศ ในที่นี้หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์ทั้งที่มีการร่วมประเวณีและไม่มีการร่วมประเวณี ไม่ว่าจะเด็กจะยินยอมหรือไม่ยินยอมก็ตาม

- ร่วมประเวณีด้วยความยินยอม
- ร่วมประเวณีโดยไม่ยินยอม
- ให้สำเร็จความใคร่
- การทำอนาจาร (กอด จูบ ลูบ คล้ำ สัมผัสร่างกายในลักษณะไม่สมควรทางเพศ)
- การบันทึกภาพลามกอนาจาร
- จัดทำสื่อโฆษณาที่มีลักษณะลามกอนาจารหรือไม่สมควรในทางเพศ (เช่น เปิดเผยร่างกายมากเกินไป)
- ล่อลวงให้เป็นผู้ให้บริการในธุรกิจทางเพศแต่ไม่ถึงกับให้บริการเป็นโสเภณี เช่น เป็นเด็กเสิร์ฟในสถานบริการที่ใช้เรื่องเพศชักจูงลูกค้า เป็นเด็กนั่งตริงค์ PR (ถ้าถึงกับเป็นโสเภณีถือเป็นความรุนแรงทางเพศตามข้อ 3.1

ผนวก ค.

รายชื่อผู้เข้าร่วมการประชุมวิพากษ์

ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2566

ลำดับ	ชื่อ - นามสกุล	ตำแหน่ง	หน่วยงาน / สังกัด	อีเมลล์
1	นายพลพล เล็กกระโทก	นักวิเคราะห์นโยบาย และแผนชำนาญการ พิเศษ	สำนักแผนงานและ งบประมาณ สำนักงานศาลยุติธรรม	Plek4169236@gmail.com
2	น.ส.กุลภัสสรณ์ คัมภีร์ญาณนท์	หัวหน้ากลุ่มงานเฝ้า ระวังและประเมิน สถานการณ์สิทธิ มนุษยชน 2	สำนักงานคณะกรรมการ สิทธิมนุษยชนแห่งชาติ	k.kullapassorn@gmail.com
3	พิสิฐ ชินานุพันธ์	นักวิชาการสิทธิ มนุษยชนปฏิบัติการ	สำนักงานคณะกรรมการ สิทธิมนุษยชนแห่งชาติ	pisit.rustha@gmail.com
4	นายคงพล วิสาลทานนท์	เจ้าหน้าที่คดีพิเศษ ชำนาญการ	กรมสอบสวนคดีพิเศษ	Joe.star6791@gmail.com
5	นพวรรณ รัตนพลธี	เจ้าหน้าที่คดีพิเศษ ชำนาญการ	กรมสอบสวนคดีพิเศษ	tukta4062561@gmail.com
6	พ.ต.อ.เผด็จ ภูบุบผากาญจน	รอง ผบก.วจ.	สำนักงานตำรวจแห่งชาติ	-
7	นายเกรียงไกร สืบสัมพันธ์	ผู้อำนวยการกอง นโยบายและ ยุทธศาสตร์	กรมสอบสวนคดีพิเศษ	dootradee.nk@gmail.com
8	นายธีรภัทร แก้วจุนันท์	รองผู้อำนวยการกอง นโยบายและ ยุทธศาสตร์	กรมสอบสวนคดีพิเศษ	Theerapat@dsi.go.th
9	กัญญาณัฐ ไม้แหลม	นักบริหารจัดการงาน ยุติธรรม	กองประสานราชการ ยุติธรรมจังหวัด	Kanyanatwa1999@gmail.com
10	นางสาวศิริพร เจริญธรรากุล	พนักงานคุมประพฤติ ชำนาญการ	กรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม	S.jaroentharakun@gmail.com
11	นายทศพร อ่วมผดุง	นักวิเคราะห์นโยบาย และแผนปฏิบัติการ	สำนักงานปลัดกระทรวง ยุติธรรม	t0929282265@gmail.com
12	สุมิตร เกตะสิทธิ์	หัวหน้ากลุ่มงาน สืบสวนสอบสวน คดีอาญา 4	กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย	Bigkaju.driff@hotmail.com

ลำดับ	ชื่อ - นามสกุล	ตำแหน่ง	หน่วยงาน / สังกัด	อีเมลล์
13	นางสาวธนพร จุลศรี	นักวิชาการยุติธรรม	สำนักงานยุติธรรมจังหวัด อุตรดิตถ์	poopiaw16@gmail.com
14	อำพล พ่วงศิริ	นักวิชาการยุติธรรม	สำนักงานยุติธรรมจังหวัด ปัตตานี	jae_psu@hotmail.com
15	ริชญาภา รักขพันธ์	นักบริหารจัดการงาน ยุติธรรม	สยจ.สงขลา	Richayapabelle@gmail.com
16	นางสาวสปีญญ์ คงรอด	นักบริหารจัดการงาน ยุติธรรม	สำนักงานยุติธรรมจังหวัด สงขลา	sapun.k@moj.go.th
17	บุศรา แสงอรุณ	ผู้อำนวยการกลุ่ม วิเคราะห์และพัฒนา สารสนเทศด้านสังคม	กองสถิติพยากรณ์ สำนักงานสถิติแห่งชาติ	y.budsara@gmail.com
18	นางสาวบุศรา แสงอรุณ	นักวิชาการสถิติ ชำนาญการพิเศษ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ	y.budsara@gmail.com
19	มานอช โพธารมณ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	potapohnm@gmail.com
20	นางสาวธิดารัตน์ ธิภาศรี	นิติกร	สำนักงานยุติธรรมจังหวัด มุกดาหาร	-
21	วิเชียร ปรีชาธรรมวงศ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	ม.เกษตรศาสตร์	wichien.p@ku.th
22	สิบเอก สิทธิพล กันมาชัย	เจ้าหน้าที่ประสานงาน ยุติธรรมชุมชน	สำนักงานยุติธรรมจังหวัด เชียงราย	e22xvq@gmail.com
23	นางสาวจิฬารมณ ตามชู กฤษณ สุวรรณ	ผู้อำนวยการสำนักงาน ช่วยเหลือทางการเงิน แก่ผู้เสียหายและ จำเลยในคดีอาญา	กรมคุ้มครองสิทธิและ เสรีภาพ	pimjiraporn@gmail.com
24	นางสาวสิรภัทร คัยนันท์	นักวิชาการยุติธรรม ปฏิบัติการ	กรมคุ้มครองสิทธิและ เสรีภาพ	bk.sirapat@gmail.com
25	ดร.สุรีย์ฉาย พลวัน	อาจารย์	คณะสังคมศาสตร์ ม. เกษตรศาสตร์	Sureshine@yahoo.com
26	สุทิตา ศุขโชติ	อัยการจังหวัดประจำ สำนักงานอัยการสูงสุด	สำนักงานวิชาการ	-
27	วิชญา คำภักดิ์	เจ้าหน้าที่วิเคราะห์ นโยบายและแผน	ป.ป.ส.	Taolek12332@gmail.com

ลำดับ	ชื่อ - นามสกุล	ตำแหน่ง	หน่วยงาน / สังกัด	อีเมลล์
28	นายธีรเดช ปรียานนท์	ผู้อำนวยการศูนย์ เทคโนโลยีสารสนเทศ	กรมพินิจและคุ้มครองเด็ก และเยาวชน	theeradet.p@djop.mail.go.th
29	น.ส.ปฐมมาตี ปัทมโรจน์	ผู้อำนวยการกอง ยุทธศาสตร์และ แผนงาน	กองยุทธศาสตร์และ แผนงาน	lookpor46@gmail.com
30	นางสาวฐิติยา กาวีรส	นิติกร	สำนักงานยุติธรรมจังหวัด เชียงราย	titiya.kawi@gmail.com
31	นายจักรกฤษณ์ งามขำ	พนักงานสอบสวนคดี พิเศษชำนาญการ พิเศษ	กรมสอบสวนคดีพิเศษ	Jukkritn@gmail.com
32	นางสาวสุดารักษ์ สุวรรณานนท์	ผู้อำนวยการด้านการ จัดการองค์ความรู้	สถาบันเพื่อการยุติธรรม แห่งประเทศไทย	sudarak.s@tijthailand.org